SON KONUŞMA'nın Yazarlarından

JEFFREY ZASLOW

ŞOK FİYAT 7,95 TL

Çıkartılabili

Yollarımız Ayrılsa Bile

Epsilon

40 Yıllık Bir Dostluğun Gerçek Hikâyesi

Karla, Kelly, Marilyn, Jane, Jenny, Karen, Cathy, Angela, Sally, Diana, Sheila.

Ames Iowa'da büyürken, aralarında özel bir bağ kurulan çocukluk arkadaşları Ames kızları ile tanışın! Genç birer kadın olarak sekiz farklı eyalete taşınmalarına rağmen; üniversiteden kariyer hayatlarına, evlilikten anneliğe, romantik buluşmalardan boşanmalara ve bir çocuğun hastalığından grup üyelerinden birinin gizemli ölümüne kadar bu anlamlı arkadaşlığı devam ettirmeyi başarabildiler. Bu dikkat çekici hikâye, kadınların hayatın zorluklarıyla mücadele ederken oluşturdukları bağların bir kanıtı; ortaya konulan arkadaşlığın ise kalp kırıkları ve beklenmeyen trajediler üzerine kazanılan zaferin bir göstergesi olduğunu göreceksiniz.

Artık kırklı yaşlarda olan kızların, kimi kendi nesillerini anımsatan kimi ise arkadaşı olan her kadının yaşabileceği türden, bir ömür dolusu ortak anısı bulunuyor. Bazen gözyaşı bazense coşkuyla, fotoğraflar ve anılarla süslenmiş olan sürükleyici ve dokunaklı hikâyelerini *Wall Street Journal* köşe yazarlarından Jeffrey Zaslow ile paylaşırlarken, yazar bu kitapta kadınların arkadaşlıklarını tanımlamaya çalışıyor. *Yollarımız Ayrılsa Bile*, kadınların arkadaşlıklarının hayatlarının her bölümünü – kendilerini algılamalarını, erkek seçimini, doğrulanmaya olan ihtiyaçlarını, anneleriyle olan ilişkilerini, çocukları ile ilgili olan hayallerini – nasıl şekillendirdiğini bizlere gösterirken, böyle arkadaşlıkların ne kadar önemli olabildiğini ve buna sahip insanların nasıl ödüllendirildiğini de anlatıyor.

Sıradan bir grup kadının kurduğu, bu sıra dışı arkadaşlık öyküsü, her kadının kendisiyle bağdaştırabileceği ve ilham alabileceği bir eser.

9 789944 825115

20 TL

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak görseli: istockphoto

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yollarımız Ayrılsa Bile

YOLLARIMIZ AYRILSA BİLE

Orijinal Adı: The Girls from Ames
Yazarı: Jeffrey Zaslow
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sena Ekmekçioğlu
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2010

ISBN: 978 9944 82-296-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Jeffrey Zaslow

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yollarımız Ayrılsa Bile

Jeffrey Zaslow

Çeviri
Sena Ekmekçioğlu

epsilon®

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadınların ve Kırk Yıllık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames Kızları

Ames kızları, tahminen 1981 yılındayken.
Karla, Sally, Karen, Diana, Jenny, Sheila, Jane ve Angela

Arkadaşlıkların Hikâyesi

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

Arkadaşlığın değerini bilen
tüm kadınlar için . . .

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yollarımız Ayrılsa Bile

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giriş

İlk başta benim için sadece isimdiler.
Karla, Kelly, Marilyn, Jane, Jenny.
Karen, Cathy, Angela, Sally, Diana.
Sheila.

Haziran 2003'te bir sabah, beklenmedik bir şekilde elektronik posta kutuma bir mesaj geldi. Jenny, bana bir elektronik posta yollamış, bu kadınlarla olan ilişkilerini üstünkörü anlatmaya çalışmıştı. Küçük birer kızken arkadaşlıklarının yeşerdiği Ames, Iowa'da birlikte büyüdüklerinden bahsetmişti. Hepsi başka yerlere taşınmalarına rağmen – Minnesota, California, North Carolina, Maryland, Pennsylvania, Arizona, Massachusetts, Montana – birbirlerinin hayatlarında güçlü ve sevgi dolu varlıklarını korumuşlardı. Jenny, paylaşılan kahkahalar ve içleri acıtan anılarla birbirlerine bir ömür boyu bağlandıklarını söylemişti.

Jenny'nin elektronik postasını okuduktan sonra, hemen ona cevap yazıp, anlattıkları için teşekkür ettim. Sonra da, mesajın bir çıktısını alıp, o gün çıktısını aldığım diğer iki yüz elektronik posta ile birlikte, dolmakta olan bir dolabın içine koydum ve üç yıl boyunca elimi bile sürmedim.

Jenny'nin benimle temasa geçme sebebi *Wall Street*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Journal'daki 'İlerleyiş' isimli makalemdi. Makale, bir çocuğun ilk aşkından tutun da ölen bir kocanın karısına söylediği son sözlere kadar, hayattaki geçişler üzerine yoğunlaşmıştı. Gazetem finans dünyasının kalbine hitap etse de, editörlerim okuyucularımızın da kalpleriyle ilgilenilmesi gerektiği fikrine sıcak bakmışlardı. Ve bana bunu yapma özgürlüğünü tanımışlardı. Hayatımızda duygusal bir sürü geçiş yaşıyorduk ve bunların çoğunda da elimizde bir rehber yoktu. İşte makalemin konusu buydu.

Jenny, kadınların arkadaşlıklarındaki dönüm noktaları ile ilgili yazdığım köşe yazımdan sonra bana Ames kızlarını (ve evet, kendilerine hala 'kız' diyorlar) anlatmaya karar vermişti. Makalenin konusu ise neden kadınların erkeklerden daha fazla eski arkadaşlarına bağlı kalışıyla ilgiliydi. Sosyologlar, uzun süreli arkadaşlıkları olan kadınların daha mutlu, daha sağlıklı olduğunu ve evliliklerinin daha güçlü oturduğunu ispatlayan veriler sunmaya başlamışlardı. Ancak bütün kadınlar bu şekilde arkadaşlıklar kuramıyorlardı. Sayısız okul kızı kendilerini ikili, üçlü, dörtlü arkadaş gruplarının içinde buluyor, sonsuza kadar arkadaş kalacaklarına söz veriyorlardı. Ancak yetişkin olduklarından işler zorlaşıyordu. 25 ile 40 yaşları arasındaki kadın arkadaş grupları ciddi risk altına giriyordu, çünkü bu dönemde kadınlar evlilik, çocuk yetiştirme veya kariyer kurma telaşından dolayı yorgun düşebiliyorlardı.

O makale için, yıllarca arkadaşlık etmiş kadınlarla görüştüm. Bana kendilerini aynı zaman çizgisinde seyahat eden yolculuk arkadaşları gibi hissettiklerini söylediler. Her kilometre çizelgesini birlikte geçtiler – 30, 40, 50, 80. Arkadaşlıklarının başarılı olmasını bir takım beklentilerini yükseltip, bir kısmını ise azaltmalarına bağlıyorlardı. Birbirlerinden sadakat ve iyi dilekler bekliyor ama sürekli ilgi de istemiyorlardı. Eğer bir arkadaş telefona ya da bir elektronik postaya cevap vermiyorsa, bu onun kızdığı ya da arkadaşlıklarında bir sorun olduğu anlamına gelmiyor, sadece o günü sıkıntılı geçirdiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösteriyordu. Araştırmacılar, eğer kadınların 40 yaşına kadar arkadaş kalabiliyorlarsa, o arkadaşlığın ömür boyu sürme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylüyorlardı. Araştırmacılardan birisi bana, "kadın arkadaşlar bizlere kendimiz için ayna tutarlar," demişti.

Makale *Wall Street Journal*'da Perşembe günü yayımlandıktan sonra ertesi sabah beş itibariyle okuyuculardan gelen mesajlar, posta kutumu doldurmaya başlamıştı. Hafta sonuna kadar birkaç dakikada bir, gururla kendi arkadaş grubunu anlatan bir kadından elektronik posta aldım.

"Liseden mezun olduğumuz 1939'dan bu yana her iki yılda bir toplanırız..."

"Bizler Phoenix'te tanıştık ve kendimize Pölümsüz Parkadaşlar diyoruz..."

"1973'ten beri her Çarşamba günü birlikte öğle yemeği yiyoruz."

"Kız arkadaşlarımla birlikte şakalaşırız, hepimiz aynı hastanede doğuracağız."

"Ben sadece 23 yaşındayım, ancak makaleniz bana öyle umut verdi ki arkadaşlarıma ömür boyu sıkı sıkı sarılacağım..."

Bir okuyucum, büyükannesinin 89 mezunu (1889'dan bahsediyoruz!) sekiz arkadaşı ile 65 senedir inanılmaz bir arkadaşlık sürdürdüğünü ve seksenlerine merdiven dayamalarına rağmen, kendilerine hala "kızlar" dediklerini anlatmıştı.

Sonra Maryland Tıp Fakültesi dekan yardımcısı olan Jennifer Benson Litchman'dan bir mektup aldım. Mektubu yazan Ames kızlarından Jenny'ydi.

Bazı yönlerden Jenny'nin hikâyesi diğer birçok kişininkiyle aynıydı. 11 Ames kızının nasıl tanıştığına dair birkaç detay paylaşmış (bazıları kilisenin bebek bakım evinde daha küçü-

cükken yan yana yatmışlardı) ve sonsuza kadar birbirlerine nasıl bağlandıklarını anlatmıştı. Ancak onun kısa ve çabucak yazılmış notu bu bağların ne kadar sıradışı hale geldiğini tam olarak açıklayamıyordu, ki ben de sonradan öğrenecektim. Ayrıca Jenny, kızların hiçbirine bana yazdığını söylememişti. Jenny elektronik postasını benim kadınların arkadaşlıkları üzerine yaptığım girişimi takdir ettiğini söyleyerek bitirmişti. Bana iltifat etmeyi de unutmamıştı: "Kadınları çok iyi anlıyor görünüyorsunuz. Eşiniz çok şanslı bir kadın."

Eşimin ne kadar şanslı olduğu ya da olmadığı konusunda söyleyecek eminim bir şeyleri vardır, ancak şunu söyleyebilirim: Kadınları anlayabilmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum. Bunun en önemli sebeplerinden birisi üç genç kız babası olmam.

Kızlarımın yoğun arkadaşlıkları için somurtup, arkasından da gözyaşı döktüklerini ve bahsi geçen arkadaşların düştükleri zaman onlara nasıl destek olmaya çalıştıklarını gördüm. Bu gibi zamanlarda en tatlı arkadaşlar bile bildiğimiz klasik kötü kızlara dönebiliyorlardı. Diğer zamanlarda ise önceden kötü olan kızlardan arkadaş olabiliyordu. Aileler bütün bunlara şahit olduklarından kendimi bazen çaresiz ve çileden çıkmış hissediyordum.

Annemin, kız kardeşimin ve eşimin yıllar içerisinde nasıl sevimli bir arkadaşlık geliştirdiklerini gördükçe, doğal olarak kendi kızlarımın da böyle şanslı olmalarını umuyorum. Geleceklerini düşününce, onların kendilerini seven insanlarla sarılıp sarmalanmalarını, sevdikleri arkadaşlarının yanlarında olmalarını istiyorum. (Erkeklerin arkadaşlıklarının tamamıyla farklı olduğunun bilincindeyim. Yıllardır bir grup arkadaşımla her Perşembe gecesi poker oynuyorum. Sohbetimizin %80'i genellikle kartlar, arttırma ve blöf yapma üzerine gelişiyor. Geri kalanının çoğunu ise spordan ya da işlerimizden konuşarak geçiriyoruz. Haftalarca özel hayatlarımız ya da onunla ilgili hissettiklerimiz gündeme bile gelmiyor.)

Kadınların arkadaşlıklarını yönetebilmeleri için yazılmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sürü kişisel gelişim kitabı bulunuyor. Akademisyenler de konu ile ilgili kitaplar yazdı. Ve tabii ki en çok satan kitaplar, kurgusal kadınlar arasındaki kardeşlik üzerine yoğunlaşarak geniş bir okuyucu kitlesi kazandılar.

Ancak bir gazeteci olarak, gerçek insanların dürüst hikâyelerinde büyük bir güç olduğuna inanmaktayım. Bu yüzden, uzun süredir arkadaş olan belirli bir gruptan kalplerini ve hatıra defterlerini bana açmalarını istemek böylece arkadaşlıklarının iç yüzünü anlatmak fikri zaman içerisinde ilgimi çekmeye başladı. Kurgulanmamış bir anlatımın – titizlikle detaylandırılan bir arkadaşlığın biyografisi – kadın okuyucular için daha anlamlı olacağına inanıyordum. Böyle bir eser belki de kızlarımı, eşimi ve hayatımdaki diğer kadınları da anlamama yardımcı olacaktı.

Ve böylece, 2006'nın yazında doldurmuş olduğum dolabıma dönerek, arkadaşlıklarını tanımlayan kadınların elektronik postalarını incelemeye koyuldum. Onları tekrar okurken, bir yandan da olasılıklardan oluşan küçük bir yığın oluşturmaya başlamıştım. Mektupların sahibi pek çok insanla yeniden temasa geçtim ve birçoğu düşüncelerini benimle paylaşmaya çok hevesliydiler.

Bana, kadınların arkadaşlıklarını düşündükleri zaman, hayatlarının her aşamasını zihinlerinde tarttıklarını söylediler; kendilerini, algılamalarını, erkek tercihlerini, kabul gören ihtiyaçlarını, anneleriyle olan ilişkilerini, kızları ile ilgili olan hayallerini... her şeyi.

Bu kadınların birçoğu benimle çok güzel anılar paylaşmıştı. Hepsi de arkadaşlıklarının bir kitabı dolduracağını söylüyordu. Ancak Jenny'yi arayıp onunla bir süre konuştuktan sonra, o ve diğer 10 Ames kızının anlatılacak duygusal ve sürükleyici bir hikâyeleri olduğunu hissetmiştim. Her biriyle yüz yüze tanıştıktan sonra bunun doğru olduğunu anlamış oldum. II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan bebek doğumlarındaki patlamanın sonunda doğan kızların kendi zamanlarından anıları vardı. Ülkenin ortasında doğdukları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için nerede yaşarlarsa yaşasınlar Ames'i gittikleri yere taşıyorlardı. Hikâyeleri evrensel, hatta toplumsal olduğu için, en azından bir tane arkadaşı olmuş bir kadın için bile tanıdık geliyordu. Öte yandan bazı anıları türünün tek örneğiydi ki – unutulmaz, dokunaklı ve neşeli – kızlar benimle konuştukça büyülenmiş hissediyordum.

Ames kızları kendileri ile ilgili bir kitap yazma fikriyle ilgilenmişlerdi, ancak anlayışla karşılanacağı gibi bazıları buna kuşkuyla yaklaşmıştı. Hayatınızı bir gazeteciye açmak (sonunda da tüm dünyaya açıklamak) kolay bir şey değildi ve bu yüzden onlara yavaşça ve saygıyla yaklaşmaya çalıştım. Hayatlarını bir kitaba çevirirken, onlara bunun kendileri ve benim için bir yolculuk olduğunu söyledim. Birbirleriyle olan ilişkilerindeki iyi ya da kötü önemli detayları bilmek istiyordum. Birbirlerine gösterdikleri ilgiyi ve şefkati sordum. Ama bir yandan da, birbirlerini hayal kırıklığına uğrattıkları ya da bilerek kırdıkları zamanları da bana yansıtmalarını bekliyordum. Bu gibi zamanların üstesinden nasıl gelmişler ve bu kadar uzun süre nasıl yakın kalabilmişlerdi?

İçlerinden bazıları, kitapta olacakların eski defterleri açacağı, uzun zaman önce yapılmış olan hataları gün yüzüne çıkaracağını ya da kendileri hakkında tahminlere neden olacağını düşünmüştü. Onlardan benimle birlikte bu riski almalarını rica ettim. Evet, kitap tamamlanınca kızların arkadaşlıkları yüceltilecek ve daha da güçlenecekti. Ancak her şeyin yolunda gideceğinin ya da kimsenin incinmeyeceğin garantisini vermedim.

Belli belirsiz adımlarla başladık. Tek tek, kızlar çocuklarını yatmaya gönderdikten sonra bazen uzun telefon konuşmalarında bana birbirlerine karşı hissettikleri sevgiyi, aralarındaki zorlu zamanları ve eğer hikâyeleri doğru anlatılırsa her yaştan kadının bundan nasıl faydalanabileceğini anlattılar. Gazetedeki işimden bir seneliğine izin aldım, böylece ülke çapında seyahat ederek kızları ziyaret edebilecektim. Kendimi onların hayatlarına dâhil edip, onlardan geçmişi çok iyi düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

melerini ve kendilerini mümkün olduğunca net ve dürüst olmaları konusunda zorlamalarını rica ettim. Neden birbirlerini tercih etmişlerdi? O zamanlar kimdiler ve şimdi kim olmuşlardı? Kızlar çok açık davranabildikleri için perspektif bulmada ve daha önemli doğrulara ulaşabilmekte zorlanmadım. Bu yüzden, bir gazeteci olarak hikâyeyi oluşturmak benim için inanılmaz bir deneyim oldu.

Birbirimizi tanıdıkça, Ames kızları benim yanımda daha rahat davranmaya başladılar. Eski günlüklerinde kilitli olan yüzlerce sayfa sırrı okumama izin verdiler. Destelerce mektubu ve birbirlerine yolladıkları elektronik postaları benimle paylaştılar. Beni aileleri, çocukları, kardeşleri, kocaları ve eski erkek arkadaşlarıyla tanıştırdılar. Hatta bana, aralarında olmayıp onları kapalı bir grup olarak gören ve kızlardan pek de fazla hoşlanmayan kadınları da gösterdiler.

1962 ve 1963 doğumlu olan kızlar; altmışlarda ve yetmişlerde küçük birer kız, seksenlerde genç kadın, doksanlarda ise yeni anne olmanın, neye benzediğini anlattılar. Kadınların arkadaşlıklarının hayatlarındaki her detayı nasıl şekillendirdiğine dair sayısız örnek verdiler.

Ames kızlarının hemen hemen hepsi oldukça titizdi. Yaşamlarını kronolojik olarak hatıra defterlerinde ve fotoğraf albümlerinde tutmuş, arkadaşlık adına anı olabilecek neredeyse her şeyi saklamışlardı. Hikâyenin bir araya gelmesinde bu özellikleri çok faydalı olmuştu. Elimde kızların günlükleri, mektupları, konser biletlerinin koçanları ve birbirlerine gönderdikleri notları olduğu için, bir araya geldikleri pek çok olay için tam tarih hatta tam saat bile verebiliyordum. Artık ufalanan balo korselerini inceleyip bir anlam arıyorken, kendimi bir arkeolog gibi hissettim.

Tabii ki pek çok zorlukla da karşılaştık. İnsanlara bu projeyi anlattığım zaman, bazıları bunun bir erkek için uygun bir iş olup olmadığını sorguladılar. Bir erkek kadınların arkadaşlık ilişkilerini gerçekten anlayabilir miydi? Bu yerinde bir tespitti. Ve itiraf etmem gerekir ki, Ames kızlarına bazen öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aptalca, saf ve açık sorular sormuştum ki onları birbirlerine bakış atarken yakalamıştım ve onların "Bu adam acaba ne dediğimizi anlıyor mu?" diye düşündüklerini biliyordum. Öte yandan, erkek olmamın bana daha geniş bir alan sağladığını düşünüyorum. Sık sık, bazı yönlerden bir kadın gazeteciden daha meraklı olabiliyordum. Tahminlerde bulunmadım. Sordum. Farklı şekilde ifade ettim. Algılamaya çalıştım. Bazı açılardan, dışarıdaki bir insan olarak, merakım okumaya başlayacağınız bu hikâyeye zenginlik kattı.

Sonunda, kızlar ve ben proje üzerinde çalışmaya ve bunu yaparken de aramızda büyük bir güvenin kurulması gerektiğine karar verdik. Bazen gözyaşlarıyla bazen de kahkahalarla birlikte yaptığımız görüşmeler ve paylaştığımız anılar boyunca bu güveni sağlayabilmek için çalıştık.

Karla, Kelly, Marilyn, Jane, Jenny, Karen, Cathy, Angela, Sally, Diana, Sheila.

Bu, on bir küçük kızın ve dönüştükleri kadınların hikâyesidir. Bunu anlatma fırsatını yakaladığım için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames Kızlarını Tanıma Kılavuzu
(Sağda çocukluk resimleri, solda lise mezuniyet resimleri)

Marilyn: Bir doktorun kızı; ağırbaşlı, risk almayı sevmeyen, grubun bir parça dışında. Jane'nin en yakın arkadaşı. Şu anda, Minnesota'da yaşıyor ve ev hanımı.

Karla: Anne karnındayken evlat edinilmiş, hayat dolu ve sevimli, ancak bir genç kız olarak her zaman kendinden emin değil. Grupta ilk çocuk sahibi olan (kızı Christie) kişi. Ev hanımı.

Shelia: Bir dişçinin kızı. Grubun en şirin kızı olarak biliniyor, iflah olmaz şekilde işveli. Hasta çocukların ailelerine yardımcı olabilmek için Ames'i terk edip Chicago'ya yerleşti. Hiç evlenmedi.

Kelly: Grubun özgür ruhu, diğerlerini sözleri ve hareketleriyle en fazla şaşırtabilen. Şu günlerde boşanmış bir kadın ve Minnesota'da lise öğretmenliği yapıyor.

Jane: Akıllı, çalışkan, Marilyn ile birbirlerine bağlılar ve grubun tek Musevi üyesi. Günümüzde, Boston dışında psikoloji öğretmenliği yapıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diana: Grubun en güzeli. Şu anda evli ve üç kız çocuğu sahibi. Arizona'da bir Starbucks'ta çalışıyor.

Cathy: Yedi kardeşin en küçüğü. Bu yüzden bir kız olarak oldukça dik başlı. Hiç evlenmedi. Bugünlerde Los Angeles'ta makyözlük yapıyor.

Sally: Akıllı, komik ancak ilk zamanlarda grubun dışında yer alıyordu. Arkadaşlığa Cathy sayesinde kabul edildi. Artık bir öğretmen ve grubun Iowa'da yaşayan tek üyesi.

Karen: Bir otomobil satıcısının kızı. Uzun yıllardır onun için kullanılan takma ad "Kadın." Bugünlerde Philadelphia yakınlarında yaşıyor ve ev hanımı.

Jenny: Arkadaşlığın arşivcilerinden biri. Sheila'ya yakın. Kızlar arasında en son çocuğu olan kişi. Şu an Maryland Tıp Fakültesi'nde dekan yardımcısı.

Angela: Grubun en yeni üyesi. Kasabaya dokuzuncu sınıftayken, babası oradaki Holiday Inn'de müdür olarak çalışmaya başladığında taşındı. Şu anda Kuzey Carolina'da kendi halkla ilişkiler şirketinin sahibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Fotoğraflardaki Kızlar

Eski fotoğraflar mutfak masasının üzerine yayılmıştı. Hemen hemen hepsinde, yıllarca yaptıkları gibi on bir kız yan yanaydı. Kol kola girerek ya da birbirlerine sımsıkı sarılarak grup halinde poz vermeyi seviyorlardı. Sıkışıp arka arkaya sıraya bile girmişlerdi. Karla Sally Karen Diana Jenny Sheila Jane Angela Marilyn Cathy Kelly; on bir ayrı gülüşle, yaşayan ve nefes alan tek bir organizma gibiydiler sanki.

Okulun yemekhanesinde çekilmiş bir resimleri vardı, boş süt kutuları önlerindeydi, birlikte gülüyorlar, birbirlerine yaslanıyorlardı; her müsait olan omza bir kol atılmıştı. Yukarıdan çekilmiş, gençlik dönemlerinden başka bir resimde ise, kızlar halının üzerinde sırtüstü yatıyorlardı. Başları, bir çember oluşturacak şekilde yan yana dizilmiş; bedenleri ise, sanki güneşten çıkan ışınlar gibi, dışa doğru uzanmıştı. Hepsi ışın saçarken, bazıları için sadece baş başa vermeleri yeterli olmamış; aynı zamanda el ele de tutuşmuşlardı.

Yaşlandıkça birbirlerine daha da çok dokunur hale gelmişlerdi. Kelly'nin hamile olduğu, yirmili yaşlarında çekilmiş bir resimde, diğer kızlar, onun karnına ellerini koymuşlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuzlu yaşlarındaki başka bir resimde ise, Karla'nın evindeki bir yatakta, bacakları birbirlerinin üzerindeydi.

"Kızlar" şu anda kırk dört yaşındaydılar, gençlik halleri birçok önemli açıdan kendilerine hiçbir şeyin değişmediğinin hatırlatıcısıydı. Resimler o gece Angela'nın Kuzey Carolina Wake Forest'taki evinin mutfağındaki masanın üzerinde yayılmışken kızlar onlara bakıyordu. Ortamda birbirlerine dokunabilmenin rahatlığı vardı. Birinin kolu, başka birinin kolunda sakince duruyordu. Kanepede otururken; birinin başı, başka birinin omzuna düşebiliyordu. Birbirlerine yakın oturmaktan rahatsızlık duymuyorlardı; üç kişinin oturabileceği bir koltuğa, dört kişi, neredeyse kucak kucağa oturarak sığışmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yaz, Angela'nın evine yapılan ziyaret, Ames kızlarının en son buluşmasıydı ve on bir kızın onu buradaydı. Sheila dışında herkes gelmişti. Aslında, kızlar için Sheila da oradaydı, masanın üzerine yayılmış bütün fotoğraflarda, yüzünü kaplayan o gülüşüyle birlikte onlara bakıyordu. Kızların açıkladığı – aslında açıklayamadıkları – başka bir şey daha vardı. Sheila hep onlarla birlikteydi ve bütün olay bundan ibaretti.

Yetişkinliğe adım attıklarından beri, bu şekilde bir araya geliyorlardı. Hemen hemen her yıl, ya bir yere uçakla gidiyorlar, ya da arabalarına atlıyorlar ve bir araya geldikten sonra da sanki bir zaman makinesine adım atıyorlardı. Birlikte oldukları zaman, geride bıraktıkları her yaşı hissediyorlardı, çünkü baktıkları zaman kendilerini paylaşılmış binlerce anının içinde görüyorlardı.

Evet, hepsi kırk dört yaşındaydı ama aynı zamanda, beyinlerinde ve kalplerinde, geçmişte Ames'te on iki, on beş ve on yedi yaşında oluyorlardı.

On iki yaşlarında, daire şeklinde oturup birbirlerinin saçlarını taramışlardı.

On beş yaşlarında, hoş bir çocuğu öpmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Kelly de biliyordu, Karen da biliyordu, Marilyn de biliyordu ama kimseye anlatmamışlardı.

On yedi yaşlarında, bir parça vahşileşmişlerdi ve parlak bir fikir olmasa da kapalı bir grup olmuşlardı. Her hafta sonu, on bir kız iki arabaya atlayıp, kendilerine on bir delikanlı bulabilmek için yollara düşerlerdi.

Iowa Üniversitesi'nin bulunduğu, bir mısır ve üniversite kasabası olan Ames'te; kızlar, taşra aile yapısının değerleri, sebatkârlık, yüksek öğrenim ve yaşıtlarının sürekli alkol kullanımı gibi birçok şeyden etkilenmişlerdi. Birbirini kovalayan günler boyunca, her zaman memnun olmadıkları, mutluluklarını ve ara sıra abarttıkları, küçük kasaba hayatıyla ilgili şikâyetlerini paylaştılar. Ama ne olursa olsun, kızlar burayı çok severlerdi ve şimdi daha da çok sever olmuşlardı. Gelip geçen Iowa Üniversitesi öğrencilerinin oluşturduğu – yakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şık yarısı – 53.000 nüfuslu kasaba, bir ucundan bir ucuna on beş dakikada seyahat edilebilirdi. Burası küçük bir yer olmasına rağmen, kızlara dünyanın ne kadar büyük olabileceğini gösteren minik bir evren de sunuyordu. Ames genel olarak mısır tarlalarından, oraya buraya serpiştirilmiş çiftlik evlerinden oluşuyordu, etrafa bakıldığında başka bir şey de görünmüyordu; ama kasabanın kendisine has bir enerjisi vardı. Yetişkinlerin âşık olması, anlamlı işlere imza atmaları, hatalar yapmaları ve daha sonrasında bunların bedellerini ödemeleri ya da kızlara hayat boyu unutamayacakları hayat dersleri vermeleri bu enerjiyi yaratıyordu. Kardeş olduklarını söyleyen kızlar için, Ames birlikte paylaştıkları anne karnı gibiydi.

Arkadaşlıkları süresince hayal kırıklıklarının ve anlaşmazlıkların arasından güvenli bir şekilde çıkmayı başardılar. Birbirlerine ağır sözler söyledikleri de oldu, sırt çevirdikleri de; kızdırıp sinirlendirdiler de birbirlerini; ama Ames'i terk edip, kendilerine ait yeni yaşamlar kurduktan sonra bile bu on bir kişilik grubu bozmamaya yemin ettiler. Ames'teyken tahmin edemedikleri tek şey hayatta onları bekleyen rakamlar olacaktı. Grup, on yedi ayrı eyalete taşındı durdu. Aralarından dokuz tanesi ilk ve ikinci kocalarını bulma şansını yakaladı; dünyaya yirmi bir çocuk getirdiler ve beş tane anne-babayı toprağa verdiler.

Angela'nın evinde bu dört güne uzayan hafta sonunda, sadece geçmişteki güzel günleri hatırlamak için değil; aynı zamanda belirsiz öngörülerini, arzularını ve yaşamlarının ilerleyen günlerde kendilerine neler getireceğini paylaşmak için de bir araya gelmişlerdi. Ara sıra iki ya da üç tanesi Angela'nın evindeki köşelerde kaybolarak baş başa veriyorlardı. Diğer zamanlarda ise bir arada oturup hep birlikte sohbet ediyorlardı. Bazı kızlar ciddi bir geçiş dönemi yaşıyorlardı. Belirsiz geleceklerine yelken açmadan önce, onları dinleyip ellerinden tutacak arkadaşlarının yanlarında olduklarını bilmek rahatlatıcıydı.

Karla'nın hayatındaki değişim, çok yakında gerçekleşe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cekti. Kocası ve çocukları ile birlikte; Edina, Minnesota'daki evlerinden, Bozeman, Montana'da yeni yaptırdıkları evlerine taşınmaya karar vermişlerdi. Yazın sonuna doğru taşınacaklardı. Dışarıdan birisi için bunun aslında pek bir önemi yoktu, herkes bir yerlerden bir yerlere taşınırdı. Ancak Karla'nın durumunu iyi bilen Ames kızları için bu taşınma acı duygularla doluydu ve arkadaşları için kalpleri sızlıyordu. Karla'nın ailesi ile birlikte sürdüğü hayat, yeni bir hayata başlamak için aldığı kararla birlikte sonsuza dek değişecekti. "Gel yanıma otur, hadi konuşalım," dedi Jane Karla'ya ve bütün gece boyunca da devam ettiler.

Bu hafta sonundan sonra Kelly'nin hayatı da farklı bir yola girecekti. Boşanma süreci sonuçlanmak üzereydi ve iki yıl süren mücadelesi sonunda, çocuklarının velayetini alamamıştı. Kelly, açık bir şekilde, diğer Ames kızlarının evlilik hayatlarına nasıl gıpta ettiği hakkında konuşuyordu. "Sizin sahip olduğunuz kadar güçlü ve anlamlı bir ilişki istiyorum ve bulacağım da!"

Marilyn, buluşmaya, bir hafta önce yazıp postaladığı bir mektubun kopyası ile geldi. Mektubu, bir kez telefonda, sadece birkaç dakikalığına konuştuğu bir kamyon şoförüne yazmıştı. Onunla hiç tanışmamıştı ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu; aklında, yalnızca çok öncesine ait anlık bir anımsama ve de internette yaptığı bir arama sonucunda öğrendiği bir iki şey vardı. Mektubu çantasında taşıyordu ve daha kimseye göstermemişti. Belki buluşmanın ilerleyen günlerinde ortaya çıkartırdı. "Doğru zaman geldiğinde sizlere okumak istediğim bir şey var," demişti kızlardan bir ikisine.

Cathy de hayatının dönüm noktalarından birindeydi, kariyerini değiştirmenin eşiğindeydi. Yıllarca, Los Angeles'ta makyözlük yapmıştı. Janet Jackson ile dünya turuna çıkmış, *Fraiser* gibi önemli komedi dizilerinin oyuncularıyla çalışmıştı. Ancak son zamanlarda, kendi tanımı ile yıldızların "yüz ressamı" olmanın heyecanı geçmiş ve diğer yeteneklerini de kullanmaya karar vermişti. Mizah anlayışı, kişileri derinle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesine algılayabilmesi ve kelimeleri kullanabilmesi sayesinde metin yazarlığını denemeye karar vermişti.

Bu dört gün süresince Ames kızları dış dünyaya çok az ilgi göstereceklerdi; cep telefonlarını bavullarında, çocuklarını ise kocalarının bakımına bırakmışlardı. Zamanı o kadar fazla gülerek harcıyorlardı ki, bazen banyoya koşmaları gerekiyordu. Genç kızken ileride gerçekleşebileceğini düşünemeyecekleri, olabilecek en büyük acılar için de ağlayacaklardı.

"Verandadaki o koltuk, nedense ağlama koltuğu oldu," dedi Cathy bir seferinde. "Oraya oturur, konuşmaya ve ağlamaya başlarsınız."

Angela'nın evi muhteşem bir şekilde düzenlenmişti ve oldukça genişti. Güneyli havası ve rahat eşyaları vardı; ancak kızlar içeride çok az vakit geçiriyorlardı. Bunun yerine zamanlarını genellikle arka taraftaki bu koltukta geçiriyorlardı. Bu basit hasır koltuk, arka tarafa, Angela'nın yedi yaşındaki kızının salıncağına bakıyordu. Ağaç sırasının hemen yanında, yılın bu zamanında tozlu ve güneşte kurutulmaya bırakılmış geniş bir tütün tarlası vardı. Bunun da ötesinde, 1872 kilometre batıda Ames bulunuyordu.

Sabahları ellerinde kahve fincanları, akşamları ise şarap kadehleri ile ağlama koltuğunda oturan ve de ağlayan kızlar için, Ames, aslında hatırlarındaki Ames onlara daha yakın geliyordu. Uzanıp dokunacakları kadar yakındı. Bunun için yapmaları gereken tek şey birbirlerine dokunmaktı.

Acaba bütün bunlar nasıl başlamıştı? Tam olarak ne zaman on bir kız birbirine bu kadar bağlanmıştı? Kendi kendilerine bunun kozmik bir bağ olduğuna karar vermişlerdi. Sanki birbirlerini çok önceden tanıyorlardı, ya da daha açıkçası, birbirlerini tanımadan önce ortak anıları vardı. Daha küçükken, okula gitmeden önce birbirlerini tanımıyorlardı, ancak evlerinde, bazen aynı anda aynı şeyleri yaşayabiliyorlardı.

Hepsi de yerel bir kanal olan Ames TV'de, kırk yıl boyunca Betty Lou Varnum isimli bayan tarafından sunulan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sihirli Pencere isimli çocuk programını izlemişlerdi. Her bölümde, Betty Lou, el işi bölümünü tanıtır; gerekli olan ve de genellikle her evde bulunabilecek, çocuklar için güvenli malzemeleri sayardı. Çocuklar malzemeleri çok, hem de çok çabuk bulmak zorundaydılar, yoksa Betty Lou onlarsız devam ederdi.

"Evet çocuklar," derdi. "İhtiyacımız olan malzemelere gelince... Yumurta kartonu, bir parça ip, iki tane ataç, seloteyp, bir tane çocuk makası, bir tane yeşil elişi kâğıdı..."

O anda bütün Ames'te çılgınca bir koşuşturma başlardı. "Yarış başlardı," derdi Cathy. "Her şeyi tamamlamak için yalnızca bir dakikanız var, annemden yardım isterdim. "Anne... ANNE! Yumurta kartonuna ihtiyacım var... İpe de... ve iki tane ataca... ve makas da istiyorum."

Cathy şimdi Betty Lou'nun direktifleri doğrultusunda nasıl oradan oraya koşturduğunun taklidini yapıyordu. Kızlar ise, onun ne yaptığını anladıkları zaman gülmeye başladılar.

Kızların çoğu, nasıl tanıştırıldıklarını hatırlamıyordu. Ortada ne sihirli bir an ne de bazılarının kocalarıyla tanıştıkları gibi bir ilk görüşte aşk durumu vardı. Ama çocukluk arkadaşı olmak, aslında böyle bir şeydi. Aynı civarda, oyun parkında ya da sınıfta oynadıklarına dair belirsiz anılar vardı (çocuk gelişimi araştırmacıları, buna paralel oyun diyorlar). Birbirlerini sevmeleri; şatafatlı bir geçiş olmamıştı. Arkadaşken, dost oluvermişlerdi.

Jenny ve Carla, birkaç gün arayla Mary Greeley Hastanesi'nde doğmuşlar, daha bebekken annelerinin kucağında aynı kiliseye gitmişlerdi. Ailelerinin onları, "Jenny bak bu Carla; Carla bu da Jenny," diye tanıştırmaları mümkündü, ancak kızlar bunu hatırlamıyorlardı. Geçmişe ait hatırladıkları şey ise, dört yaşındayken Barbara Jean Dans Akademisi'ne gittikleri ve giydikleri kostümleriydi. Bir gösteri için, 1960'ın yeni çıkış yapan meşhur şarkısı 'itsy-bitsy-teenie-weenie-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yellow-polka-dot bikinis' kılığına girmişlerdi. Bir seferinde de, kırmızı satenden Eskimo kıyafeti ile step dansı yapmışlar, boyunlarını çevreleyen beyaz kürkü unutamamışlardı.

Bazı kızlar, anaokulundan ya da birinci sınıftan önce bile tanışmamışlardı. Cathy, Sally ve Sheila Lincoln yolu üzerindeki yerel bir Katolik Okulu olan St. Cecilia'ya gitmişler, tesadüfün ve yakınlığın sebep olduğu bir arkadaşlığın temellerini atmışlardı. Yetişkin bir kadın olduğunda Cathy bu olaya her zaman hayret edecekti. Ames arkadaşlarına, eğer küçükken tanışmış olmasalardı, aralarındaki bağın oluşmasının çok daha uzun süreceğine, hatta hiç oluşmayacağına inanmadığını söylerdi. Ne de olsa, Los Angeles'taki arkadaş çevresi, kızların aksine; yaratıcı işleri olan, eğlence dünyasında çalışan ve geç çocuk sahibi olmak isteyen kadınlardan oluşuyordu.

Ames'te, kızlar birbirinin hayatına, ya alfabetik düzenin azizliği, ya da grup ödevlerinin sayesinde girmişti. Cathy, Sally ile St. Cecilia'daki ilkokul öğretmeni sayesinde arkadaş olmuştu. Cathy kolunu kırdığı için ilk hafta okula gidememişti. Geri döndüğü zaman öğretmeni "Neden gidip Sally'nin yanına oturmuyorsun?" demişti. İkisi de sınıfın en uzun boylu kızlarıydı. Sally oldukça akıllıydı, Cathy'nin kaçırdığı konulara çalışmasına yardımcı olurdu. Bu eşleşme sayesinde, ömür boyu devam edecek bir arkadaşlık doğmuştu. Sheila, Cathy ile birbirlerine çok yakın oturdukları için arkadaş olmuştu. Bu ikili, her gün okuldan eve, evden okula birlikte yürüyorlardı. Böylece Sheila, Sally'nin hayatına girmiş oldu.

Babası dişçi olan Sheila'nın dişlerindeki parlaklığın ötesinde bir ışıltısı vardı. Her zaman neşeli ve hayat dolu olan gülüşüne eşlik eden kocaman kahverengi gözleri ile, Sheila çok şirin bir kızdı. Minyon yapısı, onu St. Cecilia'daki rahibelerin sevgilisi yapmıştı. Birinci sınıftayken, öğretmenleri olan rahibe, Sheila'yı okuma derslerinde en öne oturtmuştu. "Sheila, rahibenin dizlerine sarılıp otururken onu nasıl da kıskanırdık," diyordu Sally.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci sınıfa geldiklerinde, hamile bir öğretmenleri vardı (bu öğretmen, rahibe değildi, ya da en azından artık değildi). Hz. Meryem'in nasıl hamile kaldığı bilgisinin, din derslerinde derinlemesine anlatılmadığını fark eden öğretmenleri, durumu çocuklara açıklamaya karar vermişti. Sınıfa, *Merak Ediyorum, Merak Ediyorum* isimli bir kitap getirdi. Bu kitap, spermlerin yumurtayı nasıl döllediğini zararsız ve masum bir şekilde anlatıyordu. Köşedeki büyük halının üzerinde okuma saati için otururlarken, öğretmenleri keyifle kitabı okudu; ancak bu Sally ile Cathy'nin merakını daha da arttırdı. Kızlar her zaman için hamileliği, uzun ve derin öpüşmenin sonucu olarak düşünürlerken, kitap öpüşmekten bahsetmiyordu bile. Cathy, altı tane kardeşe sahip olmanın şansıyla, gerekli bilgi donanımına sahipti. Mutluluk içerisinde "S" ile başlayan ayıp kelimeyi kullanmaktan da çekinmedi.

Merak Ediyorum, Merak Ediyorum sınıfta okunduğu gün, eve yürürlerken, Cathy, "Kullandıkları kelime bu işte," demişti. Hayatında daha önce bu kelimeyi hiç duymamış olan Sheila ise, hayretten daha da irileşen gözleri ile arkadaşının yüzüne bakakalmıştı. Cathy ise hiçbir detayı atlamamıştı. Sheila, arkadaşına, devamlı, "Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun? Sana bunları kim anlattı?" diye sorular soruyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu sadece düşünmek bile, tehlikeli heyecanlara yol açıyordu. Kızlar, yeni öğrendikleri kelime ile kafiyeli bir şarkı bile yaptılar. Takip eden haftalarda, evden okula yürürken, hep bu şarkıyı söylediler.

Ancak yetişkin olunca tanıyabilecekleri diğer hemcinsleri ile olan arkadaşlıklarında; entelektüel, olgun ve tutarlı davranabiliyorlardı, ama kendi aralarında ise akıllarının bir yanlarında, gençken yaptıkları ve de söyledikleri tüm saçma şeylerin kayıtları bulunduğu için, aynı tutarlılığı gösteremiyorlardı.

Jenny hala Karen'ın ilkokulda kendilerinde yatıya kalmamak için uydurduğu o garip bahaneyi unutamıyordu. "Sizde kalamam, çünkü ben daha vaftiz olmadım," demişti Karen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi de, bunun vaftiz olmayla ne alakası var?" diye sormuştu Jenny şaşırarak.

Karen hemen; "eğer bir Katolik vaftiz olmamış ise, geceyi kendi evinde ve de kendi yatağında geçirmelidir; olur da geceyi başka bir evde geçirir ve de ölürse, cennete gidemez!" diye açıklamıştı.

Bir Metodist* olan Jenny, Karen'ın ahiret inancını zorladığı için kendisini kötü hissetmişti. Karen'ın annesine durumu sormuş ve arkadaşının başkasının evinde kalma korkusu olduğunu öğrenmişti. Anlaşılacağı gibi durumun Katoliklik ile hiçbir alakası yoktu. Karen, vaftiz hikâyesini aylarca devam ettirdi, olayın farkında olan Jenny ise arkadaşının üzerine daha fazla gitmedi.

On bir kızdan sekizi, ilkokulu devlet okulunda okumuştu. Cathy, Sheila ve Sally; Ames'teki iki devlet okulundan biri olan Central Junior High'a, St. Cecilia'dan geçtiklerinde tanıştılar. (Sadece Marilyn, Jane ve Angela diğer devlet okulu olan Welch Junior High'a gitmişlerdi)

Kızların birbirlerini tanımaları ve anlamaları, kendi orijinallikleri ve acayiplikleri sayesinde oldu. Cathy, büyüdüğü zaman bir model – ama el modeli – olmak istiyordu. Sağ elini havaya kaldırır ve zarif bir şekilde sallar, sonra da sol elini sallardı. Geleceğe dair hayalleri ve yüksek ücretli bir el modeli olma rüyaları ile kızları eğlendirirdi. Kızlar da onu, bir el losyonunun ya da nişan yüzükleri tasarlayan bir markanın baş el modeli olarak, koruyucu eldivenlerini giymiş, dünyayı dolaşırken hayal ederlerdi.

Karla ise *On Yedi* isimli aylık derginin sayfalarından fırlamış gibi bir dünya yaratmak konusunda becerikliydi. Yatak odasının dolabını, dergilere girebilmesi değerlendirilecek kadar başarılı bir vitrin haline getirmişti. Kolyeler için ayrı,

* Metodizm, Sosyal ve siyasal adaletsizlik ile ilgilenmeyen, az ile yetinip çok çalışılmasını öğütleyen ve de 18. yüzyılda İngiltere`de John Wesley adında bir keşişin bütün ülke boyunca at sırtında yol alarak yaydığı, Protestanlık mezhebine bağlı manevi bir düşünce sistemidir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çantalar için ayrı askılar yapmış; ayakkabılarını, itfaiyecilerin alarm durumunda giymeye hazır bulundurdukları gibi dizmişti. Kızlar ise, sanki *On Yedi* dergisinin "En güzel dolap içi düzenlemesini seçme komitesi," gibi, iç çekerek ve de beğenilerini dile getirerek, Karla'nın dolabına bakar ve genel görünümün standartlara uygunluğunu onaylarlardı.

Kızlar birbirlerini yakından gözlemliyordu. Sürekli olarak merak ediyorlar, yorum yapıyorlar ve yargılıyorlardı. Hijyen, akneler, ergenlik, seks hakkında her şeyi bilmek istiyorlar, bunu da birbirlerini gözlemleyerek yapıyorlardı. Bu keşif serüvenlerinde pot kırdıkları ya da yüzlerinin kızardığı anlar da oluyordu; sadece içlerindeki en patavatsız ve de en meraklı olan Kelly; herkesin aklından geçirdiği soruları açıkça sorabiliyordu.

Sekizinci sınıfın kışında, uzaktaki bir kilisenin toplantılarına giderlerdi. O zamanlar Marilyn; yüzükoyun yatar, ellerini ısıtabilmek için karnının altına sokardı. Bir gece Kelly, arkadaşını bir iki dakika inceledikten sonra, "Marilyn, sen ne yapıyorsun?" diye sormuştu. Marilyn ise çabucak "Tahmin ettiğin şeyi yapmıyorum!" demişti.

Ortaokula geçtiklerinde kızların her birinin artık takma bir adı vardı. Soyadı Benson olan Jenny'nin adı "Jenny-Benny"; Derby olan Karla'nın ise "Kerby" olmuştu. Diana Speer, "Spiana", kısaca "Spi" diye çağrılıyordu. Karen'ı ise her zaman "Kadın" olan adlandırılmıştı.

"Kadın" adı, Karen'ın, dünya tatlısı, cana yakın ve de hoş sohbet olan babasından geliyordu. Ames'te bir otomobil satıcısı olan babası, beş kardeşin en küçüğü olan kızına, daha çok küçükken bile "Benim küçük kız arkadaşım," diye hitap ediyordu.

Kızını kendi arkadaşlarına tanıtırken bile bu şirin lakabı kullanıyordu. Yaşı küçükken, Karen için bu sorun olmuyordu. İnsanlar bu isim kullanılarak yapılan tanıştırmalara, "İtiraf etmemiz gerekirse Hugh, kız arkadaşın çok güzelmiş,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye karşılık verdiklerinde, Karen utangaç bir gülümsemeyle başını öne eğiyordu.

Ama üçüncü sınıfa geldiklerinde, Karen bu işten sıkılmaya başlamıştı. O yılın Eylül ayında, öğrenciler ve veliler okulda bir partiye davet edilmişlerdi. Babası ile okula doğru yürürlerken, Karen nihayet babasına hissettiklerini söyleme cesaretini bulabildi; "Baba, öğretmenlerimle tanıştığın zaman, lütfen bana 'küçük kız arkadaşım' deme." Babası onu dinledi, bir an düşündükten sonra kızına cevap verdi, "Tamam o zaman, sana 'kadınım' derim." Ames kızları, baba kız arasında geçen bu değiş tokuşu öğrendikleri andan itibaren, Karen artık onların da 'Kadın'ı olmuştu. O yüzden bugün bile, Karen'ı, "Kadın" diye çağırıyorlardı.

Kızların çoğu temel olarak orta sınıftandı. Bazıları biraz üstünde, bazıları biraz altındaydı. Aslında bu kimlikleri, aşağı yukarı kasabanın genel yapısını tarif ediyordu. Etrafta burnu havada komşular, ya da görkemli malikâneler yoktu. Bazen orada burada kibirli insanlar olabiliyordu, ancak Ames kızları arasındaki sınıf farkları çok iyi bir şekilde algılanmış ve belirlenmişti; herkes de hayatına bu çerçevede devam ediyordu. Ailelerin hepsinin, okul alışverişi yapabilmek için 550 kilometre doğudaki Chicago'ya ya da 290 kilometre batıdaki Minneapolis'e gitmeye ve oradaki pahalı mağazalardan alışveriş yapmak için ekonomik güçleri yoktu; ancak gidemeyenler bundan şikâyet etmiyorlardı.

O günlerde, kızlar sınıf ve statü farkının oldukça bilincindeydi. Arkadaşlarının üzerindeki her türlü kıyafeti ya da takıyı ölçüp biçiyorlardı. Kızlar kendilerini bundan uzak tutmayı bir şekilde başarmışlar, sadece sahip olduklarına önem vermeye özen göstermişlerdi. Marilyn, babasının doktor olduğunun bilinciyle, ailesinin maddi durumunun farkındaydı. Evleri herkesinden daha geniş ve daha büyük bir arazi üzerine konuşlanmıştı ama ailesinin gösteriş merakı yoktu. Marilyn, Karen'ın onlara geldiği gün, banyodaki şampuanı fark edip söylediklerinden dolayı incinmişti. Şampuan, tıpkı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karenlar'ın evinde olduğu gibi sıradan bir şampuandı. Karen, "Neden daha kaliteli bir şampuan kullanmıyorsunuz?" diye sormuştu. Marilyn ise, Karen'ın bir doktor kızı olarak daha lüks saç bakım ürünleri kullanması gerektiğini ima ettiğini sanmıştı (Karen ise sadece kullanılabilecek daha lüks markaların neler olduğunu merak ediyordu). Sorulan soru Marilyn'in içine oturmuş, diğer kızların da kendisinin ya da ailesinin kullandıkları hakkında neler düşündüklerini veya arkasından konuşup konuşmadıklarını merak etmeye başlamıştı. Ne de olsa birçok genç kız, ailesinin parası ya da ekonomik statüsü hakkında yeterince dikkatsiz davranabiliyordu.

Kızlar ailelerinin ne iş yaptıkları konusunda pek konuşmazlardı, konuştukları zaman ise olay bir bilmeceye dönüşürdü. Bazı mesleklerin ne olduğunu anlamak kolaydı. Karen'ın babası, Chevy arabalarını satıyordu. Sally'nin annesi müzik öğretmeniydi. Kelly'nin babası, devlet ilkokulunda rehber danışman, annesi ise Iowa Devlet Teşkilatı'nda yönetici asistanıydı. Marilyn'in babası, gruptaki kızların bir kaçının doktoru, Sheila'nın babası ise dişçileriydi. Ancak bazı kızların babalarının, isimleri gizli kodlara benzeyen işleri ve kızlarının bu işleri etraflarına nasıl anlatacaklarına dair net beklentileri vardı.

Diana'nın babası Iowa Eyalet İşleri'nde "domuz familyası beslenme uzmanı" olarak çalışıyordu. Şehirde yaşayan biri, bu uzmanlığın, domuzlar için kilo kaybetme odaklı bir meslek olduğunu düşünebilirdi, ama Diana'nın arkadaşlarına babasının mesleğini; "Babam onların daha hızlı bir şekilde, daha büyük ve daha şişman olmalarını sağlıyor," şeklinde açıklıyordu. İşin aslı biraz değişikti. Diana'nın babası, kas oranının yağ oranına göre daha fazla gelişmesi için araştırmalar yapıyor, bunun da hızlı ve düşük maliyetli olması için çalışıyordu. Diana'ya ve arkadaşlarına 'domuz familyası beslenme uzmanı' demeleri için talimat veriyordu. Çünkü sadece 'domuz besicisi' demenin kaba kaçtığını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yüzden, kızının "bak ve anlat" dersleri için sınıfa küçük domuzcukları getirdiğinde, kullanılan kelimeler "domuz familyası" oluyordu.

Cathy'nin babası, Iowa Eyalet İşleri'nde toprak bilimcisi olarak çalışıyordu. Cathy'nin babasının da "toprak" kelimesi ile ilgili hassasiyeti vardı. "Ben toz toprak üzerine çalışmıyorum, o dediğiniz kir anlamına gelir, kir ise gerçek toprakta çalıştığınız zaman tırnaklarınızın dibinde birikenlere denir," derdi. "Ben 'toprak' üzerine çalışıyorum, 'kir' üzerine değil."

"Ama baba," diye Karşı çıkardı Cathy. "İkisi de aynı şey."

Gerek Cathy'nin gerekse kardeşlerinin evde "kir" kelimesini kullanmaları pek istenmezdi, ama babalarının ardından "Bay Kir" diye şaka yaparlardı. Fen dersi için hazırladıkları toprak derecelendirme projesi için, Ames kızları Cathy'nin babasından yardım almışlardı. Bu yardım esnasında, kızlara iki kelime arasındaki fark anlatılırken, Cathy gözlerini yukarıya doğru devirmişti.

Karla ve Sally'nin babaları ise, ana merkezi Ames'te olan Iowa Eyaleti Ulaştırma Dairesi'nde çalışıyorlardı. Karla'nın babası, köprü tasarımı yapan bir inşaat mühendisi; Sally'nin babası ise, malzeme kontrolünde çalışan bir metalürji mühendisiydi. Her ikisi de Iowa'yı kaplayan pek çok otobanın yapımında bulunmuşlardı. Onların da, tabii ki, meslekleriyle ilgili özel dil protokolleri vardı. Ames kızları ne zaman Sally'nin babasının etrafında olsalar, otoyoldan bahsederken, 'çimento' yerine 'beton' kelimesini kullanmak zorundaydılar.

Sally'nin babası, yanlış bir kullanımda, söyle bir açıklama yapardı; "Çimento, birleştirici bir maddedir, betonun bileşenlerinden biridir. Otoyollar ise betondan yapılır."

Çimento değil beton. Domuz değil domuz familyası. Kir değil toprak. Ames kızları bütün bunları düşünürken kıkırdıyorlardı, ama genellikle kendi genç yaşamları üzerine yoğunlaşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşlarıyla takılan küçük bir çocuksanız, ister küçük bir kasabada, isterseniz büyük bir şehirde yaşayın, ne yapıyorsanız asla durmazsınız ve bir an durup "Hey durun bir saniye, buraya nasıl geldik?" diye sormazsınız. Ames kızları için, birbirlerine birkaç kilometre mesafede otururken, bulundukları yere nasıl geldiklerini anlayabilmeleri seneler almıştı.

Kızların bazılarının aileleri, hiç de şaşırtıcı olamayacak bir şekilde, Ames'e Iowa Eyalet İşleri'nde çalışmak için gelmişlerdi. Karla'nın ve Diana'nın babaları ise üniversiteye kayıtlarını 1942'de yaptırmışlardı. Diğerlerinden oldukça genç olan Kelly'nin babası ise üniversiteye 1963 yılında başlamıştı.

Ailelerden çok azı tesadüf eseri Ames'te bulunuyordu. Ames, Iowa'nın merkezinde, Des Moines'in 65 kilometre kuzeyinde bulunuyordu. İnsanların kuzeyden güneye geçerken, Otoban 35 üzerinde bulunan bu kasabadan başka bir yerden geçme şansları çok azdı.

Sally'nin ailesi Kuzey Dakota'da doğmuştu ve 1956'nın Mart ayında, ailenin babası üniversiteden mezun olmaya hazırlanıyorken, Illinois Peoria'da bir iş görüşmesine gidiyordu. Yolda Ames'te durdu. Kuzey Dakota'da soğuk ve karlı bir kış olmuştu, ama Ames daha sıcak ve daha güneşliydi. Ames'te gördüğü çok hoşuna gitti. Iowa Karayolları Komisyonu'nda inşaat mühendisi olarak iş buldu ve hayatının geri kalanını burada geçirdi. Zalim kışları; sulu ve çamurlu baharları olan bir kasabada, Sally'nin babası burayı havası için seçen azınlıktan biriydi.

Jenny'nin ailesi ise, 4 Temmuz 1944'te meydana gelen bir olay sonucunda Ames'e taşınmışlardı. Jenny'nin babası o zamanlar dokuz yaşındaydı ve Iowa'nın güneyinde yaşıyordu, Jenny'nin büyükbabası ile birlikte arabayla bir gezintiye çıkmışlardı. Birdenbire kendilerini bir trafik kazasının içinde buldular. Polis memurunun aracı, hırsızın tekini kovalarken ezip tamponun üzerine çıkmıştı. Jenny'nin büyükbabası yardım için durduğunda, memur ondan aracı diğerinin üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinden kaldırabilmek için yardım istemişti. Yardıma mecbur kalan adamcağız, aracı kaldırırken bir anda boynunda bir acayiplik hissetmiş; beyin kanaması geçirmişti. Hiçbir iyiliğin cezasız kalmayacağını ispatlarcasına, ertesi gün komaya girdi. Kırk üç yaşında başına bu olay geldiğinde, doktorlar bir sene yaşamasının şansının, on binde bir olduğunu söylemişlerdi.

Buna rağmen 1947'ye kadar komada kaldı. Amerikan Toprak Koruma Birimi yetkilisi olarak kazandığı gelirden mahrum kalan aile, büyük zorluklarla mücadele etti. Babası Jenny'e geçmişi anlatırken, "Arkadaşların, komşuların getirdiklerini yerdik, bir kutu konserve fasulye ile yedi kişinin doymasının ne demek olduğunu çok iyi bilirim," demişti.

Jenny'nin büyükbabası komadan çıktığı zaman kördü ve konuşamıyordu, aileye büyükanne bakmak zorunda kalmıştı. Bakıma muhtaç kocası ile birlikte, 1949 yılında Ames'te, Iowa Eyalet İşleri'nde, sosyal direktör olarak çalışmaya başladı. Sosyal kulüplerin denetiminden ve parti gözetmenlerinin seçilmesinden ibaret olan sorumluluğunu yıllarca yaptı. Jenny'nin babası, Sheila'nın babası ile tanıştığı Ames lisesine yazıldı. Nihayet büyükbabasının da görme yetisinde ve konuşmasında iyileşme başladı, yaşlı adam 1976'ya kadar yaşadı.

Ames'in, Jenny için ev olarak seçilmesinin hikâyesini kızlardan çok azı biliyordu. Çocukken, Jenny'nin babasına, "Jenny dışarıya bizimle oynamaya gelebilir mi?" diye sorarlarken, akıllarına hiçbir zaman "Sizi Ames'e ne getirdi?" diye sormak gelmemişti. Ancak büyüdükleri zaman, nesillere dayanan ve kendilerini bir araya getiren binlerce farklı tesadüfü ve kararları algılayabilmiş ve minnet etmişlerdi.

Ortaokuldayken, on üç yaş grubu için en sevilen hafta sonu eğlencesi bodrum partileriydi. O zamanlar, orta sınıf evlerinin bugün tamamlanmış yapılarının aksine, evlerin birçoğunun inşaatı bitmemiş haldeydi. Bodrumlar ise, silindir bloklardan oluşan zindanlar gibi, böceklere ve tozlu kutulara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ev sahipliği yapıyorlardı. Buna rağmen, 1970'lerin başlarında kızlar o bodrumlarda, değişen dünya ile ilgili hayat dersleri aldılar.

Yedinci sınıfın son günündeki bir partide, şişe çevirmece oynamışlar, ama ergenlik dönemine girmiş hızlı erkekler için, bu küçük öpücükler yeterli olmamıştı. Hemen bir öneri getirildi. Erkeklerin isimleri kâğıtlara yazılıp bir şapkanın içine konulacak, kızlar da birer isim çekeceklerdi. Eşleşen çift, sessiz ve de karanlık bir köşeye çekilecek ve de öpücükten daha da ileriye gideceklerdi. Bunu kabul eden her kız, eninde sonunda elinde somut bir isim olacağını biliyordu, oyuna girmeyi kabul eden, bir anlamda çekeceği isimle yalnız kalmayı da kabul ediyordu. Yoksa etmiyorlar mıydı?

Kelly ve diğer kızlar odanın karşı tarafında, aralarında sadece bir tane zenci bulunan erkeklere baktılar. Zenci olan çocuk iyi bir arkadaşlarıydı, ama kızlardan biri onun ismini çekerse ne yapacaklarını bilmiyordu. Onu öpebilirler miydi? Ellerini tişörtlerinin içine kaydırıp göğüslerine dokunmasına izin verirler miydi? Ames, zenciler için zorlu bir kasabaydı ve Kelly aklından geçen düşüncelerin olasılığından hem ürküyor, hem de heyecan duyuyordu.

Şapka ortalıkta dolanmaya başladığında Kelly bir isim çekti. Kâğıdı açtığında büyük ikramiyenin kendisine çıkmış olduğunu gördü, kâğıdın üzerinde 'Scott' yazıyordu. Scott, koyu renk saçlarını tamamlayan tatlı mavi gözleriyle, okulun en hoş ve en popüler çocuklarından biriydi. On bir yakın kız arkadaştan hiçbirine zenci çocuk çıkmadı. Eşleşen kızın gözleri kâğıdı açıp baktıktan sonra çocuğunkiler ile kesişti, nefessiz kaldığı bir anlık duraksamadan sonra çocukla birlikte köşelerine çekildiler. Herkesin yaptığı gibi, öpüşüp koklaştılar.

Kelly'nin bir yanı, o zenci çocuğun ismini çekmediği için rahatlamıştı, ama bir yanı da ismi çeken kıza hayranlık duyuyordu. Kız nasıl da çocuğun elinden tutup, işi pişirmek için köşeye çekilmişti? Bugün bile, kızlarla bir araya geldiğinde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eğer çocuğun ismini kendisi ya da diğer kızlar çekseydi neler olabileceğini konuşurdu. Kelly'nin daha sonraları bir zenci arkadaşı olmuştu, ama ırkçı ve cinsel tansiyonun olduğu o bodrumda, ismi çektikleri zaman neler olabileceği sorusuna cevap veremiyordu.

Liseye geldiklerinde, bu on bir kişi, birbirlerine çok sıkı kenetlenmişti; ama kızların birbirlerine yakınlık dereceleri farklıydı. Belirgin bir çiftleşme söz konusuydu: Jane/Marilyn, Kelly/Diana, Cathy/Sally, Jenny/Sheila. Ama sanki bir şirket akış şeması gibi, herkes birbirine bir başkası sayesinde bağlanmıştı. Her kızın diğer on tanesi ile kendine özel bir bağı vardı; bu da doksan dokuz tane, birbirinden farklı bire bir temas anlamına geliyordu. Birbirleriyle anlaşma yolunda karşılarına çıkabilecek her türlü değişkeni göz önünde bulundururlardı. Kim regl ağrıları yüzünden mızmızlık yapardı? Kim bir diğerinin günah keçisi olduğunu düşünürdü? Kimin şu anda bir erkek arkadaşı vardı?

Ne olursa olsun, her şey grup içerisinde kalırdı. Ailelerine ya da tanıdıklara fazla sır vermezlerdi, bu sayede, yetişkinliklerinde de hayatlarının bir parçası olacak sadakat bağları kurulmuş oldu. Tabii ki on biri de aynı anda bir arada olamıyordu ve diğerleri orada olmayanlar hakkında konuşuyordu; ancak kimse arkadaşlarının dedikodusunu yapmıyor ya da arkasından konuşmuyordu.

Dışarıdan gözlemleyenler için, kızların grubunun flörtçü olmak gibi bir ünleri vardı. Akademik olmaktan daha çok sosyal olmak; erkekleri memnun etmekten çok sataşmaktan zevk alıyorlardı. Aslında, çoğu Ames kızı çok iyi birer öğrenciydi ve içlerinden sadece birkaç tanesi sataşmıyor, ama memnun ediyordu.

Okulda çok seviliyorlardı ve kesinlikle okulun popüler gruplarından biriydiler, ama herkes onların dışarıya kapalı bir grup olduğunu bilirdi. Net bir şekilde, bu grup sadece on bir kişiden oluşuyordu. Eğer Ames Lisesi'nde okuyan diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

620 kızdan herhangi bir tanesi, bu gruba dâhil olabilmek için bir davet beklediyse bile; kızların bütün ilgileri birbirlerine yönelik olduğu için bunu fark etmemişlerdi. Bu seferki toplantılarında bile, başka hiçbir kızın gruplarına girmek istemediğine dair yeminler ediyorlardı. Öte yandan da, böyle bir talep olmuşsa da, bununla ilgili en ufak bir fikirlerinin de olmadığını itiraf ediyorlardı. (Arkadaş gruplarını inceleyen araştırmacılar, bu tür grupları kapalı grup olarak tanımlıyorlar. Bunun karşıtına ise yeni üyeler aldıkça büyüyen kartopu grubu deniliyor.)

Grup olarak kızlar, bazen aşırı davranışlar ve fazlaca öz güven sergiliyorlardı. İkinci sınıftayken, Rod Stewart'ın "Da ya Think I'm Sexy?" isimli şarkısı 1979'da piyasaya çıktıktan sonra, kızlar etrafta kurumla dolaşıp bu şarkıyı söylemeye bayılıyorlardı. Ancak, bazıları bireysel olarak güvensiz hissediyordu. Hiçbiri şarkının adı olan o malum soruyu (sence seksi miyim?) sormak ya da cevabı duymak istemiyordu.

Birlikteyken birkaç kez sıradan davransalar da klasik kızlara benzemiyorlardı. Yine de, bazı sınıf arkadaşları, onların bu dışarıya kapalı olma durumlarını rahatsız edici buluyordu. Diğer kızlar, onların, okula gelmeden önce her sabah birbirlerini arayıp, ne giyip ne giymeyeceklerini konuştuklarını düşünüyordu. Okuldaki spor meraklısı kızlardan biri olan Nancy Derks, kızları gözlemliyor, yaptıklarını yorumluyordu. On bir kızdan birini koridorda şapka ile görürse, diğer kızlarında çok yakın bir zamanda şapka takmaya başlayacaklarını biliyordu. Eğer bir tanesi eşofman altı giyerse, diğerleri de giyinmeye başlıyordu. Bir tanesinin o gün canı elbise giymek istediyse, ortalıkta on tane daha elbise giyen kız dolaşmaya başlıyordu. "Hepsi kendi kurallarına uygun davranıyorlardı," diyordu Nancy. (Liseden mezun olmalarına günler kala, Nancy ve bir arkadaşı plan yapmış, bu sayede onların rahatsız edici mükemmellikleri ve de birbirlerine olan uyumları yüzünden kızlardan öç almaya çalışmıştı.)

Kızlar sürekli birlikte hareket ettikleri fikrine karşı çıkı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı, kendilerine göre onlar bağımsız bireylerdi. Ancak, bir grubun parçası olmanın, ister iyi ister kötü anlamda olsun, bir grup olarak tanımlanmak anlamına geldiğini anlamışlardı.

Birkaçı Iowa'nın başka bir kasabası olan Marshalltown'dan çocuklarla çıktıkları zaman Ames erkekleri kızları kıskanmış ve onlara sinirlenmişlerdi. Marshalltown Lisesi, Ames Lisesi'nin en büyük rakibiydi; okulun maskotu ise bir vaşaktı. Aralarında Jenny'nin ve Jane'nin erkek kardeşlerinin de bulunduğu Amesli birkaç çocuk, Marshalltown Lisesi'nin atletlerine 'vaşak pisliği' diyorlardı. Ames'teki bazı çocuklar kızlara 'Kaka Kızlar' diye isim takmış, bu da kısa zamanda Ames Lisesi'nde yayılmıştı. Kızlar, belirli bir zamandan sonra bu lakabın etkisini azaltmışlardı ama bugün bile çocukları kendilerine neden böyle bir lakap takıldığını sordukları zaman bile, açıklama yaparken zorlanıyorlardı.

Kızların Marshalltown'a olan ilgisi kısa sürmüştü. Kızlar genellikle Ames'e ve Amesli erkeklere sadıktılar. Çoğu gece, sosyal hayatlarını Ames futbol takımının maçlarına göre organize ederler, takımın sporcuları hakkında fanteziler kurarlardı. Kızlardan bir kaçı, takımın kahramanlıkları ile ilgili anı defteri tutuyordu; hatta bunu birinci sınıfta, takımları 11-0 yenildikleri zaman bile yapmışlardı. Karla'nın bu konudaki çalışmaları titiz ve özenliydi. Anı defterine takımla ilgili gazete kupürlerini ve takımın bulabildiği her türlü fotoğrafını da eklemişti.

Kızlar, sınıfta birbirlerine gönderdikleri notları hala saklıyorlardı. Bu katlanmış kâğıt parçaları, bazen sınıftaki erkek arkadaşlarıyla olan kaynaşmalarını bir an önce yakın arkadaşlarına anlatmak amaçlı hazırlanıyordu. Erkekler etrafındayken utangaç olan Sally, yazarak kendisini daha iyi ifade edebiliyordu. Bir gün kütüphanedeyken Jenny'ye tüm detayları içeren bir not yazmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jack şu anda yanımdaki masaya doğru yürüyor. Haklıymışsın. Bugün kesinlikle mükemmel görünüyor. Kırmızı Adidas tişört giymiş, ayağında da yanları kırmızı çizgili Nike'ları var. Lee kot pantolonunun arka cebinden tarağının ucu görünüyor. Onu artık sevmediğimi düşünüyordum, ama aslında sevdiğime karar verdim.

Şimdi başka bir masada birkaç çocukla birlikte, yüzü bana dönük bir şekilde oturuyor. Allah kahretsin, arada bir sütun var! Şimdi geğirdi, ama önemli değil, çünkü "Pardon," dedi. Bu ayrıca çok doğal bir hareket. Neyse, yeterince ondan bahsettim. Öğle yemeği zamanı. Hoşça kal. Sevgiler, Sally.

Jenny bu gibi notları tam otuz senedir saklıyordu, çünkü onlar akıp giden zamanın içinde korunabilmiş güzel anılardı.

Bazı açılardan, kızlar Ames'in bir önceki neslin genç kızlarına benzemiyordu. Birkaçı, Ames'te yetişen Susan Allen Toth'un *Blooming: A Small Town Girlhood* isimli kitabını okumuştu. Kitap 1950 yıllarında kendi kasabalarının hayatını anlatıyordu. Ames Lisesi'ni spor yapan erkeklerin üstünlüğünün olduğu bir kurum olarak anlatıyordu. "Erkekler oynar, kızlar alkışlar," diye bahsediliyordu.

1970'lerde, Ames kızları hala alkışlıyorlardı. Ancak genişlemiş olan dünyaları sayesinde artık eskisi kadar masum değillerdi. Spor faaliyetlerinde hem kızlar hem de erkekler şu tezahüratı yapmadan duramıyorlardı: "Ames Lisesi, uçalım!." Okul yöneticileri bundan çok hoşlanmasalar da durdurmak için bir şey yapamazlardı.

Artan uyuşturucu kullanımı ve de içki kültürüne rağmen, Ames kızları Toth'un yaşam öyküsünü anlattığı kitaptaki hikâye misali, değişmeden kaldılar. Asrın ortalarındaki Ames hayatı şöyle anlatılmaktadır: "Sessiz bir kasaba… ama bu sessizliğin arkasında, genç bir kız kalbinin atışını dinleyebilir." Jenny için bu kitap, Ames'in hala sessiz ve mükemmel bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yer olduğunu ispatlıyordu. Öte yandan Kelly ise, kitabı fazla sevimli bulmuştu. "Pislik nerede?" diye sormuştu. "Kadın Ames Halk Kütüphanesi'ni ne kadar sevdiğini anlatmış. Tamam, sorun değil, ben de sevdim ama, kitapta çok fazla nostalji var, ama olumsuzluklardan yeterince bahsetmemiş."

Bu tipik bir Kelly hareketiydi. Aralarındaki en dik başlı olan oydu. Aslında her konuda "en" olmayı başarabilen de oydu. Ailesinin sokağa çıkma yasağını en fazla önemsemeyen, en atletik olan, kadın hakları konusuna en fazla ilgili olan; gerek okul, gerekse dünya politikaları hakkında en fazla sesi çıkan da oydu. Erkekler konusunda en cüretli olan yine Kelly'ydi. Erkeklerden korkmaz, onlardan hoşlanırdı.

Başından beri Kelly'nin gruptaki rolü, kızların şaşıracağı ve de onaylamayacakları şeyleri söylemek ya da yapmak olmuştu. Bazı yönlerden, yasaklarının olmamasını kıskanıyorlardı, ama bazen de onu dizginlemeyi görev olarak görüyorlardı.

Kelly gibi, gruptaki her kızın bir kimliği vardı. Diana çocuk yüzlü bir sarışındı, erkekler tarafından sürekli ünlü süper model Cheerly Tiegs'e benzetilirdi. Kızların en fazla takdir ettiği yönlerinden biriyse, çok fazla kendini beğenmiş olmamasıydı. Yine de Diana ile bir mekâna girerken, ikinci bir kez düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Sheila şirinlik muskasıydı. Babasının dişçi olduğunun reklamını yapar gibi, kocaman bir gülümsemeyle dolaşır, bembeyaz gülüşünü etrafa saçardı. Dalgalı kahverengi saçları ve kalın kaşları ona makyaj gerektirmeyen doğal bir güzellik verirdi. Ayrıca zorlama olmayan samimi bir havası vardı ki sayesinde, gönüllü olarak çalıştığı yerel bakım evinde yediden yetmişe herkesle kolay iletişim sağlayabiliyordu.

Eskiden erkek çocuğu gibi olan ama zaman geçtikçe her gün daha da kadınsı olan Jenny; grubun hatıra, anı ve geçmişini tutan, aktivitelerini organize eden ve babasının hediyesi olan 1947 model Willys marka cipi ile diğerlerini sürekli oradan oraya taşıyan şoförleriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela, zıpır ve hayat dolu kişiliği ile kızların aralarına en son katılandı. Dokuzuncu sınıftayken, babasının yerel bir otelin yöneticiliğini almasından sonra Ames'e taşınmışlardı. Gelir gelmez grubun bir parçası olamamıştı, inek öğrenciler erken davranmışlar ve onu kendi gruplarına katmışlardı. Angela, arkadaş ihtiyacı yüzünden, diğerlerinin kendisini sarmasına ilk başta izin vermişti ve bunu sorun etmemişti; ama o umutsuz kızlardan daha havalı olduğu gerçekti. Jane ile basketbol takımına girdiğinde tanıştı. Jenny ile de alfabetik düzen ile oturdukları (Bendford, Benson) İngilizce ve geometri derslerinde kaynaştı. Jane ve Jenny sayesinde diğer on kızın hayatlarına girişi de sağlanmış oldu.

Karen/Kadın, kalçalarına kadar uzanan uzun, sağlıklı saçlarıyla meşhurdu. Herkes tarafından tanınan, popüler üç ablası, genç ve ergenlik davranışları hakkında oldukça gerçekçi olan bir annesi vardı. Her hafta sonu Ames'in sonundaki mısır tarlalarına saklanmış bira fıçılarını bilen annesi, Karen'a ve arkadaşlarına, bira içmeden önce süt içmelerini tavsiye etmiş.

Sally, kızlarla arkadaşlıklarının ilk yıllarında, hep geri planda kalmıştı. Fazlaca parlak ve başarılı bir kız olan Sally, yeterince havalı olamadığı için, erkeklerle yeterince flört edemediği için; ya da birini fazlaca takip ettiği için arkadaşları tarafından pek ciddiye alınmamıştı. Cathy ile uzun bir zamana dayanan arkadaşlığı yüzünden gruba kabul edilmişti. Gruptaki yerinden her zaman çok emin olmasa da, uyum sağlayabilmek için değişmeyi kabul etmedi. Cathy ise arkadaşını "otantik" olarak tanımlıyor.

Cathy, kendine güveni yüksek ve küstah olanıydı. Kendini her zaman Sally'nin koruyucusu olarak görmüş. Diğer altı kardeşinden hayata dair aldığı değerli bilgilerle, birçok konuda öncü olmuştu. Kızlar arasında saçının rengini ilk açtıran da o olmuş, bunu evde saç açma seti ile yaparken Sally ona yardım etmişti.

Marilyn ve Jane gruptaki en çalışkan kızlardı, umutsuzca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir dost için ortalıkta dolanırken birbirlerini bulmuşlardı. İkisinin de aynı şekilde kesilmiş saçları ve tutucu kıyafet seçimleri vardı. Aileleri, diğer Ames kızların aileleri gibi akıllı ve kültürlü insanlardı. Marilyn'nin babası doktordu, Jane'nin ki ise Iowa Eyalet İşleri'nde antropolog olarak çalışıyordu, varlıkları kızlar için çok önemliydi. İkisi de babalarına tutkundu ve öğrenme hevesleri vardı. Daha tutucu olan Marilyn'i geniş gruba çeken Jane olmuştu.

Bir de sevimli, komik ve hayat dolu Karla vardı. Sinemada o kadar şen ve o kadar uzun gülerdi ki, herkes dönüp ona bakardı. Uzun, gösterişli ve güzel bir kız olmasına rağmen, kendine güveni olmadığı için, bunları hiçbir zaman tam olarak fark edemedi.

İşte kızlar buydu. On yaşına geldiklerinde, birbirlerinin en iyi sırdaşları olduğunu söyleyecek ve sonsuza kadar arkadaş kalacaklarını farz edeceklerdi. Lise bittiğinde ise planları bir parça değişecek ama birbirlerine yakın olma konusunda verdikleri sözler aynı kalacaktı. Fakat kalplerinde ise ayrılacak olmanın belirsizliği ile savaşıyorlardı.

1981'in bir yaz gecesinde, saatler geç bir vakti gösterirken; Jenny tam bir gece kuşu olan babasıyla birlikte Hodge Caddesi'ndeki evlerinin verandasında oturuyorlardı. Birbirlerinin yüzlerini göremeyecekleri kadar karanlıktı, ama bu baba kızın hoşuna gidiyordu. Daha rahat konuşabiliyorlardı.

Jenny yakında Güney Carolina Üniversitesi'ne gitmek için evden ayrılacaktı. "Hepimiz ayrı yönlere gidiyoruz ve ben hepsini çok özleyeceğim," demişti. Babasına bunu sorun etmediğini de söyledi, çünkü hepsinin hayatında olacağını biliyordu. "Biliyorum," diye ekledi. "Biliyorum işte."

Yıllar boyunca, babası kızların nasıl iyi geçindiklerini hayranlıkla izlemişti. Ama bir sigorta yöneticisi olarak her gün istatistik verilerinden oluşan tabloları inceliyor, olasılıkların bir grup insanın hayatındaki her türlü sonucu ve de trajediyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etkileyebileceğini biliyordu. Jenny'ye gerçekçi olması gerektiğini anlatmaya çalıştı.

"Dinle tatlım," dedi, "Çocukluk arkadaşlıkları çok güzeldir, sizin yaşadıklarınız da çok güzeldi, ama yetişkin olmak farklıdır. Bundan on veya on beş sene sonra hayatın size ne getireceğini kim bilebilir? Sakın şaşırma, ancak arkadaşlıklarınız bu uzun yola dayanamayabilir."

"Hayır, hayır. Hepimiz bir arada olacağız," demişti Jenny, ama bir yandan da dinliyordu.

Babası anlatmak istediklerini biraz daha açtı. "İhtimalleri değerlendir. İhtimaller, senin ilerleyen yıllarda arkadaşlarınla birlikte olmayacağını söylüyor ve herkesin hayatının da düzgün gitme olasılığı düşük." Gerçekçi tarafı ağır bastı ve daha da net bir şekilde açıkladı. "Tahminime göre, on beş yıl içersinde, içinizden bir tanesi gruptan tamamen kopacak. İki taneniz boşanmış olacak, biriniz ise hala bekâr kalacak. Belki biriniz ölecek. Bunları bekliyor olman lazım, çünkü hayat böyle işliyor."

Bugün ise, hem Jenny'nin hem de babasının aklında o gecenin canlı bir anısı var. Nerede oturduklarını, babasının cümlelerinin nasıl havada asılı kaldığını ve Jenny'nin orada karanlıkta otururken, nasıl da babasının yanılması gerektiğini düşündüğünü hala hatırlıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Marilyn

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn kamerasını çıkardı, bir yandan etrafta dolaşıyor, bir yandan da fotoğraf çekiyordu. Angela'nın evinde yapılan kızlar toplantısının resmi olmayan fotoğrafçısı olmuştu. Bu ona yakışan bir roldü. Aynı anda hem grubun bir parçası olabiliyor, hem de grubun dışında kalarak gözlem yapabiliyordu.

Her zaman da böyle olmuştu. Marilyn kızları her zamankinden fazla seviyor, ama bazen onlarla olan bağıyla ilgili farklı düşünebiliyordu. Başından beri, kızların birkaçı, onu, grubun sınırları en fazla belirgin olan kızı olarak etiketlemişlerdi. Bazı konularda onlara hak vermiyor değildi. Lise zamanlarında, ev sahipliğini yaptığı içki partilerinde bile, verdiği her kararı vicdanının test edilmesi olarak görürdü. Hiçbir zaman, verdiği kararlar yüzünden ailesini hayal kırıklığına uğratmayı istememişti. Güvende olduğunu hissedebilmek için, her zaman çalışkan, saygılı, minnettar olması gerektiğini düşünmüştü. Diğer kızlar kaçamak planları yaptığında ve ailelerine konu ile ilgili yalan söylediklerinde bile, Marilyn, onları doğabilecek tehlikelere karşı uyaran kişi olurdu. Hâlbuki ailesi, diğerlerininkilere göre en yumuşak ve en az eleştirel olan ebeveynlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızlar kendilerini Marilyn'nin etrafında farklı hissediyorlardı. Bu toplantıda bile Marilyn yanlarındayken, dediklerine ya da yaptıklarına daha fazla dikkat ediyorlardı. Marilyn'de sürekli devam eden bu ağırbaşlılık, kızları sürekli kontrol ediyormuş hissi veriyordu. Marilyn ile sohbet ederken, "Her zaman için doğru olanı yapmaktan bahsedersin. Şimdi de öylesin," demişti Kelly, "Bu senin doğanda var, kabul et. Bu hiçbir zaman benim bir parçam olmadı, ama her zaman seni anlamaya çalıştım."

Marilyn gençken, en yakın arkadaşı olan Jane için her şeyi yapardı, ancak Jane, onun aile sadakatinin, her şeyin yerine geçebileceğini bilirdi. Marilyn, zamanın televizyon yıldızı olan Marcus Welby'ye benzeyen çocuk doktoru olan babasına çok bağlıydı. Ames'te çok sevilen bir kişiydi, Marilyn'in sevgisi ise bunun çok üzerindeydi; babası kızının kahramanıydı. Kendisini her ne kadar bir Ames kızı ve Jane'nin en yakın arkadaşı olarak tanımlasa da, özünde o sadece "Dr. McCormack'ın kızıydı."

Jane bunu diğer kızlardan daha iyi anlıyordu. McCormacklar ile çok fazla vakit geçirmişti ve onları çok seviyordu. Ayrıca diğer kızların bilmediği, Marilyn'in aile hayatını ve geçmişinin detaylarına da hâkimdi. Cathy, geçmişi hatırlayarak şöyle demişti: "Ortada bir şey döndüğünü bilirdim, ama ne olduğunu anlamazdım." Şimdi birer yetişkin kadın olarak her şeyi biliyor, bu da onların Marilyn'i daha iyi anlamalarını sağlıyordu.

"Ben burada yokmuşum gibi davranın," dedi Marilyn, Angela'nın verandasında oturan birkaç kıza. Kamerasını yukarıya kaldırdı. "Güzel. Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

Hayat boyu süren arkadaşlıkları anlayabilmek için, zamanda geriye, hatta o arkadaşlıkların doğduğu zamanında ötesine gitmeniz gerekir. Birçok açıdan, Marilyn'in kızlarla olan arkadaşlığının izleri, 25 Eylül 1960'a kadar uzanıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gün, McCormack ailesi Marilyn'in dört kardeşini, arkadaşlarının Ames'e altmış mil kuzeyindeki çiftliklerine götürmeye karar vermişlerdi. Çocukların traktöre binecekleri, çiftliği inceleyebilecekleri ve binlerce kilometrekareye yayılmış mısır tarlalarını görebilecekleri güneşli bir Pazar sabahı yolculuğa çıkacaklardı. Dr. McCormack, her zaman çocuklarını dünyayı görmeleri ve de doğayı takdir etmeleri konusunda teşvik ederdi. Bu gezi de onların her zamanki maceralarından biriydi.

McCormacklar'ın en büyük çocukları olan Billy, steyşın vagon arabalarının üçüncü sırasında oturuyordu. On yedinci yaş gününe birkaç gün kalmıştı. Yüzü arka pencereye dönmüştü. Bu sayede, yanlarından mısır tarlaları gelip geçerken, o da arkada bıraktıkları şoförlere el sallayabiliyordu.

Ames'ten ayrılırken, anneleri ön koltukta oturuyordu, ama yolu yarıladıklarında, biraz kestirebilmek için arkaya geçmiş, ön koltuğu Billy'ye bırakmıştı. Billy ön koltuğa geçti, kemerini taktı – aracı aldıklarında emniyet kemerleri yoktu ama Dr. McCormack taktırmıştı – ve yolculuklarına devam ettiler.

Çiftliğe az bir yol kala, aile mıcırlı yoldan devam ederken, ailesinin arabasını kullanan on beş yaşındaki bir oğlan bir anda yolun ortasında beliriverdi ve Dr. McCormack'ın arabasına yandan çarptı. Eylül ayında oldukları için, olgunlaşmaya başlayan mısırların boyu olabilecekleri en yüksek noktadaydı, bu da kavşaktaki görüşü kapatmıştı. Kırsal alanlarda araç kullanan birinin böyle bir kavşakta karşılaşabileceği tehlikeleri biliyor olması gerekirdi, ancak polisin daha sonra yaptığı tahmine göre, çocuk saatte 90 mil hızla gidiyordu ve görünüşe bakılırsa, ayağını gazdan hiç çekmemişti.

Çarpışmada McCormack ailesinin bütün bireyleri ciddi şekilde yaralanmıştı. Beş yaşındaki Sara, alnından yaralanmıştı. Üç yaşındaki Polly'nin ise dalağı yırtılırken, bir yaşındaki Don'ın başının arkasından aldığı yaranın kanaması durmuyordu. Bayan McCormack'ın ise köprücük kemiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırılmıştı. Herkeste fazlaca kesik ve zedelenme vardı. Diğer aracı kullanan çocuk da ağır bir şekilde yaralanmıştı.

McCormacklar'ın aracının ön yolcu kapısı çarpışmada ilk darbeyi almıştı, bunun sonucu olarak da ön koltukta oturan Billy, en ciddi yaralanan oldu. Ön cam kırıklarından dolayı Dr. McCormack'ın ellerinde ve kollarında oluşan kesikler kanıyordu, kaza sırasında göğsünü direksiyona vurmuş olmasından dolayı kırık kaburgalar mevcuttu. Oğlunu hemen araçtan çıkardıktan sonra bütün tıbbi bilgisini onu kurtarmak için kullandı. Bir saat boyunca, o taşlı yolda, oğlunun üzerine kapanmış bir şekilde ve onunla konuşarak, kanamasını durdurmaya ve iç kanaması olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ambulans olay yerine vardığında ve Dr. McCormack'ın doktor arkadaşları yardım için Ames'ten geldiklerinde, Billy hayatını kaybetmişti.

Kaza ile ilgili haber, ertesi gün *Ames Daily Tribune*'ün ilk sayfasındaydı. Sayfanın üst tarafında ise feci bir şekilde parçalanmış olan iki aracın resmi bulunuyordu. Birbirine girmiş metal yığınlarına bakıldığı zaman, hangi aracın hangisi olduğunu anlamak oldukça güçtü. Gazetenin başlığı şöyleydi: *Kaza Amesli Çocuğa Ölüm Getirdi.*

Hikâye, kavşaktaki mısır fidelerinin uzunluğunun önemli bir faktör olduğundan ve aracı kullanan çocuğun, yasa dışı olarak bu aracı kullandığından bahsediyordu. Aldığı okul izni, onun sadece düz bir rotada evden okula araç kullanmasına izin veriyordu. Çocuğun o gün, o yolda ne yaptığı hakkında bir açıklama yapılmazken, kazanın olduğu yerin, çocuğun evine iki saatlik mesafede olduğu bilgisi veriliyordu.

McCormacklar'ın diğer üç çocuğu iyileşti. Bayan McCormack ise kendisini buna şükretmeye zorladı. Çoğu zaman, çarpışmadan hemen önce Billy ile yer değiştirdiği için, suçluluk duygusunun kendisini etkilemesine izin vermedi. Kendine şu şekilde bir açıklama bulmuştu; eğer ön koltukta ölmüş olsaydı, Dr. McCormack çocukları tek başına yetiştirmek zorunda kalacaktı. Kazadan sonra daha iyi anladığı üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

re, kurtulan çocukların bir anneye ihtiyacı vardı. Bu olaydan sonra kendisini anneliğe iki kat daha fazla verdi.

İlk başta, Dr. McCormack, oğlunun ölümünü kabullenmekte oldukça zorlandı. Onu her gün görmek o kadar fazla acı veriyordu ki, oturma odasındaki aile resimleri arasından Billy'nin resimlerini kaldırttı. Oğlu hakkında konuşmak istemedi. Hatta insanlar tüm iyi niyetleriyle oğlu veya anıları hakkında sorular sorduklarında sinirlendi. Yıllar sonra Iowa tıp çevrelerinde, hastaların başucundaki rahatlatıcı tavırları ve sevdiklerini kaybeden insanlara bununla nasıl yaşayacaklarını kabullenmeleri konusunda gösterdiği öncü çabaları ile tanınacaktı. Üstlendiği bu rol için girdiği zorlu yol, Billy'nin ölümü ile başlamıştı.

Bütün yas tutan aileler acıdan kurtulabilmek için rahatlama ararlar; kazadan aylar sonra, Dr. ve Bayan McCormack, kendilerine neyin yardım edeceği hakkında ortak bir karara vardılar. Ailelerinin dengesi bozulmuştu. Belki de çocukların başka bir kardeşe ihtiyaçları vardı. Belki onların sevecek başka bir çocuğa ihtiyaçları vardı. O tarihte otuz beş yaşında olan Dr. McCormack, vasektomisini tersine çevirmeye karar verdi.

O zamanlar, bu gibi operasyonlar oldukça ilkel biçimde yapılırdı ve genellikle de işe yaramazdı; ama bunu deneyecek olma kararı, Dr. McCormack'a yeni bir amaç vermişti. 1961'in yazında, Rochester – New York'a, ilk ameliyatını olmak için uçtu. 1962'nin ilkbaharında, vasektomi ameliyatlarını tersine çevirmek için deneysel çalışmalar yapan başka bir cerrah ile görüşebilmek için Eureka – California'ya gitti. Bay ve Bayan McCormack başarmak istedikleri şey ile ilgili olarak ne sevdiklerine ne de arkadaşlarına bir şey söylediler. Şehir dışı seyahatlerinin hepsini iş gezisi olarak açıkladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn ve babası Dr. McCormack

1962'de yapılan ameliyat başarılı geçmişti. Çift bekledi ve o yaz Bayan McCormack hamile kaldı.

8 Nisan, 1963'te Marilyn doğdu.

Marilyn, bu dünyaya ölüm acısı çeken bir aileye hayat vermek için getirildiğini çok iyi biliyordu. Çocukluğundan beri bunu hem bir hediye hem de bir sorumluluk olarak gördü. Bugün geçmişe baktığında, doğumu için oluşturulan şartların, arkadaşlıklarını şekillendirdiğini anlıyor.

Marilyn'in bazen kendisini Ames kızlarının arasında yabancı gibi hissetmesi normal karşılanırdı. Diğerleri; içki içmek, gizli partilere gitmek ya da dersleri asmak gibi sorgulanabilecek kararlar alırken, o hep katılıp katılmama konusunda suçluluk hissetmişti. Hiçbir zaman ailesine yalan söylemek ya da onları hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Nasıl yapabilirdi ki? Daha doğmadan ailesi onu o kadar çok istemişti ki, bu şekilde onurlarını kırması için minnet duygusundan yoksun olması gerekiyordu.

Her zaman faziletli ve itaatkâr görünürdü. Bir kâse şeklinde kesilmiş saçları ile sanki bir namus timsaliydi. Diğer kızlar ondan bahsederken gözlerini devirirlerdi, ama o hep dik durdu. "Hayatta olduğum için şanslıyım, bu yüzden hayatı ciddiye almalıyım," derdi kendi kendine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlkokul ve de ortaokul boyunca tuttuğu günlükte, neden on bir kızlık grubun parçası olamadığını sorgulamıştı. Ona göre kızların bazıları çok vahşiydi. Erkeklerle ve alkol ile olan ilişkileri Marilyn'e her zaman doğru gelmiyordu. Hatırı sayılacak kadar çok sayıda hafta sonunda, Ames kızları, söyleyecek akıllı bir şeyleri olmayan çocuklarla takılıyorlardı. Marilyn ise, orada oturup, erkeklerin ne kadar içtikleri ve de ne kadar kustukları hakkında övünmelerini dinlemekten sıkılıyordu. Çocuklar buna "rengârenk esnemesi" diyorlar ve de buldukları benzetmenin çok zekice olduğunu düşünüyorlardı. Marilyn bir seferinde, arabasının emniyet kemerlerini kesip atan ve bu sayede ne kadar maço olduğunu ispatlayan bir çocuk ile çıkmıştı. Delikanlı, kızların tehlikeli olan erkeklerden hoşlandığını fark etmişti. Marilyn, çocuğun hoş olduğunu düşünmüş, ama emniyet kemerini kesmeye benzeyen bir iki hareketinden sonra, tamamen bir zavallı olduğuna karar vermişti. Bu kavrayış, arkadaşlıklarını sorgulamasına neden olmuş, Ames kızlarının neden saçma tiplerle çıkıp, bundan nasıl keyif aldıklarını anlamaya çalışmıştı.

Marilyn kızların sınırsız sosyalleşmelerinden de mutlu değildi. Okuldaki diğer kızlar da bu durumu sevmiyordu. Bir keresinde günlüğüne Ames kızlarının klişeleri ile ilgili bir şeyler yazarken bunun acısını çıkardı; "Onlardan biri olarak tanınmaktan nefret ediyorum!"

Öte yandan; kalplerini birbirlerine açmaları, maceraya karşı bulaşıcı heveslerinin olması gibi kızların her birinde takdir ettiği özellikler de vardı. İnsanların olumlu özelliklerini keşfetme yeteneğine sahipti. Bu açıdan, her insanın içinde bir iyilik bulan babasına benziyordu. Bu yüzden, kendisini bazen kenarda tutsa da grupta kalmaya devam etti.

Jane Gradwohl'a kendini yakın hissetmesi sürpriz olmamıştı. Gruptaki tek Musevi olan Jane, kendi halinde bir kızdı ve grubun dışında bir parça kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Jane ve Marilyn, on bir kişilik grubun bir parçasıydı ama bir yandan da kendi iki kişilik yörüngelerini çizmiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerdi. On yaşındayken, yerel bir tiyatronun sergilediği *Hansel ve Gretel*'de tanıştılar. Jane Gretel rolü için seçildi, Marilyn kıskançlık ve kızgınlık içinde kıvrandı. Daha sonraysa unuttu gitti.

Sekizinci sınıfa geldiklerinde Jane ve Marilyn artık sırdaştı. İyi bir ikili de olmuşlardı. İkisi de sosyal anlamda kızlara göre daha yavaştılar ve ikisi de, öğrenci olarak daha az inek ama çok daha akademiktiler. Diğer Ames kızları gibi, sanat ve kültürün akşam yemeği masasında sohbet konusu olduğu ailelerden geliyorlardı. (Jane'nin babası, doktorasını Harvard Üniversitesi'nden almış bir antropoloji profesörü; annesi ise sosyal hizmet görevlisiydi.) Bu sayede, Jane ve Marilyn, klasik müzik, Yunan mimarisi veya sessiz sinema ile ilgili birbirleriyle konuşurken oldukça rahat hissediyorlardı. Bazen geçmişte, filmlerin renkli olmadığı dönemlerde yaşıyormuş gibi hissediyorlardı.

Arkadaşlıkları ilerledikçe, ikisi de aralarındaki bağı işaretlere dökme ihtiyacı hissettiler. Lisenin başında, birbirlerine üzerindeki yıldızları uyumlu birer safir kolye aldılar. Kolyelerin tekinin üzerine "MM Sevgilerle, JG." ve diğerininkine "JG Sevgilerle, MM." cümleleri kazınmıştı. Arkadaşlıkları hakkında küçük notlar yazıp karşılıklı paylaşıyorlardı. Şimdi geriye baktıklarında, bunun duygusallıktan da ileri olduğunu düşünüyor, hatta biraz da utanıyorlardı. Jane lisede tuttuğu hatıra defterine Marilyn'nin ona verdiği bir kartı yapıştırmıştı. Üzerinde şunlar yazıyordu: *Arkadaşlığımız her geçen gün daha da güçleniyor, çünkü her kelimemiz ve her düşüncemizde dürüstüz, çünkü birbirimize, hayatın bizlere sunduğu her şeyde eşit olarak güveniyoruz.*

Cat Stevens, Dan Fogelberg, Hal and Oates ve Bread'in şarkılarından oluşan kendi müzik listelerini hazırlamışlardı. Her şarkı onlara birlikte paylaştıkları bir kahkahayı ya da karşılıksız yaşadıkları bir aşkı anlatıyordu.

Marilyn Jane'e, ilk öpüştüğü çocuğu anlatmıştı. Çocuk onun dudaklarını, kulağını ve boynunu da öpmüştü. "Çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıcaktı ve beni uyuşturdu," diye açıklamıştı, "inan onun kollarında uyuyakalabilirdim." Çocuk, daha sonra ona "Seni cinsel olarak çekici bulmuyorum ama arkadaş kalabiliriz." dediğinde, koşup Jane'e ağlamıştı.

Bazen telefon çaldığında, ayrıldığı çocuğun aradığını düşünerek Marilyn'in yüreği ağzına geliyordu. Ancak değişmez bir şekilde telefonun diğer ucundaki hep Jane oluyordu. Marilyn'in hayal kırıklığı sadece bir dakika sürüyor, sonra karşısındakinin Jane olduğunu anımsayarak neşeleniyordu.

Birbirlerine tam olarak güveniyorlardı, aslında neredeyse tam olarak güveniyorlardı demek daha doğru olurdu. Marilyn'in ortaokulda tuttuğu günlüğün bir sayfasında, sayfalar boyunca sürekli olarak yazıp durduğu "Erkekleri anlamıyorum." sözcüklerinin yanına, "Jane muhtemelen bunu okuyorsun, sana da söyleyeyim. HİÇ BİR ERKEĞİ ANLAMIYORUM! Bana inan! Onlar beni senin sevdiğin kadar sevmiyorlar!"

Jane ve Marilyn, o zaman ve şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn Jane'e hiç tanımadığı erkek kardeşi Billy'yi de anlatmıştı. Bu konu ile ilgili olarak diğer kızlarla fazla konuşmazdı. Bir yanı, bu konuyla ilgili olarak daima rahatsızlık duyuyordu. İlkokuldayken neler olduğunu hatırlardı hep. Araba kazasının bütün detaylarını ve bunu takip eden hamileliğin anlamını bilen gruplarının dışındaki kızın biri, bir gün, ortada hatırlanabilecek hiçbir sebep yokken sinirlenmiş ve Marilyn'e "Keşke ağabeyin ölmeseydi, çünkü o hayatta olsaydı, sen burada olmazdın!" diye bağırmıştı.

Marilyn'in babası, çocukların bu gibi şeyleri neden söylediklerini ve neden affedilmeleri gerektiğini açıklayabilecek türden bir adamdı. Marilyn'in arkadaş grubundaki bazı kızların doktoru ve de akıl danışmanıydı. "Çocukken tanıdığım en zeki insandı," dedi Jane, "tam bir Rönesans adamıydı."

Karla, Jane, Jenny ve Karen yeni doğduklarında, anneleri ile birlikte, Dr. McCormack'ın ofisine ilk ziyaretlerini yapmışlardı. Doktor, annelerin bebekleri bazen kırılacak objelermiş gibi tuttuklarından bahsetmiş, sonra da tavada omlet çevirir gibi kızları aşağı yukarıya atıp tutmuştu. "Telaşlanmayın," demişti, "sizin sandığınız kadar kırılgan değiller." Bazı anneler oldukça şaşırmış, ancak doktorun sözleriyle de rahatlamışlardı. Dr. McCormack, tavsiye vermeye bayılırdı. Jenny'nin annesine de muayene odalarının tekine koydurduğu uyarı işaretleriyle gerekli tavsiyelerini vermişti. "Karınca zehri tehlikelidir," diyen bir maddeyi okumuştu. "Zehirlenmiş çocuklar olmasındansa karıncalar olması daha iyidir," demişti. Daha sonra Jenny'nin erkek kardeşinin karıncaların kapladığı bir krakeri yediğini gördüğünde Jenny'nin annesi doktorun söylediklerini düşünmüştü.

Kızlar çocuklukları boyunca Dr. McCormack'a gitmişler ve de güzel muayene anıları ile evlerine dönmüşlerdi. Karen, doktorun annesine, çocukların tabaklarındaki her şeyi yemek zorunda olmadıklarını söylediği anı takdir etmişti. Dr. McCormack, 1960'ların çocuklarının tabağı temiz bırakma konusundaki saplantılarını seviyordu. Karen'ın annesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakin olun, birçok çocuk sağlıklı olmaları için gereken besini zaten alır, vücutları neye ihtiyaçları olduğunu bilir. Onlara üç öğün yemek verin, ama yemiyorlarsa da zorlamayın." Karla'nın annesi, doktorun sakinliğine ve de aceleci olmayan tavırlarına hayret ederdi. Dr. McCormack, sanki bütün gün boyunca ilgileneceği tek hastası Karla'ymış gibi, büyük bir sakinlikle bütün sorularına tek tek cevap verirdi.

Dürüstlüğe de çok önem verirdi. O dönemde birçok doktor, eğer acıdan veya ağrıdan bahsetmezlerse, çocukların ona yoğunlaşmayacağına ya da hissetmeyeceğine inanıyorlardı. Dr. McCormack ise çocukları her şeyi direkt olarak söylerdi; "Bu iğne canını yakacak." Çocuklara, bu gibi şeyleri şekerle kaplanmış gibi vermektense; onlarla büyük insanlarmış gibi konuşan bir yetişkinin varlığını bilmek rahatlatıcıydı.

Jane küçükken doktorculuk oynamayı çok severdi, ama bugünün kız çocuklarının aksine, doktor değil, "Dr. McCormack'ın hemşiresi" olmak isterdi. Bir çocuk doktorunun ofisinden oluşan fantezi ve hayal dünyasında, saatlerce hayaller kurar ve şunun gibi cümleler söylerdi; "Evet Dr. McCormack, sizin için bebeğin ateşini ölçerim."

Kızların bazıları için Dr. McCormack, sıradan bir doktor komşu değildi. Jane dışında, çoğu mesleki başarılarının tümünü de bilmiyorlardı. 1960'larda, akciğerleri yeterince gelişmemiş prematüre bebeklerin yaşamalarını sağlayabilmek için bir solunum cihazı icat etmişti. Daha sonra da, hasta bebeklerin hastaneler arası taşınırken kullanılsın diye bir ısıtıcı battaniye tasarlamıştı.

Sosyal konularda da, zamanının ötesindeydi. Iowa'daki bölge okullarına, hatta okul öncesi kreşlere seks eğitiminin getirilmesinin ateşli bir savunucusuydu. Çocukların genç yaşlarında kendi bedenleri ve karşı cinse karşı neler hissettikleri konusunda eğitilmeleri gerektiğine inanıyordu. "Çocuklarınıza cinsel organlarından utanmalarını öğretmeyin, yoksa yaşları büyüdükçe o utanç ile yaşarlar." Bazen Iowalıların yüzlerinin kızaracağı, hatta onaylamayacakları şeyler söyler-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di, ama yine de pek çok insan onun tutkusuna saygı duyardı. (Gruptaki kızların aileleri yeterince aydınlanmış oldukları için, bu gibi meseleler doktor ile görüşmelerinde hiçbir zaman mevzu bahis olmadı.)

Dr. McCormack, diğer insanlar tarafından "insan koleksiyoncusu" olarak tanınırdı. İnsanlar hakkında bilgi sahibi olmaya bayılır, onlarla hayatlarının detaylarını paylaşmaları için sorular sorardı. Marilyn'in arkadaşları da dâhil olmak üzere, herkeste özel olan bir şeyler arardı. Onlara İran'daki tutsaklar ya da feminizm hakkında sorular sorar, verdikleri cevapları dikkate alıyormuş gibi konuşurlarken onlara bakardı. Ayrıca kızları düşündüren tavsiyeler vermek konusunda da başarılıydı; "Büyüyüp çocuk sahibi olduğunuzda, onlardan sadece birkaç yaş büyükmüş gibi davranın. Durumu anlayacaklardır." Marilyn'in verdiği bir partide, Diana puro içmeye karar vermişti ama kimse ona puroyu içine çekmemesi gerektiğini söylememişti. Biraz sonra, hırıltılı nefes almaya ve midesi bulanmaya başlamıştı. Marilyn, ailesinin yatak odasına koşmuş, babasını çağırmıştı. Doktor, steteskopunu alıp duruma müdahale etmiş ve Diana'nın olayı atlatmasına yardım etmişti. Marilyn'in arkadaşlarının ister güneşte çok fazla vakit geçirmiş olsunlar, ister çok fazla alkol alsınlar, isterlerse regl olmak hakkında bir sürü soruları olsun – her neyse – Marilyn'in babası danışabildikleri bir yetişkin olurdu, çünkü onun kendilerini küçümsemeden ya da yargılamadan dinleyeceklerini biliyorlardı.

Belki de bu yüzden Marilyn, Ames kızları içinde, ailesine günahlarını itiraf etmeye en istekli olanıydı. Babasının olayları belirli bir perspektifle değerlendirebileceğini biliyordu. Bir Noel tatilinde, ailesinin evde olmadığı bir gece, Marilyn kızlardan birkaçını yatıya çağırmıştı. O gece erkekler de gelmiş; biraz zaman geçtikten sonra ortam, içkinin ve eğlencenin bol olduğu bir partiye dönüşmüş ve de eve çok fazla insan gelip gitmeye başlamıştı. Parti bittikten sonra Marilyn ortalığı mükemmel bir şekilde topladı, süslemelerin ve yılba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şı ağacının aynı şekilde olup olmadığını kontrol etti. Ev tertemizdi. Yaptığı işin kusursuzluğunu incelerken birdenbire hatanın nerede olduğunu fark etti. Oturma odasındaki cam sehpada kocaman çirkin bir çatlak ona bakıyordu.

Marilyn dehşete kapıldı. Jane'e ne yapması gerektiğini sordu. Ailesine parti verdiğini söylemeli miydi? İyi huylu bir kız olan Jane, dürüstlük konusunda ısrar edince, ailesine doğruyu söylemeye kadar verdi. Zaten, Marilyn de ailesine doğruyu hemen söylemeseydi, bu gerçekle de yaşayamazdı. Babasını görmeye gittiğinde, Dr. McCormack acil çağrı için hastaneye çağrılmıştı. "Ben kötü bir şey yaptım," diye başladığı cümlesini, bir seferde her şeyi itiraf ederek tamamladı. "Babacığım, evde bir parti verdim, bir sürü çocuk da vardı, çok üzgünüm. Sonra bir şey oldu, oturma odasındaki cam sehpa çatladı. Babacığım gerçekten çok üzgünüm, ne diyeceğimi bilemiyorum. Tamir masrafını ödemeye hazırım."

Babası tek kelime etmeden dinledi. Omzunu silkerek, kızına "Bütün bu olanlardan bir ders çıkardığına inanıyorum ve bir daha yapmayacağına da bahse girerim," dedi. Sonra da, ev sahiplerinin bunu kapsayan bir sigortalarının olabileceğini anlattı. Odayı terk etmeden önce kızına sarılıp, onu ne kadar sevdiğini ve ona karşı dürüst olmasını takdir ettiğini belirtti.

Marilyn, eve girip camı görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Bu gözyaşları, aslında, onu rahatsız eden bir yalanı içinden atmasının verdiği rahatlığın ve babasının ona karşı göstermiş olduğu anlayışın ve bağışlayıcılığın yansımasıydı. Ablası ona neden ağladığını sorduğunda, eliyle camı işaret etti. Sara camı yakından inceledi. "Şu işe bak!" diyerek gülümsedi. Marilyn'in çatlak zannettiği şey, aslında yılbaşı ağacının bir şekilde cama yapışmış olan süslü simlerinden başka bir şey değildi. Belki de çocuklardan biri sehpaya bira dökmüş, simler de onun üzerine dökülüp yapışmıştı. Ne olmuşsa olsun, sehpada kırık falan yoktu. Marilyn hemen babasını, sonra da Jane'i aradı. Bütün bu olanlardan sonra, babasına koşup her şeyi hemencecik ve gereksiz bir şekilde itiraf ettiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için kendisini aptal gibi hissediyordu. Oysa bütün parti yanına kar kalacaktı. Öte yandan da, kalbinin bir yanı, babasına olanları söylediği için mutlu hissediyordu. O gün, babasını hayal kırıklığına uğrattığı zaman, onun kendisine nasıl davranacağını, kendisinin ise vicdan sahibi olduğunu öğrenmişti.

Kızlar, Dr. McCormack'ın kızının hatasına verdiği tepkiyi kıskanmışlardı. Marilyn'in babası, tıpkı kızı gibi, sadeliğin ve sakinliğin karışımı gibiydi. Kızlardan bazıları ise, ailelerinin ne yaptıklarını bilmemeleri için aralarına acımasız mesafeler koymuşlardı. Bir kereden fazla olmak üzere, yapacakları hakkında güvenli açıklamalar yapabilmek için, telefonda kendi annelerini taklit etmişlerdi. Bir defasında Kelly, Karla ve iki erkek arkadaşı ile birlikte Iowa'daki Okoboji Gölü'ne gitmek istemişti. Orada, çocuklardan tekinin ailesine ait olan yaz evinde kalacaklardı. Doğal olarak, Kelly'nin annesi, "Çocuğun ailesi evde olacak mı?" diye sormuş, Kelly ise "Tabii ki, istersen Karla'nın annesini ara, detayları o biliyor," diye cevap vermişti.

Kelly hemen Karla'yı arayarak ve annesinin evi arayacağını, telefonu kendisinin açmasını söyledi. İki dakika sonra Karlalar'ın evindeki telefon çaldı. Karla, en olgun kadın sesiyle "Alo, ben Bayan Derby," diye telefonu açtı. Kelly'nin annesiyle konuşup, gezi ile ilgili olarak gerekli güveni sağlamakta zorlanmadı; "Aklınız kalmasın, Kelly için de iyi olacak bu gezi." Kelly'nin annesi, telefonda yaptıkları bu küçük konuşmadan ötürü teşekkür etti ve sonrasında kızlar geziye gidebildiler.

Kızlar Marilyn'in böyle bir şey yapamayacak kadar iyi niyetli olduğunu biliyorlardı, ama aynı zamanda arkadaşlarının bir yanıyla heyecan arayan insanlardan oluşan bu grubun çevresinde olmak istediğinin de farkındaydılar. Oldukça tuhaf özelliklerin karışımıydı: Dikkatli, içine kapanık ve erdemli. Öte yandan da macera dolu bir hayata özlem duyuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunlara ek olarak, Marilyn'in cinsel eğitim vermeye hevesli ve izin konusunda sınırları pek olmayan bir babası vardı.

Kızlar, Dr. McCormack'ın bu yönünü tabii ki büyüleyici ve ilginç buluyorlardı. Bir gün, kızlar hayatlarının baharındayken, Dr. McCormack, evlerinin oturma odasında; diyagramlar, göstergeler ve evde hazır bulundurduğu kara tahtayı kullanarak seks üzerine eğitici bir konuşma yapmıştı. Bazı konularda o kadar açık konuşmuştu ki, kızlar utançtan kızarmışlardı. Bugün bile akıllarına o gün geldiğinde kıkırdamadan duramıyorlardı, hatta o geceye ait sözcük oyunları bile üretmişlerdi: "Marilyn'in Babasının S-E-K-S Konuşması" ve "Çok Fazla Yeni Bilgi Öğrendiğimiz Gün." Cathy hala, o gün Marilynler'in evinden çıkarken başını nasıl sağa sola salladığını ve diğer kızlara, "Off, o neydi öyle? Az önce ne oldu? Siz de benim duyduğumu duydunuz mu?" dediğini hatırlıyordu.

Marilyn'in babası, başka bir açıdan da diğer kızların ailelerinden farklıydı. O, yalnızca gençlerdeki hormonal isteklerin farkına varmakla kalmıyor; aynı zaman da – mantık çerçevesinde – bir araya gelmelerini de sağlıyordu. Bir seferinde Marilyn, bu kez ailesinden izin alarak, evlerinde verecekleri bir partiye hazırlanırken, babası ilginç bir öneride bulunmuştu; "Şöminenin yanında birden fazla koltuğa ihtiyacın olacak. Buraya bir iki koltuk daha koyalım. Sadece bir çiftin rahat etmesini istemezsin."

Kelly'nin ilkokulda rehber danışmanı olan babası, okullarda verilen cinsellik eğitimini denetliyordu. Öğretmenler yıllar boyunca, oldukça beceriksiz bir şekilde konuyu anlatmaya çalışmışlar, çoğu zaman da şifreli konuşmalarıyla çocukların akıllarını daha da karıştırmışlardı. Bunun kanıtı ise, söyleşiler sonucu yöneltilen sorular oluyordu. Bir keresinde, yedinci sınıf öğrencilerinden biri elini kaldırıp; "Yetişkinler bebek istedikleri zaman, seks yapmak için nereye gidiyorlar? Doktorun muayenehanesine gidip, onun kontrolünde mi yapıyorlar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu şekildeki anlamsız sorular, Kelly'nin babasını, çocukların daha net açıklamalara ihtiyacı olduğuna ikna etti. Bu işi en iyi yapacak olanın da Dr. McCormack olduğunu biliyordu. Doktor ise, diyagramlar ve slâytları ile gelip çocuklara eğitim vermekten mutlu olacağını belirtti. Konuşması boyunca, seksin nasıl keyif verici olabileceğinden, aşkın bunu nasıl daha güzel hale getireceğinden, korunma yollarının öneminden bahsetti. Bütün anahtar kelimeleri hiç çekinmeden kullandı. "Seks yapmak sağlıklıdır." Dediği dakikadan itibaren, bütün çocuklar daha da fazla dikkat kesildiler. Konuşması bittiğinde, artık çocukların hepsi, seks için doktor muayenehanesine ve kontrolüne ihtiyaç olmadığını biliyorlardı.

Marilyn için, böyle bir babanın kızı olmak çok heyecan vericiydi ama her zaman çok da kolay değildi. Her şeyden önce, ortada daha büyük beklentiler vardı. Kardeşlerinin hepsinin dersleri çok iyiydi. Bunun farkında olan Marilyn, çıtayı düşüremeyeceğini anlamıştı. Tanışabileceği yetişkinlerin babasının hastalarının aileleri olma olasılığının yüksek olduğunun da bilincindeydi. "Doktorun kızı" olmak bazen yük olabiliyordu, çünkü diğer Ames kızları, etraflarındaki yetişkinlerin kendileri hakkında ne düşündüklerinden çok geçirdikleri güzel vakitlere daha fazla önem veriyorlardı.

Öte yandan, Marilyn, babasının, hastalarının ve de diğer insanların üzerinde bıraktıkları etkiden fazlaca gurur duyuyordu. Dr. McCormack'ın hastalarından biri de, Jane'in onuncu sınıfa giden ve Hodgkin hastalığı teşhisi konulan ağabeyiydi. Oğullarının hastalığının Dr. McCormack'ın denetiminde olması, üzüntülü aileye güven veriyordu. Bu sebeple, iki aile arasında yıllarca sürecek olan bir bağ kurulmuştu. Belki de bir oğul, çocukları ise bir kardeş kaybettiği için, Dr. McCormack, bu vakaya kendini fazlaca vermişti. Hastalığı atlatan ve şu anda kendisi de bir doktor olan Jane'nin ağabeyi, kendisine model olarak Dr. McCormack'ı aldığını söylüyor.

Gençken, Marilyn'in ve Jane'nin kendilerinde sevdikleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyin, birbirlerinin aileleri içinde rahat hissetmeleri olduğunu biliyorlardı. Yazın tatile giderken birbirlerini çağırıyorlardı. Karşılıklı olarak izin almadan buzdolaplarının içlerini yağmalayabiliyor, biri diğerinin evinde bütün gün pijamalarıyla oturabiliyor ya da akıllarına gelen tarifi pişirebilmek için birbirlerinin mutfaklarına dalabiliyorlardı. Marilyn'in günlükleri Jane ile birlikte pişirdikleri ve bazen ailelerine de sundukları yemeklerin detaylı tarifleri ile doluydu. Çoğunlukla Marilyn bu tariflerin sonunu aynı kelime ve de aynı ünlem ile bitirirdi; "Nefis!"

Aileleri dışında başka insanların da kızları sevmeleri ve de onlar için en iyisini istemeleri güvende hissetmelerini sağlıyordu. Aslında, bütün Ames kızlarının aileleri, en azından iki ya da üç kız için böyle hissediyordu.

Jane ve ailesine olan bağlılığının bir sonucu olarak, Marilyn de Musevilik hakkında bir şeyler öğrenmek istedi. Jane'nin babası Lincoln Nebraska doğumluydu. Birçok Musevi Amerikan'ın aksine, ailesinin geçmişi Amerika'da 1840'lara uzanıyordu. Biri Kuzey için biri de Güney için olmak üzere iki büyükbabası da İç Savaş'ta çarpışmıştı.

Jane'nin annesi Amerika'da doğmamıştı. 1937'de, ikinci yaş gününü kutlarken, ailesiyle birlikte Nazi Almanya'sını terk edip, beş yüze yakın Musevi ailenin bulunduğu Lincoln'e taşınmıştı. Hanna'nın ailesi şanslıydı. Aralarında Hanna'nın büyükbabasının ailesinin de bulunduğu bir çok aile, çıkış izni ve gerekli vizeleri almada başarısız olmuştu. 1930'ların sonlarında ve 1940'ların başından itibaren; Amerika'ya, Filistin'e, Mısır'a, Küba'ya ve Arjantin'e göç eden evlatlarına ve kuzenlerine giderek umutsuzlaşan mektuplar yazıp, bürokratik engelleri nasıl atlatabileceklerinin cevabını aramışlardı.

Akrabalarının bir düzineden fazlası, kaçmayı başaramamış ve toplama kamplarında can vermişti. 1500 tane mektup Jane'nin büyükannesinin evinde kutulanmış bir şekilde duruyordu, neler yazdığı hakkında konuşmak bile çok acı vericiydi. (Geçtiğimiz yıllarda, Jane'in ailesi mektupları tercüme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmeye başlamış ve bu aile hikâyelerini, Musevi Katliamı'nı anlayabilmeleri için okullarda çocuklara sunmuşlardı.)

Jane'in ailesi, birbirlerini daha küçükken Lincoln'den tanıyorlardı. Lisede çıkmaya başlamışlar ve 1957'de de evlenmişlerdi. Babasının Iowa Eyalet İşleri'nde işe başlamasıyla, 1962 yılında Ames'e taşınmışlardı. O zamanlarda kasabada sadece on iki tane Musevi aile vardı. Amerika'nın doğu ve batı sahillerinde, Museviler çocuklarını iyi eğitimli bir kadronun çalıştığı İbrani okullarına verirlerdi. Çocuklar, devasa sinagoglarda verilen eğitimlerde pineklerler, hahamların ve kantorların eğitimlerini yönlendirmelerine izin verirlerdi. Ancak Ames'te, Museviler kolları sıvayıp, bu işleri kendileri yapmak zorundaydılar. Museviliği canlı tutmak için Tevrat okur, vaazları ayarlar, Pazar okullarında azınlık çocuklarına eğitim verirlerdi. Jane'in babası Marilyn'e "Eğer Ames'te Musevi olmak istiyorsak, her şeyi kendi başımıza yapmalıyız," demişti. "Bizim için bu işi yapacak sihirli bir din adamı yok; ama aslında bu bizim için iyi oluyor; çünkü bu sayede neden burada olduğumuzu ve neye inandığımızı daha iyi öğreniyoruz. Ames'te ne olduğumuzu biliyoruz, çünkü biz Musevi olmak için seçilmişiz."

1960'larda, Ames sakinleri daha önce bir Musevi ile tanışmamışlardı, çok azı olaya tarafsızca yaklaşabiliyordu. Bir keresinde, şehir temsilcisi, duyuru yapmak için halk toplantısı düzenlemişti. Bir tedarikçiden aldığı çok iyi bir fiyatın duyurusunu yaparken, gururla "Kıyasıya bir Yahudi pazarlığı oldu," deyivermiş, o esnada salonda bulunan Musevi bir bayanın duruma ne kadar içerleyebileceğini tahmin etmemişti. Genellikle, kasabanın Hıristiyanları, o kadar misafirperver ve yardım severdiler ki, Jane ender olarak kendisinin de bir Musevi olduğunun farkına varıyordu. Bunun en büyük sebeplerinden biri de, Ames kızlarının arkadaşlarının dini inanışlarına şaşırmış gibi gözükmemeleriydi. Özellikle yaşları gençken, bu konunun bahsi bile geçmemişti.

Yıllar boyunca, Ames'teki Musevi azınlığı, ibadetlerini bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Baptist kilisede devam ettirdi. Daha sonra, Musevi cemaati, altmış aileye çıkınca, bir bowling salonuna geçildi. Jane bat mitzvah* olmamış, bunun yerine on beş yaşındayken, Ames kızlarının da olduğu bir seremonide dini görevlerini yerine getireceğine dair yemin etmişti. Bu tören, kızlara Jane'nin kendilerinden farklı olduğunu göstermişti. Bu durumunu saygı ve merak ile kabul ettiler, hatta kilisenin düzenine alışmış olan bazılarına bu gizli bir topluluğa girdiklerini hissettirmişti.

Dr. McCormack'ın, inanışının temelleri, organize din kurallarından çok, hayatın mucizelerine ve herkese iyilik etme kuralının günlük uygulamalarına dayanıyordu ve manevi yönü ağır basan bir insandı. İnanç farklılıklarını takdir eder, Jane ve ailesine, aile yapısı ve eğitime verdikleri önemden dolayı Musevilere ne kadar hayranlık duyduğunu ifade ederdi.

Marilyn, Jane'e Musevilikle ilgili sorular sormayı severdi. Janeler'in evinde düzenlenen Fısıh bayramını yakından gözlemlemiş ve Ames'ten farklı olan bu dünyada, Musevilerin misafirperverliğine tanık olurken Jane'i düşünmüştü. Marilyn'in on altı yaşındayken, tek başına Avrupa'ya yaz tatiline gitmiş ve Amsterdam'da Anne Frank'ın** evini ziyaret etmişti. Frank ailesine ait gizli kitaplıkları gezerken, aklına Jane gelmiş ve ağlamaya başlamıştı. O gece günlüğüne ne kadar kızgın olduğunu yazmıştı. Hayatında ilk kez birilerini öldürme arzusu duymuş, eğer birileri Jane'in ya da ailesinin yanına yaklaşırsa, "Onları ilk önce ben öldürürüm!" diye yemin etmişti.

Jane ve Marilyn'in birbirlerinin ailelerinin içinde olması, onlara sadece kültürel farklılıklar üzerine bir şeyler öğrenme

*Bat Mitzvah: Musevilerde, genç kızların on iki yaşından on üç yaşına geçtikleri zaman yapılan törenleri.

**Anneliese Marie Frank (1929-1945): Almanya'daki Yahudi soykırımının simge isimlerindendir. Naziler'den kaçarken saklandığı binada kaldığı iki sene boyunca tuttuğu günlük 60 dile çevrilmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fırsatı sunmamış; aynı zamanda da ailelerin meselelerin üstesinden nasıl kendilerine özgü yollarla geldiklerini de göstermişti. Jane, Dr. McCormack'ın, oğlunun ölümünden yıllar sonra, nasıl olumlu ve süregelen pozitif bir duruş sergilediğini gözlemlemişti. Doktor, hayatı bir macera gibi görmeye başlamış ve kendisini, yürüyüş, kayak, jeoloji gibi aktivitelere vermişti. En sevdiği kelimelerden biri "muhteşem" olmuştu. *Bu akşam güneşin batışını gördünüz mü? Muhteşemdi. O konçerto mu? Muhteşemdir. Marilyn, arkadaşların muhteşem görünüyorlar.*

Marilyn ne zaman bir şeylerden korksa ya da umutsuzluğa kapılsa, Jane onu, babası ile konuşmaya teşvik ederdi. Çoğu zaman, Dr. McCormack doğru kelimeleri söylemeyi bilirdi. Marilyn üniversite için evden ayrılmadan birkaç gece önce, Dr. McCormack, kızının odasına girmiş ve kendisine ayıracak bir iki dakikası olup olmadığını sormuştu.

Marilyn, New York'taki Hamilton Üniversitesi'ne kabul edilmişti. Jane ise Iowa'daki Grinnell Üniversitesi'ne gidecekti. "O kadar uzağa gitmek istediğimden emin değilim," demişti Marilyn sıradan bir şekilde; onun iyi olan tarafı bunu demek istemişti. "Arkadaşlarım ya da Ames'ten uzak kalmak istemiyorum. Evden uzak kalabilir miyim, onu da bilmiyorum."

Ailesinin onun yokluğuyla nasıl başa çıkabileceklerini düşündükçe de üzülüyordu. "Ben gidince üzülmeyecek misiniz?"

Babası "Üzülmek mi?" diye cevap vermişti, "Üzülmeyeceğim. Hatta gitmeni dört gözle bekliyorum."

Sonra kızına, onu bekleyen "muhteşem" maceraları düşündükçe ne kadar heyecanlandığını; arkadaşlarının, özellikle Jane'nin, daima kalbinde olacağını, eğer isterse onlara her gün mektup yazabileceğini anlattı. Kalacağı yurdun telefonundan onları arayabileceğini, hatta ziyaretlerine de gidebileceğini söyledi. Daha bir sürü güzel anıları olacaktı. Ames ise, her zamanki yerinde, Iowa'nın ortasında, onu bekliyor olacaktı. "Annen ve ben de burada olacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn, gözyaşlarını zor tutuyordu. "Ama benden çok uzakta olacaksın."

"Hayır, öyle düşünmemelisin" dedi baba kızına, "Bak şöyle yapalım. Seni oltanın ucunda tutacağız, eğer bir şeye ihtiyacın olursa misinaya asıl, biz de seni geri çekelim."

1989'da Jane evlendiği gün, Marilyn yanında duruyordu. Hayatının en anlamlı anlarından birini, gelinin yürüdüğü koridorda yürürken, Dr. McCormack ona içten bir şekilde sarıldığı zaman yaşadı. Doktor, kendi neslinin çok fazla yapmadığı bir şekilde, sarıldığı zaman; anlamını tam anlamıyla vererek yapardı. Bu kucaklamanın etrafında duygusallık uçuşurken, Jane'in aklında şu düşünce vardı: "İyi bir yere geldim değil mi? Doğru erkeği seçtim değil mi? Bu doğru olmalı çünkü kahramanlarımdan biri şu anda yanımda, yaptığımı onaylıyor ve beni tüm kalbiyle destekliyor."

Kızlar yetişkin olduklarında, birbirlerine hiçbir zaman bu kadar sevecekleri bir doktor bulamayacaklarını söylemişlerdi. Bunun sebebinin, Dr. McCormack'ın hasta yatağının başında insanlarla nasıl ilgilendiğinin olduğunu da biliyorlardı. Kimse onlarla Marilyn'in babasının ilgilendiği gibi ilgilenmeyecekti.

Kendi çocukları olduğunda da, onları çocuk doktorlarına götürdüler, ama ortada sanki yanlış olan bir şeyler vardı. Şimdi Philadelphia'da yaşayan Karen bir gün Marilyn'i arayarak "Çocuklarım için senin baban gibi bir doktor istiyorum," demişti. Marilyn de aynı sorunu yaşıyordu. Arkadaşına "Ben de öyle bir doktor arıyorum," demişti.

Marilyn iki erkek ve bir kız çocuğu annesi olduğunda, babası artık doktorluk yapmıyordu. Emekliliği erken olmuştu, çünkü 1980'lerin başında, erken bunama belirtileri göstermeye başlamıştı. 1989'da da beklenmedik bir şekilde mesleği bıraktı. Küçük bir erkek çocuğu, basit bir şikâyetle – boğaz ya da kulak ağrısı – doktorun muayenehanesine gelmiş, doktor kontrolden sonra ona antibiyotik yazmıştı. Birkaç saat sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eczacı endişeyle onu aramış ve yazdığı reçeteyi sormuştu. Dr. McCormack yanlış dozda ilaç yazmış, eczacının dikkati ve şans sayesinde bunu engelleyebilmişlerdi.

Dr. McCormack antibiyotik içeren binlerce reçete yazmıştı, yaptığı hatanın hafızası ile ilgili olduğunu biliyordu. O gece eve geldiğinde, karısına, "Hiçbir zaman bir çocuğu incitmem," dedi. O dakika emekli olmaya ve doktor olarak bir daha çalışmamaya karar verdi. Sonunda da doktora Alzheimer teşhisi konuldu.

Hastalığı kademe kademe ilerledi, ancak kendisini ve ailesini bekleyen uzun ve yalnız sonun farkındaydı. Marilyn ise babasının aklının ona vereceği her türlü şeye tutunmaya karar vermişti. Doktor, yaşamını kusursuz ve tarafsız hayat dersleriyle donatmıştı, bu yüzden Marilyn son zamanlarında yanından teybini ayırmıyordu. Babasının yanına oturup, "Artık veremeyecek hale gelmeden önce bana biraz daha akıl ver," diyordu. Babası bir süre daha kızına destek olmaya devam edebildi.

Son zamanlarında kızına şunları söyler olmuştu: *Çocuklarına baktığında beni hatırla. Senin için yaptığım mutluluk veren şeyleri hatırla ve sen de çocuklarına aynılarını yap.*

Marilyn, babasının ve kendinin geçmiş hayatlarına bakıyordu. Babasının vasektomisini geriye çevirmeyi başaran ve şimdi yaşlı bir adam olan doktorun izini California'da bulmuştu. Önce basit bir yılbaşı tebriki yollamış, kim olduğunu açıklamış ve iletişim detaylarını vermişti. Yaşlı doktor ise, Marilyn'i ve babasını hatırlamış, karta cevap vermişti. Babasını unutmadığını, hatta 1963'te Marilyn'in doğumunu bile hatırladığını yazmıştı.

Babasına hastalık teşhisi konduğunda, Marilyn, kocası ve iki çocuğu (ve iki kız kardeşiyle) birlikte uzun süredir Minneapolis'te yaşıyorlardı. Kardeşleri ile birlikte ailesini yanlarına taşınmaya ikna etmişti, bu sayede babalarının bakımına yardımcı olabileceklerdi.

Marilyn, Minnesota'da yeni arkadaşlar edinmeye başla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Bu kibar ve anlayışlı bayanlar, sadece Alzheimer hastası olduklarını düşündükleri babasının sağlığını soruyorlardı. Yani taşındıkları yerde, kimse; babasının doktorluk yaptığı yılları, içinde bulunduğu toplum için neler ifade ettiğini, Marilyn'in arkadaşlarına onları çok sevdiği ve önemsediği için verdiği tavsiyeleri bilmiyordu.

Yıllar boyunca, babasının ışığı sönerken, Marilyn kendisini çoğunlukla güçlü hissetti ama kızlarla bir araya geldikleri bu buluşmada ise, nedense çok duygusallaşmıştı. Kızları ilk gördüğü an, gözyaşlarını tutamamıştı ama zamanla bunun neden olduğunu anladı. Arkadaşları ona, babasının akıl sağlığının ve gücünün yerinde olduğu zamanlarını hatırlatıyordu.

Son zamanlarında ise, Dr. McCormack'ın hafızasının yerinde olduğu dakikalar gitgide azalmaya başlamıştı. Yine de, ona kim olduğunu hatırlatan insanların varlığına dair coşkulu anıları vardı. Bir gün arabada giderlerken, Marilyn'in annesi bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da onunla konuşuyordu. Doktor için eşi her zaman hayat dolu ve çok güzeldi. Gülümseyerek eşinin sözünü kesti. Hüzünlü ama net bir şekilde, "İnanılmaz çekici bir kadınsın, ama ben evliyim," dedi.

Dr. McCormack, Haziran 2004'te Minneapolis'te, yetmiş yedi yaşında öldü. Minneapolis'teki yeni arkadaşları Marilyn'e taziyelerini sundular, sarıldılar, ihtiyacı olduğunda yanında olacaklarını belirttiler. Marilyn yeni arkadaşlarının davranışlarını takdir etti.

Ancak Ames kızları üzüntülerini çok farklı şekilde paylaştılar. Söyleyecek kelime bulamıyorlardı. "Yeni arkadaşları nasıl bir şey olduğunu anlayamadılar," demişti Jane. "Dr. McCormack'ın son yıllarını gördüler sadece. Asıl adamı, onun olduğu gerçek insanı görmediler. Bizler ise onun ne kadar olağanüstü bir insan olduğunu gördük, o yüzden nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Marilyn'in neyi kaybettiğinin farkındayız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3
Karla

Karla huysuzdu. Başlangıç onun için çok gürültülü olmuştu. Kızlar kendi hallerinde muhabbet edip, birbirlerine hayatlarını ve çocuklarını anlatırken uzun, coşkulu, oldukça yüksek sesle kahkahalar atıyorlardı. Angela'nın evindeki bu yeniden buluşma partisi, Karla için aşırı duygusal bir yükleme olmuştu.

Yeterince uykusunu da alamıyordu. Kızların çoğu, geç saatlere kadar oturuyor, konuştukça konuşuyor, onu da muhabbetlerinin içine sürüklemeye çalışıyorlardı. Yeniden buluşmaları dört gün süreceğinden, bazıları uykuyu değerli vakitlerini harcamak olarak görüyordu. Öte yandan, kızların aktivitelerine katılabilmesi için Karla'nın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Akşam saat ondan itibaren ne zaman "Ben yatmaya gidiyorum," dese, kızlardan bazıları onu ciddiye almıyordu. Diğerleri ise, gerçekten uyumaya gideceğine inanmıyorlardı. Onları çok özlemiş olmalıydı. (Bunun yanında Cathy ona "Arkadan konuşulma korkusu seni ayakta tutacaktır," diye takılıyordu.) Herkesten on sekiz saat sonra toplantıya gelebilen Jenny ise, yoldan arayarak, "Ben gelene kadar kimse benim hakkımda konuşmasın!" demişti.

Karla huysuz olduğu için özür diledi. İşin doğrusu, o her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman her şeyi olduğu gibi söyleyen Karla olmuştu. Kahvesini içmeye ihtiyacı vardı, uyku uyumaya ihtiyacı vardı. Kızların biraz daha sessiz olmalarına ihtiyacı vardı.

Ortada başka bir sebep daha vardı. Daha hafta sonunun başında bile, bir parçası çocuklarını görmek için eve gitmeye hazırdı. Kızlarla geleneksel buluşmalarında bu konu hep bir sorun haline gelmişti. Cep telefonları çıkmadan önce, kızlar barların ve ya da restoranların önlerindeki telefon kulübelerinden Karla'nın evi arayıp çocuklarıyla konuşmalarını hatırlıyorlardı. Kelly başını iki yana sallayarak söylenirdi: "Hadi Karla, yeter! Kes artık!."

"Hepimiz çocuklarını çok seven anneleriz, ama görülen o ki Karla çocuklarını *gerçekten* çok seviyor."

Karla, çocuklarını şımartan ya da onların hayatına aşırı müdahale eden annelerden değildi. Sevgi anlayışının tercümesinde, çocuklarıyla mümkün olduğunca çok vakit geçirme arzusu vardı. Yıllar boyunca, Cumartesi akşamları, kocasıyla ya da arkadaşlarıyla dışarı çıkıp yemek yemek ya da bir şeyler içmek istemedi. "Cumartesi akşamlarımı ailemle birlikte geçirmeyi tercih ederim," diyordu. Bu Karla'yı oyunbozan yapsa bile, arkadaşları onu anlıyordu.

Angela'nın evinde kızlar kimin kiminle hangi odada kalacağına karar vermeye çalışıyorlardı. Ancak eşleşme yapılmadan önce, Kelly, alt kattaki yatak odasında huysuz Karla ile kalmayı kabul etmişti. "Seninle kalacak kadar cesur olan bir tek ben varım," demişti. Karla ise hafifçe gülümseyerek, tartışmaya girmeden kabullendi.

Hafta sonu boyunca, çocukken uçarı ve eğlenceli olan Karla'yı hatırladılar ama arkadaşlarının mesafeli ve durgun olduğu zamanlar da oldu.

Kelly, Karla'nın huzursuzluğundan dolayı arkadaşlarının ona biraz daha anlayışlı olduğunu düşünüyordu. "Sessizlik istiyorsa sessiz olalım, uyumak istiyorsa da bırakalım uyusun," diyordu. Kızlar, hoşgörü ve sevgilerinden dolayı son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç yıldır arkadaşlarını idare ediyorlardı. Sanki kendi aralarında sessiz bir anlaşma yapmışlardı.

Karla bunu görmezden geliyordu. "Kelly işte, bildiğini sanıyor..."

Sebep ne olursa olsun, Karla arkadaşlarının kendisine yaklaşımını fazlasıyla takdir ediyordu. Gelip giden huzursuzluğu bir yana, aslında kızlar ihtiyacı olduğu her zaman yanı başındaydı. Hayatındaki en zor anlarda, kızların kendisine olan bağlılığı önemli sınavlar atlatmış, hepsi de geçmeyi becermişlerdi.

Bu yüzden, her ne kadar arkadaşlarının sessiz olmasını ve yatağa uzanıp uyumayı ya da çocukların yanında evde olmayı istese de; orada onlarla birlikte verandada kaldı.

Tıpkı Marilyn gibi, Karla'nın da doğuşu, diğer Ames kızlarından farklıydı. Marilyn'i ailesi özellikle istemiş, ona sahip olabilmek için babası ters vasektomi ameliyatı olmuştu. Bir bakıma, Karla'nın dünyaya gelişi, Marilyn'inkinin aynadaki ters yansıması gibiydi.

Karla – Marilyn'den on yedi gün, Jenny'den de dokuz gün sonra – 25 Nisan 1963'te Mary Greeley Hastanesi'nde aynı doğumhanede dünyaya gelmişti. Sonraki beş gün boyunca, beslenebilmesi için annesinin yanına getirildi. Anne kızıyla ilgilendi, konuştu ve onu emzirdi. Ancak altıncı günün sonunda, annesi kızından vazgeçerek evlatlık olarak verdi ve hayatından çıktı.

Bugün bir anne olarak Karla, hala bir kadının evladını besleyip baktıktan sonra nasıl bırakıp gidebileceğine akıl erdiremiyordu. Terk edilme, Karla'nın şu anda olduğu kadın haline gelmesinde çok etkili olmuştu. Yıllar sonra, kendi çocukları olduğunda; hastalandıklarında yanlarında uyuyan, ihtiyaçları olduğu sürece ellerini tutan, Cumartesi gecelerini onlarla birlikte olabilmek için feda eden bir anne olacaktı.

Ames kızları büyürlerken, Karla'nın doğumu ile ilgili sü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rekli kafa patlatırlardı. Çok fazla üzerinde durmazlardı, ancak akıllarının bir yanını bu mesele hep kurcalardı.

Gençken, aralarında Karla'nın da olduğu yedi tanesi Boyd'un Süt Ürünleri Dükkânı'nda çalışmıştı. Bir gün kadının teki dondurma almak için içeri girdi. Sanki tanıyormuş gibi Karla'ya baktı. "Sürekli bana bakıp duruyordu," diye hatırlıyordu Karla. Durumu herkes fark etmiş, sessizliği ise Cathy bozmuştu: "Hey, belki de o senin biyolojik annendir!." Gizemli kadın dükkânı terk ettikten sonra, kahkahalar her yanı sarmıştı, ancak Karla'nın gülümsemesi gayet bilinçli olmuştu. O kadın bir daha ortalıkta görünmedi.

Karla, doğduğu gün nöbette olan hemşirelerden aldığı bilgiler dışında, biyolojik annesi hakkında fazla bir şey bilmiyordu.

Hemşirelerin dediğine göre Karla'nın annesi, şehir dışından gelmiş bir doktora öğrencisiydi. Ames'e gelme nedeni ise kız kardeşinin burada yaşamasıydı. Katolik ve de birkaç çocuk sahibi olan bir profesör ile aşk yaşamış, bu ilişkinin sonucunda da hamile kalmıştı. Karla'nın doğduğu gece, profesör hastaneye gelmişti.

Kadının da Katolik olup olmadığı belirsizdi, ancak profesör kürtaj olmasını istememişti. Karla'nın biyolojik anne babası için, kızları evlat edinecek olan kimselerin de en az üniversite muzunu olmaları çok önemliydi, çünkü profesörün çift doktorası vardı.

Karla doğmadan bir gün önce, Barbara ve Dale Derby'nin evlerindeki telefon çaldı. Bayan Derby, o dakikayı tüm netliği ile hatırlıyordu. O dakika ne tür kurabiye – çikolatalı – pişirdiğini bile detaylı anlatabiliyordu. Telefondaki Karla'nın biyolojik annesinin doktoruydu. Yerel bir avukat ile görüşmüş, bunun sonucunda da Derbyler'in evlatlık bir çocuk aradığını öğrenmişti. Doktor, birkaç saat içerisinde, Mary Greeley Hastanesi'nde evlatlık verilecek bir bebeğin doğacağını söylemişti. Bu güzel haber tek bir şart ile gelmişti: "Karar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermeniz için sadece on dakikanız var." Eğer sonuç alamaz ise bebeği başka bir çifte önerecekti.

Çocukları olmayan Derby çifti, zaten bir sene önce yetimhaneden bir çocuğu evlatlık olarak almışlardı. İkinci bir bebeği acaba bu kadar erken istiyorlar mıydı? Bayan Derby, telefonu kapatır kapatmaz, bahçede çalışan kocasını bulabilmek için dışarıya koştu. Kocasına, sürpriz telefonu, on dakika içersinde karar vermeleri gerektiğini ve bu ikinci bebeği ne kadar istediğini anlattı.

"İkinci çocuğumuz erkek olsun istiyorduk," dedi Bay Derby. "Doğacak çocuğun erkek olacağını nereden biliyoruz?"

"Umurumda değil," diye cevapladı kocasını Bayan Derby. "Kız ya da erkek, bu bebeğin bizim bebeğimiz olduğunu biliyorum."

Bay Derby derin bir nefes aldı, eşine kız ya da erkek bir çocuk daha isteyip istemediğini bir kez daha sordu, çünkü kendisinin de çok istediğini belirtti. Karısını doktoru araması için hemen eve geri yolladı. Aşağı yukarı yedi dakika geçmişti. Bayan Derby doktoru arayarak bebeği istediklerini ve evlat edinebileceklerini söyledi.

O kadar heyecanlıydı ki, telefonun ahizesini elinde zor tutuyor, kulağına yanaştırmaya çalıştığı eli titriyordu. Biyolojik annenin, doğum öncesi bakım alıp almadığını sordu.

"Bu bebeği istiyor musunuz?" diye sordu doktor, "Eğer istiyorsanız, soru sormayı bırakın."

Eğitim seviyesi anlamında, Derbyler, biyolojik ailenin istediği kriterlere uyuyordu. Bay Derby inşaat mühendisiydi ve köprüler tasarlıyordu. Bayan Derby ise işletme mezunuydu ve bir telefon firmasında çalışıyordu. Arada, evlat edinme işlerini organize eden bir acente ya da ara kurum olmadığı ve o zamanlar işler, araya büyük formaliteler girmeden küçük kasaba usulü halledildiği için, Karla'yı Bayan Derby'e getiren hemşire, hiçbir evrak düzenlememişti. Hemşire sadece yedek bir çocuk bezi ile birlikte gelmiş, Karla'yı teslim etmiş,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aileye mutluluklar diledikten sonra arabası ile uzaklaşmıştı. Karla, hastanede ona giydirilmiş ince bir elbise giyiyordu. Bayan Derby ise, yanaklarından aşağıya yaşlar akarak, kucağındaki Karla'ya ve yedek beze sıkıca sarıldı.

Evlat edinme işlemlerinin yasallaşması için bir yıl gerekiyordu. Bu on iki ay boyunca, Bayan Derby, biyolojik annesinin geri gelerek Karla'yı geri almasından korktu.

Karla çocukluğu boyunca, Ames kızlarından bazılarının evlat edinilmesiyle ilgili bağlantıları bilmesinin rahatlığını yaşadı. Babasının çocuk doktoru olmasından dolayı Marilyn'in konuyla bağlantısı vardı. Dr. McCormack, Karla'nın Derbyler'in yanına kalıcı olarak yerleşebilmesi için gerekli evrakların işleme konmasında yardımcı olmuştu. Sonra Jenny vardı. O da Mary Greeley Hastanesi'nde, üstelik Karla'dan sadece bir hafta önce doğmuştu. O zamanlar, doğum yapan anneler hastanede yedi gün ya da daha fazla kalırlar, "emekli" anneler, bir haftalık bebekleriyle ortalıkta dolaşır ve yeni gelen annelere meyve suyu servisi yaparlardı. Karla, kendi biyolojik annesiyle, Jenny'nin annesinin karşılaştığını, hatta aynı odada kaldıklarını hayal ederdi. Ancak Jenny'nin annesi, Karla'nınkiyle tanıştığına dair bir şey hatırlamıyordu.

Yıllar geçtikten sonra, Bayan Derby, biyolojik anneyi bulmaya çalıştı. Karla'nın doğum belgesinin üzerinde tam ismi yazıyordu. Bayan Derby, Ames Kütüphanesi'ne giderek eski telefon rehberlerini ve şehir kayıtlarını, bir şeyler bulabilmek ümidiyle araştırdı.

Yaklaşık on sene önce bir gün, iş sebebiyle eline geçen bir dergide bir makaleye rastladı. Yazarın adı ve soyadı, kızının biyolojik annesininkiyle aynıydı. Ayrıca yazarın yürürken çekilmiş bir resmi de vardı. Resimdeki kadın uzun ince fiziği ve yürüyüş pozu Karla'nınkine çok benziyordu. Karla ise fotoğrafı görür görmez her şeyden emin oldu. Annesine, "Biliyorum bu o," dedi.

Makale kanserin ailesinde nasıl yaygın olduğunu anlatı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Karla'nın biyolojik annesi, annesini ve kız kardeşini göğüs kanserinden kaybetmiş, diğer bir kız kardeşine ise aynı hastalığın tanısı konulmuştu. Yazar, vücudunda hiçbir kanser izine rastlanmamasına rağmen önlem olarak nasıl iki göğsünü aldırmak zorunda kaldığını ve bunun sonucunda yaşadığı acıları detayları ile anlatıyordu.

Doğal olarak, Karla makaleye çok sinirlendi. Eğer bu kadın onun annesiyse, Karla'ya ve Karla'nın üç çocuğuna nasıl bir kanser riski geçmişti? Doktora gittiğinde, yapılan testler sonucunda hiçbir kanser belirtisine rastlanmadı. Yine de makaledeki belirsizlikler, Karla'nın içinde yer etmişti.

Bayan Derby, doğru kadını bulduğundan % 99 emindi ve bir gece, gerekli cesareti toplayarak onu aramaya karar verdi. Kadın bazı sorulara cevap verirken bazılarına cevap vermedi. Karla'nın biyolojik annesi olmadığı konusunda çok ısrar etti. Bayan Derby, telefonu şüphelerini açıklığa kavuşturamadan kapattı, öte yandan Karla'nın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

O görüşmeden sonra annesiyle duygusal bir konuşma yaptı.

"Onu bulduk. Bu o. Ama beni hiçbir zaman istemedi, şimdi de benimle ilgili bir şey yapmak istemiyor. Ben ondan sadece tıbbi geçmişini istiyorum ve bunu bana borçlu olduğunu hissediyorum. Eğer benim için bunu da yapmayacaksa da, bununla birlikte yaşamayı öğrenmemiz lazım. Benim annem sensin, ona ihtiyacım yok."

Karla'nın diğer Ames kızları ile ilişkisi daha bebekken başladı. Jenny ile aynı kilisenin Pazar günü düzenlenen beslenme saatine katılıyorlar, bitişik beşiklerde uyuyorlardı.

Karla, Diana ile Fellows İlkokulu'nda tanıştı. Diana, okulun gözde grupları arasındaki en şirin olanlardan biriydi ve Karla onun diğer arkadaşlarıyla birlikte oynamalarını gıpta ile izlerdi. "Bizim gibi popüler olmayan çocuklar, diğer güzel arkadaşlarımıza saygı duyardı," diyor. Mesele aslında kızların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne kadar şirin ve güzel oldukları değildi. İster top oynasınlar, ister salıncakta sallansınlar, isterse ayaküstü sohbet etsinler; olay sadece kendilerine olan güveni taşıyabilmeleri ve de bunu göstermeleriydi.

Karla, Diana'nın popüler grubuna ortaokul yedinci sınıfta sızmayı başardı. Kız ve erkeklerin karışık olduğu bir parti veriliyordu ve bir şekilde Karla bu partiye davet edilmişti. Karla şansına inanamıyordu, kendi kendine "Yaşasın, sonunda başardık!" diye tekrar edip duruyordu. Partinin kızların üzerinde vizyon genişletici bir etkisi olmuştu. Kızlar ve erkekler, orada burada açıkça oynaşıyorlardı. Herkesin eli her yerdeydi, öpüşmeler ıslak ve uzundu. Bütün bu olanlar Karla'nın beklediğinden o kadar fazlaydı ki, ortama ayak uydurabilmek için fazla şaşkındı.

Çocukluğu boyunca Karla, kendisini erkeklerin yanında hep utangaç ve güvensiz hissetmişti. Bunun en önemli sebeplerinden biri, diğer kızlardan daha uzunca bir süre tahta göğüslü olarak kalmasıydı. Aynı zaman da boyu da uzundu, kendisini özürlü gibi hissediyordu. Erkeklerin yanında ne söyleyeceğini bilemiyor, kendisini zeki hissetmiyor ya da istediği gibi ifade edemiyor ve en önemlisi de, güzel olmasına rağmen, bundan emin olamıyordu. Kelly'ye göre, Karla kendisini erkekleri cezp etmek için yeterince zorlamıyordu. Diğer kızlar cinselliklerini keşfederken, Karla kendisini tutuyor gibiydi.

Karla üstüne düşeni yapmış ilkokul ve ortaokul danslarına gitmişti, ancak bu daha çok kızların erkekleri davet ettiği randevulara dönüşmüştü. Bütün cesaretini topluyor, bir erkeğe çıkma teklif ediyordu. Gecenin sonunda, hatıra defterine koyabilmek için klasik balo resimlerinden biri – çocuk ile yan yana durmuş, ikisi de baloya uygun giyinmiş ve rahatsız edici bir şekilde el ele tutuşmuş bir şekilde – ile eve dönüyordu.

Diğer on Ames kızı ile birlikte olmaya başladığında, Karla kendinden emin olmaktan çok uzaktı. Ne hissettiğini anlatamayan ve genellikle kendini küçümseme üzerine kurulu bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizah anlayışı vardı. Sırf kızlar eğlensin diye, yumruk yaptığı elinin tamamını ağzına sokmaya çalışırdı. Ames'te yaşayan hiç kimsede – kesinlikle bir kızda değil – bu kadar küçük el ve ağız birleşimi yoktu; olsa bile, kimsede Karla'nın yaptığı gibi, birini diğerinin içine sokma isteği yoktu.

Bazen Karla, Ames kızlarının en şakacı ve eğlence düşkünü kızı oluverirdi. Ehliyetlerini almadan önce, içlerinden bazıları şehirde moped denilen minik motosikletlerle dolaşırdı. Cadılar Bayramı'nın birinde, Karenlar'ın evinden içi oyulmuş büyükçe bir balkabağı aşırmıştı. Kabağı kafasına geçirmiş, arkasına da Karen'ı alıp, Cathyler'in evine kadar mopedin üstünde gitmişti. Park ettiği, mopedinden indiği zaman, Jack-o'Lantern'in gezegeninden kaçmış yarı insan yarı balkabağı bir yaratığa benziyordu. Cathy'nin annesi kızların geldiklerini görmüş, kahkahalarına engel olamamıştı.

Karla bir parça da pop kültürü prensesiydi. Gençlik dergilerinde okuduklarını ya da televizyonda gördüklerini, Ames halkına uygulama arzusuyla yanıp tutuşurdu.

1979'da, *10* isimli film vizyona girmişti, Karla, aralarında en uzun saçları olan Karen'ı, Bo Derek'inki gibi mısır örgüsü yaptırması konusunda ikna etmişti. Bütün saçları örmek kızların saatlerini almıştı. "Muhteşem görünüyordu," diye hatırlıyordu Karla, "başını salladıkça, örgüler de sallanıyordu. Karen da saçların kendisini ne kadar seksi gösterdiğinin farkındaydı." Arkadaşlarının fazlaca güzelleşmesi diğerlerine iyi gelmemişti.

Birilerinin söylemesi gerekiyordu: "Kim olduğunu zannediyor? Bo Derek mi?"

Arkadaşlarının düşündüklerinin aksine, Karen ise, saçlarının işlem görmüş halini görünce şok olmuştu. Kafasındaki örgüleri, kızları ürkütmek için sallıyordu. "Kendimi aynada gördüğümde inanamadım. Örgüler yamuktu. Bir kısmı büyük bir kısmı ise küçük örülmüştü ve kesinlikle Bo Derek'in saçlarıyla alakası yoktu," diye itiraf ediyor. Kızların onun kendisini beğenmiş olduğunu düşünmesinler diye, Karen arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşlarına aslında saçlarından nefret ettiğini söyleyecek cesareti bulamadı. Arkadaşının durumunu ve olayı bütün detayları ile fark eden Karla, durumu kurtarabilmek için "Kusura bakma, hepimiz seni biraz kıskandık galiba," diyor.

1970'lerde, reklamları televizyonda gösterilen, alüminyum renkli yansıtıcılı güneşlenme hasırları meşhurdu. Grubun en bronzu olan Karla, kızları bu hasırlardan almaya ikna etmişti. Bir bahar günü, Sheila, Sally ve Jenny, Karla ile birlikte okuldan kaçmışlar, birlikte onların arka bahçesinde o garip parıldayan gümüş hasırların üzerinde güneşlenmişlerdi. Bu halleriyle yere serilmiş astronot kıyafetlerinin üzerinde yatıyormuş gibiydiler. Ancak kızların bu macerası kısa sürdü. Karla'nın babası – kızlar ondan böyle bir hareketi asla beklemezlerdi – onları yakaladı ve okul müdürüne teslim etti. Alüminyum bronzlukları soldu ama aldıkları disiplin uyarı notu, Karla'nın sayfaları her gün biraz daha dolan hatıra defterinin sayfalarına gururla yapıştırıldı.

Karla için hatıra defteri tutmak riskli bir işti. Bir yandan hayatında olan her şeyi arşivlemek istiyordu; öte yandan da ailesi yakalarsa, ellerinde kızlarının bilmelerini istemediği şeyler için kanıt olacaktı. Sonunda, hatıralarını koruma arzusu baskın çıktı ve Karla risk alarak, arkadaşlarıyla sınıfta birbirlerine gönderdikleri her notu (genellikle erkeklerle yaşadıkları gerçek ve hayali ilişkiler hakkında) ve herkesin elinde birer bira bulunan parti fotoğraflarını defterine yapıştırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karen, Karla, Diana ve mezuniyet balosu kavalyeleri

Bir başka hatıra defterinde ise, kızların Ted Nugen konserinde, kafayı bulmuş Iowalılar ile birlikte çekilmiş fotoğrafı vardı. Başka bir tanesinde ise, Karla'nın babasının arabası çamur ve mısır püsküllerıyle kaplanmıştı. Bunun arkasındaki hikâye ise, Karla'nın yeni alınmış ehliyeti ve Shelia ile birlikte kazara çukura girmesiydi. O esnada çevrede olan bir traktör, aracın çıkmasına yardım etmişti. Ana yola çıktıkları zaman, araç mısır fideleri ve püsküllerı arasında kaybolmuştu. Karla ve Sheila arabayı temizleyebilmek için bahçe hortumuyla litrelerce su harcarlarken, Karla Shelia'ya "Ailem bunu asla öğrenmemeli, arabanın üzerinde tek bir nokta bile olmamalı," dediğini hatırlıyordu.

Yine de, kızlara maceralarını anlatabilmek için, aracın önce ve sonra fotoğraflarını çekmekten kendisini alamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra da olanları dikkatlice hatıra defterine yazmış ve resimleri yapıştırmıştı. Defteri ise, odasında gelişigüzel her yere dikkatsizce bırakabiliyordu.

Ailesi hiçbir zaman Karla'nın hatıra defterini okumadı, ama bu hiçbir şeyden haberleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Karla'nın annesi bir gece, diğer Ames kızlarının anneleriyle barın tekinde bir araya gelmeye karar verdiler. Hikâyelerini paylaşıp, kızlarının notlarını gülüşerek karşılaştırdılar. "Kızlarımızın yapmalarını istemediğimiz şeyler yaptıklarını biliyorduk. Ama özlerinde iyi kızlar olduklarını biliyorduk, birbirleri için de iyi olduklarını anlıyorduk. Sorun olmayacaktı," dedi Bayan Derby.

Karla ve diğer Ames kızları, genç yaşta iş hayatına atılmışlardı. Kızlar iş bulurken genellikle bir arada çalışabilecekleri işler bulmaya çalışırlardı. Her iş tecrübesinin kendi sırları, yaramaz anıları ve öğrettiği dersler olmuştu. Ortaokuldayken, birkaç yaz mısır tarlalarında çalışmışlardı. Bütün yaz, boyunca mısırları püsküllerinden ayırmışlardı. Sıcak, kir ve kaşıntıdan oluşan iş, hayatları boyunca çalıştıkları en zor iş olmakla beraber, kızların gözlerini açmalarına da yardımcı olmuştu. Yaşı büyük olan çocuklar, mısır tarlalarının en uzak köşesine gidip sigara içerlerdi. Çocukların başındaki kadın ise iri göğüsleri ile meşhurdu ve hava karardıktan sonra ıslak tişört yarışmalarının birincisi olurdu.

On beş yaşına geldiklerinde, daha kolay ve daha eğlenceli bir iş buldular. Karla ve gruptan altı kız, dükkânın önündeki plastik inek ile meşhur olmuş Boyd'da çalışmaya başlamışlardı. Kızlar bazen dükkânı tek başlarına idare ediyorlardı. Ne Bay ve Bayan Boyd, ne de müdürleri her zaman orada olabiliyordu. Bu gibi zamanlarda, kızlar kendilerini, sanki Ames'in bütün dondurmalarını kontrol ediyorlarmış gibi, güçlü hissediyorlardı.

1970'lerin sonunda, Kanal 5, Ames'te, kasabadan görüntülerin bulunduğu bir reklam kampanyası başlatmıştı. Kana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lın vizyonunu belirten ve akıllara kazınan bir slogan bulmuşlardı: "5 bir tanedir!." Kasaba sahnelerinin birinde, film ekibi Boyd'un dükkânının önünde durmuş ve kızları bir külaha beş top dondurmayı sığdırırken çekmişlerdi.

Dondurmacı dükkânında kızların kameraya çekildikleri tek olay buydu. Şanslıydılar; eğer Boydlar herhangi bir yere gizli kamera yerleştirmiş olsaydı, kızlar işten bu kadar sorunsuz ayrılamazlardı.

İşler fazla yoğun değilken, kızlar tezgâhın üzerine oturur, dondurmalarını yerken sohbet ederlerdi. İşler yoğunlaştığı zaman da tam yoğunlaşırdı. Dondurma kaplarının gardiyanları gibiydiler, işlerini ne kadar iyi yaparlarsa müşteriler de o kadar fazla para harcardı. Eğer içeriye iki yakışıklı çocuk girerse, onların dondurmaları bedava olurdu. Aile üyeleri ve arkadaşlar mekâna sıkça uğrarlardı. Külahlar müessesenin ikramıydı. Eğer tüm beysbol takımı kapıdan içeri girerse, Karla ve diğer kızlar onlardan para almamak için kendileriyle savaşırlardı. Bir seferinde, kız kardeşlerine bedava dondurma verdiği için, Karen'ın babası dehşete kapılmış ve maaş çekini Bay ve Bayan Boyd'a haksız kazançlarının karşılığı olarak geri vermesi konusunda ısrar etmişti.

Kızlar, bedava dondurma dağıtmalarının Boydlar'a haksızlık olduğunu düşünmüyorlardı. Eğer gençseniz ve elinizin altında sürekli dondurma varsa, bunu bedava dağıtmak istemeniz gayet normaldi.

Boydlar'ın dükkânında genellikle onları idare edebilecek kadar dondurma satılırdı, ancak kızları istemeyerek yaptıkları hatalardan dolayı zarar edildiği zamanlar da olmuştu. Bir gece, Karla ve Sally'ye, dondurmaların içinde bulunduğu dondurucuların buzlarını çözme ve de içlerini temizleme görevi verilmişti. İşi bitiren kızlar, geceyi geçirmek için Karlalar'ın evine gitmişlerdi. Sabah uyanır uyanmaz, Sally Karla'ya "Dolabın fişini geri taktın değil mi?" diye sordu. Karla'nın cevabi ise; " Hayır, sen taktın zannediyordum," oldu. Panik halinde Bayan Boyd'u arayıp, sonra da patronla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıyla dükkânda buluştular. Tabii ki her şey – 25 farklı çeşitte on galon dondurma – erimişti.

Kızlar orada öylece dikilmiş, bir eriyen dondurma gölüne, bir ayaklarına bakıyorlardı. Sonunda, Bayan Boyd, "Evet kızlar, sanırım pahalı bir hata oldu, sizce de öyle değil mi?" diyerek sessizliği bozmuştu.

Bayan Boyd, kızlara hasarı ödetmedi, hatta onları işten de çıkarmadı. Ancak Karla ve Sally, suçluluk duygusunu ve patronlarını hayal kırıklığına uğratmanın üzüntüsünü paylaştılar.

1981'de liseden mezun olurlarken, Sally kendisi için bir tane hediye çeki doldurmuştu. Üzerine adresini yazarak hatıra defterine yapıştırmıştı; *Sally Brown için 20 ekstra koyu malt*! Geçerlilik tarihine ise şunu yazmıştı: *Oluşturulma tarihinden itibaren 50 sene.*

Hediye çeki 2031'e kadar geçerliydi. Sally, Karla ve diğer kızlar birer yetişkin olarak kasabaya döndüklerinde malt içkilerinin keyfini çıkarabilirlerdi. Ancak çek geçerliliğini kaybetmişti. 1941'de kapılarını açan Boyd, 1987'de kapanmış, Bayan Boyd ise 2004'te hayata gözlerini yummuştu.

Lisenin ortalarına doğru zayıf, tahta göğüslü Karla değişmeye başlamıştı. Kızlar bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini biliyorlar, arkadaşlarına sürekli haklı olduklarını söylüyorlardı. Karla, lise sonda Ames Futbol Takımı oyuncularından Kurt ile çıkıyordu. Onun güzelliğini ilk fark eden Kurt olmasa da; ilk ilgi gösteren olduğu için, Karla ona âşık olmuştu.

Kurt, çekici, yakışıklı ve sporcu grubunun popüler isimlerindendi. Cuma geceleri yapılan fıçı bira partilerinin vazgeçilmez, komik ve maço elemanıydı. Uzun boylu olmasa da, dalgalı kahverengi saçları, spordan dolayı gelişmiş bir vücudu, güzel gülüşüyle süslenmiş ince uzun bir yüzü ve kırık iki ön dişi vardı. Jilet gibi giyinir, kasabada eskiliği ve son moda silecekleriyle meşhur olan, 1975 model Monte Carlo arabasıyla dolaşırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Futbol takımındaki arkadaşları için Kurt sadece havalıydı. Kendinden emin ritmik bir yürüyüşü, konuşurken kelimelerinde bile sakin bir havası vardı. Diğer çocukların taklit ettiği komik alıntılar yapardı. Yıllar önce, Budwiser reklamı televizyonda yayınlanmaya başlamamışken, Kurt ortalıkta "Whazupp???" diye dolaşıyor, diğer arkadaşları da kahkahalarla onu taklit ediyorlardı. Daha sonra bira reklamı aynı sloganla televizyonda dönmeye başladığında Kurt'un izini kaybeden arkadaşları, onun reklam işine girip girmediğini düşünmüşlerdi.

Erkeklerin arkadaşlıkları genellikle spor sahalarında doğardı. Kurt'un arkadaşlığı ise fiziksel güçlerin karşılaşması sırasında başladı. Bir futbol antrenmanı sırasında, arka açıkta oynayan Jim Cornette ile karşı karşıya geldi. Kurt savunma yaparken, Jim onu ezecekmiş gibi üzerine geliyordu. Çarpışmalarına bir iki adım kala durdular. Jim, o günü hatırladıkça, "Eğer çarpışsaydık, geriye dev gibi bir enkaz kalacaktı," diye cevap veriyor. Çarpışmalarına saniyeler kala koçun düdük çalmasıyla iki genç de durabilmiş, böylece birbirlerine hiç temas etmemişlerdi. Yıllar sonra, ikilinin arkadaşlıkları olgunlaşınca, Kurt Jim'e; "Seni ezer geçerdim," diye takıldı. Jim ise, "Tabii tabii, asıl ben seni dümdüz eder, sonra da koşmaya devam ederdim!" diye cevap verdi.

Arka oyuncu olan Jeff Sturdivant ise, ilkokuldan başlayarak Kurt'un en yakın arkadaşı olmuştu. Kimin kol kaslarının daha şişkin olduğunu karşılaştırırken, bir yandan da ayak numaralarını yarıştırırlardı. Jeff, sekizinci sınıfta okurlarken, Kurt'un bir kız arkadaşından ayrıldıktan sonra duvarı yumruklayadığına şahit olmuş, bunun doğal sonucu olarak da arkadaşının sinirli bir yapıya sahip olduğunu anlamıştı. Kurt'e göre olayın abartılacak bir yanı yoktu. Sturdivant ise, "Çok sinirliydi, ama bu noktaya nasıl geldiğine bakmak lazım," diye yorum yapmıştı.

Okuldaki bir çok çocuk, Kurt'u idol olarak ilan etmişlerdi. Onu sadece, havalı, güçlü ya da esprili olduğu için sevmi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı. Onu ayrıca, Karla ile birlikte olduğu için de takdir ediyorlardı. Liseye geldiklerinde, herkes Karla'nın ne kadar güzelleştiğini ve ne kadar tatlı olduğunu fark etmişti. Onu Kurt ile birlikte görmek, Kurt'un de özel bir insan olabileceğini hissetmelerini sağlamıştı.

Farklı düşünenler de vardı. Spor çevresine yakın olan kızlar, Kurt'u ukala ve kibirli bulurdu. Diğer on Ames kızı, Kurt'teki karizmayı ve büyüyü hissetmişler, ancak onun için ne hissettiklerini ve düşündüklerini her zaman açıkça söylememişlerdi.

Örneğin Jane'in Karla ile paylaşmayı tercih etmediği Kurt ile ilgili bir hikâyesi vardı. Ames'te çok az Musevi olmasına rağmen, Jane Musevi karşıtlığını, açık bir şekilde sadece Kurt'te görmüştü. Olay dördüncü sınıfta, küçüklerin top oynamak için bahçede bir arada oldukları zaman meydana gelmişti. Takımlara ayrılırken, Kurt diğerlerine dönüp, Jane'i işaret ederek, "Şu Yahudi'yi takımımda istemiyorum," demişti. Jane bu olayı asla unutmamış, yetişkinliğe adım atana kadar da Karla'ya anlatmamıştı.

On birinci sınıfta, Marilyn de günlüğüne, Kurt'un erkek kardeşiyle uğraşmasından ne kadar rahatsız olduğunu yazmıştı. Kurt çocuğun üzerine bilinmeyen bir nedenle bir kutu bira boşaltmış, Marilyn kardeşini kurutabilmek için saç kurutma makinesi kullanmak zorunda kalmıştı. Kurt eğlenceli olabilmesine rağmen, bazen kontrolü kaybedebiliyordu. Marilyn de olanlardan Karla'ya bahsetmemeyi tercih etmişti.

Angela'nın da Kurt hakkında bildikleri vardı. Kurt Karla ile çıkarken, ona her zaman sadık kalmamış, hatta bir seferinde Angela'ya bile asılmıştı. Bir partide ikisi banyolardan tekine kapanmış ve de işi pişirmişlerdi. Angela kendisini pekiyi hissetmemişti, ancak sonra Kurt'un diğer kızlarla da oynaştığını düşünerek bir parça teselli olmuştu. Bütün Ames kızlarının Kurt ile ilgili endişeleri vardı, ancak, en azından başlarda, kimse Karla'nın ona bu kadar bağlanabileceğini tahmin etmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurt ile ilgili olan başka meseleler de vardı. Birilerine kızmak için her zaman geçerli bir sebebi olmasıydı. Kendi zor kişiliğiyle ilgili o kadar gururluydu ki, diğer çocuklar bazen onun bile bile belaya bulaşmak için çabaladığını düşünüyorlardı. Kurt, bir keresinde, maç sonrası karşı takımın oyuncularının olduğu otobüse binmiş, sırayla otobüstekilere tekme atmaya ve küfretmeye başlamıştı. Yaptığı çok tehlikeli bir hareketti. Dışarıdan bakan biri için gayet gerçek dışı görünen bu sahne, sanki deli bir adamın, ortada hiçbir sebep yokken, silahlı bir orduya tek başına savaş ilan etmesi gibiydi. Şans eseri, Kurt olaydan yara almadan kurtuldu.

Jeff Sturdivant, liseden sonra, daha itaatkâr bir Hıristiyan oldu ve Kurt ile olan arkadaşlığı sona erdi. Bundan sonra, iki arkadaş, farklı konularda keskin söylemlerde bulunsalar da, Jeff'in Kurt'e olan hayranlığı uzaktan devam etti.

Diğer çocuklar, Kurt'e karşı ne hissettiklerini ya da onu neden etkilemek istediklerini tam olarak açıklayamıyorlardı. En sonunda West Des Moines'te ortodontist olan Sturdivant, "Bir şekilde onu önemsiyorduk. Sanırım onu seviyorduk. Evet, sebep sadece buydu. Liseden sonra onu hiç görmesem bile, halen ona ulaşmaya çalıştığımı ya da bir şekilde bana yeniden ilgi göstermesini istediğimi hatırlıyorum. Komik ama doğru," diye itiraf etti.

Karla Kurt'e bağlandıkça, onunla daha fazla vakit geçirmeye başlamış, bu da diğer Ames kızları arasında gerilime sebep olmuştu. Olanlar, bilindik bir hikâyenin tekrar anlatılması gibiydi. Genç kızın sonunda bir erkek arkadaşı olmuş ve o her şeyden önce gelmeye başlamıştı. Karla ise, hala arkadaşlarıyla birlikte olmak istiyor, ama bunu yaparken Kurt'un de yanında olmasını istiyordu. Sonunda, Ames kızları, kendilerini Kurt ile istediklerinden daha fazla vakit geçirirken buldular.

Kelly, Kurt'ü şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha cesur, daha aceleci ve daha cüretkâr buluyordu. Ona göre Kurt'ün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu özellikleri onu daha iyi bir atlet yapıyordu. Ancak, Kelly, yine de onu tam olarak çözemiyordu. "Elimizden geleni yaptık ama adam hiç kimseden korkmuyor," demişti diğer kızlara. "Nereden çıktı bu?"

Karla, Kelly'ye liseden sonra birlikte Iowa Üniversitesi'ne birlikte gideceklerine dair söz vermişti. Okulu bitirdikten sonra birlikte California'ya yerleşeceklerdi. Karla, bunun yerine, bir son dakika kararıyla, Kurt ile birlikte onun futbol oynayacağı Dubuque Üniversitesi'ne girmeye karar verdi.

Kelly kendisini aldatılmış hissediyordu. Arkadaşının alabileceği eğitimi bir erkeğe tercih etmesine de ayrıca sinirleniyordu. Iowa Üniversitesi'ne gideceği gün, bütün bir gece süren veda partisinin ardından, Karlalar'ın evinin önüne arabasını çeken Kelly, arkadaşına öfke dolu, uzun bir mektup yazmıştı. Bitirip arkadaşının verandasının basamaklarına bıraktığı zaman, saat sabahın altısıydı. Kelly, hatırladığı kadarıyla, mektuba şunları yazmıştı: *Bir erkek için her şeyden vazgeçiyorsun. Beni kandırdın, kendini de kandırdın. Büyük bir hata yapıyorsun, ileride bu kararından dolayı pişman olacaksın.*

Kelly haklı çıkmıştı. Karla, Kurt ile evlenecek, 1990'da Christie isimli bir kızları olacaktı. Ancak Kurt, bir baba ya da sadık bir koca olmaya hazır değildi. Karla onu, Christie daha üç aylıkken terk etti.

Yirmi yedi yıl sonra Angela'nın evinde gerçekleşen kızlar buluşmasında, Karla, Kelly'nin aksiliği ile ilgili yorum yapmasından hiç hoşlanmamıştı. Karla – bir iki soğuk algınlığı belirtisi vardı – iyi hissetmediğini söylerken, Kelly bunu arkadaşının evini özlemesine bağlamıştı. "Burada olmaktan dolayı ikilem yaşıyor," diye Kelly ısrar etmişti, "Ailesinden uzak kalamıyor ve bundan nefret ediyor. Aklına geldiği zaman eve dönmek istiyor, bu da onu daha da huzursuz yapıyor."

Karla sonradan Jenny ile dertleşirken; "Kelly kendini bayağı kaptırdı, evi özlediğim için hastalandığımı düşünüyor,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi. Jane ise arkadaşını "Onu dinleme sen!" diye teselli etti.

Yüzeysel pürüzlere rağmen, Kelly ve Karla oda arkadaşı oldular. Kızlar kendi aralarında gittikçe derinleşen sohbetlere daldıkça, Kelly gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Yatmaya gitmek istese de, karanlık odada tek başına kalmak istemiyor, oda arkadaşının da kendisine katılmasını istiyordu. Karla elinden tutarak arkadaşını kaldırdı; "Haydi Kelly, uyku vakti geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Sheila

Buluşmalarının ikinci gününde Jenny bavulunu açıp, mektuplar ve resimlerle dolu bir alışveriş çantası çıkardı. Değişik yıllara ait fotoğraflar düzgünce istiflenmiş ve de kurdelelerle sarılmıştı. Bunların arasında bir resim vardı ki, Jenny kızlara göstermek için sabırsızlanıyordu.

Resmi birkaç gece önce, Maryland'deki evinin dolabında bulmuştu. Jenny'nin aklını karıştıran resim, kendisiyle birlikte okulun yakışıklı futbolcularından Dan'in 1980 Ames Lisesi yılbaşı partisinde çekilmişti. Fotoğraf, bütün çiftlere aynı şekilde poz verdiren parti fotoğrafçısının jest olarak yaptığı eski karton çerçevesinde duruyordu.

Jenny iki sene boyunca Dan'i karşılıksız sevmişti. Dan ise hiçbir zaman onunla ilgilenmemişti. Şimdi ise, beyaz smokini ve buruşuk koyu yeşil gömleğiyle, Jenny'nin yanında el ele tutuşmuş, sanki onun sevgilisiymiş gibi duruyor, resimden kızlara bakıyordu. "Bir saniye," diye düşündü Jenny, "Ben Dan ile dansa hiç gitmedim ki? Bu resim de nereden çıktı?"

Resme biraz daha yakından baktığında ne olduğunu kavradı. Dan'in vücudu başka bir resimden kesilmiş, Jenny'nin yılbaşı balosuna gittiği çocuğun vücudunun üzerine yapıştırılmıştı. Çıplak gözle bakıldığında neredeyse hatasız görünüyordu. Bugün Photoshop kullanan birisinin tek bir hareketi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ile yapabileceği kadar iyi yapıştırılmıştı. Jenny resmi elinde tutup biraz daha incelerken, bir yandan da beyninde çözmeye çalışıyordu. Sonra bir anda her şey yerine oturdu.

"Sheila," dedi ve gülümsemekten kendini alamadı.

1980 yılında bir gün Sheila, Dan'in yılbaşı balosuna birlikte gittiği kız ile çekilmiş resmini ele geçirmiş, sonra da Dan'in vücudunu kesip çıkarmış ve Jenny'nin gizlice girdiği odasından aşırdığı balo resminin üstüne yapıştırarak bir düzenleme yapmıştı. Sheila'nın aslında kötü bir niyeti yoktu ve asla arkadaşıyla dalga geçmeyi düşünmemişti. Jenny düşündüğü zaman şu sonuca varmıştı: "Bu bir sevgi gösterisiydi. Sheila bunu yaparak aslında 'İşte senin istediğin gibi, ikiniz yan yanasınız.' demek istiyordu."

Diğer kızlar, resmi elden ele geçirip incelerken, Jenny'nin kendisine büyük gelen korsesine ve Dan'in kocaman papyonuna bakıp güldüler. Hatta Dan'in yapışmış resmini ucundan kaldırarak, Jenny'nin baloya gittiği esas çocuğa ve gri takım elbisesine bakmaya çalıştılar. Hepsinin de aklında tatlı güzel Sheila'nın elinde makas tutarkenki hali vardı.

Kızların hepsi Sheila'nın yanlarında olmasını diliyorlardı. Fotoğrafa neler yaptığını ondan dinlemek harika olurdu. Ona soracakları o kadar çok soru vardı ki... Acaba kendilerinin hatırlayamadığı ama onun bileceğinden emin oldukları ne hatıraları vardı? Orta yaş bunalımlarıyla ilgili olarak kendilerine ne tavsiye ederdi?

"Nasıl güldüğünü hatırlıyor musunuz?" diye sordu Cathy. "Güldüğü zaman muhteşem olurdu. Laf olsun diye gülmezdi. Bir şey ona komik geldiğinde, içinden gelerek kahkaha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atardı. Kızlar arkadaşlarının çocukken nasıl gülümsediğini hatırladılar. Jenny, "Sheila daima bir sırrı varmış gibi gülümserdi," dedi.

Sheila akıllarına hep gülümseyen haliyle kazınmıştı; ancak arkadaşlarının özlemini duydukları kahkahasını hatırlamak güçlü durmalarını zorlaştırıyordu. Bir insanın en çok gülümsemesinin özleneceğini bilmek, aslında bir parça trajikomikti.

1979'un yazında, Jenny ve Karla birlikte California'ya tatile gitmişlerdi. Sheila ise, arkadaşlarına, sevgili durumlarını açıklayan ve en son olan bitenleri anlatan bir mektup yazmıştı.

Mektubun başında, sınıf arkadaşı Darwin ile arabayla dolaşmaya çıktıklarından bahsediyordu. O kadar heyecanlanmasına rağmen, şöyle yazmıştı: *Birbirimize gerçekten de tek bir söz etmedik!* Birkaç gün sonra Sally ve Cathy ile birlikte Douglar'ın evine gitmişti. Darwin de oradaydı. Mektup şöyle devam ediyordu: *Garip davranıyordu, doğal olarak ben de garip davrandım (çok gergindim).* O gün de ikili arasında bir diyalog yaşanmadan geçmişti. Ertesi gün, sırasıyla *yeni, pek şirin değil ve tatlı* olarak tanımladığı Beeb, Joe ve Wally ile kaynaşmıştı.

Bir sonraki gece, Sheila, Steve'den kurtulmak için diskoya gitti. Onu başından attıktan sonra sırasıyla Joe, Dave, Randy ve de Charlie ile dans etmişti. Disko gecesi oldukça eğlenceli geçerken, erkeklerden biri kız meselesi yüzünden başka bir çocuğa sinirlenmiş, elleri kanayana kadar duvarı yumruklamıştı. Sheila, bir sonraki cümlesinde başka bir konuya atlamadan önce, bu konu hakkında *korkunçtu* diye yazmıştı.

Sonraki cümle ise şaşırtıcıydı: *Ah, âşık olacak birini buldum. Adı Jeff, ama burada sadece birkaç gün kalacak.*

Macerasının detaylarına bu mektupta inemediği için arkadaşlarından özür diledi. *Bunun için bir kitap yazmam gerekiyor. Belki ileride yaşlı ve yalnız bir kadın olduğumda yazarım ama şimdi genç ve mutluyum, o yüzden sadece bu kadar yazacağım.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jenny Sheila'nın mektubunu dolapta bulduğu zaman, bu son cümle sanki üstüne atlamıştı. Sheila bütün bir kitaba yetecek kadar yaşayamamıştı. Genç kızlığını bitiremeyen ve kadın olamayan tek Ames kızı o olmuştu. Arkadaşları onu düşünürken ya da ondan bahsederken, Sheila daima yedi, on beş ya da on dokuz yaşında olurdu. Asla, gizemli bir şekilde hayatını kaybettiği yirmi iki yaşından büyük olamadı. Arkadaşlarının aklında şefkatli ve erkeklere bayılan bir genç kız olarak kaldı.

Angela ise, "Yaşandıkça, onun neler kaçırdığını düşünürken buluyorum kendimi," diyor. "Nasıl bir adamla evlenirdi? Bize çocuklarıyla ilgili neler anlatırdı acaba? Çalışıyor olur muydu? Kırklı yaşlarda görünüşü nasıl olurdu?"

Kızlar Sheila'yı, hayat dolu, işveli, fıkır fıkır ve neşeli olarak hatırlıyorlardı. Kızıl kahve, dalgalı saçlarına deneysel girişimlerde bulunurdu. Bir keresinde o saçlara perma yaptırmış ve zencilerin saçlarına benzetmişti, kontrolünü imkânsız hale getirmişti. "Sheila minyon, ufak tefekti ve herkes ona hayrandı," dedi Sally. "O büyük kahverengi gözler... ve ailesi, onları her gören iç geçirirdi. Beş kardeştiler ve her biri birbirinden güzeldi."

En büyük çocuk olan Susan'ın, Sheila'nın hayat dolu olmasının verdiği çekiciliğin aksine, daha zarif ve duru bir güzelliği vardı. Üç erkek kardeş ise sinema perdesinden ya da bir moda dergisinden fırlamış kadar yakışıklıydılar. Yıllar sonra, Prenses Diana'nın oğlu Prens William gençliğe adım atıp ünlenmeye başladığında, Ames kızlarının bir kaçı Prens için "Walsh ailesinin oğullarına benziyor," demişlerdi. Daha sonra, Sheila'nın erkek kardeşlerinden biri büyüyünce model olacaktı.

Sheila'nın anne ve babası da çok güzel insanlardı. Annesi eski hostesti ve çok şık giyinen klasik bir güzelliğe sahip biriydi. Dişçi olan babası o kadar yakışıklıydı ki, odaya girdiği zaman kızlar kıpkırmızı olurlardı. Onun okula gelip diş sağlığı hakkında seminer verdiği zamanları dört gözle beklerlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dişlerin yeterince fırçalanıp fırçalanmadığını anlayabilmek için kullanılan, suda eriyen tabletlerden dağıtırdı. Tabletler, yeterince fırçalanmayan bölgelerin üzerinde geçici lekeler bırakırdı. Kızlar, dişleri kırmızımsı pembeye dönüşünce çok utanırlar ama Sheila'nın babası bu konuda fazla yargılayıcı olmazdı. Ayrıca ağız sağlığı ile ilgili yaptığı sunumlar işe yaramıştı. Kızlar, ağızlarında bir tane bile çürük bulunmayan Walsh ailesi çocuklarını, Iowa'nın en beyaz dişli çocukları ilan etmişlerdi.

Dr. Walsh, kızların bazılarının da dişçisiydi. Ofisin her yerinde, herkesin gülümsediği aile fotoğrafları bulunur, onlara her sene yeni bir fotoğraf eklenirdi. Kelly, "Dişçi koltuğuna oturup etrafa bakardınız ve her yerde Sheila'yı görürdünüz!" diye anımsıyor.

Sheila'nın babası dişçi olarak iyi para kazanıyordu. Bu yüzden tıpkı Marilyn gibi, Sheila da diğer Ames kızlarından biraz daha ayrıcalıklı bir hayat sürüyordu. Walsh ailesinin şehir kulübü üyelikleri, büyük bir koltukla birlikte masa futbolu ile pinball makinesinin olduğu inşası tamamlanmış bir bodrumları vardı. Yazlarını, Iowa'daki Okoboji Gölü'nün kıyısındaki yazlık evlerinde geçirirlerdi.

Kendisi pek fazla refah içerisinde büyüyemeyen Dr. Walsh, çocuklarının her zaman çok çalışmasını isterdi. Bu yüzden beş çocuğunu da, Cumartesi günü ofisine götürür, öndeki bahçenin çimlerini biçtirir, çevre düzenlemesi yaptırırdı. Diğer kızlar aileleriyle birlikte dolaşmaya çıktıklarında, Sheila'yı elinde çim makinesi ile çimleri biçerken, erkek kardeşlerini ise etraftaki çer çöpü toplarken görürlerdi.

1970'lerin ortasında bir gün, Sheila evlerinde gerçekleşecek olan heyecan verici aktiviteyi arkadaşlarına anlatıyordu: *Better Homes and Gardens* dergisi Walsh ailesinin yeni eklenen giysi odasını çekmek için evlerine bir muhabir yollayacaktı. Bayan Walsh'ın dekoratörü, derginin kendisinin ne kadar yaratıcı olduğunu ve odayı yeniden nasıl şekillendirdiğini bilmesine izin vermişti. Dekoratör, Dr. Walsh'ın ofisindeki ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şil lamine dolapları almış ve beş çocuklu bir aile için oldukça kullanışlı ve yer sıkıntısını ortadan kaldıran bir giysi odası yapmıştı. Botlar ve eldivenler için bile ayrı bir yer oluşturmuş, hatta bu odanın dışarıdan gelen ziyaretçilere açılması gerektiğine karar vermişti.

Dergi çıktığı zaman, Sheila onu gururla sallamış ve ünlü olmuş biri gibi davranmaktan kendini alamamıştı. O kadar şirin duruyordu ki, onu kim kıskanabilirdi? Kim bilir, belki de Sheilalar'ın evi sayesinde dişçilik mobilyaları evde kullanılmaya başlanırdı.

Ames kızları, Bayan Walsh'ı diğer annelere göre biraz daha resmi bulurlardı. Walshlar'ın evlerindeki şık oturma odasına kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Bayan Walsh büyük bir olgunluk sergilerdi, diğer anneler gibi kızlarının arkadaşlarıyla dedikodu etmeyi ya da sohbet edip gülüşmeyi seven bir tip değildi. Sally'nin hatırladığı gibi "Diğer kızların anneleri gelip size sarılırdı, ama Bayan Walsh hep biraz mesafeli dururdu."

Genç kızların çoğunun anneleriyle ergenlik sorunları olurdu. Sheila ve annesi de onlardan biriydi. Öte yandan babası ise daha rahat bir ebeveyndi ve kızının gözünde bir şampiyondu.

Bir yılbaşı arifesi, Jenny erkek kardeşine yavru bir köpek almıştı, ama yılbaşı gecesinden önce hediyesini vermek istemiyordu. Sheila, o güne kadar köpeği evlerinde tutabileceğini söylemiş, meseleyi annesine açtığında ise olumsuz cevap almıştı. Annesiyle bu konuyu konuşurken babası kızına göz kırpmış ve endişelenmemesi gerektiğinin mesajını vermişti. Baba ve kız gizlice plan yaparak, bir sonraki sabah Jenny alıncaya kadar, bir gece boyunca köpeği saklamayı başardılar.

Altıncı sınıftayken, Sheila Sally ile birlikte yaz kampına gitmişti. Bir gece oturup nasıl evi özlediklerini anlatırken, Sheila sürekli olarak babasına duyduğu özlemi dile getirmişti.

Kızlarda, Sheila'nın annesinin, kendisinden çok kardeşi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan ile daha iyi geçindiği izlenimi vardı. Sheila için, her zaman doğru şeyleri yapan ve söyleyen, alımlı ve iyi niyetli olan kız kardeşinin gölgesinde kalmak kolay değildi. Susan, sakin, zeki ve popülerdi. Bayan Walsh her zaman ona daha yakın olmuş ve kızıyla her zaman gurur duymuştu.

"Ve Sheila daha isyankâr," diye yorumda bulunmuştu Jenny. Kızlar bazen Sheila'nın mükemmel aile imajını bozduğunu düşünüp düşünmediğini merak ederlerdi. Gözlemlerine göre, Sheila birçok açıdan ailesiyle örtüşmüyordu. Görünüşü, hareketleri belki de zekâsı bile sanki biraz farklıydı.

Kızlar arasında Sheila merkezi oluşturmuyordu. Ne Marilyn kadar düşünceli, ne de Jane ve Sally kadar okulda başarılıydı. Ancak Sheila'nın insanları birleştirme kabiliyeti vardı. Kızlar bunu sadece etkileyici değil, aynı zamanda ilham verici de buluyorlardı. Ortaokuldan itibaren, kızlardan bazıları huzurevinde gönüllü olarak çalışmış, kurabiye dağıtarak görme zorluğu çekenler için okumalara katılmışlardı.

Kızların çoğu, doğal güdülenmeyle, daha genç ve daha sağlıklı huzurevi sakinlerine yönelirken, Sheila içlerindeki en yaşlı ve en hasta olana yönelirdi. En fazla tıbbi yardıma ihtiyacı olanların, hafıza kaybı yaşayanların derisi kırışmış ellerini tutardı. Oksijen tüpleri de onu korkutmazdı. Sheila orada oturur, gülümser ve sohbet ederdi.

"İnsanların burunlarında hortum vardı ve bazılarımız bundan korkardı ama Sheila o kadar rahattı ki, sanki direkt olarak insanların kalbine ulaşıyordu," diye yorum yaptı Cathy.

Sheila kendi büyükannesine aşırı bağlıydı, aslında herkesin büyükannesiyle ya da büyükbabasıyla iyi anlaşabilirdi. Daha sonra, lisedeyken, yemek tepsilerini toplamak üzere bir bakım evinde iş bulmuştu. Jenny'nin dul büyükbabası da orada kalıyordu. Her gün, o odanın görevi kendisine verilmese bile, büyükbabanın yanına uğruyor ve ona arkadaşlık ediyordu. Jenny, "Büyükbabam onun çok tatlı olduğunu dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünüyordu ve onu çok seviyordu. Onunla flört ederdi, Sheila da karşılık verirdi," diyor.

Sheila, çocukların akıllarını başlarından almaya çok erken yaşta başlamıştı. Daha birinci sınıftayken, Duffy Madden ona çılgınca tutulmuştu. Duffy'nin babası, Iowa Eyaleti futbol koçlarından biriydi. Duffy geçmişi hatırladığından "Sheila güldüğü zaman yüzünü ışık kaplardı. Gözlerinde öyle bir şey vardı ki, sürekli ona bakmak isterdim. Annesi benimkini arayıp durmamı isteyene kadar, onu her akşam yemek saatinde aradım," demişti.

Yılbaşında, Duffy annesinin yarıya kadar dolu olan parfüm şişesini aşırmış, üstünü su ile doldurmuş ve hediye olarak Sheila'ya vermişti. Parfüme ya da kendisine kanmayan Sheila'yı etkilemek için Duffy yeni bir taktik denemeye karar vermişti. Onu sevmiyormuş gibi davranacaktı. Bir gün ders çıkışında, Sheila'yı St. Cecillia'nın ön kapısına kadar kovalamış – Sheila gerçekten de koşarak kaçmıştı – ve kapının girişindeki buza basıp düşmüştü. Çenesini yere o kadar sert vurmuştu ki, Sheila ona gülmek için aniden döndüğünde, önünde duran annesinin arabasına çarpmıştı. Sheila'nın güzelliğine çarpılan çocukların başında gelen Duffy, "Sheila'nın arabaya çarpması, o gün yediğim altı dikişten daha fazla canımı yakmıştı. Afallamıştım," diyor.

Yaz tatilinde, Okoboji Gölü'nde ailesiyle tatil yaparken, Ames'teki kızlara yazdığı mektuplar, Sheila'nın hayatını tam olarak aydınlatıyordu. *31 tane sivrisinek ısırığım var, bu iğrenç bir şey!* yazdığı mektupta erkeklerle olan ilişkilerini anlatan bir yolculuk günlüğü gibiydi. Ortaokuldayken, Sally'ye şunları yazmıştı: *Bana iğrenç gelen üç tane ucubeyle dans ettim. Ama üç yavaş şarkı boyunca Joe ile dans ettim ve çok mutlu oldum. Ted Stoner çooooook temiz ve çok tatlı bir çocuk. Karnında kelebekler uçuşuyor (Ted kesinlikle 2320123!).*

Ted Stoner isim olarak 1970'lerin gençlik filmlerindeki hippi karakterleri anımsatsa da, Sheila'nın onu anlatması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farklılık yaratmıştı. Her şeyi bir yana Ted, "iki-üç-iki-sıfır-bir-iki-üç"tü. Bunun anlamı, Sheila'nın Ted'i telefon numarasını vermeye değer görmesiydi.

Sheila kendi kelimelerini uydurur ve onları kullanmayı severdi. Dokuzuncu sınıfta, Jenny ile yaz için binicilik kampına gitmişlerdi. Sally'ye yazdığı mektupta şu cümleyi kurmuştu: *Buradaki çocuklar gerçekten çok bipimsiler, ama iyi niyetliler.* Sheila'nın demek istediği, kalp atışlarının izlendiği monitördeki bipler gibi, çocuklarda atın üzerinde zıplıyorlardı. Ayrıca seksi bulduğu erkekler için de 'gücut' (güzel popo ve vücut) derdi.

Sheila aynı zamanda, hikâyeler anlatırken oyun oynamayı severdi. On beş yaşındayken Jenny'ye yazdığı uzun bir mektupta, George isimli bir çocuğa âşık olduğunu açıklamış, sonra da *Onunla birlikte uyudum* diye yazmıştı. Böyle yaparak Jenny'yi çıldırtabileceğini biliyordu. Devam eden cümlelerde aslında neler olduğunu anlatmıştı; *Demek istiyorum ki, George'un resmini yastığımın altına koydum ve öyle uyudum. Kandırdım seni değil mi?*

Erkekler söz konusu olduğunda, Sheila kontrolü ele almaktan çekinmezdi. On birinci sınıfta, uzun zamandır arkadaş olduğu Darwin Trickle ile dışarı çıkmaya başlamıştı. Araba ile gezip sohbet etme üzerine olan bu dışarı çıkmalar esnasında, ikisi de birbirlerine karşı bir şeyler hissetmeye başlamışlardı. Bir gün Ames'te Brookside Park'ına gitmişler, arabayı köşeye çekip konuşmaya başlamışlardı. Darwin, "Çok utangaçtım, fazla girişken olmak istemiyor, her zaman bir centilmen gibi davranmak istiyordum. Durup dururken Sheila bana 'Sen bir şey yapmayacaksan ben yaparım,' dedi," diye neler olduğunu anlatmaya başladı.

Sheila öne doğru eğildi ve iki genç ilk öpücüklerini paylaştılar. Genç kız doğruldu, gülümsedi ve gene eğildi.

Bugünün kızları, kendilerine bir erkekten gelen elektronik postayı ya da bir mesajı hemen diğer kız arkadaşlarına yollayabilirler. Sadece bir "tıklama" ile herkes çocuğun ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disini kelimelerle nasıl ifade ettiğini veya bir elektronik postaya eklenmiş bir fotoğraf ile neye benzediğini görebiliyor. Ancak Sheila'nın gençliğinde, onun, göl evindeki fotokopi makinesini kullanmasına bile izin verilmiyordu. O da, çocukların kendisine yolladığı her türlü notun orijinalini mektuplarıyla birlikte Jenny'ye yolluyordu. Tom imzalı bir notta şunlar yazıyordu: *Kimse beni senin yaptığın gibi tahrik etmiyor. Bence bunun altında yatan bir sürü sebep var. Çok güzel görünüyorsun. Muhteşem bir vücudun var!!!! En güzeli de sahip olduğun o etkileyici kişiliğin!* İki sayfalık mektup iltifatlarla doluydu. Sheila, Jenny'den Tom'un yazdıklarını asla geri istemedi. Jenny de otuz yıl boyunca, o mektubu Sheila'nın diğer yazdıklarıyla birlikte, kırmızı kurdelelerle bağlayarak sakladı.

Bir aralar, Sheila'nın kısa hayatının aşkı, sınıf arkadaşı Greg Sims olmuştu. Ames kızlarından yaşça küçük olan Greg, oldukça hoş ve şirin bir çocuktu. Kısa boylu ve yapılıydı. Kızılımsı kahverengi saçları vardı. Babası, yerel bir otomobil yıkama dükkânını işletiyordu. Greg, lisenin sonlarına doğru Sheila'ya ilgi göstermeye başlayınca, Sheila, kelimenin tam anlamıyla eridi. Uzun süre, tüm notlarının ve mektuplarının sonuna 'Sheila Sims' diye imza attı. Buna rağmen Sheila, Greg'in sorunlu olduğunu biliyordu. Her zaman güvenilecek tipte bir çocuk değildi. Arayacağını söyler aramaz, Sheilalar'ın evine onu almak için uğrayıp sinemaya gideceklerini söyler, ama yapmazdı. Sheila, "Eğer Greg kırk beş dakika içerisinde aramazsa, bu ilişki bitmiştir," derdi ama asla bitiremedi. Bir gün ettikleri bir kavga sonucunda Greg ona arabadan inmesini söylemişti. Sheila'nın ayakları çıplaktı ve eve dönüş yolu çok uzundu.

Greg'in arkadaşlarından Steele Campbell, "Sheila Greg'in başına gelen en güzel şeydi. Güzel, esprili ve akıllıydı da. Hepimizin aklında aynı soru vardı: 'Greg ne yaptığını zannediyor?'" demişti.

Sheila, Karla ve Jenny'ye içini dökmüş, "Onu çok seviyorum ama bazen beni çok sinirlendiriyor," demişti. Kurt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ile olan ilişkisinden dolayı Karla arkadaşını anlayabiliyordu. Ama her iki kız da yılmadan ilişkilerine sahip çıkıyor, erkeklerinin kendilerini toparlamalarını bekliyorlardı.

Yaramaz çocuklarla takıldıkları için; kızlar kendilerini sürekli yanlış kararlar verirken ya da risk alırken buluyorlardı.

Liseye giderlerken bir gece, kızlar kendilerini bu gibi çocuklarla birlikte, arabanın içinde votka içerken buldular. Polisin geldiğini gördükleri zaman, Sheila kapıyı açıp şişeyi dışarıya atmıştı. Yanlış bir hareketti. Polis, onları küçük yaşta alkol kullanmaktan dolayı tutukladı. Jenny'nin babası karakola gelerek onları almak zorunda kaldı.

Kızlar çok korkmuşlardı, ancak çocukların ailesi bağışlayıcı olmuş, çocuklarının başlarına gelenlerin önemli bir ders olduğuna inanmışlardı. Ancak hiçbiri, Sheila'nın annesi kadar sinirlenmemişti. Haftalarca, Sheila'nın kızlarla görüşmesine izin vermedi.

Jenny, "Annesi izin vermediği için beni görmezden geldi," demişti. Sonunda Sheila'ya, "Bu aptallık! Benimle neden konuşmuyorsun?" diye sorduğunda, "Üzgünüm Jenny, annem izin vermiyor," cevabını almıştı.

Sheila'nın babasının, erken yaşta öleceğine ve asla yaşlı bir adam olamayacağına dair bir saplantısı vardı. Babası genç yaşta kalp krizinden öldüğü için, kendisini de aynı şekilde bir kaderin beklediğini düşünüyordu.

Bay Walsh, başta tenis olmak üzere, pek çok spor dalıyla ilgiliydi; bazen yarı yaşındaki çocuklarla basketbol oynardı. Buna rağmen sağlıklı yaşamanın ya da iyi bir atlet olmanın ömrü uzatmayacağına inanırdı, haklı da çıktı. Sheila liseden mezun olduktan sekiz ay sonra, Bay Walsh, bir basketbol sahasında koşarken kalp krizi geçirip hayatını kaybetti. Öldüğünde kırk yedi yaşındaydı.

Ames kızları, babasının ölümüyle, Sheila'nın nasıl yıkıldığını gördüler. Aynı zamanda artık genç bir dul olan annesinin de, güçlü kalarak ailesini nasıl ayakta tuttuğunu da fark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiler. Bayan Walsh'ın duruşu onlara kahramanca gelmişti. "Çocukları için nasıl dağılmadan durduğunu hatırlıyorum," dedi Sally. "Evlerine gittiğinizde, onu çocuklarına ödev yaptırırken görürdünüz. Çocuklarına kendini adamış dul bir anne olmuştu."

Sheila, üniversite için Kansas'ı sonra da Iowa'yı seçti. Babasını kaybettikten sonra, ölümden dolayı oluşan kedere karşı özel bir ilgi duymaya başladı. Hatta çocukları ölümcül derecede hasta olan ailelere danışmanlık yapmak üzere yüksek lisansını tamamladı. 1986'da uzmanlığını yaptığı danışmanlık üzerine Chicago'da bir hastanede stajyerlik yapmaya başladı.

O sırada, Iowa'dan tanıdığı ve Budwiser'da çalışan muhteşem bir adamla çıkıyordu. Sheila ona 'Bud Adam' diyordu. Ames kızlarının çoğu onunla tanışmasına rağmen kimse gerçek adını bilmiyordu. Bud Adam da, Sheila gibi Chicago'da yaşıyordu.

Mart 1986'da bir cumartesi akşamı, Sheila ve Bud Adam, bardan çıkmış ve eve dönüyorlardı. Yolda Sheila'nın tuvalete gitmesi gerekti. En azından Ames kızlarına o zaman anlatılan hikâye bu olmuştu. Çift, bir arkadaşlarının evine Sheila tuvaleti kullanabilsin diye uğramış, ancak ev sahibini evde bulamamışlardı. Bundan sonra olanlar belirsiz ve de soru işaretleriyle kaldı, ancak Sheila bir şekilde uğradıkları binadan aşağıya düşmüştü. Kimsenin Sheila'nın neden çatıya, yukarıdaki kenarlıklara, ya da yüksek verandaya çıktığına dair bir fikri yoktu. Ortada karmaşık raporlar vardı; Sheila yüksek çitlerin üzerinden atlamıştı, ya da bir balkondan diğerine binaların arasında atlamaya mı kalkmıştı? Ya da ıslak yapraklara basıp mı kaymıştı? Takip mi edilmişti? Yoksa biri onu itmiş miydi? Cumartesi geceleri pek çok genç insan içki içer, acaba alkol bir neden olabilir miydi?

Sheila bu düşüşten sağ olarak kurtulmuştu, ancak iki gün boyunca komada kaldı. Sonra kısa bir an için uyanıp, yanın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki hemşireye bakarak, "Babam gelip beni alacak," dedi ve hemen sonra hayata gözlerini yumdu.

Bayan Walsh, Sheila'nın kalbini, ciğerlerini, kornealarını ve karaciğerini organ bekleyen hastalara bağışladı. Chicago'da bir TV istasyonu, Sheila'nın organlarının yedi ayrı kişiye gidip, bir kaçının hayatını kurtarmasını haber yaptı. Haberin kaydedilmiş bir parçası, soyadı hatalı olarak 'Sheila Marsh' şeklinde yayınlansa da, Sheilalar'ın evinde cenazeden sonra gösterildi.

O dönemde ülkenin her bir tarafına yayılmış olan Ames kızlarından sadece yarısının Sheila'nın cenazesine dönmeye paraları vardı. "Ohio'da üniversitedeydim," diye anlatıyor Jane, "Ne arabam ne de param vardı. Karen beni arayıp olanları anlattığında, felç geçirdiğimi zannettim, ama oraya nasıl geleceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Birinin şöyle dediğini hatırlıyorum, 'Birbirimizin cenazesine gidemeyeceksek biz birbirimizin nesi oluyoruz ki?'" (Cenazeye ve anma törenine katılamayan beş Ames kızı, daha sonra büyük pişmanlık duyacaklardı. Onlar Sheila'ya veda edememişlerdi. Angela'nın dediği gibi, "Bazen Sheila sanki hiç ölmemiş gibi geliyor.")

İlk başta, hiç kimse Sheila'nın ölümünde kötü bir şeyden şüphelenmedi. Ailesi, kızlarının ölümünü korkunç bir kaza olarak açıklarken, konu ile ilgili çok az detay verdiler. Yetişkinliklerine adım atmış olan Ames kızları, kendilerine verilen çıplak hikâyeyi kabul ettiler; Sheila düşmüş ve kafasını çarpmıştı.

Ancak Sheila'nın ölümünden bir hafta sonra, Karen'ı liseden tanıyan bir erkek arkadaşı aradı. "Sheila'nın başına gerçekten neler geldiğini duydun mu?" diye sorduktan sonra, kulağına gelenleri anlatmaya başladı. Sheila, ara bir sokakta bulunmuştu. Belki de saldırıya uğramıştı. Karen böyle bir şey söylediği için çocuğa çok sinirlenmiş, telefonu yüzüne kapatmış ve söylediklerini bir şekilde aklından çıkarmaya çalışmıştı. Sheila'nın ölümünden sonra, bir sene boyunca, arkadaşı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklına geldikçe Karen duşta ağlamıştı. Tatlı Sheila'nın böyle korkunç bir şekilde öldüğünü düşünmek, Karen'ın kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Ancak o telefon konuşması aklına geldikçe, merak etmekten kendisini alamıyordu. Hikâyeyi anlatan çocuk oldukça dindardı, böyle bir konuda ne yalan söyler ne de şaka yapardı. Gerçek neydi?

Sheila'nın annesi Kansas City'ye taşınmış, takip eden on sekiz yıl boyunca, Ames kızları onunla karşılaşma fırsatı yakalayamamıştı. 2005 yılında, Cathy'nin annesinin cenazesinde, kızlar, tanıdık bir bayanla karşılaştılar. Doğal olarak yaşlanmıştı, ama hala o muhteşem güzelliğini koruyordu. Kızlar onu hemen tanıdılar, karşılarındaki Bayan Walsh'tı.

Sally, Bayan Walsh ile kilisenin lobisinde karşılaştıkları ilk an aklından çıkmıyordu. "Koşarak geldi ve bana sarıldı, hayatım boyunca tanıdığım biri olmuştur. Bana karşı hep kibar ve iyi davranmıştır, ama o dakika, onun sıcaklığını en fazla hissettiğim an oldu," demişti Sally.

İşin doğrusu, birbirlerini kucaklarken, aslında sevdikleri genç ve tatlı bir kadına sarılıyorlardı.

Anma töreninden sonra, öğle yemeğinde, Bayan Walsh ile birlikte oturdular. Yaşlı kadın, kızlara hayatlarının nasıl değiştiğini, eşlerini ve çocuklarını sordu. Kızlar, Sheila ile ilgili güzel anılarını anlatmaya özen gösterdiler. Sorulması gereken en zor soruları dile getirmede becerikli olan Kelly, Bayan Walsh'a "Sheila'nın ölümüyle ilgili gerçek hikâyeyi bilmiyoruz, bize anlatır mısınız?" diye sordu.

Bayan Walsh şaşırmışa benziyordu. "Bununla ilgili konuşacak gücü kendimde bulabilir miyim bilmiyorum," dedi ve onlara Sheila'nın ölümüyle ilgili cevaplanmamış pek çok soru olduğunu anlattı. O dönemde çok fazla acı çektiği için bu gibi detaylarla ilgilenecek ya da sorgulayacak vakti olmadığını, zaten olanların bir şeyi değiştirmeyeceğini de söyledi. Çünkü Sheila çoktan gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheila'nın Ölüm İlanı

Sheila M. Walsh

Sheila Marie Walsh (22), 16 Mart tarihinde kazara düşme sonucu tedavi gördüğü Chicago'daki Grant Hastanesi'nde hayata veda etti. 19 Mart Çarşamba günü, St. Cecelia Katolik Kilisesi'nde yapılacak olan cenaze töreninin ardından Ames Belediye Mezarlığı'na defnedilecektir.

Sheila Marie Walsh 8 Ağustos 1963 tarihinde, Robert ve Sunny (Clausen) Walsh'in çocukları olarak Ames'ta dünyaya geldi. 1981 tarihinde Ames Lisesi'nden mezun oldu. Kansas Üniversitesi'ne gitmeye hak kazandı, çocuk hayatı üzerine uzmanlaştı ve son senesini Iowa Devlet Üniversitesi'nde tamamladıktan sonra, Chicago'daki Mount Sinai Hastanesi'nde stajyerlik yaptı.

St. Cecelia Kilisesi'nin ve Chi Omega kardeşliğinin bir üyesiydi.

Geride bıraktıkları arasında annesi Sunny, kız kardeşi Susan, üç erkek kardeşi Mark, Matt ve Mike ile büyükannesi Bayan Mark Walsh bulunmakta. Genç kızın babası Şubat 1982 tarihinde vefat etmişti.

Kalbi, akciğerleri, böbrekleri, korneaları ve karaciğeri Chicago'daki Grant Hastanesi'ne bağışlanmıştır.

Taziyelerinizi, Salı günü saat 15:00-18:00 saatleri arasında Stevens Memorial Şapeli'nde ve 19:00-21:00 saatleri arasında St. Cecelia'da sunabilirsiniz. Dua ve ayin 19:30'da yapılacaktır.

Bir hatıra fonu kurulmuştur, ayrıca hediyelerinizi eve, 1019 Murray Dr.'a yollayabilirsiniz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Kelly, kendisiyle gurur duyacak kadar liberaldi ama kimseye zarar vermeyecek kadar yüksek sesle her şeyi dile getirirdi. Çocukluğundan beri grup içindeki rolü bu olmuştu. Yeniden bir araya geldikleri bu toplantıda da bir şey değişmemişti.

"Sana inanılmaz derecede saygı duyuyorum Kelly," diye söze başlamıştı Marilyn, "Kalbine, yazma kabiliyetine, bütün bildiklerine, zeki olmana, bunların hepsine saygı duyuyorum, ama yaşamın boyunca yaptığın öyle şeyler var ki..."

Kelly gülümseyerek bekliyordu...

"Ben böyle şeyler yapmaya cesaret edemezdim," diyerek Marilyn cümlesini bitirdi. Kelly, arkadaşının söylediklerini sorun etmedi. Marilyn ekledi; "Ama seni yargılamıyorum."

İşin aslı, kızların hepsi Kelly'yi yargılıyorlardı. Arkadaşları hakkında konuşuyorlar ve onun için üzülüyorlardı. Hepsinden de önemlisi, Karla'nın açıkladığı gibi, Kelly'i çok seviyorlardı.

Kelly, kızlarla; evliliğinde kocasına her zaman sadık bir eş olamadığının, velayet ayarlamaları üzerine yapılan tartışmalar için boşanmasına 30.000$ harcadığının detaylarını paylaşmıştı. Yirmi yıllık bir evlilikten sonra gelen boşanmadan sonra, Kelly'nin diğer kızların akıllarının alamayacağı kadar aktif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sosyal hayatı olmuştu. "Kelly'nin bizden onay almasına ihtiyacı yok," demişti Marilyn ve arkadaşının grup içindeki "en güçlü kişilik" olduğunu belirtmişti.

Herkesin aklında kalan, Kelly'nin kasıtlı olarak tartışmacı ve tahmin edilebilecek şekilde tahmin edilemeyen şeyler yapabilmeye eğilimli olduğuydu. Çocukluğundan beri en yakın arkadaşı olan Diana, "Her zaman şok etmeye çalışır, bunu yaptıktan sonra da bir anda dökülür," diyor. Cathy ise, "Çoğu zaman, konuyla ilgili olarak tutkulu olup olmasa da Kelly'nin tartışmayı sevdiğini düşünmüşümdür," diye ekliyor. Genç kızlıklarından bu yana, Cathy ona sürekli olarak yaptığı hareketleri ve geçtiği yolları yeniden değerlendirmesi gerektiğini söylemişti. Aynı tavsiyeleri erkekler için de vermişti. "Bir erkek odaya girdiği zaman hangi kızdan iş çıkacağını hemen anlar, sende böyle bir enerji olsun istemezsin," derdi ona.

Kelly her zaman, dinler, gülümser ama sonunda kendi bildiğini yapardı. Yaşamın içinde deneyler yapmanın değerli olduğunu düşünürdü. (Grupta kaşına piercing taktıran tek kızdı. Kaşını otuzlu yaşların başında deldirmiş ve de kendiliğinden kapanana kadar kullanmıştı.) Gurur duyacak kadar duygusal, iflah olmaz derecede cilveli ve aynı zamanda da akıllı bir feministti. Beynine filtre koymadan konuşur, bir cevap hak ettiğini düşündüğü her soruyu dile getirirdi.

Yirmi yıl boyunca, Iowa'nın kuzey sınırına iki saat, Minneapolis'in güneyine ise bir saat uzaklıkta olan, Minnesota'nın küçük bir kasabası Faribault'ta lise öğrencilerine gazetecilik dersi verdi. Söz konusu Kelly olduğunda öğrencileri genellikle ikiye ayrılırdı. Bir kısmı hayatlarında karşılaştıkları en yenilikçi ve ilham verici öğretmen olarak tanımlarken, diğerleri ise onunla ne yapacağını bilemezdi. Genç gazetecileri, konuşma özgürlüğü ve Amerikan Anayasası'nın Birinci Maddesi sorunları hakkında yönetime karşı kışkırtır; kıran kırana sonuçlar alabilmek için sorumluluğu üstlenirdi. Konuşma ve anlaşmaya geldiği zaman okul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müdürü ile anlaşamazdı, sırf bu yüzden bir okul temsilcisi seçilmesi gerektiğini savunmuştu, böylece okul müdürü ile temasa geçmek zorunda kalmayacaktı. Korkusuz bir duruşu vardı, iş sözleşmesine göre işten çıkarılamayacak olması onun için büyük bir şanstı.

Kelly her zaman arkadaşlarını şaşırtmada başarılıydı ve bu seneki buluşmanın şoku ise 'Kelly'nin eş değiştirme ile ilgili olan elektronik postası' olmuştu. Bu elektronik posta aslında Jenny'nin kızlara gönderdiği postanın birine verilen cevaptı. Jenny küçük oğlunun resimlerini çekmiş ve kızlara yollamıştı. Kelly ise Jenny'ye cevap yazıp oğlunun ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş, sonra da sohbet etmeye başlamıştı. Kızlara, bir bayan arkadaşıyla birlikte bir gece kulübüne gittiğini ve orada eş değiştiren eşlere rastladığını anlatmaya başlamıştı. Doğal olarak, Kelly, evli çiftlerin nasıl eş değiştirdiğini ve bunu nasıl kaldırdıklarına dair sorular sormaya başlamıştı. Elektronik posta şöyle başlıyordu: *Eş değiştiren bir karı koca ile ilk deneyimimi yaşadım. Bence kadın adamdan daha güzel görünüyor!* (Kelly daha sonra kızlara çiftin teklifini kabul etmediğini anlatmış, "deneyim" ile ilgili şaka yaptığını söylemişti.)

Başka bir zaman, 'tümünü yanıtla' tuşuna basmak sorun olmazdı, mailleri her zaman bu şekilde yanıtlar ve diğer dokuz Ames kızı, hikâyeyi okurdu. Ancak bu kez, Jenny fotoğrafları kalabalık bir mail grubuna atmıştı. Atılan posta, sadece kızlara gitmemiş, Jenny'nin bazı arkadaşlarına, akrabalarına, ailesine ve kayınvalidesiyle kayınpederine de gönderilmişti. Kelly'nin eş değiştirmeyle ilgili attığı mail de böylece aynı kişilere gönderilmiş oldu.

Kelly kolay kırılmazdı, ancak bu kez bir parça utanmıştı. Olaydan birkaç ay sonra Jenny'nin annesi ile karşılaşmıştı. Sonrasında, Jenny'ye "Annen çok kibardı," demişti. Jenny'nin annesi ise, karşılaşmalarında Kelly'ye "O gece iyi vakit geçirdiğine sevindim," diye tepki vermişti.

Aslında Kelly, eş değiştirme olayı ile ilgili olarak genellikle oyuna geliyordu. Ne zaman arkadaşlarıyla birlikte gece ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lüplerine gitse, etrafta daha da fazla eş değiştiren çift ile karşılaşıyordu. Hatta çift değiştirmenin ne kadar yaygın olduğuna dair Twin Cities'in bir dergisinde bir makale bile yazmayı düşündü, ancak boşanma aşamasında olduğu için, böyle bir yazının velayet durumunu engelleyebileceğini düşündü. Yine de kendisine yaklaşan, dostça görünen karı koca ikilisiyle bir iki elektronik posta alışverişinde bulundu. Merak *ediyorum*, diye yazmıştı daha sonra, *İyi bir adam bulmaya çalışmaktansa bir çift ile çıkmak daha iyi değil mi?* Aslında kendi duygularını yansıtıyordu. Boşanmasının acısını yaşarken bir yandan da bir daha asla evlenemeyeceğini düşünüyordu. *Kibar ve sabit bir ilişki istiyorum, belki de kibar ve evli bir kadınla mutlu olurum.* Ancak, kızlara gönderdiği başka bir elektronik postada yazdığı gibi, çiftlerden kadın olanı tuvalette iri göğüslerini gösterince, Kelly o zamana kadar ne ise o şekilde kalmaya karar vermişti. "O devasa şeyleri eski püskü lavanta renkli sutyeninden çıkarıp göstermişti," diye anımsıyor Kelly, "ve kendi kendime ne kadar heteroseksüel olduğumu söyledim. O şeylere baktım ve böyle bir şeyin bana uygun olmadığını anladım. Bir yanım kadınlar ve erkekler arasında ayrım yapmamam gerektiğini söylüyordu, ama o deneyimden sonra, kesinlikle hayır..."

Tabii, Kelly'nin eş değiştirme ile ilgili herkese gönderdiği elektronik posta, Jenny'nin diğer arkadaşları ve de akrabaları için, bu şekilde yazıların yazılacağına örnek oluşturmuştu. Öte yandan, grup içerisinde en güzel ve en düşünceli yazıları en edebi şekilde yazan da yine Kelly'ydi.

Elektronik posta, sadece Ames kızlarının değil, birçok kadınının arkadaşlıkları için güzel bir hediye olmuştu. Yazılı anlatım dersi veren bir öğretmen olan Kelly, öğrencilerine kız arkadaşlarıyla olan ilişkisinin nasıl geliştiğini anlatmıştı. Ames'te küçük çocuklarken, sınıfta birbirlerine notlar yazarlar, yaz tatillerinde ise notlar uzun mektuplara dönüşürdü. Yirmili yaşlara geldiklerinde mektup ve telefonla iletişime devam ettiler. Bunun başlıca sebebi ise, herkesin aile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatlarını ülkenin değişik yerlerinde kurmaya çalışmasıydı, ancak bağlantıları dramatik bir şekilde azaldı. Otuzlarının ortalarında, elektronik posta kızları birbirine bağlayan araçların başında geliyordu. Böylece, kızlar diğer Ames kızlarına; anında, spontane ve günlük bir şeyler yazabiliyordu. Uzun notlar, acele yorumlar, çabuk sorular – 'tümünü yanıtla' tuşu, bilgisayardaki en sevdikleri komut olmuştu. Daha fazla pul yalayacak olmamaları, on ayrı zarfı doldurmak ve de onları göndermek için postaneye gitmek zorunda kalmamaları ne kadar muhteşemdi. (İnterneti ilk kullanmaya başladıkları zaman kızlardan birkaçı, elektronik posta adreslerini eşleri ile paylaşmışlardı. Beklendiği üzere, kısa bir süre sonra, kendi özel adreslerini kullanmanın değerini anladılar.)

Tümünü yanıtladıkları elektronik postalar için, Kelly'nin yorumu her şeyi özetliyordu: "Her birimiz her hangi bir diyalogda aktif katılımcı olabiliyor ya da hiçbir yorumda bulunmadan sadece okuyup geçebiliyoruz. Önemli olan, grup postalarında herkesin muhabbetin bir parçası olması."

Kızlarla bu seferki buluşmasında, Kelly, 1990'ların başındaki elektronik posta fırtınasını hatırlayıp güldü. Kendisini mükemmel bir anne ve ev kadını olarak tanımlayan Marilyn, ilk başta, tümünü yanıtla postalarının yaratıcı yemek tariflerini paylaşmak için mükemmel bir fırsat olacağını söylemişti. Kelly ve diğer kızlar, bu fikir üzerine gözlerini devirmişlerdi. Kelly konunun şakasını yapmakta gecikmemiş, yemek ile alakalı gönderebileceği elektronik postaların içeriğinin yalnızca ara sıra çocukları beslemek için uğradığı arabaya servis yapan restoranlardan ibaret olacağını söylemişti.

Pratikte, Kelly'nin arkadaşlarına attığı postaların çoğu, kadınlığın ve anneliğin belirsizlikleri üzerine yazılmış makalelerdi. Bu seneki buluşmadan önce kızlara attığı bir postada, on beş yaşındaki oğluna nasıl araba kullanacağını öğretmesini anlatıyordu. Ames kızlarının çocukları arasında ilk ehliyeti alacak olan onun oğluydu ve Kelly hikâyesine ona nasıl âşık olduğunu anlatarak başlamıştı. *Quin, neredeyse altı hafta erken*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğmuştu, onu kaybetmekten korktuğum için ona bağlanmaktan kaçıyordum. Onu sevmemek için kendimi tuttum. İki hafta sonra, sağlıklı bir şekilde eve geldiğinde, bebeğimin nasıl bir mucize olduğunu hissettim. Koltuktayken kucağımda uyuyakaldı ve oğlumun yaşayacağı hayat gözlerimin önünden geçerken ağladım. İkimizin birlikte paylaşacağı bütün mutlulukları hissettim.

Kelly, bu tatlı andan, kendisi yan koltukta otururken oğluna direksiyonu verdiği mevcut deneyimlerine döndü; *çılgınlar gibi çığlık atıyor, kollarımı sallıyor*, Lost in Space *filmindeki robot gibi sürekli 'tehlike, tehlike' diye onu uyarıyordum. DİKKAT ET! DİKKAAT ET! DİKKAT ET! DUR, KAHRETSİN!* Oğlunu ukala ve dikkatsiz olarak tanımlamıştı - *Garaj kapımın kaderinde bir gün kuvvetli bir patlama olacağını ve bunun da oğlumun sürüş yeteneklerine çok güvendiği için geriye dönüp bakmadığından, onu açmayı unutacağı için olacağını da biliyordum.* Kelly, oğlunun meydan okuyan araba sürüşlerinin bir devamın parçası olduğunu anlayacaktı. *Küçükken de düşüncesiz bir bastıbacaktı. Ayakta durmayı becerene kadar, onu koruyabilmek için başına, içi ekstra pamukla doldurulmuş kışlık bir şapka takardık.* Arkadaşlarına dengeyi bulmak için nasıl mücadele ettiğini anlatıyordu; *Her ince detaya takılan ya da çocuğuna sürekli engeller koyan gergin bir anne olmak istemiyorum.*

Kelly'nin elektronik postası, oğluna dört yaşındayken bisiklete binmeyi öğrettiği anıların bir derlemesiyle bitiyordu. Kelly, bisikletin eğitim tekerleklerini çıkarmıştı ve Quin dengesini çabucak bulmuştu. Annesine kendisini bırakması için yalvardıktan sonra, yokuştan aşağıya pedal çevirmeye başlamıştı. *Dengesini sağlayıp sürmeye başladığı zaman, her ikimizde de yaklaşık iki dakikalık mutluluk yaşadık*, diye yazmıştı Kelly. *Ama, daha da hızlanmaya başlayınca, durmayacağını anladı.* Kelly, ona frenleri nasıl kullanacağını öğretmeyi unutmuştu. Quin yakındaki bir koruya dalıp, kafasını bir ağaca vurdu. *Bir kuşun pencereye çarpması gibi ağaca yapışmıştı*, diye anlatmıştı Kelly. *Annelerin sürekli duaları art arda tekrarlaması gibi 'Özür dilerim,*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

özür dilerim' diyordum, sonra onu ağaçların arasından çıkarmak için koştum.

Kıtanın her yanına yayılmış evlerinde, arkadaşlarının postasını okuyan kızlar, kendi çocuklarını ve onlara güvenlikleri ile ilgili öğreteceklerini düşünmekten kendilerini alamadılar. Aynı zamanda da, Kelly'nin çocukları ile olan sevgi dolu ilişkisini ve bunun boşanmasıyla birlikte nasıl bozulduğunu da düşündüler. Kelly, o zaman göndermiş olduğu elektronik postada, küçükken yaralanmış oğlunu nasıl da özenle kucaklayıp ona nasıl *Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim!* dediğini anlatıyordu, ama kızlar bu sözlerin bisiklete binme derslerinden çok öteye, yaşadıkları zamana kadar uzadığını biliyorlardı.

Kelly ortaokuldayken hayatını kaybetmiş olan büyükannesi, Iowa'nın kuzeyine uzanan yolunu 1890'larda buldu. O bölgeye yerleşmiş herkes gibi, onlar da Hollanda kökenliydiler. Yeni yerleşenlerin çoğu, dans etmek ve içki içmek gibi şeylerin yasak olduğu, katı kuralları ile bilinen Hollanda Reformist Kilisesi'ne bağlıydılar.

Kelly'nin ailesi Larry ve Lynn, evlenip, daha çok genç yaşta Kelly'ye sahip oldular. 1963'te Ames'e taşındıktan sonra, Larry önce lisans, sonra da rehberlik ve danışmanlık üzerine Iowa Devlet Üniversitesi'nde lisansüstü derecesini tamamladı. II. Dünya Savaşı sırasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly ve Diana, önce ve şimdi.

karargâh olarak kullanılan, daha sonra evli öğrenciler için lojman olarak tahsis edilen evlerde yaşıyorlardı. Daha bir yaşına bile basmamış olan Kelly, böylece Ames ile tanışmış oldu.

Yedinci sınıfta okurken, Kelly yaptığı hesaplamalar sonucu, ailesinin daha on sekizlerindeyken anne baba olduğunu fark etti. İlerleyen yıllarda, diğer Ames kızları, Kelly'nin bu kadar genç bir ailesi olmasını nedense egzotik bulmaya başlamışlardı. Bu durum, Kelly'nin geleneksel olmaktan uzak olan kişiliğine çok uyuyordu. Yedinci sınıfta okurlarken; Karla, Cathy ve Diana'nın anneleri 47, 48 ve 50 yaşlarını sürerlerken, Kelly'nin annesi daha 30 bile olmamıştı.

Çok genç olmalarına rağmen, Kelly'nin anne ve babası, bütün kızların aileleri arasındaki en katı ebeveynler olarak bilinirlerdi. (Sheila'nın ailesi de genç ve katı bulunurdu.) Kelly, bazen eve girmesi gereken saatten geç girdiğinde cezalandırılırdı. Bunun için, geceyi nerede ve ne yaparak geçirdiğine dair detaylı açıklama yapmamak için etkili planlar tasarlardı.

Diğer kızlar, rehberlik danışmanı ve arkadaşça yaklaşıma sahip bir öğretmen olduğu için Kelly'nin babasını sever, ancak kızlarına neden bu kadar katı davrandıklarını anlayamaz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı. Geriye baktığı zaman, Kelly'nin babası; kızının, birçok yönden yaşına göre daha olgun ve de kurallara fazla sabır gösteremeyen türde bir genç olduğunu fark ediyor. Belki de onu biraz daha serbest bırakmalıydı.

Isıtılıp kullanılan sıcak bigudileri Kelly'nin hayatına sokan Diana olmuştu. "Hepimiz Farrah Fawcett'ten etkilenmiştik," diye itiraf etmişti Kelly. "O yüzden kendi bigudi setimi almıştım. Sonra bir gün ettiğimiz bir kavganın sonucunda, babam beni cezalandırmak için sıcak bigudilerimi elimden aldı. Eğer bigudilerimi vermezse, evden kaçacağımı söyleyerek onu tehdit ettim. O bigudiler olmadan yapamazdım. Sinirim artık mantıksız bir hal almıştı ve ailem ise bir gece dışarı çıkacaktı. Onlar yokken fazla dramatik ya da utanç verici bir şey yapmamdan çekindikleri için bigudilerimi geri verdiler."

Kelly'nin her zaman kendini iyi toparladığını bilen Diana, psikanaliz için şimdi çocukluklarına iniyordu. Kelly ilk çocuktu, kendisinden küçük bir erkek kardeşi vardı. Diana, "Eğer son doğan olsaydım, daha fazla özgürlüğüm olurdu. Kelly'nin hayatı ise tam tersiydi, her zaman başı derde girer, her zaman ceza alırdı," diyor.

Diana'nın annesi yoğun çalışan bir diyetisyendi, bu yüzden okuldan sonra Diana'nın 'deneyimler yaşaması' için daha fazla imkânı oluyordu. Ailesi ona güvenirdi, zaten o da genel olarak iyi bir çocuktu. Ek olarak, dört çocuğun sonuncusu olması nedeniyle, ailesi ona daha hoşgörülü yaklaşırdı.

Sonuç olarak Diana, vahşiliğe ve yaramazlığa gençken doyduğunu hissederken, Kelly'nin, yetişkin bir insan olarak bile, yaşaması gereken şeyler olduğuna inanıyordu. Buna, evliliği bittiğine göre, aşk hayatının nasıl şekilleneceğini belirlemek de dâhildi.

Gençlik yıllarında, Kelly, aktif ve kendine güveni olan bir genç kız olarak büyüyordu. Güzel bir fiziği vardı ve erkeklerle iletişime geçmekte zorlanmıyor, ilgiyi üzerinde topluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak en yakın arkadaşı Diana'nın yanında, bazen kendisini figüran gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

Kelly'nin Diana'nın yakınında olmaktan dolayı zorlandığı anlar çoğunluktaydı. Ames kızlarının en ilgi çekeni, bir okul oylamasında kazandığı en güzel vücutlu kız unvanına sahip ve Okul Kızlar Birliği'nin üyesi olan Diana; kelimenin tam anlamıyla güzelliği ile trafiği durdurabilecek bir kızdı. Karla arkadaşı için, "İnsanlar onu görebilmek için kafalarını çevirip bakarlardı," diyor.

Bir gün Diana, Iowa'da caddenin birinde yürürken, arabalarıyla oradan geçen bir grup üniversiteli genç onu fark etmiş; korna ve ıslıkla pencereden bağırarak Diana'nın dikkatini çekmeye çalışmışlardı. Direksiyondaki çocuk bir anda hâkimiyeti kaybedince, aniden öndeki arabaya çarpıvermişti. Olaya başından sonuna kadar şahit olan Karla, olanlara hiç şaşırmamıştı. Aslında beklenen bir kaza olmuştu. Karla; "Diana rüya gibiydi," diyor.

Kelly, yaramaz, kaslı ve serseri tipli çocuklardan hoşlanırken; Diana, daha zayıf, Rod Stewart'ın gençliğini hatırlatan, rock yıldızı saçlı çocuklardan etkileniyordu. Farklı tiplerden hoşlanmaları, kızların ilişkisinin yolunda gitmesini sağlamıştı. Etraflarında sürekli yakışıklı erkeklerin olduğu Kelly, kendisini şanslı da sayıyordu.

Diğer kızlar gibi Kelly de, Diana'nın güzelliğiyle gösteriş yapmamasını ve böbürlenmemesini takdir ediyordu. Diana, çekiciliğinin kızlar tarafından kabullenilmesine tatlılıkla izin veriyordu.

Buna rağmen Kelly, arkadaşlıklarının ilk yıllarından itibaren, kendisini Diana ile yakın ve sürekli rekabet halinde hissediyordu. Diana'nın katıldığı spor aktivitelerine katılmazdı. On yıl boyunca dans dersleri almasına rağmen, ortaokulda Diana, caz dans sınıfına gelmeye başlayınca, Kelly dersi bırakmıştı. Bugün ise, "Sadece onunla yarışmak istemiyordum," diye itiraf ediyor.

Fizik dersinde ise birbirlerinin eşiydiler. Tabii, Kelly'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

notları iyi gitmemeye başlayınca dersi bırakmıştı. Geriye baktığı zaman, dersi kasıtlı olarak bıraktığını söyleyebiliyordu, çünkü kendisinin Diana ile karşılaştırılmasını istemiyordu.

Kelly hiçbir zaman üst sınıfların balolarına gidemedi; çünkü hoşlandığı erkek, balo için hep Diana'ya teklifte bulunurdu. Kelly aslında arkadaşının baloya gitmemesini istemezdi, gülümseyerek atlatmaya çalışırdı, ancak bu hiç de kolay olmayan deneyimlerdi.

Üniversiteden sonra, Kelly ile Diana, sırtlarına çantalarını takıp Avrupa turuna çıkmışlardı. Sürekli macera peşinde koşan Kelly, Avrupalılara özenmiş ve üstsüz güneşlenmek istemiş ama Diana bunu reddetmişti. Kelly düşünmeden hareket eden, her zaman risk alan, trende seyahat ederken yabancılarla konuşmaktan ve onlara sorular sormaktan çekinmeyen bir karakter sergilerken, Diana ise daha duyarlı ve dikkatli davranıyordu. İkisi de bu yolculuk sayesinde olgunlaşmış, ancak yaşadıkları bazı deneyimler ikisini de rahatsız etmişti. Bir öğrenci otelinde kalırlarken, uyumaya çalıştıkları sırada, odanın karşısındaki yataktaki çift sevişmeye kalkmışlardı. Başka bir gün ise, toplu taşıma araç çalışanları greve gidince otostop yapmaya karar vermişler, otuz yaşlarında birkaç korkunç adamın arabasına binmişlerdi. Kızlar, gitmek istedikleri yönün aksine, başka bir yere gittiklerini anlamış ve kendilerini arabadan dışarı zor atmışlardı.

Çıktıkları bu yolculuk, kızların arkadaşlıklarını test ettikleri bir tecrübe olurken, gerildikleri anlar da olmuştu. Diana, her Avrupalı erkeğin dikkatini çeken sarışın bir Amerikalı güzeldi. Kelly, "Gittiğimiz her yerde sarışınlığın, mıknatıs gibi insanların dikkatini çekiyor," demiş, Diana ise buna omuz silkmişti. Kelly, arkadaşından bununla ilgili ne yapmasını istiyordu ki? Bir gün, kafenin birinde otururken, adamın teki Diana'ya laf atmaya kalkmıştı. Adam kendi kendine Diana'nın hakkında mırıldanırken, Kelly, "İğrenç bir herif, buna daha fazla katlanmak zorunda değilim," diye düşünüp,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalkıp başka masada tek başına oturup içkisini yudumlamış ve arkadaşına sarkıntılık edilmesini seyretmişti.

Farklılıklarına rağmen, aralarındaki ilişkiyi Diana şu şekilde açıklıyordu; "Aramızda, sevginin daha baskın olduğu bir sevgi-nefret ilişkisi var. Kardeşlerimin en küçüğü ile aramda sekiz yaş fark var, bu yüzden Kelly benim kız kardeşim gibi. Birbirimizi çok severiz ve yeri geldiğinde gerçekten kız kardeşmişiz gibi atışırız. Onunla kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım. Ve her zaman çok güleriz."

Kelly'nin annesi, "Diana'nın Kelly'nin hayatında olması her zaman iyi olmuştur. İki farklı karakterdeki insanlar her zaman iyi geçinirler. Aynen evlilik gibi, karşıt kutupların birbirini çekmesi gibi, " derdi.

Kızlar aynı zamanda birbirlerinin ikizi gibiydiler. Örneğin, on altı yaşına basmadan önceki yaz gittikleri ehliyet kursunda, aynı öğretmene ve aynı çalışma arabasına düşmüşlerdi. Sürücü olarak Ames'e ilk bakışları, aynı direksiyonun arkasından olmuştu. Kelly, "Bugün bile, Diana'nın yanında oturup bana 'sağ sol' yaptırmadığı zamanlarda paralel park edemeyeceğimi düşünüyorum," diyor.

Kelly hayatı boyunca, arkasında bıraktığı yarış için bahaneler buldu. Ortaokuldayken, kızların desteğiyle, öğrenci birliği başkanlığına aday olmuştu. Kampanyasında 'parmak arası terlik günleri' ve 'yemekhanede daha iyi salata sosu kullanımı' gibi sözler yer alıyordu ve de verdiği sözlerin arkasında durdu. Daha sonra lisedeyken, okul gazetesinin yardımcı editörü olmuştu. Diğerlerinden oldukça farklı tarzı ve olağan isyankârlığı değişik şekillere bürünebiliyordu. Okuldaki öğrencilerin yeterince gazete okumadığına dair nutuklar içeren yazılar yazıyor, *Dışarıdan birisi, Ames Lisesi'nde bir sürü cahil olduğunu düşünecek!* gibi radikal cümleler kurabiliyordu. Bireysel düşüncelerin yayımlandığı köşede ise, okulda yapılan eşek şakalarını 'öğrencilerin morallerini yükseltmek için yaratıcı çalışmalar' olarak yorumlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela, Kelly'nin yardımcı editör şefliğini yaparken, bir hikâye için, Sheila'nın çalıştığı bakımevine gitmişler ve oradaki yaşlılar ile görüşmüşlerdi. Çoğu 1880'lerde ya da 1890'larda doğmuşlardı. Kızlar onlardan gençliklerini düşünmelerini ve o yaşlardayken gelecekten neler beklediklerini kendileriyle paylaşmalarını istemişti. Bakımevi sakinleri, gençken ne kadar umut ve şükran dolu olduklarını şu şekilde belirtmişlerdi: "Radyasyon, televizyon ya da gökyüzünde uçan uçaklar olabileceğini asla düşünmemiştim.", "Dünyanın mükemmel bir yer olduğunu düşünürdüm.", "Büyük Bunalım zamanında, çalışırdınız ama elinize fazla bir şey geçmezdi, buna rağmen elinizdekiyle mutlu olurdunuz. Daha iyi bir gelecek için sürekli önümüze bakardık."

Daha sonra Ames Lisesi Gazetesi, mezun olacak olan lise öğrencilerine aynı soruyu sordu; *Gelecek sizin için ne ifade ediyor?* Yirmi yedi öğrenciden yirmi üçü şu şekilde cevaplar vermişti; "Dünya kendisini yok edecek.", "Gelecek iyi görünmüyor, teknoloji her şeyi ele geçirecek.", "İnsanlar birbirine her gün biraz daha kötü davranmaya başlayacak ve de en sonunda ortaya kargaşa çıkacak.", "Daha da fazla felaket olacak ve bunu yaşamak için sadece bir hayatım olduğu için mutluyum.", "Bence 1990'dan önce bir Dünya Savaşı daha olur." Görüşülen öğrenciler içerisinden iyimser cevap veren bir tek Cathy olmuştu; "Gelecek heyecan verici olacak, başınıza neler geleceğini bilemezsiniz."

Yardımcı editör olarak Kelly, okul gazetesini her şeyi sorgulamak, insanları kızdırmak ve Ames için *geniş bir mısır tarlası olan Iowa'nın içinde plastik bir vaha* tanımını kullandığı hikâyeler yazmak için kullanmayı seviyordu.

Otoriteyi sorgulayan tavırlarını sınıfta da sergiliyordu. Kızlardan birkaçı İngilizce sınıfında birlikteydiler. Ödevlerinden biriyse, seçtikleri bir kahraman üzerine bir makale yazmalarıydı. Kızlardan bazıları başkanları seçerken, kadın kahramanlar üzerine yazmak isteyenler, bekleneni yaparak Helen Keller veya Amelia Earheart üzerine ödev hazırladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly ise, ne bir erkek üzerine ya da ölmüş bir kadın üzerine yazı yazmak istedi. Bunun yerine yaşayan kadın bir kahraman üzerine yoğunlaşmanın daha doğru olacağını düşündü, ama aklına kimse gelmedi. Sonunda, makalesinin konusu yaşayan bir kadın kahramanın olmamasının ne kadar acıklı olduğu üzerine gelişti ve öğretmeni ise bundan hiç memnun olmadı.

Arkadaşlarının yaptığı kızlar için, klasik bir Kelly davranışıydı. Cathy'nin de ona dediği gibi; "Farklı olmayı ve insanları karşına almayı seviyorsun." Herkes kadın veya erkek bir kahraman bulabiliyorken, neden Kelly bulamıyordu? (Kelly için tema şarkı The Music Man'den "Iowa Stubborn – *Iowa İnatçısı* – olmalıydı. Şarkının sözlerinde tesadüfen Ames'ten bahsediliyordu.)

Kelly'ye göre olay sadece farklı olmak ile ilgili değildi. Bir spor kahramanı üzerine yazmak istemiş, ancak 1970'lerde incelediği bayan sporcuların çoğunun buz patencisi ya da jimnastikçi olmasını kendiyle pek alakasız, hatta fazlaca "kız işi" bulmuştu. Televizyon yıldızlarından da bir kahraman çıkaramamıştı. Yaşıtları gibi, Ames kızları da *Gilligan's Island* dizisinde kim olmak istedikleri hakkında konuşurlardı. Acaba seksi olan Ginger mı, yoksa çok tatlı olan Mary Ann mi olmak isterlerdi? Diana ağırbaşlı olmasına rağmen, mükemmel bir Ginger olurdu, tabii ki Sheila ise tam bir Mary Ann'di. Peki ya diğerleri? "Hepimiz aslında Mary Ann'iz," diye Kelly karar vermişti. Kızların tercihlerini televizyonda gördükleri bu kadınlar üzerinden yapıyorlardı. Hiç kimse onlara *Gilligan's Island*'daki Profesör rolünü oynamalarını önermiyor; onların da bunu seçmek akıllarına gelmiyordu.

Kelly, diğer kızların onun neden kadın kahraman ya da sadece yaşlı ve beyaz başkanlardan olmayan erkek kahramanlardan yana özlem çektiğini anlamasını isterdi. Neden daha fazla kadın yazarın olmadığını ya da zenci bilim adamının olmadığını merak ediyordu. Öğretmeni onun bu sorgulama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını anlamamıştı. Kelly'nin makalesindeki eleştirileri kişisel alıp, zorla geçebilmesine yetecek bir not vermişti.

Takip eden nesilde, tabii ki, modern kadının ve de azınlıkların başarıları okullarda okutuldu, ancak 1970'lerde, seçimler genellikle 'beyaz ve erkek'ti. Kelly, kızlar içerisinde buna savaş açan ilk kişi olmuştu.

Kelly gibi, diğer Ames sakinleri de, yeni bir kahraman arayışı için savaştılar. Kızlar büyürlerken, etrafta sadece birkaç tane siyah vardı. Kasaba halkı ise, kendi dışlarındaki dünyada alevlenen ırkçılık konularının, Ames'te de tartışılması gerektiğine inandılar. Sonra ise başlatılan bir hareket sonucu, Iowa Stadyumu'nun adının Jack Trice Stadyumu olarak değiştirilmesi için senelerce tartıştılar.

Babası köle olarak doğmuş olan Trice, okulun ilk zenci atletiydi. 6 Ekim 1923'te okul takımı ile birlikte çıktığı ikinci maçta, Minnesota Üniversitesi'ne karşı oynuyorlardı. Ön oyunda, Trice'ın köprücük kemiği kırılmıştı, ama o oyunda kalmıştı. Sonraki oyunda, sırt üstü düşmüş ve birkaç Minnesotalı oyuncu tarafından ezilmişti. Trice, maçtan iki gün sonra iç kanamadan öldü ve Ames sakinleri, çocuğun hedef olarak alınmasının sebebinin derisinin rengi olduğunu düşündü. Cenazesine dört binden fazla insan katıldı. Trice gömülmeden hemen önce, ceketinin cebinde bir not bulundu. Notu, oyundan önceki gece, diğer beyaz takım arkadaşları Minneapolis'te kalırken, tek başına kaldığı otel odasında yazmıştı: *Irkımın onuru, ailem ve ben pamuk ipliğinin ucundayız. Herkes benden büyük şeyler yapmamı bekliyor. Yapacağım da! Tüm vücudumu ve ruhumu yarın sahaya çıkaracağım. Ne zaman bir topa vurulsa, üzerime düşenden daha fazlasını yapacağım...*

Trice yıllarca Ames'te, kendi azınlığı için hayatını kaybeden cesur bir adam olarak anıldı, ancak pek çok insan onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yetişkinliğinde, Trice'ın hikâyesi, Kelly'nin insan hakları dürtülerine çekici gelmişti. Hatırlayınca, bodrumlarındaki partide, zenci bir çocuğu öpmek isteyen kızı düşünmeden edemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stadyuma Trice'ın adını verme çabaları kızlar on yaşındayken başlamıştı. Bazı insanlar ise, bu kadar büyük bir onurlandırma için Trice'ın küçük bir figür olduğunu düşünüyorlardı. Kızların ailelerinin de içinde olduğu diğerleri ise, Trice'ın hikâyesinin Ames çocuklarına tekrar ve tekrar anlatılması gerektiğine inanıyorlardı. En sonunda, 1997'de, Cyclone Stadyumu'nun ismi Jack Stadyumu'na çevrilirken ve Trice'ın meşhur notunu okurkenki halini tasvir eden bir heykel de girişe konuldu.

Kelly için bu bir zaferdi. Ames'teki genç insanların, artık Trice'ın hayatının detayları ile ilgili düşünceleri olabilecek ve her Cumartesi, futbol karşılaşması için binlerce insan beş metrelik heykelin önünden geçerken, ona olan benzerliklerini sorgulayacaklardı.

Aynı ruh haliyle, Kelly, kızlara sürekli kadın bir kahraman bulmanın ve de yüceltmenin ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. Yirmi yaşında kürtaj olduğu gerçeğini de saklamıyordu. "Bununla ilgili konuşmaktan utanmıyorum," diyordu. "Kadınların yasal ve güvenli bir şekilde kürtaj olabildikleri bir zamanda yaşadığım için minnet duyuyorum. Bunu destekleyen politikacılara da oy verdim.") Kelly, Iowa Üniversitesi'nde okurken kürtaj olmuştu, bebeğin babasıysa erkek arkadaşıydı.

22 Ocak 1983'te Kelly erkek arkadaşıyla birlikte Emma Goldman'ın kliniğine doğru giderken, girişin önünde, kaldırımın kenarında bir grup protestocu ile karşılaşmıştı. Binaya girmek isteyenleri engellemeye çalışan kızgın kalabalığın ellerinde kürtaj karşıtı pankartlar, dillerinde ise kürtajı kınayan sloganlar vardı. "Aman Tanrım!" diye düşünmüştü Kelly. "Kürtaj olmaya karar veren kadınların yaşaması gereken şey bu mu? Bir grup protestocunun arasından mı geçmek zorunda kalacağız? Bize karşı çıkanların yuhalamalarına mı maruz kalacağız? Kürtaj yaptırmak isteyen kadınlar buna katlanmak zorunda mı?"

Kelly'nin bilmediği şey ise, 1983'te kliniğe geldiği o gün,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roe v. Wade Yüksek Mahkemesi'nin verdiği kararın onuncu yıl dönümü olmasıydı. Kelly, farkında olmadan, hamileliğine son vermek için en kritik günü seçmekle kalmamış, aynı zamanda kürtaj üzerine tartışmaların döndüğü tarihi bir mekân olan bu kliniği seçmişti. Protestocular da bu yüzden oradaydı.

Klinik ismini, 1869-1940 yılları arasında yaşamış, hemşire ve kendini anarşist olarak tanımlayan Emma Goldman'dan almıştı. Emma, hemşireliği sırasında, beklenmeyen hamileliklerin fakir toplulukları nasıl çökerttiğini görmüş ve bir öğretici olarak, zamanının sosyal değerlerini arkasına alarak, açıkça doğum kontrol metotları hakkında toplum önünde konuşmuştu. Aile planlamasının avukatlığını yapmış ve ailelere doğum kontrol yollarını öğreterek çocuk sahibi olmalarını kontrol altına almalarını sağlamıştı. Iowa Kliniği de, onun 'meydan okuyucu' ruhunu hatırlatması için kliniğe Goldman adının verilmesini uygun görmüştü. Klinik, *Roe v. Wade* kararından sekiz ay sonra açılmıştı. Iowa'nın ilk kürtaj kliniği olarak bilinen Emma Goldman Kliniği, aynı zamanda orta batının ilk kadın sağlık merkezi olarak da ismini duyurdu.

Bütün bunları daha sonra öğrenecek olan Kelly, bir feminist olarak, o kliniği seçmelerinin ne kadar uygun olduğunu düşünmüştü.

O güne ait anıları aynı zamanda hem canlı hem de bulanıktı.

Klinikten içeri girdiği zaman tanıdık bir yüz ile karşılaştı, üniversite profesörlerinden biri de, kürtaj için oradaydı. Otuzlu yaşlarında olan profesör Kelly'ye hikâyesini anlattı. Kocası ile birlikte hamile kalmaya çalışıyorlardı ve en sonunda da başarılı olmuşlardı. Ancak, üniversitede öğrenciler ve görevliler için zorunlu tutulan aşıdan olmuş ve bu aşılamanın bebeğin sağlığını etkileyebileceğini öğrenmişti. "Çok zor bir karardı ama kürtaj olmaya karar vermiştim," demişti profesör. Böyle bir seçim hakkı olduğu için profesör mutluydu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çünkü on sene önce böyle bir durum ile karşılaşsa, riskli hamileliğine devam etmek zorunda kalacaktı.

Kelly akıllı bir kadın olduğu için profesörüne hayranlık duyuyordu. Aklında sürekli hocasının, olayın olumlu ve olumsuz yanlarını nasıl hesapladığı ve bu kararı nasıl aldığı düşüncesi vardı. Kelly daha sonra, profesörün bir daha çocuk sahibi olup olmadığını öğrenemedi.

Operasyon ile ilgili prosedürlerin hazırlanmasını beklerlerken, profesör Kelly'ye kendisinin de aşılama sonrası risk için oraya gelip gelmediğini sordu. Kelly, hayır cevabını verdikten sonra, erkek arkadaşı ile birlikte bir aile kurmak için yaşlarının çok küçük olduğunu, önce eğitimlerini tamamlamak istediklerini söyledi. Kelly, o gün ile ilgili olarak, kürtaj olacağından dolayı üzülmesinin yanı sıra, okulda derslerini kaçırıyor olmasından dolayı da üzüldüğünü hatırlıyordu. Acaba hangi ödevleri kaçırıyordu? Kendi kafasında, o hala bir öğrenciydi – hatta bir çocuktu. Bebekleri sevmesine ve iyi bir anne olacağına inanmasına rağmen, anneliğin beklemesi gerektiğini biliyordu. Ancak Kelly, bir çocuk yetiştirebilmenin getirdiği potansiyel sorunları çözmek için yeterince olgun olmadığını anlayacak kadar olgun olduğunu da biliyordu.

Kelly kararını ailesine de açıklamıştı. Kendileri de çok genç oldukları için, ailesi kızlarının durumunun ne kadar güç olduğunu anlıyordu. "Bana verdikleri tepki, kürtajın beni nasıl etkilediği üzerinde fark yaratmıştı," demişti Kelly. "Bu, büyük bir sır olmadığı için benim için sorun yaratmıyordu. Ailem, evlenmemem gerektiğini düşünüyor, bu kadar genç bir yaşta çocuk sahibi olmamı istemiyorlardı. Kendi düştükleri duruma benim de düşmemi istemiyorlardı. Bana üniversiteyi bitirmemi söylediler. Benim kariyer yapmayı isteyeceğimi biliyorlardı." Ailesinin ve arkadaşlarının da görüşlerini aldıktan sonra, kendisi için doğru ama aynı derecede zor olan kararı almıştı.

Kelly şimdi kürtajı düşündüğünde pişmanlık duymuyordu. Eğer o çocuğu aldırmasaydı, şimdiki üç çocuğuna sahip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olamayacağı gerçeği üzerinde yoğunlaşmayı tercih ediyordu. "Genç yaşta anne olabilirdim. Sonra birkaç sene içerisinde bir çocuk daha yapardım, sonra da bütün bu olanlardan dolayı şaşkına dönerdim. Üç çocuğumu da çok seviyorum ve onlara sahip olduğum için çok mutluyum. Bu yüzden sadece buna odaklanıyorum. Kürtaj sayesinde üç çocuğuma da sahip oldum."

Kelly her zaman için hayatını konumlandırma ve tanımlama konusunda başarılı olmuştu. Kendisinin ve diğer Ames kızlarının, genç anneler olarak, çocuk büyütmenin hayatlarına getirdiği büyük değişimlerin meyvelerini diğer yaşlara göre daha erken topladıklarını fark etti. Kızlara gönderdiği bir elektronik postada şunları yazmıştı; *Gelişen kanunlarla, bizim neslimiz, bizden önceki kadınların sahip olduğundan daha fazla imkâna sahip oldu. Biz doğum kontrolüne izni olan bir nesildik, ama ailelerimizin bu izni yoktu.*

Araştırmacılar, son altmış yıl içerisinde doğmuş, Ames kızları gibi arkadaş gruplarının, annelerinin ya da büyük annelerinin arkadaşlıklarından doğan imkânları daha fazla takdir ettiklerini ve bu yüzden aralarındaki bağların daha kuvvetli olduğunu ortaya koyuyor. Bunun sebebi ise, yetiştikleri çağda feminizm akımının patlamış olmasıydı. Doğal olarak, arkadaşlar birbirleri arasında kız kardeşlermiş gibi bağlar kuruyorlar, bu bağlar sayesinde yaşam dolu ve önemli hissediyorlar, toplumdaki değişimleri inceleyebiliyor ya da bu değişimlere katılımda bulunabiliyorlardı. Annelerinin ve büyükannelerinin de elbette ki çok yakın, sevgili arkadaşları olmuştu, ancak bu yaşlı kadınlar, kurdukları bağlantılara anlam katacak feminizm devriminden mahrum kalmışlardı.

Kelly diğer Ames kızlarına, kendilerinden yarım nesil sonra gelecek olan kadınlar için yolu hazırladıklarını söylüyordu. En azından yapabildiği bir şey olmuştu, artık kürtaj hakkında konuşmaktan utanılmıyordu. Kızlar, kendileri yapamasalar bile, onun açıkça konuşma isteğini takdir ediyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu buluşmada, Kelly, kocasını terk etme kararı ya da dava sonucunda yaşadığı evin, on dört ve on beş yaşındaki oğulları ve on iki yaşındaki kızının yaşaması için verilmesi hakkında pek fazla konuşmadı. Eski kocasını ve çocuklar üzerine yapılan bir araştırmayı temel alarak, çocukların babalarında kalmak istediğini iddia eden hizmet görevlisini ikna edememişti. Çocukları, annelerine neden böyle bir karar aldıklarını daha sonra açıklayacaklardı. İki nedeni vardı; birincisi, annelerine aileyi parçaladığı ve evden taşındığı için çok kızgınlardı. İkinci sebep ise, zaten hayal kırıklığına uğramış olan babalarını, annelerini tercih ederek daha da fazla üzmemekti. Bütün bunlar olurken, Karla, çocuklar üzerinde yapılan araştırmaya eklenmek üzere; Kelly'nin ne kadar güçlü ve de iyi bir anne olduğunu anlatan bir mektup yazmış ve bu sayede arkadaşının velayet almasına yardımcı olmak istemişti. Kelly, müteşekkirdi, ancak kararın değişmesinde mektup faydalı olmadı.

Kelly diğer kızları çocuklarının velayet meseleleri ile sıkmak istemiyordu. Boşanma masrafları yüzünden iflasını ilan etme aşamasına gelmiş, aşağılandığını düşünerek zamanının büyük bir bölümünü geçirmiş, depresyona girmiş ve velayet savaşı yüzünden çocukları ile daha fazla vakit geçiremediği için kendinden utanır hale gelmişti.

Diana'nın evinde yapılan bir önceki kızlar buluşmasında, Kelly evliliğini bitirmek istediğinden ve bunun sonrasında karşılaşabileceği sorunlardan saatlerce bahsetmişti. Kızlar dinleyip durumu tartmışlardı. Ancak şimdi, evliliği bittikten sonra, Kelly daha sessiz olmuştu. Konuya giriş bile yapmadan, "Her şey ortaya çıkar. Beni o kadar iyi tanıyorlar ki, içimde gizlenenleri ortaya çıkarırlar, ama ben oralara gitmek istemiyorum. Kızlar olayların derinine hızlı gidebiliyorlar," demişti.

Yakın bir zamanda attığı elektronik postada, Kelly kızlara nazik ve kibar biri ile görüştüğünü, ancak onu çekici bulmadığını yazmıştı. Hatta adam ile dalga geçmiş, kızlardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaçı bunu onaylamayan mesajlar yollamıştı. Kelly bunu şöyle yorumluyor; "Kızlar bu şekilde şaka yapmamın bende bir sorun olabileceğine işaret ettiğini söyledi. Beni analiz ediyorlar, belki de haklılar. Onunla birlikteydim, ama ona âşık olmayacağımı biliyordum, çünkü fiziksel olarak bana çekici gelmiyordu."

Kelly her zaman kızların kendisine psikanaliz yapmalarını sevmiyordu. Bu günlerde, çok fazla tanımadığı bayan bir arkadaşı ile takılıyor. Kelly, "Hiç evlenmemiş bir bayandı, çocukları yoktu ve çok fazla soru sormuyordu. Şu anda hoşuma giden şey bu," diyor.

Kızlar ise Kelly'yi anlamaya başlamışlardı. Arkadaşları yanlarında olmadığı zaman konu ile ilgili konuşuyor, fikirlerini paylaşıyorlardı. "Kelly'nin durumu enteresan," dedi Karen. "Her zaman isyankâr olmuştur. Önce ailesine karşı çıktı. Şimdi de her şeye isyan eden biriymiş gibi konuşuyor, ateşli randevularını anlatan bekâr biriymiş gibi davranıyor."

"Ama gerçekte olan bu değil. Yıllar önce, Kelly'nin, aramızdan California'ya gidecek olan ilk kişi olacağını düşünürdük. Hollywood'a gideceğini ve büyük dergilerden birinde yazar olacağını hayal ederdik. Ama bakınca, aslında geleneksel bir hayatı seçti. Genç yaşta evlendi, hemen çocuk yaptı. Minnesota'da küçük bir kasabada öğretmenlik yapıyor. Sally dışında, ki o artık bizim dışımızda, Ames'e en yakın olan kişi Kelly. Iowa sınırına ne kadar yakın oturduğuna bakar mısınız? Bunu bir düşünün."

Kızlar da bu durumu ilginç buldular. Gençken, aralarında ailesi ile savaşan tek kişi Kelly'ydi. Eğer kızlara, ailesi ile en gürültülü patırtılı ilişkisi kimin var diye sorsalardı, hepsi hemen Kelly derdi. Ama bir yetişkin olunca, Kelly'nin ailesi ile olan ilişkisi tamamen tersine döndü. Özellikle boşanmasından sonra, ailesine daha da yakın oldu.

"Hareketler, kelimelerden daha etkili olabiliyor," dedi Cathy. "Benim durumumda, kendimi rahat hissettiğim alandan dışarı çıkıp uzaklaşmam gerekiyor. Böylece kendimi bu-

labiliyorum. Ben Kelly'nin, kendisine ne olduğu ve ne olabileceğini anlayabilmek için bu şekilde baktığını sanmıyorum. Yapabileceği o kadar çok şey var ki, bunun farkına varmalı."

Cathy'nin Kelly'nin yüzüne söyledikleri ve kızların kendi aralarında paylaştıkları, Kelly'ye karşı davranışların biraz mesafeli olmasına sebep oldu. Birbirlerine karşı biraz daha resmi, daha korumalı yaklaşmaya başlamışlardı. "Ama Kelly'ye sevgi dolu yaklaşıyorum," dedi Cathy. "Onun gerek duygusal, gerek fiziksel gerekse seksüel anlamda, ona her konuda meydan okuyabilecek bir adamla tanışmasını istiyorum. Öyle bir erkek olsun ki, onun için elinden geleni yapsın ama önce Kelly'nin kendisi için elinden geleni yapması gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Hatırladıkları Şeyler

Sheila'nın ölümü tabii ki.

Genç hayatlarında mısır tarlalarının oynadığı önemli rol.

Annelerinin hayat boyu süren arkadaşlıkları.

Elks Kulübü.

Jenny'nin Güneyli aksanı.

Karla'nın "genç hatlı" telefon alması.

Jane'in vurulduğu gün.

John Lennon'un öldürülmesinden sonra tuttukları anı defterleri.

Cathyler'in bodrumunda yaptıkları "müdahale" toplantısı.

Mezuniyet törenindeki kek kazasıyla sonuçlanan diğer kızların duyduğu antipati.

Ames'in kendisi.

Liste sayfalarca sürebilirdi. Kızlar, bu toplanmalarında da, kendilerini gençken birbirlerine bağlayan deneyimlerini ve de utançlarını yeniden andılar. Araştırmacıların da açıkça belirttiği gibi, uzun süre arkadaşlık eden kadınlar, iyi ya da kötü anılarını paylaşmada, derin bir rahatlama duyarlar. Bazı anı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların onları çekingen ya da üzgün yapmasında sakınca yoktur. Hatıraları ne olursa olsun, o anı birlikte yaşadıkları insanlarla şu anda birlikte olmaları büyük bir hediyedir. Kimsenin söylemesine gerek yoktu, ancak herkes hissedebiliyordu; *Tüm dünya üzerinde, benim hatırladığımı sadece siz hatırlayabilirsiniz.*

Marilyn, Angela, Karla, Jenny, Karen ve Cathy. Ames Lisesi mezuniyeti, 1981.

Hatıralarının birkaçı:

St. Cecilia'da bir çocuk vardı ama sıradan bir çocuk değildi. Tek eliyle, burnunu karıştırırken aynı anda parmağını emebilmek gibi Tanrı vergisi bir yeteneği vardı. Sally ve Cathy, çocuğun tek eliyle sergilediği bu performansı izlerken kendilerinden geçtikleri için öğretmenlerine pek fazla dikkat edemiyorlardı. (Yıllar sonra, Sally ailesini ziyaret etmek için memleketine döndüğünde, *Ames Tribune* gazetesinde bir habere denk geldi. İsmi verilmeyen bir işçi, burnunu karış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırdığı için çalıştığı Meksika restoranından kovulmuştu. Yazıda parmak emmek ile ilgili bir şey yazmıyordu ancak Sally, eğer suçlu poliste teşhis için sergilenseydi, onu tanıyacağına emindi.)

İkinci sınıfta bir gün, Cathy, etek pantolon giydiği için okuldan eve gönderilmişti. Tüm kız öğrenciler elbise giymek zorundaydılar ve de Cathy'nin yarım eteği bu kuralı bozmuştu. Okul annesine ulaşamadığı için Cathy, uygun bir kılığa bürünebilmek için eve tek başına yürümüştü. Dönüşte, tenefüs sırasında Sheila ve Sally'yi bulmuş, ikinci sınıftaki dünya görüşleri ile 'elbise', 'etek' ve 'etek-pantolon'un ne olduğunu yorumlamışlardı.

Yedinci sınıfta okurlarken, bir gece, kızlardan bir kaçı, dondurma ve pizza mekânı olan Happy Joe'ya gitmişlerdi. Aralarında küçük bir pizza alabilmek için para toparlamışlar, ancak büyük bir pizza alabilmeleri için 10 cent'e daha ihtiyaçları vardı. Kızların oturduğu masanın yanında beş yakışıklı üniversite öğrencisi genç oturuyordu. Cathy ve Kelly'nin başlamasıyla, kızlar sırayla dramatize ederek yüksek sesle söylenmeye başladılar; "Ahh, keşke 10 Cent daha olsaydı…", "10 Cent daha olsaydı ne kadar mutlu olurduk…." Birkaç dakika sonra, yemeklerini bitiren gençler, restorandan çıkarlarken sırayla kızların masasına uğrayarak 10 Cent bıraktılar. Sonunda kızların istediği olmuştu. Sadece büyük bir pizza yemekle kalmamışlar, aynı zamanda daha yedinci sınıftayken üniversite öğrencileriyle flört etmişlerdi.

Ames futbol takımının okuldaki çılgın koşuşturmasının olduğu günü de unutamıyorlardı. Futbol oyuncularından biri, kalabalığı coşturmak için bir sazan balığının kafasını ısırarak koparmıştı. Kızlar çocuğa ne olduğunu anlamak için bakarlarken donakalmışlar, her yere kan sıçramıştı. Daha sonra, futbol takımının kaptanı canlı bir Japon balığını yutmuştu. Balık çocuğun boğazına takılmış, boğulmak üzereyken öğretmenler yetişmiş ve çocuğu en yakın çeşmeye götürüp su içirmişler, böylece balığın midesine inmesini sağlamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

(Okul gazetesi için resim çeken Kelly, çocuğu olayın başından sonuna, spor salonundan koridora kadar takip etmişti. Delikanlı "Hala boğazımda kıpırdıyor," dediği zaman onun için çok üzülmüş, fotoğraf çekmeyi bırakmıştı.)

Ames Lisesi'nin kafeteryasında 'istediğin kadar ye' köşesi ve 'kendin yap' salata barı açıldığı zaman, okulda büyük coşku yaşanmıştı. Toplam maliyet 75 Cent olsa da böyle bir fikir, orta batıda bulunan bir lise için oldukça egzotikti. Ames kızları bütün yemekleri silip süpürmüştü.

Papa II. John Paul, bulutlu ve kapalı bir Ekim günü Ames'e bir ayin için gelmişti. Iowa'da toplanabilecek en büyük kalabalık bu olay için bir araya gelmişti. 300.000'den fazla insan ve altı tane Ames kızı büyük bir çiftlik arazisinde toplanmıştı. Papa'nın helikopteri bir melek gibi alçalmaya başladığında, birdenbire güneş çıkmış; yüzlerce insanın unutamayacağı bir anı haline gelmişti. O gün, sadece Ames kızları için Marilyn'in battaniyesinin hikâyesinin olduğu gün olarak hatırlanacaktı. Birkaç Ames kızı gibi Marilyn de ilk yardım dersleri alıyordu. O gün Kızılhaç'ın çadırında görev almıştı. Çalışırken, bir çocukla tanışmış ve birlikte tıbbi battaniyelerin tekinin üzerinde oturup sohbet etmişlerdi. Marilyn yıllar boyunca battaniyeyi bir sebepten dolayı saklamış, bir türlü ondan ayrılamamıştı.

Ames kızları, 1980'in bir bahar öğleden sonrasını da çok iyi hatırlıyorlardı. Jane arka bahçelerinde güneşlenirken, önce bir patlama sesi duymuş, sonra da bir ışın görmesinin ardından aniden baldırında bir acı hissetmişti. Bacağından aşağıya kan akmaya başlarken çığlık atmaya başlamıştı. Bayılmadan önce eve kadar sekerek gitmeyi becerebilmişti. Olay sonradan anlaşıldığı üzere, komşunun çocukları kuş vurmak için büyük bir tüfekle oynarken, kazara Jane'i vurmuşlardı. Genç kız, tedavi için Marilyn'in babasına koşmuştu. Saçma o kadar derine girmişti ki, Dr McCormack büyük bir ameliyat olmadan çıkarılamayacağını belirtmişti. (Doktor, saçmanın bacakta da kalabileceğini söylemişti. Bu yüzden Jane'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacağında bugün hala kurşun duruyordu.) Kızların hepsi arkadaşları için bir kart hazırlayarak üzerine *Vurulduğun için üzgünüz.* yazdılar. Jane de kartı hemen anı defterine yapıştırdı. Olaydan birkaç hafta sonra televizyonda *Dallas*'ın meşhur bölümü olan 'J.R'ı kim vurdu?' bölümü yayınlandı. Kızlar da bunu fırsat bilerek hemen bir oyun buldular; 'Jane G.'yi kim vurdu?' Bunu yapan mafya mıydı, yoksa şehir dışından gelen düşmanlar mıydı?

Ames kızları yetişkin yaşamlarında yeni arkadaşlar da edindiler, ancak bu yeni dostluklar daha çok çocuklarının, işlerinin ya da komşularının etrafında filizlendi. Bağlanmaların ve de anıların az olduğu arkadaşlıklardı.

Ames kızlarının sayfalarca anıları ve çocukluklarına dayanan dostlukları olduğu için, birbirleriyle olan ilişkilerinde samimi davranmak zorundaydılar. Kimse bir başkasına hava atamaz, ya da aksanıyla ilgili herhangi bir değişiklik yapamazdı. Özellikle aksan ile ilgili hiçbir şey yapamazlardı. Bu seferki toplanmalarının bir öğleden sonrasında, Jenny'nin birinci sınıftayken, yılbaşı tatili için Güney Carolina Üniversitesi'nden eve gelişini hatırlayıp güldüler. Ames'ten ayrılalı sadece dört ay olmasına rağmen, tamamen Güneyli aksanı ile konuşmaya başlamıştı.

Ames'e geldiği zaman Jenny kot pantolon ve atlet tişörtler giyiyor ve gerçekten de çok güzel görünüyordu. Kendi evlerinde verdikleri resmi akşam yemeği davetlerinde tafta elbiseler giyiyordu. Bütün bunların doğal sonucu olarak, Ames kızları acımasızca bu Güneyli güzele hayret ederek bakıyorlardı. O yılbaşında, Jenny'yi liseden tanıyan çocuklarla karşılaşmışlardı. Gençler, Jenny ile dalga geçmiş, kızlara kaza geçirip geçirmediğini ya da kafasını bir yerlere vurup vurmadığını sormuşlardı; "Jenny'ye bir şey mi oldu? Sesi biraz garip çıkıyor."

Jenny'nin "Güneyde birkaç ay bile kalan biri, ister istemez Güneyli aksanı ile konuşur," şeklinde yaptığı savunmayı kızlar ciddiye almadılar. Cathy durumu özetledi; "Jenny dibe vurdu!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buluşmalarında, kızlar, haklarında yazılan bu kitapla ilgili birbirlerine takılmadan duramıyorlardı. Eğer içlerinden biri, kendisini olmadığı biri gibi tanıtmaya başlarsa; hepsi nefesleri tükenene kadar koro halinde *palavra* diye bağıracaklardı. Bu durum, o kişi, gerçek kimliğine dönene kadar devam edecekti.

Sonuçta kimse kimseye yüklenmedi ya da kızlar kimse için koro oluşturmadı; çünkü kızlar bir aradayken, kendi gerçek kimliklerini ortaya koyuyorlardı. Kızların hepsi, diğer dokuz arkadaşının şu andaki kişiliklerini ve bu kişiliklere nasıl kavuştuklarını (içlerindeki çocuğu) çok iyi tanıyorlardı.

Cathy, arkadaşlıklarının merkez noktasının da bu olduğunu düşünüyor, genç kızlıklarına doğru uzanan bağları ona oldukça çekici geliyordu; "İnsanlara nereden olduğunuzu, ne olduğunuzu anlatabilirsiniz ama kimse bütün bunlar olurken yanınızda değilse sizin gerçekte kim olduğunuzu bilemez. Kızlarla birlikteyken açıklama yapmak zorunda değiliz, hepimiz kimin ne olduğunu biliyoruz."

Cathy, kızların hiçbirinin yaşamadığı gibi bir hayat yaşıyordu. Uzun zamandır yaşadığı Los Angeles'te, makyöz olarak kariyeri ilerlemiş, Joan Allen gibi ünlü kişilerle arkadaş olmuştu. Ayrıca hiç evlenmediği gibi çocuk sahibi de olmadı. Bu yüzden, diğer Ames kızları, birbirlerine, çocuklarının dikkat sorunu ya da uzun evliliklerin nasıl monotonlaştığı ile ilgili yüzlerce elektronik posta atarken, Cathy'ye bütün bunlar anlamsız geliyordu.

Bir araya gelmelerinde, kızlar bazen gruplar halinde paylaşımda bulunuyorlardı. Bazen anneler bir araya gelip sorunları üzerinden tartışırken, bazen de kocalarının eşleri olmak için neler yaptıklarını anlatıyorlardı. Cathy tabii ki, arkadaşlarının hayatlarında neler olup bittiğini merak ediyor, ama belirli bir zamandan sonra daha fazlasını istiyordu. Durumu ise şöyle açıklıyor; "Karen ile karşılaştığım zaman, karşımda Katie'nin annesi olan Karen'ı değil, arkadaşım Karen'ı görüyorum. Ailesinden çok, hayatında nelerin olduğu ile ilgile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niyorum. Bir anne ve bir eş olduğunun farkındayım, ancak bunların yanındaki kişiyi de bilmek istiyorum."

Kızların kim olduğu, tabii ki, gene dönüp dolaşıp Ames'a bağlanıyordu.

Cathy'nin annesi Ames'te Mary Kay ve Avon'un mümessilliğini yapıyordu. Bu gerçeği, Cathy, biyografisinin ilk sayfasında kullanıyordu. On yedi yıl boyunca Cloutier Ajans tarafından temsil edildikten sonra, Cathy Aim Artist'e geçmişti. İki ajans da moda ve eğlence dünyasının prestijli ajansları olmaları sebebiyle, bünyesinde birçok saç ve makyaj sanatçısını barındırıyordu. Ajans web sayfası biyografileri şişirme ev ve ofis ile ilgili kariyer vurgulamaları ya da ünlülerden alınan referanslar ile dolu olabiliyordu. Ancak Cathy'nin biyografisi oldukça basit başlıyordu: "Iowa'da büyüyen bir çocuk olarak, küçükken annemin makyaj zulasına dadanmaya bayılırdım."

Biyografiler, ajans bünyesindeki sanatçıları yeni müşterilere tanıtmak amaçlıydılar ve Cathy biyografisinde ortaya kendi ile ilgili bir şeyler koyuyordu. Kendisini tanıtmaya başladığı ilk yedi kelimede, insanların onun Iowa'dan olduğunu bilmelerini istiyordu.

Cathy'nin Los Angeles'taki arkadaşları, onun hala Ames'ten arkadaşları ile görüşmesini harika olarak tanımlıyordu. Cathy'ye "Gençken tanıdığın insanlarla vakit geçirmeyi seçmen inanılmaz. Aranızda ortak ne kaldı?" diye soruyorlardı.

Cathy bu soruyu düşündüğünde kendisine şu cevabı veriyordu: "Beni onlara geri götüren şey nedir? Neden onlarla ilişkilerimi kesip atamıyorum. Cevabı basit aslında. Kendimizi eş, kariyer ya da çocuklar üzerinden tanımlamaktan çok; özümüzde kim olduğumuz ile ilgileniyoruz. Her birimizin içinde hayat dolu genç bir kız var. Bir arada olduğumuz zaman bunu hatırlamaya çalışıyorum."

Ames kızları arkadaşlıkla ilgili yapılan bilimsel çalışmaları takip etmiyorlardı. Bu çalışmalar, yakın arkadaş gruplarının,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insanların uyumalarına, bağışıklık sisteminin kuvvetlenmesine, kendilerine olan güvenlerinin artmasına ve bunamadan korunmalarına yardımcı olduğunu gösteriyordu. Ames kızları ise, arkadaşlıklarının faydalarını sadece kalplerinde hissedebiliyordu.

Araştırmalar, kadınların hayatlarında arkadaşlıkların pozitif etkileri olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Bunlara bir örnek Avustralya'daki Flinders Üniversitesi'nin on dört yıldır, 1500 kadın üzerinde sürdürdüğü bir çalışmaydı. Araştırmalar sonucunda, yakın arkadaş sahibi – aile bağlarından daha yakın olanlar – kadınların ömürleri daha uzundu. Çalışmadaki pek çok kadın, akrabalarıyla ya da çocuklarıyla anlamlı ilişkiler kurmuşlar; ancak bu ilişkilerin hayatta kalma oranlarını etkilediğine dair bulgulara rastlanmamıştı. Bu ilişkileri arkadaşlarıyla yaşayan deneklerde, oran yüzde 22 artıyordu. Araştırmacılar, eğer bir kadının psikolojik olarak yaşlanmayı daha sağlıklı geçirmek istiyorsa, yarım düzineye yakın torun yerine, bir tane yakın arkadaş yapmasının daha mantıklı olacağı konusunda hemfikirdiler.

Aynı türdeki bütün çalışmalar benzer sonuçları gösteriyordu.

Duke Üniversitesi'ndeki araştırmacılar benzer deneyleri yüzlerce koroner kalp hastası bekar hasta üzerinde tekrarlamıştı. Yakın arkadaşı olan hastaların yüzde 85'i en azından 5 sene daha fazla yaşıyordu. Bu süre, arkadaşı olmayanların hayatta kalma oranının iki katıydı. Standford Üniversitesi'nde yapılan psikiyatrik çalışma ise, ileri derecede göğüs kanseri olan kadınların, arkadaş ağları sayesinde hayatta kalma olasılığının arttığını ortaya koyuyordu.

Ames kızlarınınki gibi belirli bir zaman çizgisinde ilerleyen arkadaşlar, yaşlılıklarında birbirleri için daha fazla empati geliştirmeye eğilimli oluyorlardı. Birbirlerini genç ve güçlüyken tanımışlardı ve vücutlarındaki değişimleri gözlemleyebiliyorlardı. Yaşlılık bilimcileri, uzun süreli arkadaşların, birbirlerinin sağlık meselelerini aile üyelerinden daha iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anladıklarını belirtiyor. Arkadaşlar, birbirlerinin yaşlılıklarını bir aile ferdinin ya da bir eşin yaşadığı şekilde tecrübe etmiyorlardı. Herhangi bir arkadaş, yaşlanmaya başlamasıyla birlikte sürekli hastalıklardan bahsedip, rahatsızlıklarıyla ilgili söylenebilirdi. Ancak sonra, "Hadi bugün hissettiğimiz acıyı ve ağrıyı unutalım ve gidip iyi vakit geçirelim," de diyebilirdi. Ames kızları da acı ve ağrıyla ilgili üzerlerine düşenleri yapmışlardı. Özellikle ailelerinin yaşlanmaları üzerine dertlerini paylaşmışlar, bu konuyu kapattıktan sonra başka bir konuya geçmekte çok da zorlanmamışlardı. Gülmenin sağlığa ne kadar iyi geldiği ve kızların da birlikteyken ne kadar fazla güldüğü düşünülürse, paylaştıkları zaman tam bir terapiydi.

"Bu aslında rahatlamak için kendimize ait bir alandı," dedi Marilyn. "Hayatımın her anında dönüp bir şeyleri paylaşacağım insanların olduğunu bilmek akıl sağlığıma iyi geliyor. Onlar benim güvenlik ağım gibiler."

Ames kızlarının aralarındaki arkadaşlık ilişkisi diğer açılardan da genel profile uyuyordu.

Kızlar şimdi kırk yaşlarına girerlerken, hayatlarının geri kalanında da birlikte olmak istediklerinden emindiler. Kadınlar, orta yaşa geldikleri zaman, çoğu arkadaşlarını seçmiş ve hayatlarını kurmuşlardı. Bu sonuç, 1978'te Virginia Tech'te yapılan bir araştırmayla ortaya çıkmıştı. Elli yaşın üzerindeki 110 kadına en iyi arkadaşlarının isimlerini vermeleri istenmişti. On dört sene sonra, yaşları 65 ile 89 arasında değişen kadınlara aynı soru sorulduğunda, yüzde 75'inin aynı isimleri verdiği gözlemlenmişti. Çoğu için, önemli arkadaşlıkları aynı yerde kalmıştı. 2004'te yapılan Harris Interactive araştırması sonucunda da, yaşları 25 ile 55 arasında değişen sağlıklı kadınların yüzde 39'unun, şu andaki en iyi arkadaşlarıyla, çocuklukta veya lisede tanıştığı ortaya çıkmıştı. Ames kızlarının da iyi birer örnek olduğu kadınlar, erken yaşta birbirlerine bağlanıp, sonra da birbirlerine sıkı sıkıya kenetleniyorlardı. Bu durum, toplumun geçici yapısının bir sonucuydu, hatta belki sebeplerinden biriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane, Ames kızları arasındaki mesafenin, aslında bunları birçok açıdan birbirine daha fazla yakınlaştırdığını düşünüyordu. "Her birimizin ayrı bir çevresi ve ayrı hayatları var. Birbirimizi anlama çabamızda kendimizi güvende hissediyoruz. Belleklerimize, kendimiz ya da aile üyelerimiz ile ilgili bariyer koymuyoruz. Böyle olunca da, bir gün bir yerlerde birbirimizin eşleriyle ya da çocuklarıyla karşılaştığımız zaman rahat davranabiliyoruz. Ayrıca, birbirimize şirin ve de güzel öğütler verebilmek için iyi bir grup oluşturduğumuzu düşünüyorum. Dokuz kadın yetişkin sorunları üzerinde düşünüp birbirlerine destek olurken, doğurduğumuz yirmiden fazla çocuk küçüklerin sorunlarını çözmede hepimize iyi deneyim kazandırdı."

Jane, ayrıca birbirlerinden farklı olmalarının ilişkilerine yardımcı olduğunu düşünüyordu. "Birbirimizle rekabet etmiyoruz," diyor. "Ben Los Angeles'ta herhangi bir makyaj sanatçısı değilim ya da benim Cathy'nin sahip olduklarından daha ünlü müşterilerim yok. Bizim grupta herkes kendi yolunda ilerliyor."

Kelly ise, diğer insanların hayatında her gün olmasını umursamadığını belirtiyordu. "Kız kardeşim olmadığı için, Ames'teki arkadaşlarım, kadın olmayı öğrendiğim her aşamada yanımdaydılar. Kendimi, uzun süren bu ilişkilerim sayesinde tanımladığımı hissediyorum. Aramızda uzun yollar olsa bile, evli olsak bile, çocuklarımız olsa bile; hayatımda kızlar için her zaman bir oda ayıracağım. Bu kızlar, beni gerçekten tanıyan tek insan grubu."

Erkeklerin ilişkisi ise daha farklı bir yol izliyordu. Erkekler, otuzlarına kadar arkadaşlık bağlarını kuruyorlar; ancak bu noktadan sonra sabit bir kopma başlıyordu. Belli başlı sebepler şunlardı: Erkeklerin arkadaşlıkları coğrafi hareketlerden, yaşam stilinde meydana gelen değişiklerden ya da kariyer anlayışlarından dolayı sekteye uğrayabiliyordu. Ayrıca çoğu erkek, erkek arkadaşlarının pek fazla yardımcı olamayacağını düşünerek duygusal konularda eşlerine, kız arkadaşlarına,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kız kardeşlerine ya da platonik olarak hoşlandıkları kadınlara danışıyorlardı.

Ames kızları bunu kocalarında da görüyorlardı. Birkaçının, haftalık olarak görüştüğü, geçmişi yıllara dayanan, uzun süreli bir arkadaş grubu vardı. Tabii ki, eşlerinin dostları, meslektaşları, üniversite arkadaşları vardı, ancak erkeklerin dostlukları, duygulardan çok aktivitelere dayanıyordu. Birbirlerine spor, iş, poker, politika üzerinden bağlanıyorlardı. (Avustralya Hükümeti tarafından yapılan bir çalışmada, erkeklerin yüzde 57'si, arkadaşlarına "keyif aldıkları aktiviteler" sebebiyle bağlandıklarını söylemişti. Kadınlarda ise, aynı sebep üzerinden bağlanma oranı ise yüzde 26'ydı.) Ames kızları, birbirleriyle olan bağlarını koruyabilmek için fiziksel enerji harcamak zorunda olmadıkları için hayatlarının sonuna kadar arkadaş kalacakları konusunda ısrar ediyorlardı. Tek yaptıkları, neler hissettiklerinden, anılarından ve mevcut yaşamlarından bahsetmekti. Tenis oynamalarına ya da on sekiz delik için golf sahasında yürümeye ihtiyaçları yoktu.

"Biz sonuçta patates çuvalı değiliz," dedi Marilyn. "Fakat oturup saatlerce sohbet edebilir ve bundan dolayı da çok mutlu olabiliriz. Eğer bir aktivite içinde olursak, konuşmaktan dolayı fazlaca meşgul olacağımız için dikkatimizi pek fazla toparlayamayabiliriz."

Sonuç: Kadınlar konuşur. Erkekler ise birlikte bir şeyler yaparlar. Araştırmacılar bunu şu şekilde açıklıyor: Kadınların arkadaşlıkları yüz yüzeyken, erkeklerin arkadaşlıkları yan yanadır. Araştırmalarda, kadınlar, göz temasında erkeklerden daha başarılı olduklarını kanıtlamışlardır. Kadınların bağları belirgindir. Erkeklerin birbirlerine olan duyguları daha güçlü olabilmekle birlikte daha muğlâktır.

Ames kızları, birbirlerine olan sevgilerini daha az güç sarf ederek ve her zaman söyleyebiliyorlardı. Kocalarından bazıları, birçok erkek gibi, erkek arkadaşlarına duydukları sevgiden bahsetmezlerdi. (Bazı araştırmacılara göre bunun için Freud suçlanmalıydı. Freud, yakın erkek ilişkilerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temeline homoseksüelliği yerleştirmişti. Freud bunu yüzyıl önce ortaya attığından beri, çoğu heteroseksüel erkek, kişisel hayatlara karşılıklı olarak girmemeye özen göstermişti.) Erkekler, istemedikleri, ya da marjinal buldukları arkadaşlarını daha kolay terk ederken, kadınlar arkadaşlarıyla yaşadıkları sorunları çözmekte çok daha takıntılıydılar. Greensbora'daki North Carolina Üniversitesi'nde sosyolog olan Rebecca Adams, konu ile ilgili olarak şunu söylemişti: "Erkekler arkadaşlığa daha az önem verdiği için, arkadaşlıklarını dağıtmak onlar için her zaman daha kolay olmuştur."

Zaman içerisinde, milyonlarca diğer kadının da yaptığı gibi, erken okul yıllarından itibaren, Ames kızları da, kadın arkadaşlığı ayakta tutabilmenin yolunun, önce dinlemek, sonra da konuşmak olduğunu öğrenmişlerdi. Bu formül, yıllarca süren arkadaşlıkları boyunca bozulmamıştı, ancak bazı yıllar diğerlerine göre zor, bazıları ise daha kolay geçmişti.

Ames kızları, yetişkinliklerinin ilk zamanlarında – yirmili ve otuzlu yaşlarda – bir arada kalabilmek için, daha fazla çaba sarf etmeleri gerektiğini fark etmişlerdi. Bu yıllar, kadınların kariyerlerine başladıkları, evlendikleri, bebek sahibi oldukları dönemler olduğu için, dünyanın her yerindeki kadınlara tanıdık gelen bir hikâyeydi. Kısaca meşguldüler. Araştırmalar bu konuda da tutarlıydılar.

Sandy Sheey'nin iki yüzü aşkın genç kız ve kadınla, beş senelik bir çalışma kapsamında yaptığı görüşmeler sonucunda ortaya çıkan kitabı *Birleştirme: Kadın Arkadaşlıkların Süregelen Gücü*, bunu doğruluyordu. Kadınların yüzde 85'i, 25 ile 40 yaşları arasında arkadaşlıklarını sürdürmekte zorluk çektiklerini belirtmişlerdi. "Sonra bir anda, 40 yaş civarı arkadaşlık aktivitelerine tutunanların oranının da aynı değerlerde olduğu ortaya çıkmıştır," diye açıklıyordu Bayan Sheey. "Sanki bir anda ışık sönüyor ve hepsi "Hayatımda bir kadına ihtiyacım var," demeye başlıyorlardı."

1990'dan önce yapılan çalışmalarda, araştırmacılar kadınların yükselen ayak seslerini, yaşam döngüsüne dayandırdı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar. Uygun erkeği bulmak, evlenmek, o evliliği geliştirmek ve çocuk yetiştirmek için yıllar harcadıktan ve çocukların kendi kendilerine bakabileceklerinden emin olduktan sonra, kadınların nihayet kendilerine ayıracak vakitleri oluyordu. Bir önceki nesilde, 40 yaşında ortalama bir kadın, ilk çocuğunu ya üniversiteye ya da çalışma hayatına yollamışken, ikinci çocuğunu ise liseye gönderiyor olurdu.

Günümüzün 40 yaş kadını ise, ilk çocuğa sahip olmak için uğraşıyor ya da ikinci kez evleniyordu. Kırk yaşlarını tecrübe eden Ames kızlarının, hiçbirinin on üç yaşından büyük çocuğu yoktu. Angela'nın kızı daha üç yaşındayken, Jenny henüz ilk çocuğunu bile kucağına almamıştı. Çağımızda, kadınlar kariyerleri ile meşgul olduklarından, kırklı yaşlara geldiklerinde çocuk yetiştirme görevlerini daha arkadaş odaklı olarak gerçekleştiriyorlardı.

Bayan Sheey, "Bu olayın hayatın aşamalarıyla ilgili olduğunu anlamaya başladık," diye açıklıyordu ve bu sayede Ames kızlarının birebir uyduğu kalıpları da tanımlıyordu. Ona göre, kadınlar kırklı yaşların başında, bazı şeylerle yüzleşiyorlardı: "Kadınlar, 'Hayatımla ilgili ne yapmak istiyorum?' diye kendilerine sorarlar. Kadın arkadaşlar bizlere benliğimizin aynasını tutarlar. Lezbiyenler bile, 40 yaş civarlarında, aralarında seksüel ilişkinin bulunmadığı bayan arkadaşlara ihtiyaç duyduklarını söylerler."

Kim olduğunu keşfetmeye çalışan orta yaş dönemlerindeki kadınlar için, kendi yansımasına giden yol, aslında ne olduğuna bağlanmasından geçiyordu. Ames kızlarının toplantılarındaki coşku da buradan geliyordu. Karen, yetişkinken edindiği arkadaşları için – Philadelphia varoşlarındaki komşu anneler – "Benim şimdiki halimi tanıyorlar ve seviyorlar," diyordu. Bütün gördükleri aslında sadece resmin bir parçasıydı. "Ames'teki arkadaşlarım beni eş ve anne olmadan önce de biliyorlardı. Orijinal beni tanıyor ve benim ilk halimi seviyorlar." Karen kızlarla birlikteyken, 'orijinal ben'i dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünüyordu. O kız kimdi? Şimdiki olduğu kadından ne kadar farklıydı, ya da ona ne kadar benziyordu?

Kadınlar yaşlandıkça, para arkadaşlıklarını tökezleten bir engel olmaktan çıkıyordu. Orta yaş dönemlerindeki kadınların para üzerindeki kontrolleri daha fazla olduğundan, seyahat etmek ve eski arkadaşlarını görmek için daha fazla fırsatları oluyordu. Bu günlerde, Ames kızlarının birleşmelerine katılmak için harcanacak bir depo dolusu benzinin ya da bir uçak biletinin bahsi bile geçmiyordu. Bu durum, Sheila'nın cenazesine katılmak için yarısının para bulamadığı yirmili yaş döneminin tam tersi bir durumdu.

Neden orta yaşlarındaki kadınlar arkadaşlıkları için bu gibi bedelleri hiç düşünmeden ödeyebiliyorlardı? Çünkü onlar için bu bağları korumak önemliydi ve hayatlarında, kocalarının da dâhil olduğu, başka olumlu ilişkiler de vardı.

Milwaukee'deki Wisconsin Üniversitesi'nin bir araştırmasında ortaya çıkan sonuca göre, arkadaşlıkları güçlü olan kadınlar, birbirlerine yakın evliliklere sahip oluyorlardı. Bunun bir açıklaması ise şu şekildeydi; arkadaşlarıyla içten ve samimi ilişkiler kuran kadınlar, kocaları ile de aynı içtenlikle ilişki kurabiliyorlardı. Ancak, araştırmacılar aynı zamanda, arkadaşları ile duygusal paylaşımda bulunan kadınların, kocalarına aynı paylaşım için fazla yük yüklemediklerini de ortaya koymuştu. 2004'te yapılan Harris araştırması bu konuyla da ilgili olarak, yaşları yirmi beş ile elli beş arasında değişen kadınların yüzde 64'ünün arkadaşlarına anlattıkları bazı şeyleri eşlerine anlatamadıklarını ortaya koymuştu.

Ames kızlarının eşleri de tabii ki onlar için en iyisini istiyorlardı, ancak birçok erkek gibi, sevgilerini ve ilgilerini çözüm odaklı davranarak gösteriyorlardı. Düzelteci olmak istiyorlardı. Bir kadın kocasına, annesiyle olan sorunlarını anlatmaya başlayınca, kocası çeşitli stratejiler önerme konusunda eğilimli olduğu için şu şekilde cevap verirdi; "Yapman gereken şu...." Kadın aynı konudan tekrar bahsettiğinde ise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana bu konuda zaten verebileceğim tavsiyeyi verdim. Daha önce de dediğim gibi, şöyle yapman gerekiyor...," derdi.

Ancak kadın bir arkadaş ise "Benim de annemle sorunlarım var. Ancak annen ne derse desin, bence sen muhteşemsin," veya "Annen belki de senin hala lisede olduğun gibi olduğunu düşünüyor. O zamanlar verdiğin kararlar pek sağlıklı değildi ama şimdi bence yargılama yeteneğin kusursuz," der.

Ames kızları birbirlerine tavsiyelerde bulunurken dikkatli olmaya özen gösterirlerdi. "Bütün geçmişimi, her tökezlememi, her attığım adımı biliyorlar," demişti Kelly, "Nereye doğru gittiğimi de biliyorlar. Benimle ilgili ağır yargılarda bulunmuyorlar, sadece kabul ediyorlar." Marilyn gibi Kelly de 'güvenli' kelimesini kullanıyordu. "Kızlarla toplanmak, güvenli bir alana iniş yapmaya benziyor."

Kızlar önce herkesin içini dökmesine izin verir, sonra birbirlerine ne kadar yetenekli olduklarını söylemek için çabalarlardı. Amaç sorunlara değer verip, birbirlerini cesaretlendirerek problemleri 'onarmak'tı. Kocalarının kızabileceği bir metot olmasına rağmen, meseleyi tamamen bir kadın mantığıyla ele alıyorlardı. Böylece kadınlar birbirleriyle konuşabilirken, erkekler defalarca onların sorunlarını dinleme sorumluluğunu ya da yükünü, üzerlerinde pek fazla hissetmiyorlardı.

Marilyn, büyük önemi olan konuların hepsini kocasıyla konuşabildiğini söylüyordu. Ancak eşi bütün gün işte olduğu için, Marilyn, "Uzun süren tartışmalar için her zaman müsait olmadığını," belirtiyor. "Ama kolayca internet üzerinden kızlara bir elektronik posta göndererek, bir konu ile ilgili fikirlerini sorabiliyordum." Bu yüzden Marilyn kendisine 'gerçek toplayıcı' diyordu. Diğerlerinden gelen bilgileri süzüyor, böylece kocası "Derin düşüncelerimi duymak zorunda kalmıyordu. Onunla konuşmaya başladığım zaman ise, duyduğu tek şey nasıl düşündüğümün özeti oluyordu. Ya da bir sorunmuş gibi görünen bir olay, ben ona anlatmadan önce çözülebiliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penn Eyalet Üniversitesi araştırmacıları, kadınlar arasındaki bu konuşmaların ve paylaşımların, fiziksel tepkimelere yol açtığını saptamışlardı. Bulduklari oksitosin isimli bir kimyasalın, kadınların vücutlarında 'arkadaşlık yaparken ve paylaşımda bulunurken' açığa çıktığını tespit ettiler. Oksitosin kadınların stresini azaltmaya yardımcı oluyor, onları yatıştırıyordu. Kadınlar stresli olduklarında, daha fazla testosteron salgılıyorlar, bu da oksitosinin etkisini azaltıyordu. (Harvard Tıp Fakültesi'nde eş zamanlı yapılan bir çalışmada, konuşacak yakın arkadaşları olmayan kadınların tecrübe ettikleri izole olma hissi; sigara içmek, aşırı yemek yemek veya fazla alkol almak kadar zararlı olabiliyordu.)

Sonunda, bütün sağlık çalışmaları, duygusal olarak gelişmiş bir bireyi tanımlamak için yapılan araştırmalar, ya da kadın ve erkeği karşılaştırmak için yapılan gözlemler bir yana bırakılırsa, Ames kızları gibi kadınları nelerin birleştirdiğini anlamanın daha basit bir yolu vardı.

Roper Organizasyonu, insanlara hayatlarında onları en iyi anlatan şeyin ne olduğunu soran bir anket düzenledi. Katılımcıların çeyrek kadarı, 'evim' diye cevapladı. Diğerleri ise, işlerinin, kıyafetlerinin, hobilerinin, favori müziklerinin ya da otomobillerinin kendilerini en iyi anlattığını belirttiler. Ancak en sık cevap ise, yüzde 39 oranla nesne olarak algılanamayacak 'bir şey'den bahsediyordu. İnsanlar kendilerini gerçekten tanımlamak isterlerse, evlerini nasıl dekore ettiklerinden, hayatlarını nasıl kazandıklarından ya da iPodlarında hangi şarkıların olduğundan ilerisine bakıyorlardı. Anketteki bir numaralı cevap, 'Beni en iyi arkadaşlıklarım anlatır.' cümlesiydi.

Ames kızları için arkadaşlıkları, onların şimdi ve geçmişte kim olduklarını, kendilerini uzun zaman önce nasıl gördüklerini veya şimdi kendilerini nasıl konumlandırdıkları için bir pusula olmuştu. Bütün bunların ötesinde, Iowa – Ames denilen prizmadan çok şey yansıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames, özellikle kızlar tarafından arkadaşlık değerlerinin çok iyi algılandığı bir kasaba olmuştu. I. Dünya Savaşı sırasında, Ames Lisesi öğleden sonralarını YWCA (Genç Kız Hıristiyanlar Birliği) tarafından düzenlenen Kız Birliği toplantılarına ayırmıştı. Yapılan bu çalışmanın amacı kız öğrenciler arasındaki dayanışmayı geliştirmekti. Yıllık katılım ücreti 35 Cent kadardı ve katılımcıların şu yemini ezbere okumaları bekleniyordu.

Kızlar Birliği Üyesi olarak, hayatla dürüstçe yüzleşmeye çalışacağım. Davranışlarımda nazik... Yargılarımda tarafsız... Hizmete hazır... Arkadaşlarıma sadık... Amacımda kararlı... Güzeli gören... Bilgiye susayan... Tanrı'ya saygılı... Kişisel olarak başarılı... Her zaman güvenilir... Her zaman samimi... olmaya gayret edeceğim.

Grubun çalışmaları arasında *Popülerlik mi, Başarı mı?*, *Neye Gülüyorsunuz?* ve *Dedikodu veya Diyalog* başlıklı toplantılar düzenlemişti. Görünüşe göre, o zamanlarda da kaba ve acımasız genç kız eğilimleri vardı.

1970'lerde, Ames Lisesi'ndeki Kız Birliği, ciddi yemin törenlerinin ya da hedefe yönelik toplantıların olmadığı Büyük Abla/Küçük Kız Kardeş programına dönüşmüştü. Ames kızları, büyük abla olarak yeni gelen öğrencilere kol kanat germeyi ve onlarla ilgilenmeyi sevmişlerdi. Programın seremonisel yanlarından da zevk alıyorlardı. Gelenekler gereği, Büyük Abla, aylarca kimliğini gizli tutar, Küçük Kardeşi'ne küçük hediyeler ve cesaret verici küçük notlar gönderirdi. Beklenen özel an, 'Keşif Gecesi'nde yaşanır, yaşı küçük olan kardeş, kendisini kollayacak olan büyük ablasının kim olduğunu öğrenirdi.

İlk günlerden itibaren, Ames Lisesi eğitmenleri, arkadaşlıkları geliştirmenin önemini belirtirlerdi. Kızlar oraya gelmeden altmış sene önce, görevde olan okul müdürü, eşi ve o zaman küçük bir bebek olan oğluyla birlikte Titanik'ten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağ kurtulabilenlerden biri olan Albert Caldwell'di. Sohbetlerinde, kendisinin ve de diğerlerinin o gece paylaştıkları ortak tecrübeleri anlatırdı. Hikâyelerinden alınacak ders ise en güçlü arkadaşlıkların zorluklardan doğduğuydu.

Caldwell'in eşi Sylvia, kurtarıldıktan sonra başından geçenleri gazetecilere anlatmıştı. Titanik'e bindiği zaman güverte görevlisine, geminin gerçekten asla batmayacağının doğru olup olmadığını sormuştu. "Evet, bayan," dediğini söylemişti görevlinin ve alıntı yapmaya devam etmişti; "Tanrının kendisi bile bu gemiyi batıramaz!." Bu cümle daha sonra meşhur olurken, bazıları, Bayan Caldwell'in kamuoyu yaratmak istediği için bunu uydurduğunu düşünmüştü. Daha sonra *Titanik'in Kadınları* isimli bir kitap yayımlayan Bayan Caldwell, oğullarının, kocalarının ve kardeşlerinin ölürken attıkları çığlıkları dinlemek zorunda kalan, ancak buna rağmen hayatlarına kaybettikleri sevdikleri olmadan ve yılmadan devam etmek zorunda kalan bir grup kadının 'yürekliliği ve cesareti'ni yazmıştı. Titanik'ten kurtulmak, birkaç kadın arasında hayat boyu sürecek olan bir ilişkiye sebep olmuştu. Birbirlerinin arkadaşlıklarında teselli bulmalarına rağmen, bir kısmının evliliği devam edememişti. Caldwelller 1930'da boşanmıştı.

Ames ayrıca 'yüksek IQ kasabası' olarak da bilinirdi ve bunun için haklı sebepleri de vardı. Ames kızlarının sınıf arkadaşlarının çoğu, Iowa Eyalet İşleri'nde çalışanların ya da Iowa Otoyolları mühendislerinin ya da ABD Enerji Departmanı Ames Laboratuarı bilim adamlarının çocuklarıydı. Ames Lab'da çalışan ebeveynler, kasabanın en gizemli insanlarıydı. Herkes onların, sessizce, Manhattan Projesi için yüksek saflıkta uranyum üreterek atom bombasının yapımına yardım ettiklerini biliyordu.

Bazı yetişkin arkadaşlıkları, akademisyenlerin de dâhil olduğu kokteyl partileri etrafında gelişmişti. Marilyn'in ailesi Bayan ve Doktor McCormack, Merkez Iowa Senfoni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orkestrası'nın bağışçılarından biri oldukları için arkadaşları da klasik müzik severlerdi. Jenny'nin annesi her zaman politik konularda aktif olup gönüllü işlerinde görev alır, toplumsal bilinci gelişmiş gruplarla takılırdı. Sheila'nın babası dişçi olduğu için, annesi diğer genç çalışanlarla arkadaşlık kurmuştu.

Ancak kasabadaki yetişkinlerin arkadaşlıkları orta Amerika'nın herhangi bir yerinde bulunmuş olan başka bir çerçevede şekil alıyordu. Bazı Ames kızlarının aileleri için arkadaşlıklar, yemek yeme, dans etme ve Elks Kulübü'nde Cuma gecesi 'indirimli saatler'e katılma sayesinde doğmuş ve gelişmişti.

Kızların annelerinin bazıları, eski arkadaşları ile yakın temasta kalmayı başarabilmişlerdi. Iowa Devlet Üniversitesi'nden 1959'da mezun olan Jenny'nin annesi, kızlar birliğinden tanıdığı diğer on dokuz arkadaşı ile düzenli olarak bir araya gelirdi. (Toplantılar, hayatta olan on yedi üyesinin katılımıyla günümüzde de devam etmektedir.) Salı öğleden sonraları ise, Cathy'nin annesi 'Salı Kulübü' dedikleri etkinlik ile diğer üç bayan arkadaşı ile bir araya gelirdi.

Salı Kulübü Cathy'nin annesi için o kadar önemliydi ki, ailenin tatilleri annesinin Ames'teki her hangi bir Salı gününü kaçırmaması üzerine planlanırdı. Cathy, Salı günü buluşmalarının kendi evlerinde olmasını çok severdi; çünkü bunun anlamı, annesinin kulüp üyeleri için pişirdiği ve hanımların bitiremediği keklerin ya da pastaların akşam yemeğinden sonra servis edileceğiydi.

Kulüp, aynı zamanda, Cathy'ye kadınlık ve annelikle ilgili yeni bir pencere de açmıştı. Genç bir kız iken, mutfağı dışında oturup Salı Kulübü kadınlarının çocukları, kocaları, kızgınlıkları ya da umutları ile ilgili konuşmalarını dinlerdi. Bazen, ne yapıyorlarsa bir dakika ara verip, çocukları için dua ederlerdi. Aslında bu yaptıkları grup terapinin en saf haliydi. Cathy'nin annesi "Kız arkadaşlarınıza yakın olun; erkekler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelir gider ama sonsuza kadar kız arkadaşlarınız ile birlikte olabilirsiniz," derdi.

1970'lerde Amerika'nın genelinde, Cathy'nin annesinin düzenlediği gibi kahve toplantıları bir geçiş dönemi yaşıyordu. Farkında olmadan bu kadınlar, kültürün değişmesine yardımcı oldular. Birer anne, eş ve toplumun üyesi olarak güncel meseleler hakkında konuşarak, parmaklarının ucunda, ortaya konulan kadın bilinçlenme hareketine doğru yürüyorlardı. Kendi endişelerinin, başka yerlerdeki kadınların endişeleriyle benzerlik gösterdiklerini görebiliyorlardı. Ames'teki kadınlar (ve ötesindekiler) aynı kumaştan yapılmışlardı.

Ames'teki aileler ve de çocuklar farklı yönlerde sosyalleşirken – gencin ve de yaşlının diğerinin ne yaptığını hakkında bir fikri yoktu – aralarındaki iletişimi güçlendirebilmek için her zaman çeşitli girişimler olmuştu. 1970'lerde, şehir, Mavi Yıldız Çocuk Güvenlik Programı'nı yürürlüğe koymuştu. Aileler pencerelerine mavi yıldız yapıştırmaya gönüllü olmuşlardı. Bu sayede, çocuklar eğer başları dertte ise, bu evlere başvurarak güvende olabileceklerini anlıyorlardı.

Sally, Jenny, Jane ve Cathy, penceresinde mavi yıldız bulunan evlerde büyüdüler. Sally, küçük bir kız izci olup kurabiye satarken, sadece tanıdıklarının ya da penceresinde mavi yıldız bulunan yabancıların evlerine giderdi. Önlem olarak güzel bir fikirdi, ancak Ames güvenli bir kasabaydı. Yıllar boyunca herhangi cinayet vakasına rastlanmamıştı. Doğal olarak, etrafta mavi yıldızlı evlerin kapılarını çalan ve kendilerini kötü adamların kovaladığını söyleyen heyecanlı çocuklar da yoktu. Jane'nin annesi, penceresine hiçbir zaman mavi yıldız koydurtmamıştı, sadece arada bir çocuğun teki, annesi temizlik yaparken onu dışarı atıp kapıyı da kilitleyince kapısını çalardı.

2001'de, Ames Mavi Yıldız Programı'na bir takım güvenlik sorunlarından dolayı son verildi. Bir Mavi Yıldız gönüllüsü pedofil hastası çıkarsa, bunun sonuçları nasıl olacaktı? Ya da aileler çocuklarına yabancılardan uzak durmalarını söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerken, penceresinde mavi yıldız olan bir yabancının evine gitmelerinde sakınca olmadığını nasıl açıklayabileceklerdi?

Mavi Yıldız Programı teori olarak oldukça başarılıydı, ancak değişen kültürün etkisiyle yok edilmek zorunda kaldı.

Iowa 2,9 milyon nüfusuyla, her yıl 2,1 milyar ölçek mısır üretiyordu. Bunun anlamı eyaletteki her erkek, kadın ve çocuk için hasat sonrası ortalama 18.619 kg mısır demekti. Iowa Eyaleti için mısırın karşı konulmaz önemi anlatmakla bitirilemezdi.

Kızların hiçbiri çiftçi ailelerden gelmemelerine rağmen, mısır tarlaları hayatlarında önemli bir rol oynuyordu. O tarlalarda, aşkı, seksi, en zor şartlarda çalışmayı hatta ölümü bile öğrenmişlerdi.

Marilyn'in büyük erkek kardeşi dört mısır tarlasının kesiştiği yerde ölmüştü. Eylül 1960'da mısırlar büyümeleri gerekenden iki buçuk metre daha fazla büyüdükleri ve görüşü engellediği için kaza meydana gelmişti. Bu yüzden Marilyn, bir mısır tarlasının sessizce nasıl bir katile dönüşebileceğini biliyordu.

Karla, Cathy, Sally, Jane, Karen, Kelly ve Diana, on üç yaşından itibaren mısır tarlalarını çok iyi tanıyorlardı. İlk işleri olan mısırların dişi tohumlarını erkeklerinden ayırma sayesinde, bu bitki ve de tarlaları hakkında fazlaca bilgiye sahip olmuşlardı. Çalışan ekip için alt yaş sınırı 14 olduğu için, kızlardan bir kaçı yaşlarıyla ilgili yalan söylemiş ve işi bu şekilde almışlardı.

Iowa, bol yağmuru, derin ve zengin toprağı ile mısır üretiminde başta gelen eyaletlerden biriydi. Çiftçilerin hayvancılık yapması sayesinde de, gübreler tarlaları besliyordu. Yarım yüzyıl kadar önce, mısırların boyuyla ilgili "Temmuz dörde kadar, o da dizim kadar," diye bir söyleyiş vardı. Ancak kızlar çalışmaya başladıkları zaman, modern melez mısır tohumu ve daha iyi tohum kontrolü yapıldığı için, mısırlar, daha Temmuz gelmeden omuz boyuna ulaşıyorlardı. Ağustos ayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiği zaman ise, erkek dişi tohum ayırımı çoktan başlamış, mısırların boyu ise maksimum yükseklikleri olan üç metreye ulaşmış oluyordu.

Ames çocukları için, tohum ayıklama, ergenliğe geçiş için, karakter geliştirme yollarından biriydi. Tohum ayıklamanın amacı, mısırın kendisini döllemesini engellemekti. Yaz ayı boyunca, binlerce çocuk işe alınır, tarlalarda dolaştırılarak, mısırların polen üreten üst kısımlarını toplamaları istenirdi. Bu şekilde mısırlardan toplanmış olan değişik polenler, tarlada başka bir yerde yetiştirilmek için toplanmış olup, tohumlanmamış olan mısırları döllemek için bırakılırdı. Sonuçta elde edilen mahsul; sağlıklı, yüksek kaliteli ve daha lezzetli tatlı mısır olurdu.

Düşünüldüğünde, mısır tohumlarının dişilerini erkeklerini ayırmak aslında romantik bir işti. Polen tozları yüzlerce dönüm araziye uçarken, mısırlar doğaları gereği üremek için çabalıyorlardı. Tohumları çıkarılmış mısırlara 'dişi', üstlerinde tohum bulunan ve henüz ayıklanmayan mısırlara ise 'erkek' deniliyordu.

Kızlar, neyin nasıl yapılacağını çabucak kavrarken, işin içinde pek az romantizm olduğunu da anladılar. Kendini tekrar eden, akıl uyuşturan ve ağırlaştıran bir işti. Her gün, hava çok fazla ısınmadan, sabah 05:00'te kalkıyorlar, mısır firmaları tarafından ayarlanmış eski okul otobüslerine binerek tarlalara gidiyorlardı. Sonraki sekiz saati, yaklaşık 800 metre uzunluğundaki mısır sıraları arasında dolaşıp, mısırların polenlerin bulunduğu üst kısımlarını ayırarak geçiriyorlardı. Günün sonunda, binlerce bitkiyi ayıklamış ve 16 km'ye yakın yol yürümüş oluyorlardı.

Sabahları hava bazen serin olurdu. Kızlar elbiselerinin içine giren ve ayak bileklerinden yukarı uzanan çamur ile uğraşmak zorunda kalıyorlardı. Öğle vakti geldiğinde ise sıcaktan ve ısıran böceklerden dolayı bayılacakmış gibi oluyorlar, yapraklara sürtünmekten dolayı ise derileri sürekli kaşınıyordu. Mısırların sebep olduğu kızarıklıklar için bandana takıp,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun kollu tişörtler ya da pantolonlar giyiyorlar ama öğleden sonra hava iyice sıcak olduğu zaman, giysi katmanlarını tek tek çıkarmaya başlıyorlardı. Kızlar bronzlaşmayı severlerdi, ancak mısırların sebep olduğu, bütün vücutlarına yayılmış olan kızarıklıklar, feci güneş yanıklarına benzerdi. Ayrıca, tohum toplayıcılarının, sıcak ve bunalma sonucu, delilikle sonuçlanan, 'mısır ateşi' denilen bir hastalığa yakalandıklarına dair dedikodular da ortalıkta dolaşırdı. Böyle bir hastalığın varlığı şüpheliydi, çünkü kimse bir 'mısır ateşi' kurbanı ile karşılaşmamıştı.

Diana, bir gece işten sonra Kelly'ye bir not yazmıştı; *Çalışma şartları iğrenç! O kadar ıslak ki, burada ölebilirsin! Kendimi Vietnam Savaşı sırasında pirinç tarlalarında çalışan işçiler gibi hissediyorum. Perişan bir halde yürüyoruz, yürüyoruz ve yürüyoruz. Ekibimin yarısı bu işi çıplak ayakla yapıyor, dün ben de denedim, ama lanet olsun ki ayağımı kestim.*

İmkânların kısıtlılığının ve şartların zorluğunun yanında, kızlar birlikte çok da eğlenmişlerdi. Bir süre önce, yirmili yaşlarının başında kızların şefi olan balıketli ve iri göğüslü genç kız, ıslak tişört yarışmasını kazanmıştı. Kızlar, şefleri gün boyu çalışıp terlerken ekipteki erkeklerin onu seyretmelerini izlemekten keyif alıyorlardı.

Kızlar ayrıca, tarlalarda çalışan en yakışıklı çocuğu seçmek için oylama yaparlardı; ancak çoğu zaman tohum ayıklama işi, yalnız başına hareket etmeyi gerektiren bir aktivite olurdu. Her kızın tohum ayıklamak için ayrı bir sıra mısırı vardı ve bu mısırların da boyları çok uzun olduğu için, birbirlerini göremiyor ve konuşamıyorlardı. Sadece sıralarının sonuna geldikleri zaman bir iki kelime etme fırsatı yakalayabiliyorlardı. Erkeklerde orada oluyordu, ancak kızlar onlarla iletişime geçebilmek için genellikle ölümüne yorgun ve de kirli oluyorlardı. (Daha sonra eşi olacak kişiyle Sally'nin çocukluklarında ortak tohum ayıklama deneyimleri olmuştu. Sally'nin kocası, bir gün herkesten daha yavaş olduğu için kendi sırasındaki mısırları herkesten sonra bitirebilmiş ve de otobüsü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçırmıştı. O zamanlar ailesini arayacak bir cep telefonu ya da mısır tarlalarının arasında telefon kulübesi olmadığı için kimseye haber verememiş, medeniyete doğru yürümeye başlamıştı. Kilometreler sonra, yanından geçen ve de tanıdığı biri onu arabasına almış ve de gideceği yere bırakmıştı.)

Cathy, Los Angeles'ta makyöz olarak çalışmaya başladıktan sonra, bir gün model Cindy Crawford ile çalışırken sohbet etmeye başlamıştı. Sohbet esnasında komşu eyaletlerden oldukları ortaya çıkmıştı. Biri Iowa'dan, diğeri ise Illinois'dendi. DeKalb, Illinois'de yetişen Cindy, aynı kızlar gibi, on altı yaşında mısır tohumu ayırıcısı olarak çalışmıştı. Tarladayken, yerel gazetelerden birinin fotoğrafçısı resmini çekmiş, model avcıları da bu resmi görüp onu keşfetmişlerdi. Cindy bir daha tohum ayırmak zorunda kalmadı. Bir sonraki yaz, model olmuştu.

Cathy, kendisini tutamamış ve Cindy'ye, kızlarla birlikte yaşadığı tohum ayıklama maceralarını anlatmıştı. "O ve ben tohum ayıklama anısına sahip olmuştuk," demişti Cathy. "Anılarımız üzerinden birbirimize bağlandık." Daha sonra, kızlara karşılaşmalarındaki ve sohbetlerindeki detayları anlatacaktı. Her şey bir yana, mısır tarlalarında tohumlama işinde çalışan kızlar arasında aynı savaş alanında çarpışan askerlere özgü bir birliktelik oluşuyordu. Cindy Crawford'un da bunun bir parçası olduğunu bilmek güzeldi.

Bugün, ekipten Iowa'da yaşayan tek kız olan Sally – Ames'in 290 km kuzeybatısında Spirit Gölü'nde yaşıyor – mısır tarlalarının yanından sürekli geçiyordu. Bazen diğer kızları ve tarlada çalıştıkları günleri düşünüp şöyle diyordu: "Şu geniş mısır tarlalarında, bir günlük sıkı çalışmanın ne kadar onurlu olduğunu öğrendik."

Kızlar, tabii ki, mısır tarlalarında sadece çalışmayı öğrenmemişlerdi. Bugün kızlar için, bir koçan mısır; buluşma, cilve ya da kendisini fark etmeyen bir çocuk için ağlama anılarını da geri getiriyordu. Lise hayatları boyunca, kışın bile,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames'teki mısır tarlalarının derinlerinde düzenlenen fıçı bira partilerine giderlerdi. Bir öğretmen çocuğu olan arkadaşları Jeff Mann, bodrumlarında bulunan eski bir teksir makinesi ile hangi mısır tarlasında biranın tam olarak nerede bulunduğunu gösteren (ama polislerin bulunmadığı) haritaları basıp, yüzlerce çocuğa dağıtırdı.

Iowa'daki içki içme yaşı 1978'de, on sekizden on dokuza yükseltilmeden önce, parti organizatörleri Ames Lisesi'nde tarlalardaki fıçı partilerinin nerelerde olduğunun duyurusunu, son sınıftakilerin içki içme yaşı yasal olduğu için, yapabiliyorlardı. (1986'da içki içme yaşının yirmi bire çıkarılmasına rağmen, küçük yaşta alkol kullanımı asla azalmadı. Diğer üniversite şehirleri gibi, hızla büyüyen lise çocukları üniversitedekileri örnek alıyorlardı.)

Bazı fıçı bira parti gecelerinde, kızlar, karanlık çakıllı yollardan geçerlerken, bir şekilde kaybolurlardı. Sonra bir anda, etraflarını saran binlerce mısırın arasında, ileride, elliye yakın lamba, karanlığın içerisinde "Parti bu tarafta!" diye işaret edip parıldardı. Yaklaşıp arabayı çektiklerinde, Jeff Mann ya da diğer parti organizatörleri orada olup, bir plastik bardak bira için 5$ alırlardı. Bir fıçı bira, 30$ civarında olup, yaklaşık 165 bardak biraya karşılık geliyordu. Bir parti gecesinde ise dört veya beş fıçı bira tüketiliyordu. Fıçı başı 200 kişiden, kişi başı bir beşlik olarak hesaplandığında, Mann, bir gecede 850$ kâr ediyordu. Ames Lisesi'nin yıllıklarının birinde, fıçı partiyi düzenleyenlerden birinin elinde 5$'lık fişlerle birlikte gülerken çekilmiş bir resmi vardı.

Kızlardan bazıları daha on beş yaşındayken tarlalardaki fıçı partilerine katılmaya başlamıştı. Kelly'nin annesi, kızını; bir çocuğun tarlaların derinliklerinde neden herkesten para topladığını merak etmiş ve şehrin 15 km dışındaki ilk partisine kendisi götürmüştü. Kelly annesine; "Ama anne, müzik yapan grubun ve de domuz rostosunun parasını ödeyebilmesi için onlara yardım etmemiz lazım. Orada bir orkestra ve de büyük bir domuzda var," demişti. Annesinin bir parça aklı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karışmış, ancak yapılan açıklamayı kabul edip oradan uzaklaşmıştı. Kızları eve geri bırakacağına söz veren çocuk çok sarhoş olduğu için, ehliyeti olmayan on beş yaşındaki Karla direksiyon başına geçmişti. Medeniyetten uzakta, karanlığın içinde ve engebeli yollardan geçerek, kızlar sağ salim Ames'e dönmeyi becerebilmişlerdi.

Partiler çok eğlenceli ve gürültülü geçerdi. Çocuklardan birinin getirdiği büyük teybin hoparlörlerinden Nugent ya da Bruce Springsteen en yüksek sesle inletirdi etrafı. Çocuklar, Meat Loaf'ın *Bat Out of Hell* albümünden hit şarkıları hep bir ağızdan söylerlerdi.

Partilere alıştıkça, Ames kızları tahmin edilebilir kişiliklerini sergilemeye başlamışlardı. Sheila her partinin yaşam damarı gibiydi. Bir mısır tarlasına girip yürümeye başladığında, *Cheers* dizisindeki bir karaktermiş gibi, herkes "Sheila!" diye bağırırdı. Herkes onun adını bilir ve onu gördüğüne memnun olurdu.

Bu esnada, doktorun kızı olan Marilyn ise partilerde daha dikkatli davranır ve başını belaya sokmamaya çalışırdı. Ailesini utandırmaktan ödü kopar, bir sonraki günün *Ames Tribune* gazetesinde – *Doktor'un Küçük Yaştaki Kızı Mısır Tarlalarında İçki İçerken Yakalandı* – gibi bir başlık yayınlanırsa neler yapacağını düşünürdü. Mısır tarlası partileriyle ilgili hatırladığı en önemli anısı, polislerin alana yaptığı baskın ve kendisinin ise tarlaların derinliklerini koşarken ayaklarının altında ezilen mısır koçanlarının çıkardığı sesti. Kalbi hızlıca atarken, mısırların arkasına gizlenmiş ve ortalığın durulmasını beklemişti.

Şimdi birer yetişkin olan kızlar, çocuklarının tabaklarına birer kaşık mısır koyarken, akıllarına hatıraları geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Müdahale

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son zamanlarda, Ames kızları, kendi kızlarının sosyal durumları konusunda birbirleriyle elektronik posta ve telefon ile iletişimlerini arttırmışlardı. Kız çocuklarının birbirlerine bugünlerde nasıl davrandığını gördükçe dehşete kapılıyorlardı. Her gün, kızları yanlarına gelip annelerini; kendilerini küçük görmede becerikli, yanlışlarını bulup herkese afişe etmekten çekinmeyen veya sürekli olarak içinde bulundukları gruba 'ait olmadıklarını' söyleyen kaba kız stereotipinin varlığına dair ikna etmeye çalışıyorlardı.

Ames grubu kızlarından bazılarının çocukları sosyal gruplarının etrafında dolaşıyorlar ve de kabul edilebilmek için çabalıyorlardı. Çocukken tanıştıkları ve kardeş gibi gördükleri on yakın arkadaşı olan anneleri için bunu izlemek kalplerini sızlatıyordu. Çocuklarından bazıları, birkaç kız ile anlamlı bir bağ kurabilmeyi becerebilmişti, ancak bu durumda bile diğer kızlar tarafından reddedilme riskleri vardı.

Yeniden bir araya geldikleri bu toplantıda, kızlardan biri, on iki yaşındaki kızının başına gelen ve onu çok üzen bir olayı anlattı. Kızı cep telefonunu bir yerlerde bırakmış, başka bir kız arkadaşı da telefonu bulup biraz yaramazlık yapmak istemişti. Telefonda kayıtlı ve kendisinin de tanıdığı bir erkeğe, arkadaşının telefonu üzerinden *Sana âşığım. Benimle ne kadar ileri gitmek istersin?* mesajını yollamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızcağız – kimliğinin açıklanmasını istemedi – arkadaşının kendisiymiş gibi davranarak böyle bir şey yaptığı için çılgına döndü. Arkadaşını çok iyi bir sırdaş olarak düşünürken, yaşadığı utanç ve de aşağılanmadan çok, aralarındaki ilişkinin bu şekilde saldırıya uğramasına çok üzülmüştü. İki kız arkadaş kaldılar, ancak bu sosyal ilişkilerin gerçeklerini öğreten ağır bir ders olmuştu.

Araştırmacılar, günümüz neslinin kız çocukları ile ilgili olarak endişeli. Yapılan araştırmalar, ortalama bir kız çocuğunun ömür boyu sürecek bir diyet insanı olarak yetişeceğini, bozulmuş bir vücut yapısı algısı olacağını ve duygusal olarak klişeler ile yaralanacağını öne sürüyor. Bazı topluluklar, bugünlerde genç kızlar için güçlendirme çalışmaları düzenlemeye başlamışlardı. Bu toplantılardaki liderler, katılan gençlerin kendine olan güvenlerini yükseltmeye çalışıyorlardı. Orta Batı'da aileler için bu gibi toplantıları düzenleyenlerden biri de Kimber Bishop Yankee'ydi. Ailelere çekindikleri haberleri veriyordu: "Burada kendi kendine bir sürü kötü şey söyleyerek dolaşan kızlarımız mevcut. Tek söyledikleri şu: Ben şişmanım, ben çirkinim, ben aptalım." Kimber ailelere kızlarının beden dilleriyle ne demek istediklerini de anlamaları gerektiğini söylemişti; "Eğer bir genç kızın kendine güveni yoksa vücudunun küçülmeye başladığını gözlemleyebilirsiniz." Toplantılarında, uyarı işaretlerinin nasıl algılanabileceğinden bahsediyordu: "Kızların çoğu, boylarının uzaması durmadan kilo alırlar, bu aşamada aileden ya da acımasız arkadaşlardan gelecek olan yorumlar travmatik olabilir. Ayrıca bugünün seks kültüründe de büyük baskı bulunmaktadır. Eğer genç kızın vücudu yeterince gelişmemişse, klişelerden kaçmak için çabalayacaklardır. Bu yüzden Ames kızları gibi ailelere, kızlarının hayatlarındaki etkileri gözlemlemenin ne kadar önemli olduğu anlatılıyor, sadece kızlarının arkadaşlarını değil, aynı zamanda arkadaşlarının ailelerini de tanımaları gerekiyor."

2008'de yapılan 'Kendine Güven Üzerine Ulusal Rapor'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlıklı çalışmada, kendine güveni düşük olan genç kızlar, *ulusal kriz* olarak tanımlanıyordu. Kabalık ve sorunlar ile karşılaşan kızların % 70'i, diğerleri ile kıyaslanamayacağını belirtmişti. Uygulamalı çalışmalar yapan bir araştırma şirketi olan StrategyOne'ın yaptığı çalışmada, özgüveni düşük olan kızların % 75'inin, yeme bozukluğu, kendisini yaralama ya da diğer kızlara kötü davranma gibi zararlı aktivitelerde bulunduğu ortaya çıkmıştı.

Angela'nın evindeki büyük buluşma öncesinde, kızlar çocuklarının hayatlarındaki acımasız arkadaşlarıyla ilgili olarak birbirlerine elektronik posta yollayıp konuyu tartıştılar. Birkaçı aynı yorumu yaptı: "Biz asla böyle olmadık."

Jenny ise elektronik postalarda yazanları okuduktan sonra, bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissetmişti. "Ah evet, bizler kesinlikle böyleydik," diye yazdı herkese. Kızlara hatırlatmadan edemedi: Kalplerinde, kendilerinin de acımasız davrandıkları zamanlar olduğunu biliyorlardı. Jenny'nin kastettiği, 1980'de yaşadıkları, bugünün modern deyimiyle "müdahale" dedikleri olaydı. Bir grup insanın bir araya gelerek ortak bir arkadaşa yardım edip hayatına yön vermesini sağlamak, müdahalenin tanımıydı. Ancak 1980'de bir gece olan bu değildi ve kızlar bunu çok iyi biliyorlardı.

Yıllar boyunca, aralarından bazıları çok fazla utanç ve suçluluk hissettikleri için, bu olay ile ilgili olarak konuşmaktan kaçınmışlardı. Bu geleneksel buluşmalarında bile, her şeyi en derin haliyle hatırlamalarına rağmen, Sally izin verene kadar, kimse neler olduğu ile ilgili konuşmaya istekli değildi.

Şu anda Iowa, Spencer'da popüler bir beşinci sınıf öğretmeni olan Sally, oldukça rahat, özgüveni yüksek, eğlenceli bir kadındı. İyi bir evliliği, on dört ve on iki yaşında olan iki kızıyla birlikte sorunsuz yürüyen bir ilişkisi vardı. İnsanlar onu dengeli, iyi niyetli ve anlayışlı olarak tanımlarlardı.

Ancak gençken, Sally Ames kızlarının en havalılarından değildi. Lisede, sırf Cathy istediği için gruplarının bir parçası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmuştu. Cathy'nin Sally ile olan ve St. Cecilia'daki ilkokul zamanlarına dayanan arkadaşlığının kökeninde, sadakat, geçmiş ve de bilinirliğin verdiği rahatlık vardı. Cathy, Sally ile vakit geçirmeyi seviyordu. Sheila dışında, diğer Ames kızları Sally ile aynı şekilde bir bağ kuramamıştı. Kızlar, Sally'nin akıllı ve tatlı olduğunu ve büyük bir kalp ile espri yeteneğine sahip olduğunu biliyorlardı. Ama aynı zamanda onu çok sessiz, çok utangaç ve erkekler ile ilgili hiçbir fikri olmayan bir kız olarak da algılamaktaydılar. Grupla arasına hafif bir mesafe koyarak kendisini rahat hisseden Marilyn'in aksine, Sally'nin gruba nasıl uyum sağlayacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hatta uyum sağlamak istediğinden de emin değildi.

Sally'ye karşı kızların bir kaçının gösterdiği kararsız davranışlardan dolayı, Cathy onun grup içindeki mutluluğunu sağlamayı kendisini sorumlu kılmıştı. Bütün Ames kızları sinemaya gittiği zaman, Sally'nin yanına otururdu. Cumartesi gecesi için plan yapıldığında, herkese "Sally'yi almayı unutmayın," diye hatırlatırdı. En az birkaçı Sally'yi almaya söz verirler, ancak onu almaya gitmezlerdi. Bugün bile, Sally'nin annesi onu almaya geleceklerine söz verdikleri için kızının kapıda nasıl beklediğini hatırlıyor.

Sally, komik ve cana yakın olabilirdi, ancak diğerleri kadar hızlı büyümeye direnmişti. Lise boyunca, her Cadılar Bayramı'nda kostüm partisi düzenlenirdi. Partinin birinde, kızların çoğu, kendilerini olduğundan güzel gösteren hatta kışkırtıcı kıyafetler giyinmeye çabalarken, Sally rahibe kıyafeti ile gelmişti. Bu kostüm, kızlardan bazılarının gözlerini devirerek tepki vermesine yol açmıştı.

On birinci sınıftayken okulun sponsor olduğu ve bütün kızların katılacağı Doğu Kıyısı Gezisi vardı. New York, Philadelphia ve Washington'ın görüleceği bu okul gezisinde otobüs Iowa'dan kalktığı andan itibaren, Sally dışlanmış olduğunu hissetmişti. Bütün öğrenciler toplanıp Annie'yi görmeye gittiklerinde, bazı kızlar Sally'ye özellikle arkadaşça

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sally ve Cathy, o zaman ve şimdi.

davranmamışlardı. Sally, Sheila ve Karen ile iletişime geçmekte zorlanıyordu. Jenny ile oda arkadaşı olmuş, ancak aynı soğuk tavrı ve davranışları ondan da görmüştü. Karla, Diana ve Kelly bazen kendi kendilerine takılıyorlardı. (Üçü bir restorana gidip kendilerine şarap servisi yaptırmış, getirdikleri *Playgirl* dergisi ile eğlenmişlerdi. Okul, her öğrencinin yağmurluk getirmesini tavsiye etmiş, üç kız birbirlerine uyan trençkotlarını getirmişler ve New York'ta popüler kızlar gibi dolaşmışlardı.)

Diğer kızlar birbirleriyle kaynaşırken, Sally yalnız kaldığını hissediyordu. New York'ta geçirdikleri bir gece kızlar akşam yemeği için bir restorana gitmeyi planlıyorlardı. Bu arada Sally birinin, "Neden Sally bizimle gelmek zorunda?" diye sorduğunu duydu. Sonra birisi yüzüne karşı "Ah, sen de mi geliyorsun?" dedi. O gece yemekte, Sally siparişi verirken, kızlardan biri – kim olduğunu hatırlamıyordu – onun lafını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kesip, "Senin ne istediğin ile gerçekten ilgilenmiyoruz!" demişti. Masadakilerin bazıları kıkırdamıştı.

Sally açıkça dışlandığını görüyor, ama bunun neden olduğunu bilmiyordu. O gece, "Onlara ne yaptığımı merak ediyorum. Neden benimle birlikte olmak istemiyorlar?" diye düşünerek uykuya daldı. Aslında, mesajı almıştı. Gezinin geri kalanı boyunca, grubun dışından bir kız ile takılmış, saatleri sayarak, otobüsün Iowa'ya geri dönmesini beklemişti.

En yakın arkadaşı olan Cathy, Doğu Kıyısı macerasına katılmamıştı. Herkes döndükten sonra, kızlardan bir ikisi, Cathy'yi yanlarına alıp, Sally'nin uyum sağlayamamasıyla ilgili şikâyette bulundular.

Cathy ortaya çıkan bu problemle ilgili olarak annesi ile konuşmuştu. "Benim de o geziye gitmem lazımdı," demişti. "Eğer Sally ile birlikte olsaydım, bunların hiç biri olmazdı. Şimdi ona karşı bir grup oluşturdular ve ben ne yapacağımı bilmiyorum." Kızlar, Cathy'yi Sally'nin koruyucusu olarak görüp, onu sorumlu tutuyorlardı. Cathy onun en büyük ve en yakın arkadaşı olarak, Sally'yi korumak zorunda hissediyordu.

Annesi kızını dinleyip durumu tarttı. "Eğer kızların Sally ile ilgili bir sorunları varsa, ona karşı kaba olup arkasından konuşmak yerine, bir araya gelip olayları olgunlukla tartışmalılar. Onları bizim eve davet etmelisin. Her şeyi burada çözebilirsiniz," diyerek akıllıca bir tavsiye vermişti. Cathy'nin annesi kızların konuşup, sarılıp, kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünmüştü.

Pijama partisi ayarlanmış, kızlar Cathyler'in evine uyku tulumları ile gelmeye başlamışlardı. Önce Cathy'nin annesi ile birazcık konuşmuşlar, sonra bodruma inmişler, halı ile kaplanmış olan zeminde daire halinde oturmuşlardı. Kızlardan bazılarının işleri olduğu için o gece gelememişlerdi. Yine de daire oluşturacak kadar yeterli sayıda kız gelmişti.

Cathy'nin görevi bir çeşit toplantı yöneticisiydi, ancak sadece sorunun ne olduğunu söyleyebilmiş ve ardından kızlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuya dalmışlardı. İlk başta her şeye kusur bulan yorumlar vardı. Kızlar Sally'nin giyinmesinden, konuşmasından ve yemek yemesinden rahatsızlık duyduklarını söylediler. Cuma akşamları partilerinden, Sally'nin yeteneksizliğinden bahsettiler. "Sadece orada duruyorsun," demişti birisi. "Hiçbir şeye katılmıyorsun."

Başka bir kız ise, "Daha eğlenceli olmalısın. Olaylara katıl! Erkeklerle konuş! Saksı gibisin. Ve eğer içimizden biri kalkıp diğer odaya giderse, onu takip etmek zorunda değilsin. Kuyruk gibisin."

Bu durum bir süre daha devam etti. Kızlar, Sally'de yanlış buldukları her şeyi söylediler. Bu şekilde yüklenmenin bir anlamı yoktu, çünkü kimsenin gidecek bir yeri yoktu, nihayetinde bu bir yatıya kalma gecesiydi.

Cathy, her şey bitene kadar Sally'nin yanında oturdu. Sanki fiziksel yakınlığı sayesinde, arkadaşını sözlü saldırılardan koruyabilecekti. Cathy, yaptıkları bu 'müdahale'nin annesinin tahmin ettiği gibi bir toplantı olmadığının farkındaydı, ancak arkadaşını yeterince güçlü bir şekilde koruyacak kelimeleri ya da cesareti bulamamıştı. Cathy, diğer kızlarla aynı fikirde olmamasına rağmen, onlarla aynı odada bulunduğu için kendisini onlardan biriymiş gibi hissediyordu.

Kızlar iddialarını kısaca listelemeye devam ederlerken, Sally taş kesilmişti. Kendi kendine düşünüyordu: "Hala anlamıyorum. Ben ne yaptım?" Ancak bir türlü kelimeleri toparlayıp kızlara bunları söyleyemedi. Kalbi göğsünde atarken, kendini savunamadan sadece orada öylece oturup kaldı. Sonunda biri söyleyiverdi: "Artık bizimle birlikte takılman gerektiğinden emin değiliz. Bizden çok farklısın."

Sally gözlerinden yaşlar süzülen Cathy'ye baktı. Herkes sessiz bir şekilde önüne bakıyordu. Sally sonunda konuştu: "Tamam. . . . Tamam. . . . Eğer böyle hissediyorsanız. . . Tamam."

Sally için pijama partisi bitmişti. Aklında "Hepinizin canı cehenneme!" diyordu, ancak bu sesli söyleyecek cesareti bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamıyordu. Eşyalarını topladı, veda etti ve sessizce çıktı. O dakikaya kadar kendini tutan Sally, kapıdan çıktıktan sonra kendisini gözyaşlarına bıraktı.

Evine vardığı zaman, annesinin yatak odasına gitti. O dakikadan sonra haykırarak ağlamaya başladı. Yıkılmış hissediyordu. Bütün hikâyeyi başından sonuna kadar dinleyen annesi, sonunda kızına: "Kızım biliyorsun, o kızlar gerçekten de en iyi kız grubu değiller." Annesi kızını, okuldaki daha az sinsi olan kızlarla arkadaşlığını kuvvetlendirmesi konusunda cesaretlendirmişti. "Sen muhteşem bir çocuksun. Hayatında başka kız arkadaşların da olacak. Onlar sana daha iyi davranan arkadaşlar olacaklar."

Sally'nin annesi hemen telefona sarılıp, kızlarının yaptığı ya da söylediği şeylerle ilgili diğer kızların ailelerini aramadı. Ailelerin aşırı korumacı olduğu günümüzde yapılabilecek ve işe yarayabilecek bir hareket olmasına rağmen, o zamanlarda, anne babalar daha arka planda olurlardı. Bunun yanında, Sally'nin annesi, herhangi bir müdahalenin sonucunda diğer kızların Sally'yi kucaklamasının kesin olmadığını da biliyordu. Eğer kızını gruplarında istemiyorlarsa, o zaman Sally iyi ki onlardan kurtulmuştu.

Yıllar sonra, o zamanı hatırladıklarında, Sally, o geceki müdahale toplantısının hayatının en önemli anlarından biri olduğunu söylüyordu. Yıkıcı ve de acı dolu olmasının yanında, aynı zamanda özgürlüğe ve hayatını değiştirmeye adım attığı bir gece olmuştu. "Söylediklerinin bir kısmı doğruydu. Birlikte takıldıkları çocukların yanında rahat olamıyordum. Hatta bazıları beni birazcık ürkütüyordu.

"Arkadaşlarım tarafından dövülmüş gibi hissiyle eve dönüp annemle konuştuktan sonra, onun bana tamamen duymaya ihtiyacım olan şeyleri söylediğini fark ettim. Diğerlerinin anneleri ile konuşup olanları düzeltmeye çalışmadı. Bunun yerine, bana akıllı, eğlenceli ve kibar bir insan olduğumu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hatırlatıp, başkalarına verebilecek çok fazla şeyim olduğunu ve bir sürü başka arkadaşım olduğunu söyledi.

"Ebeveynlik ile ilgili ilk büyük dersimi böyle almıştım. Diğer ailelerle, öğretmenlerle ya da koçlarla gidip konuşarak çocuklarımız için her şeyi düzeltmeye çalışmak bizim işimiz değil. Çoğu aile, çocuklarının öğretmenleri ile konuşarak onlar için özel bir ayrıcalık elde etmeye çalışırlar. Koçları ile konuşarak, fazladan oynama saati isterler. Çocukları için her şeyi doğru yapmaya uğraşırlar. Onlar için mükemmel bir dünya isterler. Ama bizim işimizin çocuklarımızın kendi işlerini yapabilme kapasitelerine sahip olmalarını ve kendilerine bu dünya ile baş edebilmek için inanmalarını sağlamak olduğunu anladım. Bizim görevimiz çocuklarımızın bu dünyada yaşayabilmesini sağlamak. İşte bu yüzden annemin hareketi benim için her şeyi kavradığım bir andı. Annemin bunu yapışını seyrettim."

Cathyler'deki müdahale toplantısının ardından geçen günlerde, Sally kendisine dürüştçe bakması gerektiğini hissetmişti. Kişiliğini arama süreci, sonradan kendisine verdiği bir hediyeye dönüşmüştü. "Kendimi tanımlamaya başladığım bir andı ve benim için de iyi olmuştu, çünkü beni daha katı ve daha iddialı yapmıştı. Bazen hatalar yaptığım halde olduğum insan olmaktan mutluydum ve kimse için değişmem gerektiğini düşünmüyordum. Bunun bilincine varmak mükemmel ve de çok rahatlatıcı oldu. Kendime olan güvenimi kazanmamda da yardımcı oldu."

Daha on altı yaşındaki Sally, diğer kızların bu şekilde davranmalarının altında yatan sebeplere büyük bir olgunluk ile bakabiliyordu. Diğer kızların neden kendisine sırtlarını döndüğünü düşündü. Cathy ile olan ilişkisinden dolayı kendisini kıskanabilmiş olabilecekleri sonucuna vardı, çünkü kızlar Cathy'nin kendilerine daha yakın olmalarını istiyorlardı. Vardığı son nokta ise şu oldu: "Bende bir sorun yok. Kendimi daha fazla sorgulamayacağım. Kendimi geri çekeceğim. Benim başka arkadaşlarım da var ve ben her gruba uyum sağlayabilirim. Kesinlikle bunu yapacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yetişkin olarak, geçmişe takdir ile bakıyordu. "Müdahale sayesinde diğer kızları tanıma fırsatım oldu. Eğer bu olmasaydı, onlarla bu kadar vakit harcayamazdım. Üniversiteye gittiğim zaman kim olduğumu çok iyi biliyordum."

İçlerinde Sally'nin olmadığı eski fotoğraflar buluşmada elden ele dolaşıyordu. Sally'nin grup dışında olduğu periyodun fiziksel kanıtlarıydılar.

Lise bittiği zaman, her nasılsa, bütün kızlar Sally'yi etraflarında istediklerini fark ettiler. Sally tabii ki Cathy ile yakın arkadaş olmaya devam etmişti. Diğerleriyle de, onu partilere ya da birlikte ödev yapmaya devam ettikleri zaman minik minik yakınlaşmaya başlamıştı. Ayrıca Karla, Karen, Cathy ve Jenny'yi Body'de dondurma servisinde çalışırken de gördüğü için, aralarındaki bağ kopmamıştı.

Kızların buluşmaya getirdiği fotoğraflar arasında Ames Lisesi mezuniyetinde, on kızı birlikte otururken ya da birbirlerini kucaklarken çekilmiş olanları da vardı, hepsi de gülümsüyordu. Sally bu resimlerin hiç birinde yoktu. Kızlar Sally'yi seremoni esnasında kendileriyle birlikte oturması için davet etmişlerdi. Sally onlara katılmayı düşünmüş – böyle yaparsa kendisini iyi hissedeceğini biliyordu – ancak sonunda diğer arkadaşları ile oturmayı tercih etmişti. "Diğer arkadaşlarımla oturmayı tercih etmemin sebebi belki de onların bana sadık olmalarını düşünmemdi," diye açıklayabiliyordu artık Sally. "Belki de bu, müdahale toplantısının intikamıydı."

Kızlar Cathyler'deki o geceyle ilgili kendilerini toparlayamadıkları için, bir türlü sona ermeyecek bir pişmanlık duyacaklardı. Jenny kırklı yaşlarına vardıktan sonra bile, hiçbir zaman Sally'den gerçek anlamıyla özür dilemediğini düşünüyordu. Bu yüzden ona bir elektronik posta atarak af diledi. *Sana yaptığımız kaba, zalim, dar görüşlü ve çok çocukca bir hareketti*, diye yazmıştı. Jenny ayrıca, arkadaşına, o zamanlar kötü kızlar olduklarını düşünmek istemediğini de belirtmiş, ancak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o gece yaptıklarının kaba ve zalimce olduğunu kabul ettiğini de söylemişti.

Özrün kabul edilmiştir, diye yanıtlamıştı arkadaşını Sally. *O gece neler olduğunu unutmadım, ancak hepinizi uzun zaman önce affettim. Benim için çok acı veren zamanlardı, ancak bu deneyimden çok şey öğrendim. Sanırım bu olay beni daha iyi bir anne ve daha iyi bir öğretmen yaptı.*

(Son zamanda, Jenny, Sally'ye lisede yazdığı özür notlarını bulunca şaşırmıştı. Müdahale toplantısından sonra ne kadar üzgün olduğunu Sally'ye anlatmak için yaptığı bu girişimleri hatırlamıyordu; ancak genç kişiliğinin yaptığı yanlışları fark edip bunları düzeltme girişimlerinden dolayı da memnun olmuştu.)

Kızlar yetişkin olduktan sonra müdahale toplantısı ile ilgili konuşmaya başlamıştı. "Diğerlerinden de çok güzel özür notları aldım. Çok incelerdi ama gereksizdi. Hepimiz hayatımızın bir döneminde söylememiz ya da yapmamız gereken kötü şeyler söylemiş ya da yapmışızdır, ancak hepimiz affedici insanlarız. Belki de arkadaşlığımızın bunca sene sürmesinin tek sebebi budur."

Geriye bakınca, kızlar göründüğü kadar katı kalpli olmadıklarına inanmak istiyorlardı. İçten bir şekilde Sally'nin iyiliklerini istediklerini, gençliklerinin etkisiyle Sally'ye utangaçlığını yenmesi ve erkeklerin etrafında daha havalı olması için ipucu vermek istediklerini söylemişlerdi. Karen, "Eğer Sally hakkında başka biri bu şeyleri söyleseydi, anında onu korumaya geçerdik," diyor. Karen'ın anlatmak istediği bir ailenin içindeki dinamikler gibiydi; aile bireyleri birbirlerini eleştirebilirlerdi, ama dışarıdan birisi asla tek kelime edemezdi.

Cathy ise başlarından geçen bu olayın, bazı kızlar için karakter geliştirmede önemli bir yeri olmuştu. "O gece bizim evde yaptığımız toplantı, bana insanların kendi başının çaresine bakabilmelerine izin vermem gerektiğini öğretti." California'da yaşayan bir yetişkin olan Cathy, aynı şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koruyucu ve destekçi bir davranış şeklini belirli arkadaşlarına da gösterdiğini fark etmişti. "Hayatımda her zaman gittiğim yere peşimden sürüklediğim bir arkadaşım oldu. Gittiğim ortamlardaki insanlar ise yanımda getirdiğim arkadaşıma hemen ısınamazlardı. İnsanları onun ne kadar muhteşem olduğuna inandırmam gerekirdi." Cathy, Sally'nin on kızla liseden sonra arkadaş kalmasını olgunluğuna bağlıyor: "Sally'nin kişiliğinden dolayı hala birlikteyiz. Sally o gün ne olduğunu görebilme yetisine sahipti: Aptal kızlar her şeye kusur buluyorlardı."

Sally, Cathyler'in bodrumunda kimin ne söylediğini çok iyi hatırlıyordu. "İnsanlar hakkınızda kötü şeyler söylediği zaman, her zaman hepsini hatırlarsınız." Ancak bugün, durumun böyle olmasına başka açılardan da memnundu.

Olayın hatıraları, Sally'nin iki kızının kendilerine olan güvenlerinin oturması için çabalamasına sebep olmuştu. İkisinin de arkadaş bağımlısı olmamalarından dolayı gurur duyuyordu. Öte yandan da, bir öğretmen olarak, kötü niyetli kızların eğilimlerinin aşırı derecede farkındaydı. Beşinci sınıfa ders verdiği yıllar boyunca, 'havalı' gruplara şahit olmuştu: Nasıl giyindiklerine özen gösteren kızlar ya da erkeklerle flört etmek için daha sofistike duyulara sahip olan kızlar. Bu gruplar, bazen, sınıftaki, sosyal açıdan daha yavaş olan diğer kızları dışlıyorlardı. Sally bazen, sosyalleşmede yavaş olan grupların, gençlik öncesi döneme bir an önce geçmek istemediklerini, bir süre daha çocuk olarak kalmak istediklerini düşünürdü.

Sally bir keresinde, bir kızın başlamakta olan bir tartışma sırasında, bir grubun karşısında durarak nasıl kazançlı çıktığını görmüştü. Gruptan dışlanmış kızın verdiği tepkiden etkilenmişti. Genç kız kendi benliğinin bilinci ve kendisine olan güveni sayesinde dağılmadan olaydan sıyrılabilmişti. Ve sonunda da, grup içerisindeki yerine tekrar kavuşmuştu. Sally onunla gurur duymuştu: "Bana kendimi hatırlatmıştı."

Sally'nin annesi, Ames kızlarının artık birer orta yaş kadı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı olduğunu biliyor, senelerce kızını sevdikleri ve destekledikleri için takdir ediyor. Ama, Sally'nin Cathyler'in evinden ağlayarak geldiği geceyi ve kızı için içinin nasıl acıdığını asla unutmadı: "Sanırım kızlar şimdi ne yaptıklarını anladılar. Aslında yapmamaları gerekirdi. İşte bu kadar. Yapmamaları gerekirdi."

Yetişkin olmadan önce, kızların hayatlarında, kendilerini nasıl taşımaları gerektiği ile ilgili öngörü veren ve başkalarının onları nasıl gördüğünü ortaya koyan bir bölüm daha vardı. Olay, rezil mezuniyet pastası olarak anılıyordu.

Liseden mezun oldukları gece, kızlar Cathy'nin evinde pijama partisi için toplanmışlardı. Annesi, yerel bir süpermarketin pastanesinden bir pasta sipariş vermiş, üzerine de *K Kızlar Tebrikler!* yazdırılmasını istemişti. 'K', tabii ki aralarında bir şakaydı, çünkü okuldaki çocuklar onlara 'Kaka Kızlar' diyorlardı.

Cathy'nin babası pastayı aldı, eve getirdi, kutuyu açtı ve hiç kimse kutunun içindekine inanamadı. Süpermarketin pastanesinden biri, pastanın üzerine, büyük harfler ile *KAKA KIZLAR İĞRENÇSİNİZ!* yazmıştı. Daha da kötüsü, pastanın tüm yüzeyinde dışkı şeklinde şekerlemeler vardı. Beyaz kremalı tabanı ile pasta, sanki bir grup köpeğin gelip pislediği kar ile kaplı bir alana benziyordu. Pastanın üzerinde, pembe ve yeşil şekerlemelerden yapılmış şirin çiçekler de vardı, ama bunların da üzerine iğrenç dışkı şeklindeki kalıplardan konulmuştu. Bu, yemek istemeyeceğiniz türden bir pastaydı.

Kızlar üzüntü duymaktan çok eğlenmişlerdi – Karla hatıra defteri için, hemen pastanın fotoğrafını çekmişti – ancak Cathy'nin babası sinirden mosmor kesilmişti. Kızlar onu hiç bu kadar sinirli görmemişlerdi. "Hadi gidelim kızlar!" dedikten sonra, Karla, Kelly, Cathy ve bir kaçını daha Ford LTD'ye bindirdi. Hızla süpermarkete gittiler. Cathy'nin babası, sürekli özür dileyen şok olmuş mağaza müdürü ile görüştü. Müdür, bütün pastane çalışanlarını kapsayan genel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir inceleme başlatacağına söz verdi. Eğer dışkıya benzeyen kahverengi şekerlemeler üzerinde parmak izi varsa, onları bulacağını söyledi.

Kızlar, tabii ki, küçük gruplarını birilerinin sevmediğini biliyorlardı. Birkaç kez, Jenny arabasını, birkaç çocuk benzin deposuna şeker attığı için çalıştıramamıştı. Marshalltown'dan çocuklarla çıktıkları için, kızlardan bir kaçının evlerine, sınıflarındaki kızgın erkek arkadaşları tarafından yumurta atılmıştı. Bir keresinde de *Kaka Kızlar* yazısı, Cathyler'in evine giden merdivenlerin üzerine sprey boya ile yazılmıştı.

Ama kim bir süpermarkette pastalarını mahvetmek istemiş olabilirdi ki?

Şüpheler hemen, eski Ames Lisesi mezunlarından ve mutfak bölümünde çalışan Nancy Derk üzerinde yoğunlaştı. Okulda sürekli olarak sporcu kız arkadaşlarıyla takılan Nancy, 'Kaka'ları faziletli geçinen, görünüşlerine önem veren ve erkeklerle alay etmeyi seven, rahatına düşkün bir grup olarak tanımlardı. Genel olarak hepsine mesafeli olsa da bazılarına hayranlık duyuyordu. Şimdi Stanhope – Iowa'da bir çiftlikte yaşayıp, et işleyen bir fabrikada çalıştığından, Nancy'yi liseden sonra kızların hiçbiri görmemişti. Dediğine göre Marilyn ile hiçbir sorunu yoktu ("O çok akıllıydı ve kendine has bir zekâsı vardı."). Sheila'yla ("Çok kıpır kıpırdı.") ya da Sally ile ("Onu sürekli Cathy'nin yanındaki kız olarak hatırlıyorum, iyi bir kızdı.") de bir derdi yoktu. Kelly ile ortaokuldan arkadaştı ve onun iyi bir sporcu olduğunu hatırlıyordu. Aslında bütün kızlar ile arası iyiydi. Sorun kızların grubuydu. Hepsi bir araya geldiklerinde onu sinir ediyorlardı.

Süpermarkette, pastaların sunulduğu bölüm, pişirildiği bölüme bitişikti ve Nancy'nin Ames Lisesi'nden tanıdığı ve K Kızlar'dan hoşlanmayan bir arkadaşı ise fırın da çalışıyordu. Mezuniyet gününün, öğleden sonrasında işe vardığında, genç kız, pastanın hazırlandığını ve de süslemelerinin bittiğini görmüştü. Hemen Nancy'ye haber vermişti. Pastayı görür görmez, ikili onu bozmaları gerektiğini biliyorlardı. Nancy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi "O kadar tahrik ediciydi ki..." diye itiraf ediyor. Bütün süslemeleri çıkarıp, *K Kızlar Tebrikler!* yazısını, *KAKA KIZLAR İĞRENÇSİNİZ!* ile değiştirmişlerdi. Bitirdikten sonra, dışkıya benzeyen şekerleri eklemek, sanki uygun noktalama işaretlerini koymaya benziyordu.

Pastayı mahvetmeyi bitirdikten sonra, kutusunun kapağını defalarca bantladılar, bu sayede onu almaya kim gelecekse kutuyu açmak için zahmete girmeyecekti. Öyle de oldu. Cathy'nin babası pastayı alıp eve götürene kadar kutu açılmadı.

Cathy'nin babası ve kızlar şikâyet için süpermarkete geldiklerinde, Nancy ve arkadaşı mekanı çoktan terk etmişlerdi. Ancak müdür, kızların şüpheli olma olasılığının yüksek olduğunu fark ederek onları geri çağırmıştı. Onlara eğer yaptıklarını itiraf etmezlerse, pastanın üzerindeki *KAKA KIZLAR İĞRENÇSİNİZ!* yazısını incelettirmek için bir el yazısı analisti tutacağını söyledi. Müdürün asıl derdi, Cathy'nin babasının manevi hakaret davası açabilme ihtimalinin olmasıydı. Nancy'ye polisleri aradığını ve her şey daha da kötü olmadan önce kendisinin polis karakoluna gidip her şeyi itiraf etmesi gerektiğini anlattı.

Nancy kendisine söyleneni yaptı; polis memuru ise bütün hikâye ile ilgilenmişti. Kariyerinde ilk defa böyle bir saçmalık ile karşılaşmış, ancak Nancy'nin suçunu üstlenmesini takdir etmişti. Nacny memura "Gerçekten de şekerlemelerin üzerindeki el yazısının analizini yaptınız mı?" diye sormuştu.

Polis memuru "Hayır," demişti. "Harfleri blok halinde yazmışsınız, istesek de analiz edemezdik, itiraf etmeniz iyi oldu."

Nancy suçlu bulunup, 50$ para cezasına çarptırılmıştı. Bununla da kalmamış, üç senedir çalıştığı süpermarketteki işinden de kovulmuştu. Müdürü, onu telefonda kovmuştu. Arkadaşını ise müdürü yüz yüze yaptığı bir konuşmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra işten çıkarmıştı. Ona o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, mağazadaki herkes duymuştu. (Bu sayede mahvedilmiş pasta ile ilgili dedikodular Ames'e yayılmıştı.)

Sally'nin annesi pasta ile ilgili hikâyeyi duyduğunda, Ames kızlarının insanlara kaba davrandığını düşünmüştü. Cathyler'in bodrumunda Sally'nin başına gelenleri düşününce, "İnsanlar, bir şekilde incinmedikleri sürece kekin üzerine böyle şeyleri durup dururken yazmazlar," demişti.

Aslında, Nancy Derk'in dediğine göre kızlar ne ona ne de tanıdığı başka birine kötü davranmamışlardı. Sorun, kızların, arkadaşlıklarını ön plana çıkarmaları; kendilerini kibirle taşımaları ve ilişkilerin kız kardeş tadında yürüdüğü küçük kadınlar birliğiydi. Gerçek ise bazı kızların Ames kızlarının aralarındaki ilişkiyi kıskanmasından başka bir şey değildi.

Yılar boyunca, Nancy arkadaşlarına pasta hikâyesini, şekerlemeleri, el yazısı analizi tehdidini, polise yaptığı itirafı anlattı. İnsanlar bunu çok eğlenceli buluyorlardı. Mezuniyet pastasına yerleştirdiği dışkı şeklindeki şekerlemeler için asla pişmanlık duymadı. "İmkânım olsa yeniden yaparım," diyor.

Neredeyse otuz yıl sonra, kızlar Karla'nın anı defterine yapıştırılmış olan pastanın fotoğrafına bakıyorlar ve bunu bir onur işareti olarak algılıyorlardı. Çünkü bu, onların Ames'ten fark edilmeden gitmeyeceklerini gösteriyordu. Ancak, aynı zamanda, 'Kaka Kızlar' pasta fotoğrafının diğerlerinin onları nasıl algıladığını da gösteriyordu. Dışarıdaki dünyaya ve bazen de kendilerine karşı her zaman iyi olmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

OGK ve Diğer Sırlar

OGK.

OGK'de neyin nesiydi?

Kuzey Carolina'daki bir araya geldikleri bu toplantıda, Jenny, Shelia ve Karla'dan gelen mektupları getirmişti. Yıllar önce yazılmış olan mektupların bir kaçının üzerine OGK harfleri karalanmıştı.

"Olağanüstü Güzel Kankalar. Bu anlama geliyor," dedi Jenny.

"Şimdi çok havalı görünüyorsun," dedi Karla, "Belki olmak istediğimiz şeyleri söylemişizdir, ama ne olduğumuzu değil."

"Osuruk, Geğirme ve Kıç anlamına geliyordu," diye açıklıyordu Karla.

Tabii ki. Oluşturdukları kısaltma Bayan Gibi Davranmayan Kızlar Birliği'ne giriş için gizli bir kod gibiydi. Eğer kızlar bir aradaysalar ve etraflarında bir erkek yoksa, önce O'yu serbest bırakmakta, G ile devam etmekte ve K'yi saplantı haline getirmekte bir sorun yoktu.

Kızlar yirmili yaşlarına geldikleri zaman, OGK onların kısa yol referansları olmuştu. Bir büyük harfin kod ile yazılması, kızların birbirlerine çocukça davranarak bağlandıkları geçmişteki güzel günlerin yâd edilmesiydi. Olağanüstü Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zel Kankalar, yüzleri kızarmadan vücut fonksiyonlarının tadını çıkarıyorlardı. Hatıralarında, OGK, aralarındaki limitin ne kadar olmadığının bir işaretiydi.

Karen, Karla, Angela, Diana ve Marilyn

Geçmişe baktıklarında, kızlar bir şeyin farkına vardılar. Birbirlerine gaz çıkarırken yakalanmalarından çok fazla utanç duymadıkları doğruydu. Dolu mesaneleri, bacaklarındaki tüyler ya da göğüs ölçüleri konusunda da birbirleriyle rahatça konuşabiliyorlardı. Ancak gönül meselelerine geldiğinde, özellikle kalpleri kırılmışsa, açıkça konuşmak onlar için zor oluyordu. Önce delikanlılar, sonra erkekler kalplerini kırdıklarında bile, kendilerini diğer kızlarla konuşmak için toparlayamamışlardı. Aşağılandıkları ya da utanç duydukları dakikaları kendilerine saklamayı tercih ediyorlardı. Sessiz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lik, en yakın arkadaşlıklarda bile belirsiz durumlar olduğunu gösteriyordu.

OGK, bir tür içtenlik göstergesiydi, ama her şey o kadar da gözler önünde değildi.

Bütün kızlar, kendilerini hayal kırıklığına uğratan ya da üzen delikanlılar (sonra da erkekler) tanımışlardı. Ancak bu kötü tecrübeleri paylaşmak bazen çok rahatsız ediciydi. Bazen bir tanesine hiç de centilmen olmayan bir şekilde davranan bir erkekle diğer kızların sorunu olmuyordu. Romantik ilişkilerini çevreleyen belirsizlikler ve de güvensizliklere bakıldığında, bir erkeği tamamen erkek davranış ölçeğine göre değerlendirmek zordu. Bazen sorun yoktu, bazen ise o erkek hatalıydı.

Marilyn bu konu ile ilgili olarak lisede geçen iki olayı hatırlıyordu. En yakın arkadaşı olan Jane dışında, bundan kimseye bahsetmemişti.

Marilyn'in seks eğitimi ile ilgili olan olay, 1980'in yeni yıl arifesinde yaşanmıştı. Bütün kızlar, bir yeni yıl partisinde eğleniyorlardı. Gece yarısını geçtikten sonra, yakışıklı bir üniversite öğrencisi Marilyn'i eve bırakmayı teklif etmişti. Marilyn, çocuğu Ames Lisesi'nden tanıyordu. İki yıl önce mezun olan genç, Iowa Devlet Üniversitesi'ne gidiyordu.

Arabaya bindikten sonra, çocuk, Marilyn'i hemen eve bırakmak istemediğini söylemişti. "Hadi biraz okul kulüp evinde takılalım," demişti. Marilyn, saatin geç olduğunu ve ailesinin onu beklediğini biliyordu, buna rağmen gitmeyi kabul etti. Her şey bir yana, lisede okuyan bir kız için bir üniversite kulüp evi heyecan verici bir yerdi, özellikle de yeni yıl arifesinde.

İkisi sonunda bir odaya girdiler ve çocuk Marilyn'i öpmeye başladı. Genç kız için sorun yoktu, öpüşe karşılık vermeye başladı; derken delikanlının eli kızın iç çamaşırına ulaştı.

Marilyn "Hayır," dedi. "Bunu yapmak istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet yapmak istiyorsun," demişti çocuk. "Yapmak istediğini de biliyorsun."

"Kesinlikle hayır," diye cevapladı Marilyn, "Bu, ben değilim. Eve gitmek istiyorum. Lütfen beni eve götür," diyene kadar çocuk bir süre daha ısrar etmişti.

Alaycı bir ifadeyle başını hayır anlamında sallayan delikanlı, yürüyerek uzaklaştı. Marilyn onu bu şekilde reddettikten sonra, onu eve bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Soğuk bir kış gecesiydi. Marilyn paltosunu giydi, kulüp evinden çıktı ve gözlerinden yaşlar süzülerek üç kilometre uzaktaki evine yürümeye başladı. Yürümek için çok soğuk olduğu için yakın olan Janeler'in evinde durmaya karar verip kapıyı çaldı.

"Marilyn burada ne yapıyorsun?" diye Jane'in annesi sormuştu. "Jane nerede? Ne oldu?"

Jane hala ilk partideydi ve Marilyn, sesi titreyerek Jane'in annesine bütün hikâyeyi anlattı. "Kendimi bu duruma nasıl soktum? Nerede hata yaptım?" diye sordu.

Jane'in annesi elinden gelenin en iyisini yaptı ve onu eve bıraktı. Marilyn daha sonra olanları sadece Jane'e anlattı, diğerlerine anlatmaktan utanıyordu. Evet, hepsi bu çocuğu tanıyordu ve belki sonra Marilyn'e yaptıklarını diğerlerine de yapma ihtimali vardı. Ama olanlardan dolayı Marilyn kendini suçladı. Acaba onu kendisi mi yönlendirmişti? Ya da çok mu saftı? Bu gibi şeyleri Jane dışında birisinin yanında tartışmak kolay olmuyordu.

Daha ciddi bir olay ise aynı senenin mezunlar günü dansında yaşandı. Marilyn gece boyunca içmişti ve en sonunda kendisini bir çocuk ile onun arabasının arka koltuğunda bulmuştu. Marilyn çocukla oynaşırken, içtiği içkilerin etkisiyle bir ara kendinden geçti.

Ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu ancak kendine geldiği zaman çocuğun alt tarafının çıplak olduğunu fark etti. Karmakarışık hissediyordu. Bir anda net ve korku dolu bir şekilde kendi isteği dışında bir şeyler olmuş olabileceğini dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünmeye başladı. Bir yandan alkolün, bir yandan da korku dalgasının verdiği etkiyle titreyerek panik halinde çocuğa; "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Aldığı cevap "Bilmiyorum," oldu.

"Bilmiyorum? Bilmiyorum da ne demek?"

"Bilmiyorum."

Çocuk ona neler olduğunu anlatmayacaktı. Marilyn arabayı terk edip bir şekilde eve gitmeyi başardı. Bekâretini kaybettiğini düşünerek gecenin geri kalanını bitkin ve gergin bir şekilde geçirdi. Hayallerinde bekâretini bu şekilde kaybedeceği yoktu. Ertesi sabah kız kardeşiyle konuşmaya karar verdi: "Sanırım tecavüze uğradım."

Kız kardeşi, seks yoluyla bulaşabilecek bir hastalık kapmış ya da hamile olabileceğini; olanları babalarına anlatması gerektiğini söyledi. Marilyn babası Dr. McCormack'ın ofisini arama cesaretini buldu. Babası kızının sesinden çok kötü bir şeyler olduğunu anladı ve ona ofise gelmesini söyledi.

Muayene odalarında başka hastaları beklerken, Dr. McCormack kızını dinlemek için yanına aldı. Marilyn babasına, "Sanırım dün akşam seks yaptım," dedi.

Doktor her zaman olduğu gibi sakindi. Kelimelerini tartarak seçiyordu. Kızına ne demek istediğini sordu.

Marilyn babasına bütün hikâyeyi anlattı. "Baba, kan vardı."

Ames'in en büyük seks eğitim gönüllüsü Dr. McCormack, cinsel konuların direkt olarak ve dürüstlük ile ele alınması gerektiğini düşünüyordu. Doğruca konuya girdi: "Evet kanın olması sorun olabilir. Kızlık zarı bozulduğu zaman kan gelir."

Babası tereddüt etmeden konuşmuştu. "Bu çocuğun cinsel olarak ne kadar aktif olduğunu bilmiyoruz. Zührevi yoldan bulaşan herhangi hastalık söz konusu olabilir." Kızına penisilin iğnesi yaptı. O zamanlar, penisilin bel soğukluğu ve frenginin tedavisinde kullanılan en iyi ilaçtı. Günümüzde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ise, frenginin yeni nesil türleri çıktığı için, başka antibiyotikler de tedavide kullanılmaktadır.

Dr. McCormack, Marilyn'e başını bir daha böyle belalara sokmaması hakkında nazik bir vaaz verdi. Çocuğu ya da ailesini aramamaya karar verdi. Cinsel davranışlarda bazen gri alanlar olduğunu, harcadığı çabaların iyi sonuç vermesinin yolunun ise Marilyn'in bunun farkına varmasını sağlamak olduğunu biliyordu.

Dr. McCormack o gün işten döndükten sonra Marilyn'i tekrar yanına çağırdı. Dört yıl önce, 1975'te, Gıda ve İlaç Kurulu, ilişki sonrası doğum kontrol yöntemlerine – ertesi sabah hapı – tecavüz ya da ensest durumlarında kullanılabileceğine dair izin vermişti. Dr. McCormack, Marilyn'e haplardan vermeye karar verdi.

Beş küçük kırmızı haptı. Genç kız onları aldıktan sonra midesi bulanmaya başladı. Ertesi günün tamamını kusarak geçirdi.

Marilyn için olan biteni bütün detayları ile kızlara anlatmak kolay olmayacaktı. Genel hatları ile neler olduğunu paylaştı: Çok fazla alkol almıştı, çocuğun teki ona kaba davranmıştı, bütün bu olanlardan iyi bir ders almıştı...

Marilyn, çocuğun adını Jane'e söylemişti. Kelly ise neler olduğunu daha sonradan anlamıştı. Kelly, "Muhtemelen çocuğun da bir kızla neler yapılıp neler yapılmayacağı konusunda kafası karışmıştır," diyerek şüphelerinden dolayı ona hak verir duruma gelmişti. "Yaptığının yanlış olduğunu düşünmemiştir." Sözü geçen çocuk ile Kelly de karşılaşmıştı. Biraz kaypak bir tip olmasına rağmen, Kelly "Kötü bir çocuk değil," diye karar vermişti. Delikanlı etrafta iyi niyetli olarak biliniyordu, bu yüzden Kelly, Marilyn'i onun kendisine zorla bir şey yapmadığına ikna etmeye çalıştı. Kelly, "Eğer bir şey yapmış olsaydı, bundan haberin olurdu," demişti, "O kadar iri bir çocuk bir şey yapmış olsaydı, haberin olurdu."

Ancak gerçek şuydu: Marilyn neler olduğunu asla öğrenemeyeceği gerçeği ile yaşamak zorunda kalacaktı. Çocuk da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

asla söylemeyecekti. Kendinden geçip bayıldığı için, o gece arka koltukta neler olduğunu asla hatırlayamayacaktı.

Paylaşılmamış sırlar Ames kızlarında yıllarca saklı kalabilirdi. Arabanın arkasındaki meşhur çocuk, üniversiteye başladıklarından bir sene sonra Kelly ile karşılaştı. Kelly, evlenmesine günler kala, Şükran Günü için Ames'e gelmiş, Diana ile bir barda içiyordu. Çocuk da onlarla birlikteydi. Barın zeminindeki fıstıkları ayaklarıyla tekmelerken, birlikte içip, lise günlerini andılar.

Kelly, Diana'yı eve bıraktı. Arkadaşı arabadan inerken, çocuk hala Kelly'nin arabasındaydı. Oynaşmaya başladılar, sonra iş biraz daha ilerledi. Birkaç hafta sonra Kelly evlendi. Daha sonra evliliği sorunlu bir şekilde bitene kadar kızların hiçbirine bu kaçamaktan bahsetmemişti. O zaman bile, bu yaşadığının ileride kocası olacak insan için hissettiklerini etkileyip etkilemediğini paylaşmayı bile düşünmemişti. (Ayrıca, o zaman Marilyn'in hikâyesini de bilmiyordu. Gerçi bilse bile, onun için pek fark etmezdi. Kelly, cinsel ilişkilerde gri alanlara uyum sağlamayı eğlenceli buluyordu. Ayrıca o çocuğun iyi bir insan olduğuna inanıyordu.)

Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, işler bu şekilde yürüyordu. Marilyn, randevusunun sonunun tecavüzle sonuçlanmış olabileceğini açıklayamamış, aşkı ve seksi diğerlerinden farklı algılayan Kelly ise sırlarını kendisine saklamanın en iyisi olduğu düşünmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Aşkı Tanımlamak

Karla takılıyordu: "Sanırım hayatımız boyunca pek çok değişik şekilde, bir adamdan fazlasına, defalarca âşık oluyoruz." Bunu, Kuzey California buluşmasında, arka verandadaki koltukta oturan kızlara söylemişti. "Bizim genç bir aşığa sahip olmamız lazım. Sonra başka bir aşka, mesela orta yaş aşığa sahip olmamız lazım. Sonra belki de yaşlı bir aşığa sahip oluruz. Hepimizin hayatımızda yürümemiz gereken yol bu olmalı. Ancak yaşadığımız toplum buna izin vermiyor."

Karla bunların hepsini daha önce de duymuştu. "Hayatın boyunca bunu söyledin," dedi Kelly'ye. "Sanırım bunu yanlış anladın. Bence hayatımızda bir eşimiz olabilmesi için sadece bir kişiye âşık olabiliriz."

Karla kendisini muhtemelen ilahi bir şekilde seçen bir ruh eşine sahipti. Kesinlikle eşi onun için yaratılmıştı. "Onu hemen bulamadım," diye açıklıyor durumu.

Kelly omuz silkti. "Demek istediğim, değişik seviyelerde sevgi var. Mesela, çocuklarımıza karşı duyduğumuz sevgi, belki de içlerinde en güçlü olanı bu. Sonra bir de erkeklere karşı hissettiğimiz sevgi var, ama bunun da sonsuza kadar sürmesine ihtiyacım yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1990'ın yazında, birkaç gün ara ile Angela ve Karen evlenmişlerdi. Karen'ın düğünü Ames'te yapılırken, Angela'nınki ise 320 km ötedeki Kansas City'de yapılmıştı. Bu yüzden de kızlar, önce Ames'e gelip Karen'ın düğününe katıldıktan sonra, Angela'nınkine gidebilmek için hep beraber Kansas City'ye doğru yola çıkacaklardı. (Karen, Iowa Devlet Üniversitesi'nde tanıştığı akıllı bir adam ile evleniyordu. Genç adam, bir yazılım uzmanı olarak, Chicago'da Enerji Dairesi Başkanlığı'nda işe başlayacaktı. Angela ise, barmaid olarak Chi Chi'de çalışıyordu. Evlenecek olduğu adamın üvey annesi ile orada çalıştı. Kadın oranın garsonlarından biriydi.)

Arizona'da yaşayan Karla, beş aylık kızı Christie'yi de Karen'ın düğününe getirmişti. Diğer kızlar, Karla'nın kızına anında âşık olmuşlardı. Christie, pembe elbisesi ile bir oyuncak bebek gibi, onlarla birlikte resepsiyonda oturuyordu. Başında, üzerinde pembe süslemeleri olan beyaz bandı, yüzünde ise meleklere özgü bir gülümseme vardı. Kızlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu arkadan öne, sağdan sola, kucaktan kucağa geçirirken, yeğenlerine tapan teyzeler gibiydiler. Sanki Christie hepsine birden aitti.

Diğer kızlar, Karla'yı tamamen annelik ile büyülenmiş olarak bulmuşlardı. Christie bir bebek olarak kusursuzdu. Karla onu tutmaktan, arkadaşlarına göstermekten mutluluk duyuyordu. Kızlar onu bebeğiyle birlikte görürken, arkadaşlarını bir parça kıskanıyorlar, kendilerinin anne olacağı zamanın gelmesini dört gözle bekliyorlardı.

Daha önceden, Karen Karla'dan, evlenirken ilham verici bir konuşma yapmasını istemiş, Karla ise babasının gelini damada teslim ettiği yerde kendisinin bulunmasının doğru olmadığını söyleyerek arkadaşının teklifini geri çevirmişti. O ve Kurt boşanma arifesindeydiler ve dosyası Christie doğduktan sadece haftalar sonra işleme girmişti. "Evliliğin kutsallığı hakkında bir şeyler okumak iki yüzlülük olurdu."

Karen'ın düğününden birkaç gün sonra, Karla Christie'yi Ames'teki ailesine bırakarak, Angela'nın düğünü için Kelly ve Diana ile birlikte Kansas City'ye doğru yola çıktı. İlk kez Christie'den birkaç saatten fazla uzak kalacaktı ve onun için veda etmek çok zor olmuştu. Öte yandan, uzun zaman sonra yeniden kızlarla birlikte olabilme fırsatını yakalamıştı ve bu araba yolculuğu sayesinde, arkadaşlarına tanıştığı muhteşem erkeği anlatabilecekti.

Karla, mülk yönetimi üzerine çalışıyordu. Bir gün adamın biri ofisinden içeri girdi. Adı Bruce'tu ve erkek kardeşiyle birlikte yeni bir daire kredisi için gelmişti. Bruce iki metre boyunda, oldukça yakışıklı bir erkekti. Muhteşem bir gülüşle birlikte bıyığı vardı ve Karla'nın o zamana kadar gördüğü en mavi gözlere sahipti. Görüşmeleri sırasında Karla'ya biraz kendisinden bahsetti. Montana'da buğday tarımı ile uğraşan bir çiftlikte büyümüş, Idoha Üniversitesi'nde işletme eğitimi görmüştü. Arizona'da yaşıyor ve kardeşi ile birlikte inşaat işiyle ilgileniyordu.

Bruce Tom Selleck'in 1980'lerdeki haline benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçları aslan yelesi şeklinde kesilip şekillendirilmişti. (O zamanlarda, bu saç şekli ona çok yakışıyordu.) Bruce da Karla'yı fark etmiş, onun çok güzel ve enerjik olduğunu düşünmüştü.

Bruce'un centilmen davranışları Karla'yı çok etkilemişti. Onunla ilgili Karla'nın aklına gelen ilk kelime 'nazik'ti. Karla hayatında daha önce bu kadar nazik bir erkekle tanışmamıştı. Bruce ise, kendisinin 'keyif alma' olarak tanımladığı Karla'daki tutkudan etkilenmişti. Birlikteyken doğal davranıyorlardı. Haliyle arkadaşlıkları aşka dönüştü.

Karla kızlara, Bruce'un üniversiteyi okuduğu Idoha'ya geri döndüğünü söylemişti. İkisi de yakın temasta kalmaya özen göstermişler, birlikte yaşamayı ve Christie'yi birlikte büyütmeyi ne kadar istediklerinin farkına varmışlardı.

Düğünden sonraki resepsiyonda, Cathy, Diana, Kelly ve Karla aynı masada oturmuşlardı. Sohbet sonunda aşk ve arkadaşlığa gelmişti. "Sonunda sizin için hangisi daha önemli; kız arkadaşlar mı yoksa erkeğiniz mi?" diye sormuştu Kelly arkadaşlarına merakla. "Bence arkadaşlıklar hayatımızın sonuna kadar devam eder, erkeklerin canı cehenneme."

Karla arkadaşını dinledi ve usulca cevap verdi: "Kendimi tamamen bir adama adamayı ve onun da kendisini bana adamasını istiyorum. Hep bunun hayalini kurmuşumdur."

Kızlar Karla'nın iyimserliğinden etkilenmişlerdi. Onun hala hayalci bir yanı vardı.

"Erkeklere güvenemezsin," demişti Kelly, "İdeal bir toplumda yaşıyoruz, birden fazla kez âşık oluyoruz."

Bu aslında düğün resepsiyonu için uygun bir muhabbet değildi. Karla yine de kararlı bir şekilde devam etti; "Herkesin bir ruh eşi vardır. Ben buna inanıyorum." Kalbinin derinliklerinde kendisininkinin Bruce olduğunu biliyordu.

Gece geç saatlerde, Angela balayına doğru yola çıkarken, kızlar da eğlenmek için barlara dağıldılar. Karla da kızlarla birlikte gitmişti, ancak sanki aklı başka yerdeydi. Durumu fark eden Kelly, arkadaşına; "Hadi Karla, buraya eğlenmeye geldik, toparla kendini," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla sessizdi. Bir sonraki bar için arabayla dolaşırlarken, "Üzgünüm," diyerek sessizliğini bozdu; "Bana bir ankesörlü telefon bulmalısınız." Hepsi arabanın içinde, Karla'nın kulağında da ankesörlü telefon ile yirmi dört saat açık bir dükkânın duvarına yaslanmış, Christie'yi kontrol etmesini beklediler. Karla bir türlü telefonu kapatmak bilmiyordu. Sinirler gerilmeye başlamıştı. Annesine, Christie'nin günü nasıl geçirdiğine dair her türlü detayı soruyordu.

Karla arabaya döndüğünde, kızlara, "Ames'e dönmem gerek."

"Ne oldu, her şey yolunda mı?" diye sordu Diana.

"Evet, evet, her şey yolunda." dedi Karla, "Sadece Christie'yi özledim. Geri dönmek istiyorum."

Diğer kızlar kendilerini genç hissediyorlardı ve kendilerini eğlenmeye hazırlamışlardı. Karla ise, bütün dikkatini bebeği üzerinde toplamıştı. İkileme düşmüş gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi Kelly. "Yarın döneriz, ama şimdi bizimle birliktesin, hadi gidip bir bar bulalım."

Karla arkadaşının teklifini kabul etti ve kızlar başka bir mekan bulabilmek için yeniden yola çıktılar. Gece yarısını oldukça geçmiş bir saatte otellerine geri dönmüş, biraz sohbet etmiş, sonra da uykuya dalmışlardı. Fakat bu uzun süremedi. Karla sabahın beşinde kalkmış ve tamamen hazırlanmıştı. Kelly'yi uyandırmak için dürterken, "Gitmemiz lazım," dedi. "Buradan gitmem lazım. Christie'ye geri dönmem gerekiyor."

Kelly tabii ki daha fazla uyumayı isterdi. Kansas City'de keyifli bir kahvaltı yapmayı, hatta belki de öğle yemeği yemeyi umuyordu.

"Kızlara veda etmemiz lazım," dedi Kelly.

"Not bırakırız, hadi gitmemiz lazım," diyerek Karla arkadaşını cevapladı.

Sabah beşte ayrılmak çılgınca bir fikirdi, ancak Kelly arkadaşının annelik güdüsü ile hareket etmesinden çok etkilenmiş ve bitkin bir halde yola çıkmayı kabul etmişti. Giyinip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly'nin kırmızı Honda Prelude'una eşyalarını yerleştirdiler. Güneş Kansas City'nin üzerinde doğarken, kızlar Ames'e doğru yola çıkmışlardı.

Christie mutlu bir bebekti. Karla, birbirlerini ziyaret ettiklerinde bebeğinin Bruce ile kaynaşmasını seviyordu. Bruce, iki metrelik vücudunu, yerdeki battaniyenin üzerine yerleştirip, orada takılıyor, Christie ve Karla ile sohbet ediyordu. Christie'yi güldürmeyi seviyor, küçük kız da onu güldürmeyi becerebiliyordu. "Aman Tanrım," diye düşündü Karla, "Kesinlikle kızımı seviyor."

Christie'yi kucağına almış, kollarının arasında tutarken Bruce "Çok iyi anlaşan iki küçük dostuz biz," derdi.

Karla'nın boşanması 1990'da sonuçlandıktan sonra, Christie'yi arabaya atıp, Arizona'dan Idoha'ya Bruce'u görmeye gitti. Yolculuk boyunca Christie ile konuştu. Christie ise, arabanın arkasında, sanki annesinin bütün söyledikleri anlıyormuş gibi, anlaşılmaz sesler çıkararak annesine karşılık veriyordu.

Karla'nın babası Aralık ayında 86 yaşında öldü. Annesinin hayatının aşkını kaybetmesini görmek, Karla'nın gerçek aşkın onurlandırılması gerektiğine olan inancını arttırdı. Şubat ayında Karla hazırdı. Bruce ile evlenmeye karar verdiler. Idaho'da Coeur d'Alene'de bir oda&kahvaltı mekânında evlendiler. Balayını ise, kayak yaparak Sandpoint, Idaho'da geçirdiler. Christie ilk kayaklarını giymekten dolayı çok mutluydu.

Bruce ile evlendikten sonra, Karla kızlara, dünya üzerinde kendisinden ve küçük Christie'den daha mutlu bir insan olamayacağını söylüyordu. Anne ve kız Bruce'a âşıktılar ve mutlu bir şekilde Idaho'da yaşıyorlardı. (Karla'nın eski kocası Kurt, bütün babalık haklarından vazgeçmişti, bu sayede Bruce Christie'i evlat edinebilmişti.)

Karla, Christie'nin devamlı gülümsediğini, sürekli düşündüğünü ve büyüklerin konuşmalarına dikkat ettiğini göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemlemişti. Christie küçük yaşına rağmen, Karla'nın alışık olmadığı bir olgunluk sergiliyordu. Diğer Ames kızları onları görmeye gittiklerinde, Christie ile karşılaşınca, ne kadar uslu ve olgun bir çocuk olduğunu görünce şaşırıyorlardı. Hatta bu çocuğun Karla'nın olmayacağına dair espriler yapıyorlardı.

Öte yandan, Bruce'un kariyeri hızlı bir yükselişe geçmişti. İyi para kazanmaya başlamış, çalıştığı bilgisayar şirketinin yönetici kadrosunda görev almaya başlamıştı. Diğer kızlar sorduklarında Karla, "Aslında onun şirketinin ne yaptığını tam olarak anlayabilmiş değilim," diyordu. "Onu bir dahaki görüşünüzde sorarsınız, ama sizin de kavrayabileceğinize emin değilim."

Karla, bir gece Kelly ile telefonda konuşurken ona, "Christie ve ben inanılmaz mutluyuz. Birkaç yıl önce, bu kadar mutlu olabileceğimizi tahmin bile edemezdim," dedi. Daha sonra, Bruce ile birlikte aldıkları tekneden ve her hafta sonu o tekne ile nasıl gezmeye gittiklerinden bahsetti. Ardından, Christie'ye eşlik eden ve onun yeni oyun arkadaşı olan Alman çoban köpeği Luke'u anlattı. Sonunda Bruce'u sevmenin ve onunla yaşamanın ne kadar kolay olduğunu söyledi; "Hayatımda bir sakinlik var ve buna çok minnettarım."

Christie iki yaşına daha basmamıştı ki Karla'nın Idoha'daki rahat hayatı darmadağın oldu.

Karla ve Christie, Bruce'un ailesinin Coeur d'Alene Gölü'ndeki evlerine gitmişlerdi. Evin arka bahçesinde böğürtlen topluyorlardı. Karla birkaç saniyeliğine arkasını dönmüşken, Christie bahçenin kapısını açarak dışarıya doğru yürüdü.

Karla kızını çağırdı, ancak cevap veren olmadı. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Yirmi iki aylık bir çocuk bu kadar kısa zamanda ne kadar uzağa gidebilirdi? Acaba biri onu almış olabilir miydi?

Karla daha önce hiç olmadığı kadar panik olmuştu. Küçük kız ya yukarıya dağlara doğru ya da aşağıda göle doğru olmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzere iki yöne doğru gitmiş olabilirdi. Karla, Christie'nin, dağlara doğru gittiyse hayata kalma şansının, Tanrı korusun, göle doğru gitmesinden yüksek olduğunu düşündü ve göle doğru koşmaya başladı. Gölün oradaki açık alana geldiğinde, "Christie! Christie!" diye haykırmaya başladı.

Hala bir cevap yoktu. Karla geçen her saniyenin önemli olduğunu biliyordu.

Karla koşmaya devam ederek iki yönlü yola geldi. İleriye doğru baktığında, uzak bir mesafede köpekleri Luke'un yolun kenarından yürüdüğünü fark etti. Köpeğin yanında ise büyük bir kamyonet duruyordu. Karla sonra, bir kadının Christie'yi kucağında taşıdığını gördü. Onlara doğru koşarak Christie'yi sımsıkı kucakladı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Araba ile buradan geçerken kızınızı ve de köpeğinizi gördük," diye anlatmaya başlamıştı kadın. Adam ise hala kamyonetin direksiyonundaydı. "Her neyse, köpeğiniz kızınızı yolun kenarına iterek onu trafikten uzak tutmaya çalışıyordu. Neler olduğunu görünce yardım etmek için durduk. Çok şanslısınız. Köpeğiniz kızınızın hayatını kurtardı. O bir kahraman."

Kadın, Christie'yi kamyonete almak istediklerini ancak Luke'un sürekli havladığını da anlattı. Köpek, kadın ile adamın yabancı olduğunu anlamış ve Christie'yi korumaya çalışmıştı. Kadın Luke'un kendilerine sanki "Küçük kızı kamyonete bindirmeyin, onu dışarıda görebileceğim bir yerde tutun," demeye çalıştığını söylüyordu.

Karla, kadına ve kocasına teşekkür edip Christie'ye daha da sıkı sarılırken, Luke'u kucaklamak üzere hamle yaptı.

Ames kızlarına daha sonra o gün olanlardan – Christie'yi sağ salim bulmadan önce panik halinde yaşadığı korkunç dakikaları ve kızını sımsıkı sarılırken hissettiği rahatlamadan – bahsedecekti. Annelikten evliliğe kadar birçok konuda, Karla diğer kızlardan daha ilerideydi. Başından geçen iyi ve kötü tecrübelerden sonra, Karla diğer kızlar için, bir kadının nasıl aşk duygusuna sahip olabileceğinin bir örneği oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

"Senin İçin Değilse"

Angela'nın oturma odasında, kızlar gençliklerinde Ames'ten tanıdıkları ortak erkeklerden bahsediyorlardı. Paylaştıkları fotoğraflar eski anıları geri getiriyordu.

Hatırladıkları arasında, değişik zamanlarda Diana, Cathy, Angela ve Sheila ile çıkan tabii ki tatlı Darwin Trickle vardı. Okulda tanınmış bir sporcu olarak, istediği her kıza sahip olabilecek bir çocuktu. Kızlar Darwin'i, kendisiyle böbürlenmeyen kibar bir çocuk olarak hatırlıyorlardı.

Sonra, mısır tarlalarındaki fıçı bira partilerini düzenleyen Jeff Mann vardı. Altıncı sınıftayken Marilyn ilk öpücüğünü onunla paylaşmıştı. Jeff lisede bir parti sırasında Sally ile yakınlaşmış, sonradan da bir ara Karen ile çıkmıştı. İyi bir çocuk olan Jeff futbolcuydu. Bir gün komşularının çimlerini biçerken kaza ile ayak başparmağını kesmişti. Olaydan sonra, futbol sahalarında, Jeff artık 'Dokuz Parmaklı Harika' olarak biliniyordu. Karla'nın hatıra defterine yapıştırılmış spor sayfası kupürlerinde bu lakap sonsuza kadar saklanacaktı.

"Hastaneye gitmek zorunda olduğu için çimleri biçmeyi bitiremedi. Komşusu da parasının yarısını ödedi. Jeff buna pek sevinmemişti," diyordu Karen.

Cathy, "Aslında çimleri biçmeyi bitirirdi ama kesici kam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yonetini beklemek zorunda kaldı." Kazanın kendisi kadar eski bir şakaydı ama 'çekici' yerine kesilen parmağı kastederek 'kesici' denilmesine hala herkes gülüyordu. (Kelly, Jeff ile birlikte Presbiteryen Kilisesi'nde bir grup genç ile birlikte olduğu zamanları hatırlıyordu. Kelly, "Jeff bana uslu durmam gerektiğini söyleyen çok az adamdan biriydi – ben de dururdum," diyor.)

Kızlar, gülerek, konuşarak, hatırlayarak isimleri sıralamaya devam ediyorlardı.

"Beni baloya kimin götürdüğünü hatırlıyor musunuz?" diye sordu Cathy. Kızların hepsi hatırlamıyordu, ancak akıllarına gelenlerin yüzünde hemen bir gülümseme yerleşti. Cathy baloya, ilkokuldan beri hoşlandığı bir çocuk ile gitmişti. Çocuk, lise sonda okurlarken, Cathy'ye Ekim ayında – balodan yedi ay önce – birlikte baloya gitmek istediğini söylemişti. Lisede okuyan bir öğrenci için, Ekim ayı baloya bir ömür kadar uzaktı. "Anneme de çok erken olduğunu söylemiştim," diyordu Cathy. "Kim bir kıza daha Ekim ayında baloya gidip gitmeyeceğini sorar? Ya o süre içerisinde başka birine âşık olursam?" İyi niyetli olan annesi kızına daveti kabul etmesi için ısrar etmiş, Cathy de teklifi kabul etmişti.

Sohbet Ames'ten sonraki hayatları üzerine dönmeye başladıktan sonra, konuşabilecekleri ortak erkek isimleri kalmamıştı. Üniversiteye başladıktan sonra, yirmili yaşlarında dağılmışlardı. Tabii ki telefon ile görüştüler, birbirlerini ziyarete gittiler. Ancak çoğunlukla yalnızlardı ve aralarında kilometreler vardı.

Marilyn, Clinton'daki Hamilton Üniversitesi'nde okumak için New York'a gittiği zaman, Dr. McCormack'ın kızı olarak anılmadığı bir ortamda bulunmak hoşuna gitmişti. Marilyn'in kim olduğunu bilmese bile, sadece Marilyn olmak hoşuna gitmişti. Aynı zamanda, umutsuzca ailesini, babasının her gün ona aktardığı bilgeliği ve diğer kızlarla olan tanıdık bağlarını özlüyordu. Ames'te kızlar birbirleriyle sar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maş dolaş olurken, Marilyn bazen kendisini biraz dışlanmış hissetse de, şimdi arkadaşlarının varlığına her şeyden fazla şükrediyordu. Kızlar, bir şekilde onun hayatının bir parçasıydılar.

Üniversitedeki oda arkadaşı, gökkuşağını çok severdi. O kadar çok severdi ki, gökkuşağı desenli kupası, paltosu, süveteri, jartiyeri... yani her şeyi vardı. Odanın ona ait olan kısmı gökkuşakları ile kaplıydı. Kızın eğlenceli ve gökkuşağı kadar renkli bir kişiliği vardı, mutlu bir şekilde "İyi günler!" diyebilen bir tipti. İki oda arkadaşı iyi geçiniyorlardı, ancak Marilyn hiçbir zaman, örneğin Jane ile yakaladığı kolay ve sevgi dolu ahengi onunla yakalayamadı. Marilyn, gökkuşakları ile kaplı odada oturuyor ve diğer Ames kızlarının dekorasyonu görmüş olsalardı yapabilecekleri dedikodu tarzı yorumları hayal ediyordu.

Marilyn bazen kendisini hiç beklenmedik zamanlarda fazlaca duygusal hissediyordu. Birinci sınıftayken, Şükran Günü için birisinin evine davet edilmiş, salondan içeriye girer girmez gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı. Mutfağa adım attığında ise, boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Neler oluyordu? Neden bu kadar sarsılmıştı? Sonra birden fark etti: Misafir olduğu evin yerleşim planı, Janeler'in Ames'teki evininkinin aynısıydı. Jane'i özlemişti.

Marilyn, Ames'te kalıp Grinnel Üniversitesi'nde okuyan Jane'e bir sürü mektup yazmıştı. Mektuplar, çoğunlukla *Benim kesinlikle en iyi arkadaşım*, diye başlıyor ve birinci sınıfın bağımsızlığının getirdiği heyecanlar hakkındaki şaşkın tecrübelerden bahsediyordu. Bir mektubu *İyi vakit geçiriyorum, yaba daba duu!* diye başlıyordu. Ancak Marilyn, üniversite deneyimini, Hamilton'daki diğer hiçbir yaşıtı ile paylaşamazken, açık sözlülükle değerlendirebiliyordu. *Âşık olmak istiyorum ama fiziksel olarak çok yalnızım*, diye yazmıştı Jane'e bir mektubunda.

Jane'e, kampüste gerçek bir dostu nasıl arzuladığını anlatmıştı. *Tanrım Jane, bunalımdayım*, diye yazmıştı. *Burada yakın*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir arkadaşım olsun istiyorum. Ne yaptığımı bilen, daha da önemlisi ne yaptığımı önemseyen biri olsun istiyorum. Bazen cesaretim kırılıyor, beni burada kimse sevmiyor. Seninle birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız masamın üzerinde duruyor. Sen de olmasan, iyice bunalıma gireceğim.

Doğum gününü, ne zaman olduğunu bilmeyen üniversite arkadaşları ve dostları sayesinde hatırlanmadan sessizce geçirdi. Jane'e yazdığı başka bir mektupta, doğum gününün aldığı kartlar ve ona edilen telefonlar sayesinde katlanılabilir geçtiğini yazmıştı. *Karla, Diana, Jenny ve tabii ki sen aradın. Senin hatırlayacağını biliyordum.*

O yıllarda Ames kızları gerek üniversite gerekse iş için ülkenin bir ucundan bir ucuna dağılmaya başlamışlardı. Kopma ve özlem duygusunu ifade eden sadece Marilyn değildi. Ames'te yakaladıkları, birbirlerinde buldukları rahat ve ömür boyu sürecek olan arkadaşlığı başka bir yerde tekrar yaratmak imkânsızdı. Arkadaşlıklarını korkunç şekilde özlüyorlar ve sıkça kendilerini sorguluyorlardı. Diana, Chicago'da başlangıç seviyesinde muhasebecilik yapıyor, iki tane ev arkadaşıyla birlikte bir apartman dairesini paylaşıyordu. *Bunalımdayım ve bir çöküş dönemine girdim*, diye Kelly'ye yazmıştı. *Ev arkadaşlarım her akşam birlikte yemek yapıyorlar. Üç kişi birlikte yaşarken, iki kişinin yakınlaşmasının doğal olduğunu biliyorum. Yine de bunun için boşu boşuna ağladım. İşyerinde de kimseyle arkadaş olamadım. Sana telefon açıp benimle neden arkadaş olduğunu ve sence diğer insanların neden arkadaş olmak istemediklerini sormak istedim.* Diana'dan Kelly'ye yazılmış olan başka mektup ise şöyle başlıyordu: *Bazen bizi düşündükçe çok duygulanıyorum...*

Güney Carolina Üniversitesi'nde okuyan Jenny ise kızlara, yurttaki odasının kendisine ait olan kısmını nasıl dekore ettiğini anlatmıştı. *Tamamen 'beni' yansıtıyor*, diye yazmıştı. *Biliyorsunuz, Kaka Kızlar'ın her türlü fotoğrafı etrafımı sarmış durumda. Mükemmel!* Jenny, "beni" derken, aslında kızların tümünü kastediyordu.

Iowa Devlet Üniversitesi'nde olan Karen ise, oturduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızlar birliği evindeki telefonların, telefon şirketi tarafından şehirlerarası aramalara kapatıldığını acıklı bir şekilde yazmıştı. O zamanlar, cep telefonları çıkmadan önce, üniversite öğrencileri için uzak mesafe telefon konuşmaları yapmak o kadar kolay olmuyordu. Telefonlara düzenli bir şekilde erişimi olmayan kızlar, kendilerini izole edilmiş hissediyorlardı. Bu yüzden mektuplar onların hayatında çok önemli bir yer tutuyordu.

Karen, kızlar birliğindeki arkadaşlarını seviyordu, ancak onların tavırlarından ve önyargılarından hoşlanmamıştı. Birlik toplantısının birinde, aday kızlardan birinin, kulüp için ant içme seremonisine davet edilmesi tartışılıyordu. Arka taraftan birkaç eski birlik üyesi, çağıracakları kızın Musevi olduğunu ve bunun bir problem olabileceğini çıtlatmaya başlamışlardı. Karen hemen iyi niyetli ve kötü düşünceler barındırmayan Jane'i hatırladı. Kendi kendine "Musevi olmanın bununla ne alakası var?" diye düşündü. Ames kızlarının birbirlerini oldukları gibi kabul etmelerini ne kadar sevdiğini anladı.

Ayrı kaldıkları ilk yıllarda, kızlar birbirlerini bağlayan şeylere sıkıca tutunmuşlardı. Basit bir doğum günü hediyesi, sanki içlerinden biri orada bulunuyormuş gibi değerli oluyordu.

Bir yaz Jane, gittiği Portekiz tatilinden, Marilyn'e bir süveter almıştı. Havalar o kadar soğumamasına rağmen, Marilyn süveteri Eylül ayında giymeye başlamış ve Jane'e bununla ilgili tüm detayları içeren bir mektup yollamıştı. *Bana aldığın süveteri giydiğim için bugün en azından on beş tane iltifat aldım. İçerisi giymek için çok soğuk olmasa da, bu süveter dersten derse yürürken çok iyi oluyor. Bir sürü insan, "Çok sıcak görünüyorsun" ya da "Bunu biri senin için mi ördü?" diye sordu. Ben de onlara, "Memleketimden en sevdiğim arkadaşım benim için Portekiz'den getirdi." diye cevap verdim.* Marilyn, süveterle ilgili bir sürü şey anlatmaya devam ediyordu. *Eğer dışarısı serinse, süveteri omzuma atıyorum. Eğer dışarısı gerçekten çok soğuksa, üzerime giyiyorum.* Tarihte hiçbir süveter bu kadar coşkuyla anlatılmamıştır. So-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nunda, Marilyn, süveterle ilgili olan yorumlarını şu şekilde bağlamıştı: *Seni seviyorum.*

Marilyn, Jane'e üniversiteye uyum sağlamadaki ahmaklıklarını da anlatmıştı. Okula ilk başladığında, yanında sayfalarının kenarları buruşmuş olan, 1980 yılının en çok satan kitapları arasında yer alan *Çömezin Resmi El Kitabı*'nı taşıyordu. Giyinişi ve davranışlarını da bu kitaptan okuduklarına göre ayarlıyordu. Jane Marilyn'e, birkaç kilo fazlası olsa da ya da kampüsteki diğer yaşıtları gibi giyinmese de, kendi doğal haliyle zaten çok güzel olduğunu anlatan mektuplar yazarak arkadaşının moralini yükseltiyordu.

Marilyn aşk için yanıp tutuşurken, aynı katta kalan dördüncü sınıf öğrencilerinden biri, günde beş veya sekiz kez sevişiyordu. *Bu bir sorun*, diye Jane'e yazmıştı Marilyn. *Çok fazla inliyor, ama en azından erken mezun oluyor. Buna şükrediyorum.* Kızın kapısını çalıp sessiz olmasını istemektense, onun inlemelerine dayanıp içini Jane'e dökmeyi tercih ediyordu.

Marilyn Hamilton'da okurken, kız kardeşi Sara ise Iowa Devlet Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyordu. Tez çalışması için, yalnızlık üzerine yapılan bir araştırmaya katılmıştı. Doğal olarak, gerek kadın gerek erkek, kadın yakın arkadaşları olan insanların daha az yalnızlık hissettiği ortaya çıkmıştı. (Yakın arkadaşları erkek olan kadınlar bile, yakın kadın arkadaşlar ile iletişime geçmedikleri sürece yalnızlık seviyeleri oldukça yüksek çıkmıştı. Kadınların kadınlara ihtiyaçları vardı.)

Marilyn'in kız kardeşinin de kendisine anlattığı gibi, kendilerine sırdaş olarak bir eş ya da kız arkadaş seçerlerse, ayrılık veya boşanma sonrasında tek sırdaşlarını kaybettikleri için kendilerini kaybolmuş hissediyorlardı. Ancak, yakın kız arkadaşları olan kadınlar, romantik bir ilişkinin sona ermesine daha fazla katlanabiliyorlardı çünkü destek sistemlerini kaybetmemiş oluyorlardı. Aynı sebepten dolayı kadınlar emekliliklerinde de rahat ediyorlardı. Erkekler kendilerini işleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ile tanımlarken, kadınlar ise, emekliliklerinde özgüvenlerini kazanmalarını sağlayacak bir sosyal ağ kuruyorlardı.

Marilyn, Sara'nın söylediklerini rahatlatıcı bulmuştu. Okulda sosyal bir yer edinebilmek için uğraşsa da, aşk hayatı istediği gibi gitmese de, Ames kızları bağı olduğu sürece Marilyn iyi olacaktı.

Lisedeyken, Marilyn sürekli listeler yapardı. Bu yüzden diğer Ames kızları, Marilyn'e bir doğum gününde *Listeler Kitabı* hediye etmişlerdi.Üniversitedeyken ise, bir erkekte aradığı özelliklerin uzunca bir listesini yapıp Jane'e yollamıştı. Babası gibi bir erkek bulmak istediğinden bahsediyordu. Mükemmel erkeğin listesi şöyleydi;

Kendi ailesini sevecek, doğal olarak benim ailemi de sevecek. Eğitimli olacak. Açık havada gezmeyi sevecek. Sanattan anlayacak. Beni küçümsemeyecek. Espri yeteneği olacak. Ve ağzı açık bir şekilde yemeğini çiğnemeyecek.

Çok seçici değilim, değil mi? diye sormuştu Jane'e.

Eğer baban gibi birini arıyorsan, imkânsız olanı zorluyorsun demektir. diye cevaplamıştı Jane.

Marilyn'in cevabı ise, *Biliyorum. Beklentilerim çok yüksek olduğu için galiba hiç evlenemeyeceğim*, olmuştu.

Ve en sonunda Marilyn üniversitedeyken âşık olabildi. Hayallerindeki adamı bulamamıştı, ancak erkek arkadaşı onun kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. O kadar özenli ve nazikti ki, Marilyn sevgiyi hissedebiliyordu. Jane ile de mutluluğunu paylaşıyordu. *Akşam yemeğinden sonra, çöp kutusuna tepsimi taşıyor. Kapıyı benim için açıyor. "Güzel kadınların posta kutularında mutlaka mektuplar olmalı," diyerek notlar hazırlayıp posta kutuma bırakıyor.*

Marilyn'in hayatında daha sonra, gülümsemeyi fazla sevmeyen bir çocuk daha olmuştu. Delikanlının kendisine hayata dair öğüt vermesi, Marilyn'e bir şekilde babasını hatırlatmıştı. Çocuğa karşı romantik anlamda bir şeyler hisset-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memesine rağmen, bu durum onda merak uyandırıyordu. Marilyn ona, Hamilton'daki bazı kızlar ile sosyal olarak anlaşamadığı sırrını vermişti. O ise, Ames'teki gibi hayat boyu sürecek olan yakın arkadaşlıkları tekrar yaratmayı beklememesini söylemişti.

Jane'e yazdığı bir mektupta, *Bana, hayatımdaki bazı insanlardan bir şeyler öğreneceğimi, bu insanların ise, bizim onlara artık ihtiyacımız olmadığı zaman hayatlarımızdan çıkacaklarını söylüyor,* demişti.

Ames'teyken, Marilyn ve Jane birlikte yemek pişirmeyi ve yemeyi çok severlerdi. Marilyn'in lise günlükleri, Jane ile birlikte paylaşıp keyif aldıkları yemeklerin tarifleriyle doluydu. Günlüklerde ayrıca nasıl kilo aldıklarını ve aynadaki görüntülerin kendilerini nasıl memnun etmediğinin yorumları da vardı. Marilyn'i çok iyi tanıyan Jane, mektupları sürekli cesaret ve güven ile doldurmaya gayret ediyordu.

Bir gün telefonda konuşurlarken "Kendimi bu kadar aşağı göremeseydim belki daha mutlu olabilirdim," diye Jane'e dert yanmıştı.

"Sen olduğun gibi zaten muhteşemsin," diye yanıtlamıştı arkadaşını Jane. "Kesinlikle öylesin."

Birbirlerine yazdıkları mektuplarda yaz için üniversiteden eve döndüklerinde neler yapacaklarının planlarını yaparlardı. Hall and Oates'in şarkısı 'Kiss on My List'i defalarca çalacaklarına söz verirlerdi. (Şarkı 1981'in baharında yayınlandığında, kızlar lise sona gidiyorlar ve sürekli bu şarkıyı dinliyorlardı.) Marilynler'in evindeki şöminenin önünde oturup nane likörü kattıkları sıcak çikolatalarını yudumlamanın hayalini kuruyorlardı. Sonrasında Janeler'e gidip, Marilyn'in tabiriyle "Carpenters ile dağıtmak" istiyorlardı.

Yaz için eve dönmeye hazırlanırken, Marilyn Hamilton'daki bilgisayar merkezine gitmişti. O zamanlar bilgisayarlar, kart basılarak çalıştırılan kocaman makinelerdi. Marilyn, bilgisayar laboratuarında bir arkadaşını bekliyordu. Yapacak bir işi olmadığı için etrafta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyalanmaya karar verdi ve Jane'e bilgisayarda bir mesaj hazırlamaya koyuldu. Bitirdikten sonra, bütün bilgisayarların kartlarını alıp, uzunca bir zarfın içine koyarak Jane'e postaladı.

Günler sonra, Jane – üzerinde numaraların deliklerle işlendiği – kartları kendi okulundaki bilgisayara taktı. Ortaya şu mesaj çıktı: *Bu muhteşem değil mi? Seni iki hafta içinde göreceğim için çok heyecanlıyım. Harika vakit geçireceğiz!!!!! SENİ... ÇOK...SEVİYORUM!!!!!!*

Böylece arkadaşları bilgisayar çağına girmiş oldu.

Marilyn, Hamilton'dan mezun olduktan sonra, Ames'e yerleşirse yetişkinliğe asla tamamıyla adım atamayacağını hissetmişti. Çocukluğunu, kasabanın her yerinde onu tanıyan ve ona, babasının ne kadar muhteşem bir doktor olduğunun ve annesine nasıl taptıklarını söyleyen insanlarla karşılaşarak geçirmişti. Sömestr tatillerinden biri için eve geldiğinde, resimlerini tab ettirmek için fotoğrafçıya uğramıştı. Sıra ödemeye geldiğinde 3$ eksiği olduğu farkına varmıştı. Tezgâhın arkasındaki kadın, sipariş formunda Marilyn'in adını görüp, ona Dr. McCormack'ın kızı olup olmadığını sormuş; sonra da "Üzülme tatlım, eğer Dr. McCormack'ın kızıysan, ücret benden olsun," demişti.

Marilyn'in oldukça büyük bir yanı Ames'teki bu karşılaşmaları seviyordu. Duyduğu bu cümleler, böyle bir ailenin çocuğu olduğu için ne kadar şanslı ve özel olduğunu hissettiriyordu. Ancak artık üniversitede okuduğu için kendi kimliğini geliştirmeye ihtiyacı vardı. Ames hem bir aile hem de bir üniversite kasabasıydı ve burası yirmili yaşlarının başındaki bekâr bir kadının olması gereken bir yer değildi.

Marilyn en sonunda, kendisinden büyük kız kardeşlerinin orada yaşaması ve Ames'e yakın olması sebebiyle St Paul'de kalmıştı. Bu, onun kendisini güvende hissettiren bir karar olmuştu. Arthur Murray Dans Stüdyosu'nda başlangıç seviyesinde salon dansları öğretmek için öğretmen olarak iş bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Dışa vurduğu sıcaklığı ve insanlarla iletişime geçme yeteneği için ideal bir işti.

Bazen, kendisinden daha fazla akademik ya da profesyonel kariyer yapan Ames kızlarına nazaran değersiz olduğunu hissediyordu. Jane psikoloji üzerine doktora yapıyordu. Diana muhasebeci olarak çalışıyordu. Jenny politikaya girmişti. Sally ve Karen öğretmen olmuşlardı. Angela, halkla ilişkiler üzerine kariyerini geliştiriyordu.

Marilyn'in bir sonraki işi, Mary Kay kozmetik ürünlerini satmak olmuştu.

Mary Kay işini almak için karar verirken, en çok arkadaşlarının ne düşüneceği konusunda endişelenmişti. Firmanın yöneticisi, "Alacağınız kararlarda genellikle arkadaşlarınızın fikirlerine mi güvenirsiniz?" diye sormuştu.

"Evet, sanırım öyle yapıyorum," diye itiraf etmişti Marilyn.

"Gelecekte de bu şekilde mi karar vermeyi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum," demişti Marilyn.

"O zaman, şu an, kendi gücünüze inanmaya başlamanız için iyi bir zaman olmalı."

Yöneticinin sözleri, Marilyn için kendisine güvende bir kaynak olmuş, işine ve arkadaşlıklarına yön vermişti. Enerjisi, düşünceli olması ve insanları anlayabilme becerisi onu, sigortacılık, göz bilimciliği ve yayıncılık işlerine girmesine sebep oldu.

Marilyn bir süre de aşk ile savaştı. Bir iki çöpçatanlık şirketini denemiş, Jane'e "Kimden hoşlandıysam beni sevmiyor. Beni geri aramıyorlar," diye içini dökmüştü. Çocuğun biriyle birkaç kez çıkmış, sonra da ona gelişigüzel bir şekilde "Şükran günü için ne planladın?" diye sormuştu. Çocuk ise bir adım geri atarak, "Hey! Ağırdan al!" diye cevap vermişti.

Birkaç adam onu sevmişti. "Şimdiye kadar," diye Jane'e anlatmaya başlamıştı, "beni seven erkeklerin hiç biri bana uygun değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn, Jane ve tabii ki diğer Ames kızları, bazen aradıkları özelliklere uygun bir erkek bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında konuşurlardı. "Aradığım özellikleri neden bir sürü kadında bulurken, çok az erkekte görebiliyorum?" diye sorardı Jane. Bunun yanında, dünyadaki ilginç kadınların sayısının, ilginç erkeklerden daha fazla olduğuna da karar vermişti. "Dışarılarda bir yerlerde harika adamlar olduğuna eminim ama çok fazla olmadıklarını biliyorum. Bu yüzden muhteşem eş olabilecek bir sürü düzgün kadın, istedikleri özel adamlarla tanışamıyorlar."

Etkileyici ve bayılacakları erkekler bulamama kabiliyetsizliği Ames kızlarında umutsuzluğa yol açıyordu. Marilyn bir keresinde Minnesota'dan biri ile çıkmıştı. Şişman, sosyal yönü pek gelişmemiş ve kişiliği pek fazla oturmamış bir erkekti, ancak güvenilirdi. Marilyn'e, "Aradığın her şey bende!" demişti. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Marilyn, "Benim aradığım hiçbir şey sende yok," diye düşünmüş, ancak bir şey söylemeden gülümsemişti. Sonunda Ames kızları, ilerde kocaları olacak erkeklerle tanışmaya başlamışlarken, Marilyn kendisini arada sıkışmış gibi hissediyordu. Diana, oldukça yakışıklı bir işadamı ile evlenmek üzereydi. Diğer kızlar, adamın fiziksel görünüşünün Diana'nınkine eşit olduğuna karar vermişlerdi. Marilyn onunla tanıştığı zaman Diana adına mutlu olmuş, ancak arkadaşını kıskanmaktan da kendisini alamamıştı. Adam sadece bir prense benzemekle kalmıyor, aynı zaman da romantizmin sınırlarını zorluyordu. Bir keresinde Diana'ya Louis Vuitton bir çanta hediye etmişti. Çanta açıldığı zaman içinden bir sıra inci kolye çıkmıştı. Ames kızları bunu aylarca konuşmuş, Marilyn ise kendi prensinin gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Marilyn'in "İyi bir adam bulmak ne kadar zor" diyaloglarını paylaştığı en büyük sırdaşı olan Jane de sonunda aradığı adam ile tanışmıştı. Ancak sorun, onun Musevi olmamasıydı. Bu yüzden Jane onu kafasında muhtemel aday olarak konumlandırmıştı. Yıl 1985, aylardan ise Eylül'dü. Jane Athens,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ohio'daki, Ohio Üniversitesi'nde yüksek lisansı üzerinde çalışıyordu. Doktora öğrencileri adaylarından biri olan Justin ile kimliğini almak için girdiği tanıtım toplantısı sırasında tanışmıştı. Justin mavi çizgili tişört ve haki renk pantolon giyiyordu. Jane'nin aklına gelen ilk düşünce "Vay be, ne kadar yakışıklı bir çocuk," olmuştu.

Daha sonra Marilyn'e olanları anlatırken, "Sorun şu ki, o bir Katolik," demişti. "Problem değil, biz de sadece arkadaş oluruz."

Jane ve Justin oldukça hızlı bir şekilde yakınlaşmışlardı. Öğle yemeklerinden sonraki uzun ve düzenli yürüyüşler ve akşamları yapılan telefon konuşmaları yakınlaşmalarına yardımcı olmuştu. Jane, Justin'in ne kadar iyi bir dinleyici olmasından etkilenmişti. Sezgileri kuvvetli bir adamdı. Jane için, o sadece platonik bir aşk olabilirdi.

Ancak Ekim ayının, ortalarına doğru, dört saat süren sürpriz bir telefon konuşması sonucunda Justin, Jane'e kendisine arkadaşlıktan öte bir şeyler hissettiğini itiraf etmişti. Jane'nin ise, aynı şekilde bir şeyler hissettiğini söyleyebilmesi için iki hafta geçmesi gerekti. Ancak o dakikaya kadar ikisinin hiçbir şekilde romantik bir anı olmamıştı. Birbirlerine hiç dokunmamışlar, hiç öpüşmemişlerdi.

Jane Noel tatili için Ames'e geri dönmüş, başından geçenleri Karen'a ve de Karen'ın annesine anlatmıştı. "Sanırım vakit geldi," demişti, "Şimdiye kadar tanıştığım en muhteşem erkek, ancak korkuyorum. Musevi olmayan bir erkekle evlenebilir miyim bilemiyorum."

Karen'ın annesi Jane'in anlattığı her şeyi dinledikten sonra oldukça net bir cevap vermişti. "Tatlım, kalbin ne derse onu yapmalısın. Eğer aradığın adamın o olduğunu düşünüyorsan ve onu gerçekten istiyorsan, aranızdaki dini meseleleri de çözersiniz."

Jane daha sonra telefonda Marilyn ile konuşmuştu. O da aynı şeyi tavsiye etmişti. "Bunu yapman lazım. Nokta."

Yılbaşından sonra, Jane Columbus Ohio'ya doğru uçar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane ve Marilyn, Jane'in düğününde

ken, aynı gün Justin de Rhode Island'daki evinden geri geliyordu. Jane'i çıkış yapacağı kapıda bekliyordu. Kiraladıkları araba ile 112 kilometrelik Athens'e geri dönüş yoluna çıkmışlardı, ikisi de duygusal olarak doruktaydı. Jane daha sonra Marilyn'e anlatırken, "Sürekli konuştuk. Bütün diyalog, 'Tanrım, acaba yürütebilecek miyiz?' üzerineydi," demişti.

Justin Jane'i eve getirip aracı park etti. Jane onu yukarıya davet etmişti. İlk öpücüklerini paylaşmaları çok uzun sürmedi.

1989'da Jane evlenirken, yanında olan Marilyn ve de Ames kızlarının hepsi, Justin'in Kennedy'ye ne kadar benzediğini düşünüyorlardı. New England aksanlı yakışıklı genç adamın, inanılmaz güzel bir gülüşü vardı. Karla, "Onunla birlikteyken sanki John Fitzgerald Kennedy ile konuşuyorum gibi hissediyorum," demişti. "Onda Doğu karizması var."

Jane ve Justin akademisyen olarak New England'a yerleşmişler; Justin, Brown and Miriam Hastanesi'nde, Jane ise Stonehill'de çalışmaya başlamıştı. Bu arada kızlar hep birlikte karar vermişlerdi: Yeterli sayıda kaliteli erkek yoktu, ancak Jane kendine bir tane bulmuştu.

Jane'den bir sene sonra 1990'da, en sonunda Marilyn'in de vakti gelmişti. Jaycees Derneği'ne gönüllü olarak çalışmak üzere katılmış, bu sayede yeni insanlarla tanışmayı hedefle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Jaycees'in sosyal davetlerinden birinde, çekici bir adam olan yönetim kurulu üyesi Chris Johnson ile tanışmıştı. İş dünyasında danışman olarak kariyer yapmaya başlamış olan Chris, kendisiyle oldukça barışıktı. Aralarındaki sohbet, zorlanmadan akıyordu.

Marilyn, "Bu hafta sonu yapacak bir şeyim yok," diyerek ortaya gelişigüzel bir yem atmıştı.

Chris, Marilyn'nin yapmaya çalıştığını anlamış ve "Benim de," diyerek cevap vermişti.

Chris daha sonra, bunun ilk bakışta aşk olduğunu itiraf edecekti. Marilyn'in güzel gözlerine ve dürüst kişiliğine vurulmuştu. Daha önce, sürekli oyunlar oynanan ve kendisini yoran ilişkiler yaşamışken; Marilyn'nin doğallığı ve dürüstlüğü ile hayata yepyeni bir şekilde bakabiliyordu.

İlk randevularında, Minneapolis'teki Isles Gölü'ne pikniğe gitmişlerdi. Marilyn ikisi için de öğle yemeği hazırlamıştı. Yemekten sonra, gölün etrafında dolaşmaya çıkmışlardı. Sonra dondurma almak için durmuşlar, ardından da Chris'in evine, *Operadaki Hayalet* oyununun Brodway gösterisinin orijinal kaydını dinlemek için gitmişlerdi.

İkinci buluşmalarında, Marilyn daha cesur davranıyordu. Chris'e "Kaç çocuğun olmasını istersin?" diye sordu.

"Üniversitede okutmaya gücümün yettiği kadar," diye cevap vermişti yakışıklı adam.

Marilyn bu cevaba karşılık gülümsemekten kendisini alamadı. Verilebilecek en mantıklı cevabı duymuştu. Chris belki ileride milyarder olur ve 750 tane çocuk yapabilirlerdi.

İnançlı bir insan olan Chris, inancının hayatını yönlendirdiğini söylemişti. Marilyn ile olan ilişkileri ciddileşmeye başladıkça, onu daha inançlı olmaya yönlendirmişti. Marilyn'in babası sorgulayan bir Hıristiyan olmuş ve Marilyn ondan çok etkilenmişti. Dr. McCormack'ı tanıdıkça, Chris, 1960'da olan araba kazasının onun hayatında bir dönüm noktası olduğunu anlamıştı. "Çocuğunu böyle bir trajedide kaybedersen, Tanrı'ya olan kızgınlığını engelleyemezsin," diye Marilyn'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fikrini söylemişti. "Ve senin baban bir doktor, oğlunu kurtaramamış. Acısı daha da artmış. Her neyse, babanın Tanrı ile ilgili hissettikleri için benim hipotezim bu." Chris Marilyn'in babasını daha iyi anlamasına yardımcı olmuştu. Bunu yaparken bir yandan da onun, hayatını daha fazla inancının etrafında şekillendirmesi için elinden tutmuştu.

Bir sene içerisinde, Marilyn Jane ile telefondaydı: "Sana bir sorum var, benim baş nedimem olur musun?"

Jane, Marilyn ile; aşk, evlenme olasılıkları, kendilerinin ya da diğer Ames kızlarının ruh eşlerini bulup bulamayacakları üzerine konuştukları binlerce saati düşündü.

"Baş nedimen olur muyum?" diye sordu Jane ve cevap vermeden önce bir süre durakladı.

Eğer hayatınızın tamamını belirli bir iş için en uygun insan olduğunuzu bilerek geçirirseniz ve en sonunda o iş için size teklif gelirse, bu anlamlı olmanın ötesine ulaşır.

"Biliyor musun?" dedi Jane, "Sanırım o gün boşum, orada olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Pop Kültürü Bağları

Toplanmalarının gece eğlencesi için kızlar iki arabaya doluşup, Raleigh'in merkezine doğru yola çıktılar. Angela'nın arabasında, Cathy soruları cevaplıyordu. Ortam baş döndürücüydü.

Ne zaman bir araya gelseler, kızlar Cathy'ye California'daki son akımların neler olduğunu sonuna kadar sorarlardı. Cathy de yıllar boyunca kızlara, o makyajını yaparken, zayıf kalabilmek için lavman yaptıran, saplantılı Hollywood yıldızlarını anlatırdı. Başka zamanlarda da, Cathy, iyi karma ve kristallerde bulunan pozitif enerjiden bahsederdi. Bir keresinde, Karla, Kelly ve Diana, Cathy'yi Los Angeles'ta ziyaret ettikleri zaman, Cathy soya dönemi geçiriyordu. (Karla sürekli, "Bana bakın, ben Orta Batı'danım. Ben süt ürünleri istiyorum. Peynir ve bir bardak süt istiyorum. Dolabında olan tek şey ise soya fasülyesi!" diye Cathy ile uğraşmıştı.)

Şimdi Angela'nın arabasında, herkes gülmekten kırılırken, Cathy Batı Sahili'ndeki duymuş olduğu son akım olan 'Avustralya usulü baştan yaratma'yı arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Cathy'nin bu Avustralya – Yeni Zelanda kozmetik prosedürüne hiçbir ilgisi yoktu. Ancak bir yandan da, yaşlanma ve doğum ile oluşan ve Avustralya usulü baştan yaratma uzmanlarının 'asimetrik' meseleler olarak adlandırdığı sorun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların düzeltilmesi için gerekli olan vajinal prosedürlerin tüm detaylarını öğrenmişti. Bu müdahaleler sayesinde kadınların görünüşlerinde düzelmeler sağlandığı iddia ediliyordu.

O noktadan bir ötesi anal beyazlatmaydı. Kozmetik bir prosedür olan bu teknik ile insan vücudunun en özel deri çemberinin pigmentlerinin rengi açılıyordu.

Kızlar duyduklarına gülmekten iki büklüm olmuşken, Angela bir pazarlama fikri buldu. "Neden bir kemirgeni de beyazlatmıyorlar ki? Sonra o kemirgeni aşağıdan içeriye sokarlar, adına da 'Bitkisel Kemirgen' derler." Kızlar buna çatlayana kadar gülmüşlerdi.

Sonunda, sohbet şekil değiştirmiş, vücut görünüşü, diyet ve sağlıklı beslenmenin yeni boyutları üzerine dönmeye başlamıştı. "Söylediklerimi bir yere yazın," demişti Cathy, "Birkaç yıl içerisinde Hindistan cevizi yağıyla yemek pişirmeye başlayacaksınız."

Angela arkadaşını "Ya da onunla renk açmaya başlayacağız," diye tamamlamıştı.

Kızlar her zaman birbirlerinin pop kültürü dedektörleri olmuştu. Hayatlarını, rekabet edecek çılgınlıkları, beğendikleri şarkıcıları ve ünlü olmaktan ne anladıklarını paylaşarak geçirmişlerdi.

İlkokul ve ortaokulda, Sally ve Cathy, gençlik idolü olan David Cassidy'ye hayrandılar. Sally ayrıca Bobby Sherman'a da tutkundu. Diana'nın ise 'Donny Osmond'ın Öpüşen Poster'i vardı. Kızlar ziyarete geldikleri zaman Donny Osmond'u öpme arzusuyla tutuşuyorlardı.

Kızlar, *Partridge Family*'yi, *The Cosby Show'u*, *M*A*S*H*'ı ve *Gilligan's Island*'ı tekrar yayınları da dâhil olmak üzere takip ederlerdi. Ergenliklerinin başında, *Love American Style*'daki cinsellik onları heyecanlandırdı. Program her hafta aşk, romantizm ve cinsel arzular konusunda birbiriyle alakasız bölümlerden oluşuyordu. O zaman için fazla riskliydi. Kızlar, programın bazı bölümlerinin – erkeklere kötü gözle bakıldı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğı ve kadınların ise oyuncak olarak görüldüğü – politik olarak yanlış olduğunun farkında değillerdi. Onlara göre program, yetişkinliğe şimdiye kadar bilmedikleri bir bakış açısı sunuyordu. Büyük pirinç yatak, birçok bölümde başroldeydi.

O günlerde, kanal sayısı az olduğu için, kızlar çoğunlukla aileleri ile birlikte televizyon seyrederlerdi. Cathy, öğleden sonra okuldan döndükten sonra, koltuğa yayılıp annesi ile birlikte Merv Griffin'i izlemeye bayılırdı. Arkadaşları da aileleri ile birlikte Dinah Shore'un *Dinah's Place* ya da *The Mike Dougles* gibi talk şovları izlerlerdi. Bugünkü televizyon programlarından çok farklıydılar. Ames kızlarının çocuklarıysa, öğleden sonralarını bilgisayarlarıyla geçirmeyi tercih ediyorlar ya da kendileri için özel yaratılmış gençlik kanalları – Disney Channel, MTV, Nickelodeon, The Carton Network – arasından seçim yapıp onları izlemeyi tercih ediyorlardı. Ames kızları çocukken, ailelerinin dönem yıldızlarını seyretmeyi severlerdi. Jimmy Stewart ya da Cary Grant ekranda Merv, Dinah ya da Mike olarak görünüp eski dünya için bir pencere açarlardı. Bu şovlar sayesinde, eski ve yeni birbirlerinin hayranlarını öğrenme fırsatı bulurdu.

Iowa'da yaşayanlar için, Doğu ve Batı Sahilleri'nden akan pop kültürü biraz uzakta görünüyordu. Ancak bazen Iowa'nın da haritada olduğunu hatırlatan olaylar olurdu. *Star Trek*'te Kaptan James T. Kirk bir bölümde izleyicilerini Iowa'dan selamlamıştı. Hatta 1986 yapımı *Star Trek IV* filminde Iowa için özel bir replik bile vardı. Yirminci yüzyıl dünyasından bir kadına Kaptan Kirk, dış uzaydan olup olmadığı sorduğunda, kadın, "Hayır ben Iowa'danım," diyordu, "Dış uzayda sadece çalışıyorum."

Güzel replikti. Iowalılar için gökyüzünün limit olmadığının bir hatırlatıcısıydı.

Televizyon ya da sinema yıldızları gelemeseler de, müzisyenlerin yolu Iowa'dan geçiyordu. Konserler ve de turlar için Iowa'ya ya da Des Moines yakınına kadar geliyorlardı. Kasabalarına gelseler ya da gelmeseler de, favori şarkıcılarına ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da gruplarına Ames kızlarının yakınlığı yatak uçları kadardı. Cathy, Sally'nin odasında kendisine ait bir teybinin olmasını büyük bir şey olduğunu iddia ediyordu. Öğleden sonra Sally'nin odasında oturur, Osmond Brothers'ın ya da Jackson 5'ın albümlerini dinlerlerdi. Yaşları büyüdükçe, müzik zevkleri de değişmiş, Styx ya da Journey gibi grupları dinlemeye başlamışlardı. Janeler'in evinde ise o ve Marilyn sıkça Fleetwood Mac dinliyorlardı: "Yarını düşünmekten vazgeçme..." Diana ve Kelly ise Andy Gibb'in bir videosuna saplantılı bir şekilde takılmışlardı.

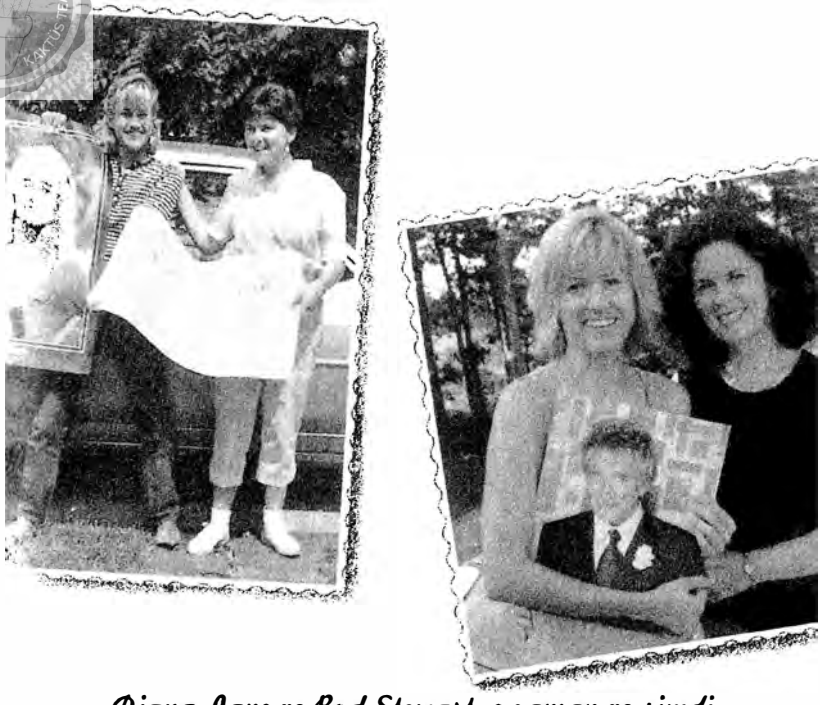
Sheila, Cathy ve Sally ilk kez Bread'in konserine, Sheila'nın babasının eşliği ile gitmişlerdi. Ehliyetlerini aldıktan sonra Des Monies'e Foreigner, Little River Band ve Iowa Jam Açıkhava rock konseri gibi etkinliklere katılmışlardı.

Kızlardan bazıları, Bruce Sprinsteen Ames'e 1981'de geldiği zaman, uzun bilet kuyruğunda beklemişlerdi. (Posterlerde ve sahne arkası geçiş kartlarında büyük bir mısır illüstrasyonu vardı. Bruce nerede konser verdiğini biliyordu.) Konserin sonuna doğru, Bruce, Ames Lisesi öğretmenlerinden Mr. Daddow'un kızını, kalabalığın içinden kendisine eşlik etsin diye sahneye çekmişti! Öğretmenlerinin kızı sahnede dans ederken, kızlar da inanılmaz bir heyecanla, sanki Bruce kendilerini sahneye davet etmiş gibi, seyircinin arasında dans etmişlerdi.

Kızlar bazen, sevdikleri şarkıların sözlerini baştan yazarlardı. Mezuniyet balosu yaklaştıkça, Marilyn, kendisinin ve arkadaşlarının Carpenters'ın bir şarkısını yeniden nasıl yorumlayacaklarını günlüğüne yazmıştı: Neden bir anda gözlerim yaşla dolar? / Ne zaman bir balo yaklaşsa /Tıpkı benim gibi, kızlar baloya özlem duyar...

Liseye geldiklerinde, kızlar Rick Springfield'in çok tatlı olduğuna karar vermişlerdi. Ancak en seksi şey Rod Stewart'tı. Sesinin tırmalayan tonunda, önü iliklenmemiş gömleklerinde ve kurnaz gülüşünde bir şeyler vardı. Kızlar Rod yaşlandıkça, onun hala bir çekiciliğinin olduğunu fark etmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diana, Jane ve Rod Stewart, o zaman ve şimdi

Cathy, toplanma gecelerinin birinde olayı özetlemişti; "Rod artık çirkin seksi." Bu yaklaşım herkese mantıklı gelmişti. Çirkin seksi olan bir erkek, yakışıklı seksi bir erkekten daha fazla cazip ve ümit verici geliyordu.

Kızlar yıllar boyunca sayısız pop kültür olgularından birbirlerini haberdar edip, bunlarla eğlendiler. *Saturday Night Fever* filminin müzikleriyle birbirlerine dans hareketlerini öğrettiler. Yetmişlerde, Karen önden pileli bol pantolona sahip ilk Ames kızı olmuştu. Daha sonra hepsi aynı tür pantolondan giymeye başlamıştı. 1981'de, Diana herkese, *The Endless Love* isimli filmin yumuşak müziklerini dağıtmıştı. Kendisi ise, üniversitedeki birinci senesinde, akşamları yurtta uykuya dalmaya çalışırken tekrar ve tekrar dinlemişti.

The Rocky Horror Show'da rol alan dublörlerin listesini hazırlamada kızlar birbirlerine yardım etmişlerdi. Yıllar sonra, hep birlikte *Sex and the City*'nin filmini izlemeye gitmişler, televizyon serisinin fanatiği olan kızlar, diziyi fazla izleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yen diğerlerine filmdeki karakterlerin alışılmadık huylarını anlatmışlardı.

Jane 1984'te bir sömestırlığına İspanya'ya gittiğinde, kızlar ona sürekli mektup yollayarak Amerika'daki gelişmelerden haberdar etmişlerdi. Oldukça seçici bir raporlama yapılıyordu. Örneğin Diana hazırladığı mektuba 'Amerika Üzerine Güncelleme' ismini vermişti. Jane'e yaptığı raporlama en garip olayların toplamıydı: Kontrolden çıkmış bir Pepsi reklamı, beklenmedik bir şekilde keklerin insanların akıllarında yer etmesi ve de çekici ancak henüz meşhur olmayan aktörün detayları gibi.

Pepsi fiyaskosu şuydu: Ateşleme ve de kıvılcımlarla ilgili teknik bir hataydı. Kurban kim miydi? Yirmi beş yaşındaki Michael Jackson. "Saçları tutuştu!" diye yazmıştı Diana. "Bir ara gerçekten öleceğini sandım!" Sonra Jane'e Michael'ın o sene Grammy'de sekiz tane ödül aldığını anlatmıştı. (Diana'nın vardığı nokta şuydu: Kafasını ateşe verseler bile, Michael Jackson hala çok seksiydi.) Diana ayrıca Jane'in, Weird Al Yankovic'in parodisi olan ve Michael Jackson'ın *Beat It* şarkısının komedi uyarlaması *Eat It*'in sözlerini bilmesi gerektiğine inanmış ve arkadaşına yazmıştı: Diğer çocukların Japonya'da açlık çektiğini bilmiyor musun? / O yüzden onu ye, sadece ye…

Kek olayının özü ise şuydu: Diana, *Kimyasal EDB (etilen dibromür) ile ilgili büyük bir devlet skandalı dönüyor*, diye yazmıştı. *Böcekleri ve haşaratları öldürüyor ama kanısere yol açıyor. Her neyse, Duncan Hines'in böğürtlenli keklerinde de bu maddeden varmış. Böyle olunca kekler marketlerden toplatıldı. Hepimiz gelişmeleri yakından takip ediyoruz, çünkü bu sene içerisinde oldukça fazla miktarda kek tükettik.* (Jane'de, Ames kızlarının EDB'den ölmedikleri, ancak yüksek dozda kek yemekten patladıkları izlenimi uyanmıştı.)

Çıkış yapan sanatçıya gelince: Footloose *diye bir film çıktı.* Flashdance*'e benziyor, ama bu kez başrolde bir erkek var. Bu dansçı çocuk, aynı zamanda, jimnastik yapıyor ve bu alanda da kendini*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göstermeye başlıyor. (Belirtilmesi gerekir ki buradaki dansçı Kevin Bacon'dır.)

Kızlar ayrıca ünlülerle karşılaşmalarının da raporlarını birbirleriyle paylaşmayı seviyorlardı.

Marilyn, bir yaz boyunca Winter Park, Colorado'daki Snow Mountain Ranch'teki yemek servisi bölümünde çalışmıştı. Bir gece, otele tanıdık bir misafir gelmiş ve mutfaktaki herkes hemen dedikoduya başlamıştı. Gelen konuk, *The Brady Bunch*'taki hizmetçi Alice rolünü oynayan Ann B. Davis'ti.

Ames kızlarına yazdığı mektuplarda, Marilyn, ünlü oyuncuyla nasıl tanıştığını anlatmıştı: *Akşam yemeğinden sonra, yanına gidip "Bayan Davis, eğer yanınıza gelip sizi yakından görmeseydim pişmanlık duyacaktım. O yüzden kendimi tanıtmak istiyorum,'' dedim. O da; "Peki, adın ne bakalım?" dedi. Ben de, "Marilyn,"' dedim. Bana sarıldı ve "Seninle tanıştığıma memnun oldum Marilyn!" dedi.*

Marilyn kızlara bu tanışmayı ispatlayabilmek için hemen kamerasına sarıldı ve kendisi için poz veren Ann B. Davis'i resimledi. *Harika bir kadın*, diye üç gün sonra yazmıştı Marilyn Jane'e. Ama ne yazık ki resim filmin 24'üncü pozundaydı. Bu yüzden resim, banyo yaptırıldıktan sonra çıkmamıştı, Marilyn için büyük hayal kırıklığıydı. Acaba insanlar ona inanır mıydı? (Marilyn, tabii ki Ames kızlarının kendisinin dürüstlüğünden samimiyetinden şüphe duymayacaklarını, Ann B. Davis ile tanıştığına inandıklarını biliyordu. Zaten böyle bir şeyi kim, neden uydurabilirdi ki?)

Diğer kızların ilgisini çeken başka bir olay ise Karen'ın ünlü biri ile 'neredeyse' karşılaşmasıydı. Gerçekte Karen hiçbir ünlü ile tanışmamıştı. Yirmili yaşlarının başında, Karen bir dişçinin yanında asistan olarak çalışıyordu. Bir Pazar öğleden sonrasında, çalıştığı dişçi Donald Good'a, beklenmedik bir telefon geldi. Billy Joel'in, konser için geldiği Ames'te dişi kırılmıştı. Konser için Ames'teki Hilton Coliseum'da, 14.800 kişilik bir kalabalık, birkaç saat içerisinde toparlana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caktı. Dr. Good'dan istenen ise, gösteriden önce ofisinde Joel ile buluşmak ve dişini tedavi etmesiydi.

Dişçi, Karen'ı ve diğer ofis çalışanlarını yardım amaçlı çağırmayı düşündü, ancak dişi gördükten sonra, şarkıcıyı yardım olmadan tedavi etmeye karar verdi. Karen buna hiç sevinmemişti tabii ki ama kızlara anlatacak bir hikâyesi olmuştu, üstelik Billy Joel Dr. Good'a konser için yer ayarlamış ve sahneden ona teşekkür etmişti. Şarkıcı seyircilere çatlayan dişinden bahsetmiş ve eğer dişçinin yardımı olmasaydı o gece sahneye çıkamayacağını anlatmış; *Only the Good Die Young* şarkısını söylemeden önce, şarkıyı Dr. Good'a ithaf etmişti.

Bazı Ames kızları yapılan bu ithafın bir parça korkunç olduğunu düşünmüşlerdi. Kırk beş yaşında olan Dr. Good'un, genç ölmek için fazla genç olduğunu düşünüyorlardı. Yine de, Karen bunun müthiş olduğunu düşünüyordu. Billy Joel'in çalıştığı ofisteki, her gün gördüğü koltuğa oturmuş olmasını ve kendisinin steril hale getirdiği dişçilik aletleriyle onun ağzında işlem yapılmasını düşünmek Karen'ı mutlu ediyordu. Bütün bunlar düşünüldüğü zaman, ünlü biri oldukça yakınından geçmişti.

Angela'nın da buna benzer güzel hikâyeleri vardı. 1991'de bir gün *Thelma ve Louise* isimli filmi izlemeye gitmişti. Filmdeki aktörlerden biri, Missouri Üniversitesi'nde okurken tanıdığı, çekici olmayan ancak hoş, gazetecilik öğrencilerinden birine çok benziyordu. Angela, kendi kız kulübü olan Chi Omega'nın sosyal temsilcilerinden biriydi. Bu çocuk ise, erkek kulübü Sigma Chi'nin sosyal etkinlik sorumlusuydu. İki kulübün birlikte katıldığı partiler düzenlemişlerdi. Yeterince iyi niyetli olan delikanlı için, Angela'nın aklında, daha sonra da kızlara anlattığı gibi sadece lu vardı: "Biraz küçük gibiydi, dışarıda görünmek isteyeceğiniz türden biri değildi."

Çocuğun Thelma ve Louise'deki aktöre benzediğini düşündüğü için, Angela biraz oyalanarak bitiş jeneriğini izleyip emin olmak istedi. Haklı olduğu ortaya çıkmıştı, aktör Sig-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma Chi kulübünden Brad'di. "Vay be" diye düşündü kendi kendine, "Brad üniversitedeki halinden daha yakışıklı görünüyor."

Olanları kızlara ilk anlattığında, hikâyesi pek etkili olmamıştı. Sonuçta, Angela bir filmde minik bir rolü olan birini tanıyordu. Ancak kısa süre sonra, Brad Pitt'in kariyeri yükselmeye başlayınca, Angela'nın onunla olan bağı oldukça önem kazanmaya başlamıştı. Mısır tarlalarındaki partinin yerini ya da fıçı birayı kimin alacağını sorabilmek için, eski bir takvimin kenarında Brad'in numarası vardı. (Angela'nın yolu üniversitedeyken Kappa Alpha Theta kulübünde olan Sherly Crow ile de kesişmişti. Yerel gruplar arasında ilk kırkın içerisinde yer alan Cashmere ile, birçok kulüp partisinde şarkı söylemişti. Angela, Sheryl'nin her zaman çok yetenekli olduğunu düşünmüş, ancak, daha sonra diğer Ames kızlarına da söylediği gibi "Çok sade ve sıradan görünüyordu. Tıpkı Brad gibi, üniversiteden sonra daha güzel görünmeye başladı."

Brad. Sheryl. Angela, Ames kızları arasında ünlülerden bahsedip kendisine pay çıkaranlar arasında yapılacak çekilişte muhtemelen ikinci olurdu. Ama kimse birinciliği Cathy'den alamazdı.

Bir makyaj sanatçısı olarak, Cathy yüzlerce ünlü ile karşılaşmış, Victoria Principal'ın kozmetik ağını geliştirmesine yardımcı olmuştu. Bazı sanatçılar, makyaj yaparken oldukça konuşkan olur, Cathy ile aşk hayatlarını ya da en derin sırlarını paylaşırlardı. Cathy, bir takım şeylerin ne zaman gizli kalması gerektiğini bilir, hatta Ames kızlarıyla bile paylaşmazdı.

Yıllar boyunca, kızlarla çok fazla şey paylaşmış, kızlar ise her zaman daha fazla detay için istekli olmuşlardı. Los Angeles'ta, o ve meslektaşları, ne zaman ünlü birinin adı geçse, uyarı anlamında bir ses çıkarıp, birbirlerini kontrol ederlerdi. Bu yüzden, Cathy de, Ames kızları ile konuşurken sürekli böbürleniyormuş gibi görünmek istemiyordu. Yine de, bazen acıyarak, sahne arkasında dönen entrikaları açıklıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cathy Ames kızlarına, Martha Stewart'ın yardımcılarıyla yaşadıklarını kızlara anlatmıştı. Martha'nın 'insanları', Cathy'den, Kmart reklamı çekimleri öncesi, Martha'nın yüzüne makyaj yapmadan önce, yeni makyaj fırçaları kullanmasını istemişlerdi. Cathy ise, "Ben ise 'Ne? Benim malzemelerim kusursuz şekilde temizdir ve ben bunları diğer herkesin yüzünde kullanıyorum. Yeni malzeme de almayacağım,' diye kendi kendime düşünüyordum," demişti. Arizona'da çekimin yapıldığı gün – sahnede Martha, Büyük Kanyon boyunca havlu asıyordu -Cathy Martha'nın yardımcılarına gülümsemiş ve onlara yeni fırça alıp almadığına dair yorum yapmamıştı. Martha, sete oldukça mutlu bir şekilde gelmiş ve fırçaların durumunu sorgulamamıştı. "Bazen, ünlülerin etrafındaki insanlar daha zor oluyorlar," demişti Cathy, "Belki de Martha'nın umurunda bile değildi."

Cathy'nin çalıştığı alanda işten bunalmak çok kolaydı; ancak kırk yılda bir, kendisini genç kız gibi hissetmesini sağlayan karşılaşmalar yaşıyordu. Ames kızlarına anlatmayı en çok sevdiği hikâyeler de bunlardı.

Kızları 1997'de yaşadığı bir geceyi anlatarak büyülemişti. Cathy, Sting'in evine, karısı Trudie'nin saç stilistliğini yapmak üzere çağrılmıştı. Cathy ve Trudie, geniş yatak odasında beklerlerken, üzerinde ipek bornozu ve elinde bir fincan çay ile Sting odaya girdi.

Trudie eşine, "Bebeğim, saçlarının kesime ihtiyacı var," dedikten sonra dönüp, "Cathy, kocamın da saçlarını kesebilir misin lütfen?" diye sormuştu.

Böylece Sting oturmuş, Cathy ise kesme işlemine başlamıştı. O dakikadan sonra, her şey rüya gibi gitmeye başlamıştı. "Gerçekten 'Roxanne'ı söylemeye başladı," diye kızlara anlatacaktı. "Rüya gibiydi. Çocuklarından bahsetti, ben de ona Iowalı büyük bir aileden olduğumu ve onun müziğini sevdiğimi anlattım. Ve bir anda şarkı söylemeye başladı. . . 'ROX-anne!" (Şarkı, 1978 yılında, kızlar Ames Lisesi ikinci sınıftayken çıkmıştı. Ames kızların çoğu şarkıya bayılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sting neredeyse kahramanları olan Rod Stewart'ın rakibi olmuştu.)

Sting'in saçları neredeyse sıfıra vurulmuştu. Cathy ise, Sting *Roxanne*'ın üst notalarına çıkarken, ona zarar vermiş olabileceğinden korkmuştu. Sting, saç kesimini yarasız beresiz atlatmıştı.

Saç kesimi ve doğaçlama performanstan sonra, Sting dişlerini fırçalamaya gitmişti ve bunu yaparken hala sohbet ediyordu – yoksa şarkı mı söylüyordu? Sonra, çiftin iki yaşındaki oğulları odaya gelince, Trudie, Cathy'ye onun da saçlarını kesip kesmeyeceğini sordu? Çocuk Sting'in kucağında otururken, Cathy onun saçlarını da kesti.

Birkaç dakika sonra, yatak odasının kapısı açıldı ve Madonna içeri girdi. Sonradan anlaşıldığı üzere, Truide ve Sting bir hayır gecesi yemeği düzenliyorlardı ve Madonna da davetliler arasındaydı.

Madonna, "Material Girl"ü söylemeye başlamadı ancak Cathy'ye dönüp, "Sen nesin? Berber mi?" dedi.

Trudie, Cathy'nin aslında bir makyaj sanatçısı olduğunu, ajans tarafından saçını yapması için gönderildiğini açıkladı.

Cathy Madonna'ya kendi annesinin adının da onunki ile aynı olduğunu söylemedi. "Sting oradaydı, çocuğu kucağında oturuyordu, benim de elimde makas, kulağımda *Roxanne*, karşımda ise Madonna duruyordu. Bu yüzden, o dakika itibariyle annemi pek düşünmüyordum."

Karla 1992'de üçüncü kez anne olmuştu. O sıralarda Cathy, on sekiz ay sürecek olan, Michael Jackson'un Dangerous Tour ile dünyayı dolaşıyordu. Bir gece, Bükreş'te kaldığı otelden Karla'yı aramıştı. Karla ise, hala Idaho'da yaşıyordu. Christie neredeyse üç yaşına basmış, hatta Ben adında on aylık bir kardeşi olmuştu.

Aynı gün akşama doğru, Karla, çocuk odasında, sallanan sandalyesinde oturuyor, Christe ise yerde köpeği ile oynuyordu. Ben ise Karla'nın kucağındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki küçük çocuğu olan her anne gibi, Karla da bir parça çökmüş gibi hissediyordu. Uzun bir gün olmuştu. Karla da, Bruce'un işten dönmesini beklerken, bir bardak şarap içmeye karar verdi. Şarabını yudumlarken, Ben'i sallıyor, bir yandan Christie'yi kontrol ediyor; diğer yandan da Cathy ile konuşuyordu.

Uzun bir sohbet olmuştu. Karla, Cathy'nin bütün anlattıklarından büyülenmişti. Cathy, Michael Jackson'ın kendisi için değil, arka plandaki dansçılar ve vokalistler için işe alınmıştı. Ancak, Michael'ın kendi makyözü bir gün beklenmedik bir şekilde Amerika'ya dönmek zorunda kalmıştı.

"Biri makyaj odamın kapısını çaldı," diye anlatmıştı Cathy Karla'ya. "Michael'ın asistanı bana gelip, 'Cathy, Michael hazır, şimdi seni bekliyor,' dedi. Michael'ın odasına çağrılmıştım."

"Elimdeki tepsinin üzerindeki malzemelerimle birlikte odasına doğru yürüdüm. Her zamanki gibi yüzünde makyaj vardı, ancak sahne için daha etkili hale getirilmesi gerekiyordu."

"Her neyse, Michael bana baktı, gülümsedi ve başıyla makyaj tepsisini koymamı işaret etti. İkimiz de bana ihtiyacı olmadığını biliyorduk. Zaten her gün kendi makyajını oldukça başarılı bir şekilde yapıyordu. Ona 'Mike, biliyorsun, bir şeye ihtiyacın olursa yan odadayım,' dedim ve odasından çıktım."

Karla hepsini dinlemişti. Cathy ona, kendisinin ve diğerlerinin özel jetle nasıl oradan oraya uçtuklarını anlatmıştı. "Daha önce pasaportum bile yokken, şimdi bütün dünyayı görüyorum. Oslo, Dublin, Berlin, Barselona..." diye Karla'ya anlatıyordu. Ayrıca, gösteri sırasında, Michael Jackson ile sahnede dans ettiğini ve bundan hoşlandığından da bahsetmişti. Gösterinin birinde, Cathy Michael'a havlu ve su veren adamın yerine çalışmıştı. Cathy, "Gösterinin sonunda havluları izleyicilerine atardı," demişti. "Her gece, hangi gösteride olursak olalım, insanlar çıldırıyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cathy, hayatının muhteşem gittiğini anlatmıştı ve bunu böbürlenmek için yapmıyordu. Karla arkadaşıyla başarılarından dolayı gurur duyuyordu. Ancak sohbet devam ettikçe, Karla kıskançlık duygusu ile dolduğunu fark etti. "İşte ben," diye düşündü Karla. "Evde kalıp bebek odasında, sallanan bir sandalyede oturuyorum. Benim hayatım bu evde geçerken, Cathy'nin hayatı muhteşem gidiyor."

Arkadaşına tam olarak neler hissettiğini söyleyememiş, ancak onun anlattıklarını dinleyerek sorular sormaya devam etmişti.

Ön kapının açıldığını duyan Karla, Cathy'ye, "Bruce geldi, benim gitmem lazım. Kendine dikkat et, seni seviyorum," demişti.

Bruce odaya girdiğinde, Karla eşinin ne kadar yakışıklı göründüğünü düşündü. Şarap, Cathy'nin heyecanlı hikâyeleri ve karmaşık duyguların birleşimi sonucunda, Karla arzu ile dolmuştu. O ve Bruce üçüncü bir çocuk için hazır değillerdi, Ben daha on aylıktı.

O gecenin meyvesi ise, üçüncü çocukları Jackie olacaktı.

Diğer Ames kızları, Idaho'daki ateşli gecenin hikâyesini (Cathy ve Michael Jackson'ın yeni bir hayatın oluşmasında nasıl yardımcı olduklarını) biliyorlardı. Konu, Kuzey Carolina'daki toplantıda yine gündeme geldi. Sally şöyle söze başlıyor: "Hepimiz gençtik ve hepimiz Cathy'nin yaptıklarından etkileniyorduk. Yaşadıkları müthiş şeylerdi."

"Hepimizin yaşadıklarından daha müthiş," diye ekledi Marilyn.

Hepsi orada oturmuş, Cathy'nin hayatına imreniyorlar, birazcık da kıskanıyorlardı.

Artık, Cathy de, aslında kendisinin de kızların hayatına ne kadar özendiği hakkında açıkça konuşabiliyordu. Hepsi evlenmiş ve hepsinin de çocukları olmuştu. Cathy ise, "Benim hayatım başka bir şekilde yol aldı," diyordu.

Cathy, Iowalı erkek arkadaşı ile California'ya taşınmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz senedir birlikte yaşıyorlardı. Bazen çoktan evlenmiş olacaklarını düşünmüş olsa da, birçok değişik nedenden dolayı bu durum gerçekleşememişti. Cathy otuz yaşındayken ayrılmış, ancak yakın iki dost olarak kalabilmeyi başarabilmişlerdi. O zamandan beri hayatında erkekler olmuş, ancak evlenmek isteyebileceği şekilde birini bulamamıştı.

Cathy, kendisinin bekâr olmasının, onu diğer kızlardan ayırmadığını söylerdi. "Evli ve çocuklu olmadığım için grubun dışında olmayı tercih edebilirdim. Eğer hayatımın sadece bir tarafına yoğunlaşsaydım, kesinlikle kendimi soyutlardım." Diğer kızların hayatlarındaki ev hayatı hakkındaki detayları dinlemekten keyif alıyor, bu şekildeki bir hayatın onlar için ne ifade ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Her yıl, noelde Cathy gayet ciddi bir şiir yazar ve kızlara gönderirdi. 2001 yılı şiiri ise şöyle başlıyordu. "Umarım yeni yıl tatili sizin için güzeldir. / Bekârım... hayatımda erkek yok nedense. / Size gönderecek resmim yok / ancak gay arkadaşlarımla resmim çok. / Merak etmeyin keyfim yerinde. / Eminim ileride olacak kocam benim de. Kızlara yazdığı başka bir mektupta ise, *Aşk hayatım mı? Şey, hayata aşığım. Söyleyebileceğim tek şey bu*, demişti.

Bazen kızlar Cathy'ye, coğrafi olarak pek arzu edilmeyen Orta Batı'dan birilerini ayarlamaya çalışırlardı. Neredeyse bütün teklifleri geri çeviren Cathy, arkadaşlarının çabasını da takdir ederdi.

Sonuçta, Cathy, görkemli Beverly Hills'te yaşıyor, kızlara, sahip olması yıllar alan farklı bir perspektif sunuyordu.

Karla, Idoha'daki o gece her aklına geldiğinde, "Hayat çok sıradan gelmişti. Evde Christie ve Ben ile oturuyor, bütün gün çocuk bezi değiştiriyordum. Cathy'nin hayatı ise çok özeldi. Ünlülerle takılıyor, Michael Jackson ile dünyayı dolaşıyordu," diyordu.

Evde çocukları ile oturanlar için, hayatlarını garantiye almak daha kolaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

İlk Çocukları

Jane, Karla'nın ailesinin siyah beyaz fotoğrafını Karla ona gönderdiği andan itibaren çok sevmişti. Evlerine yakın (Edina, Minnesota'ya taşınmışlardı) bir stüdyoda çekilmişti. Karla, Bruce ve üç çocukları yerde oturuyorlar, ellerini birbirlerinin omuzlarına ve dizlerine gelişigüzel koymuşlardı. Hepsi gayet rahat bir şekilde bir araya sıkışmışlardı. Hepsinin ayakları çıplaktı, üzerilerinde ise kot pantolonlar ve günlük tişörtler vardı.

Karla kesinlikle çok güzel görünüyordu. Eğer bu fotoğraf bir giysi kataloğu için çekilmiş olsaydı, Karla kesinlikle modern anne ve eşi temsil ediyor olurdu. Bacaklarını kıvırıp yana doğru uzatmış ve köpeklerini kollarının arasında tutan Bruce'a doğru yaslanmıştı.

Yüzünde haşarı bir gülümseme olan sekiz yaşındaki Jackie, kafasını Bruce ile Karla'nın arasına sokmuştu. Dokuz yaşındaki Ben ise, sol eliyle köpeğin kafasını seviyor, başını ise Bruce'a yaslıyordu. On bir yaşındaki Christie ise kolsuz tişörtünün içinde parıldıyor, elini ise Karla'nın saçının ucunda, omzuna koymuştu. Bir genç kız görünümünü almaya başlamıştı. Şirin yüzüne bakıldığı zaman, bir gencin hayatının başlamak üzere olduğunu anlamak kolaydı.

Anne, baba, üç çocuk ve köpek. Jane resmi ilk gördüğün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, "İnsanlar Amerikan ailesini düşündükleri zaman, bu şekilde resimlendiriyorlar," diye kendi kendine düşünmüştü.

Burada, North Carolina'da, Jane, diğer kızlardan bir iki tanesine, Stonehill Üniversitesi'nde yaptığı bir psikolojik çalışmada, bu resmi kullanmaya nasıl karar verdiğini anlatmıştı. 140 katılımcılı araştırma projesi, aile değerlerinin cinsel önyargı ve homofobi üzerindeki etkilerini araştırıyordu. Karla'nın ailesi, katılımcıların geleneksel aile yapısını düşünmeleri için kullanılmıştı.

Jane, Karla'dan aile resminin kullanılması için izin isteyince, Karla çok duygulanmıştı. Diğer kızlara Jane'nin ailesini çalışmasında kullanmak istemesinden dolayı ne kadar gurur duyduğunu anlatmıştı. "O resmi ben de seviyorum," demişti yumuşak bir tonla.

Fotoğraf, Karla ve ailesinin, çok mutlu bir anlarının görüntüsünün zaman içinde yakalanmış bir karesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames kızları, birbirlerinin çocuklarında tapınılacak bir sürü özellik buluyorlardı. Hepsi de yirmi bir tane çocuğun büyümesini izlemekten ve karakterlerinin gelişimini görmekten keyif alıyordu. Kızlar birlikte takılırken, hem geçmişe hem de geleceğe adım atıyormuş gibi hissediyorlardı. Çocuklarla bir arada olmak, onlara zaman makinesine binmişler hissini veriyordu. Çünkü ne zaman birbirlerinin kızlarının yüzlerine baksalar, (çeşitli açılardan ya da çocuklar güldüklerinde) sanki Ames'e geri dönüp, Kelly'nin, Marilyn'in, Karen'ın, Sally'nin ya da Diana'nın genç kızkenki hallerini yeniden görüyorlardı. Çocukların çoğunun yüzleri onlara benziyordu. Bu biraz rahatsız edici, ama aynı zamanda da rahatlatıcıydı.

Kızlar bu duyguyu ilk önce Karla'nın kızı Christie doğduğu zaman yaşadılar. Christie'nin, onların kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı. Bu ilginin temelinde Christie'nin bütün kızların çocukları arasında ilk doğan olması yatıyordu. Ancak, Christie'nin kendisinde de inanılmaz derecede çekici bir şeyler, yaşama sevincinin getirdiği bir pırıltı vardı. Bazı çocuklara baktığınız zaman onların özel olduklarını anlayabilirsiniz, Christie onlardan biriydi.

Bebekken, sanki oyuncak bir bebek gibi, bir kızın kucağından diğer kıza geçerdi. Kızlar Christie'yi kucaklarına alır, onun gözlerinin içine bakar, onunla oyunlar oynar ve ileride olmayı umdukları anneliği düşünürlerdi.

Kendilerinin de çocukları olmaya başladıktan sonra, Christie'nin gelişimi ile ilgili –yürümek, konuşmak, tuvalet eğitimi, her şey – sıkça Karla'ya sorular sormuşlardı. Bu sayede kendi çocuklarını da nelerin beklediğini görmeye çalışıyorlardı.

Doğduğu gün olan 9 Ocak 1990'dan itibaren, Christie hep gülümseyen kolay bir bebek olmuştu. Bruce ve Karla'ya fazlaca yakın büyümüş, mutlu bir çocukluk geçirmişti. Karla, kızının Bruce'un kollarında ne kadar rahat olduğunu görmekten mutluluk duyuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christie büyüdükçe, eğlenceyi seven yaramaz yanı da gelişmeye başladı. Diğer çocukları, özellikle de kendisinden iki ve üç yaş küçük olan diğer iki kardeşini, kullanmaktan zevk alıyordu. Christie'nin kafasındaki düşünce, kendisinden küçük olan kardeşlerinin ona hizmet etmesi yönündeydi. Ayrıca, diğer çocukları da ikna edip o ne isterse yapmasından çok mutlu oluyordu.

"Biliyor musunuz, ne eğlenceli olurdu? Hepiniz sırayla benim sırtıma masaj yapmaya ne dersiniz?" On yaşındaki Christie, Jackie'ye ve onun küçük arkadaşlarına böyle söylemişti. "Hadi yapın, bir kez deneyin. Çok seveceksiniz."

Küçük çocuklar hemen sıraya girip onun istediğini yapmaya başlamış, yaptıkları işi de sevmişlerdi. Christie'nin yanında olmak çok eğlenceliydi.

"Yoldan çıkaran bir yanı var." Karla, diğer Ames kızlarıyla şakalaşıyordu. "Akıllı ve insanları kullanmayı biliyor, ayrıca bunu yaparken asla yakalanmıyor."

Karla bazen, kızının yanında oturuyor ve onun cüretine hayret ediyordu.

"Hey Ben! Hey Jackie!" diyordu Christie, "Hadi Hizmetçilik oynayalım."

Hizmetçilik?

"Ben burada oturayım, siz de benim hizmetçim olun."

Karla diğer kızlara, Christie'nin nasıl aynı anda hem insanları yönetip hem de bu kadar sevgi dolu olabileceğini açıklıyordu. "Belki de en şirin ve tatlı gülümseme onda olduğu için böyle oluyordur. Belki de bu sayede her şeyi hallediyordur. Hepimiz onun o kıkırdamasına bayılıyoruz."

Christie, Ben ve Jackie'yi kullanıyor, onlara istediğini yaptırıyordu. "Tamam hizmetçiler," diyordu, "Bana bir bardak su getirdikten sonra, şuradaki bütün sarı saçlı Barbie bebekleri getirin."

Christie sarışın bebekleri topladıktan sonra, geriye pek fazla bebek kalmamıştı, ancak küçük hizmetçileri ona itaat ettiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christie Barbie bebekleriyle oynamayı çok seviyordu. Çocukken, arkadaşları Barbielerle oynamaktan vazgeçtiği zaman bile, onun vazgeçilmez tutkularından biri olmuştu. Bir sürü Barbie'si, Barbie Karavanı ve Barbie kasabası bile vardı. Tabii ki, eş değer sayıda Ken'i de vardı.

Karla bir gün Kelly'ye "Christie birçok açıdan o kadar olgun ki," diye açıklama yapıyordu. "Yaşının çok ilerisinde düşündüğü için kendisine olan güveni çok yüksek. Bu yüzden Barbieler onu utandırmıyor."

Karla gizliden gizliye, kızının bir Barbie fanatiği olmasına bayılıyordu. "Çocuklar çok hızlı büyüyorlar. Bilmediğim şeyleri yapmasındansa, hala bebeklerle oynaması benim için daha iyi."

Christie, oyuncak bebeklerle yaşıtlarından daha fazla oynamıştı, ancak diğer konularda onların çok ilerisindeydi. Ames kızları, Christie'nin dünyayı düşünceli bir şekilde gözlemlediğini düşünürlerdi. Öyle bir çocuktu ki, onu karşınıza alıp büyüklerle sohbet ettiğiniz gibi edebilirdiniz. Büyükler konuşurken, onları dikkatlice dinlerdi. Soru sorardı. Yorum yapardı. Karla bazen ona yanlarından uzaklaşmasını söylemek ihtiyacı hissederdi, diğer büyüklerin, kızının, sohbetlerine burnunu sokmasını istemeyeceklerini düşünürdü.

Ames kızlarının aileleri bir araya geldiklerinde, Christie olgun olmanın tadını çıkarırdı. Anaç tavuk gibi kendisinden küçük olan çocuklar ile ilgilenirdi. Büyüklerin toplandığı odaya girdiğinde diğer çocuklar kuyruk gibi onu takip ederlerdi. Bu haliyle kendi yandaşlarını etrafında toplayan Fareli Köyün Kavalcısı'na benziyordu.

Christie on bir yaşında, çocuk bakıcılığı kursu almış ve çevrede oldukça meşhur bir bebek bakıcısı olmuştu. Aileler onun, tatlı, güvenilir ve sorumluluk sahibi olmasını seviyorlardı. Kendisinden küçük kızlar, yatma vakitleri gelinceye kadar yerde onlarla birlikte Barbie bebeklerle oynadığı için onu çok seviyorlardı. Christie, evdeki objeleri oyun araçlarına çevirmeyi de seviyordu. Kirli sepetinin bir tekne olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünüp, onunla çeşitli oyunlar oynuyordu. Etrafındaki hizmetçileri ise tekneyi bir o yana bir bu yana itiyorlardı. Bazen de Christie, çocukları içine doldurup, sağa sola çekiyordu.

Christie küçükken, bazı Ames kızları onu *Full House* dizisindeki Olsen ikizlerine benzetiyorlardı. Christie bundan çok mutlu oluyordu. Karla da kızının hayattaki şeylerle ilgili heyecan duymasını seviyordu. Christie futbol oynamaya bayılıyor ama bir yandan da annesinin tabiriyle 'kız gibi kız' olmaktan da hoşlanıyordu. "Kız gibi koşuyor, kolları yanda uçuşuyor sanki," demişti Karla Kelly'ye. "Okul otobüsüne koştuğu zaman, o kollar sanki her yerde."

Ames kızlarının çocuklarının hiçbiri Ames'te yaşamamasına rağmen, Christie kızlar arasındaki bağın gelecek nesillere aktarılması gerektiğinin farkına varmıştı. Aileler bir araya toplandıklarında, Christie çocuklara dostluk bilezikleri yapıp, yaşadıkları yerde takmaları için hediye ederdi. Annesi için Ames'teki arkadaşlarının ne ifade ettiğini anlamış, o da aynı şekilde diğer "Ames" çocukları ile kendi bağlarını kurmak istemişti.

Ames kızlarının çocuklarına "Şimdi benim arkadaşım oldun!" diyor ve yaptığı bileziklerden bir tane veriyordu. "Ve ben de senin arkadaşınım."

2002 yılının yaz mevsimi boyunca, Christie kendisini iyi hissetmemişti. Eylül'ün 16'sında çeşitli doktorlar ve bir sürü testten sonra Karla ve Bruce bunun sebebini öğrenmişti. Christie'ye akut miyeloid lösemi teşhisi konulmuştu. Karla ve Bruce kızlarının hastalığını öğrenince yıkıldılar – Bruce daha sonra o günü, hayatının en mutsuz günü olarak tanımlayacaktı. Ancak kendilerini hemen toparlayarak çözüm yollarını aramaya başladılar.

Diğer Ames kızları da tabii ki olanlara çok üzülmüşlerdi ve yardım için tetikte bekliyorlardı. Karla'ya, sevgilerini, dualarını ve yapabilecekleri bir şey varsa çekinmeden söyleyebileceğini anlatan telefonlar açtılar, elektronik postalar yolladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla arkadaşlarının yaptıklarını takdir etti, ancak doktorların ziyaretleri ve kararlarıyla kendini kaybetmişti. Telefonda çok fazla vakit harcayamıyordu. Bununla birlikte, geçen günler içinde, kızlar endişelerini Christie'ye ve Karla'ya iletmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Christie, Şefkat Köprüsü isimli bir organizasyon hakkında bilgi edinmişti. Bu organizasyon sayesinde hasta çocukların aileleri internet sitesi üzerinden mesaj gönderebiliyorlardı. Arkadaşlar ve akrabalar, siteyi ziyaret ederek hastanın durumu ile ilgili son gelişmeleri öğrenebiliyorlar ve de kendi mesajlarını gönderebiliyorlardı.

Birçok vakada, siteye girişleri aile yapıyordu. On iki yaşındaki Christie ise, kendi internet günlüğünü kendisi yazmak istemişti. İlk girişi, 27 Eylül 2002'de, saat 17:19'da, Minneapolis'teki çocuk hastanesindeki odasından yazmıştı. *Hey, herkese gösterdiği ilgiden dolayı teşekkür ederim. Şimdi iyiyim. Pazar günü tekrar kemoterapiye gireceğim. Hala saçlarım var!!!* Ertesi gün kısa bir not daha yazdı. *Arkadaşım Megan geldi ve bana şekerleme getirmiş!*

İlk başta yayınlanan mesajlarda, Christie kesinlikle bir çocuk olduğunu belli ediyordu. Ancak takip eden aylarda, kendisi gibi yazdıkları da olgunlaşmıştı. Yazdıkları daha felsefik bir hal almış, çektiği acıları dürüstçe yansıtabilmişti. Gösterdiği cesareti Ames kızları fark etmişti.

Yaşadıklarıyla ilgili her türlü detayı yazmıştı. Bazı zamanlarda, yediklerini midesinde tutmakta zorlanıyordu. *Doktor vücudumun kendisini yediğini söyledi. Bu yüzden bana burundan bir tüp takmaya karar verdiler. Burnumdan ince bağırsağıma kadar inen bir tüp bu. Doktor bu noktaya yerleştirmeye karar verdi, bu sayede yediklerimi çıkarmayacağım. Beslenmemi sağladıkları torbanın içindekiler bebek besini gibi. Şimdiden kilo almaya başladım. Bence yakın bir zamanda kendimi aldığım kilolar ile savaşmaya vereceğim.* Olanlara pozitif yanından bakmaya çalışıyordu. *Tüpü gerçekten sevmiyorum ama alışmaya başladım. Yemek yeme ile ilgili baskıyı üzerimden atmam iyi oldu.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızlardan bazıları, Christie'nin günlüğünün Anna Frank'inkine benzediğini düşünüyorlardı. Günler geçtikçe, Christie, dünyanın kendisine hiç de adil davranmadığını düşünüyordu. Dahası, iyimserliği ve umudu da azalmaya başlamıştı. Anne Frank'ın, öldükten sonra herkes tarafından okunan günlüğünün aksine, Christie'ninki gerçek zamanlı, sevdikleri ve arkadaşları tarafından okunan bir günlük olmuştu. Sayfasına giriş yaptığı zaman, yazdıkları, dakikalar ya da saatler sonra on üç yaşındaki arkadaşları ya da ülkenin her bir yerine dağılmış olan Ames kızları tarafından okunuyordu.

Christie internet üzerinden arkadaşlığın ne olduğunu anlatırken, Ames kızları birbirleriyle arkadaşlıklarının ilk günlerine döndüler. Kızlardan bazıları Şefkat Köprüsü'nün web sitesini bir iki saatte bir kontrol ediyor, Christie'nin yeni bir şeyler yazmasını ve iyi haberler vermesini bekliyorlardı.

Philadelphia'nın banliyölerinin birinde, Karen, Christie'nin sitesine takıntılı bir hale gelmişti. Kendisini Christie'nin yazdıklarını tekrar ve tekrar, günde on kez okurken buluyordu. Marketten döndüğü zaman, elindekileri bile bırakmadan, bilgisayarın başına koşuyor, Christie'den yeni bir haber olup olmadığına, ya da diğer Ames kızlarının ona cesaret verici bir iki şey yazıp yazamadığına bakıyordu.

Bütün Ames kızları yıllar boyunca Christie ile yaşadıklarını düşündüler. Kelly kendisini Christie'nin ne kadar araştırmacı olabileceğini düşünürken buldu. Bir keresinde, Christie iki yaşlarındayken, Kelly ve o birlikte yürüyüşe çıkmışlardı. Christe omzunun üzerinden geriye bakıp duruyordu. Sanki bir şeylere kızmıştı. Kelly, "Ne oldu?" diye sormuştu. Christie, arkasındaki gölgesini farketmiş, her seferinde ondan kaçmaya çalıştıkça kendisini takip ettiğini fark etmişti. "Bana yapıştı," diye cevaplamıştı Kelly'yi.

Ames kızları ne zaman bir araya gelse, Christie'nin Karla'nın yanına sokulmak ve kadınların konuştuklarına kulak misafiri olmak gibi bir alışkanlığı vardı. Böylece yetiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kinlerin dünyasında neler olduğunu anlamak ve buna uyum sağlamak istiyordu. O zamanlar uygun gibi göründüğü için, Karla da onu kovalıyor, gidip diğer çocuklara göz kulak olmasını söylüyordu. Ancak Kelly, böyle bir şey yapıp kibirli davrandıkları için şimdi pişmanlık duyuyordu. Kendi çocukları da aynı şekilde konuşulanları dinlemeye başlamışlardı. Zaman içinde geriye gidip, Christie'yi Ames kadınlarının çemberine almayı çok isterdi.

Şimdi ise tek yapabildikleri onun günlüğünü okumak; Christie bulantılarından, ateşinden ve kusmalarından bahsettikçe kendilerini çaresiz hissetmekti. Kızlar, yaşlı gözlerle onun yazdıklarını okurken, küçük bedeninin buna daha ne kadar dayanabileceğini düşünmekten kendilerini alamıyorlardı. Ancak Christie kötü haberleri esprili bir şekilde vermeyi becerebiliyordu. Bir yazısında, *'Her şeyin bir sebebi vardır' söylemine olan inancım giderek azalıyor. Şaka yapıyorum! Ama kusmaya ve acıya olan sabrım gerçekten azalıyor.* Christie hastanedeki diğer hasta çocukların durumlarıyla ilgili de bilgi veriyor, okuyucularından onlar için de kalplerinde yer ayırmalarını istiyordu.

Christie'ye yolladıkları mesajlar, Ames kızlarının kişiliklerine uyuyordu. Jane her zaman en pozitif yazıları bulur, onlar üzerine yorum yapardı: *Bugün iyi olduğunu duyduğuma sevindim Christie. Senin muhteşem tavırların, genç yaşlı, hepimize örnek oluyor. Böyle devam et ve güçlü ol.* Jane aynı zamanda eğlenceli de olabiliyordu: *Yeni arkadaşların ile çektirdiğin fotoğraflara bayıldık. O güzel arkadaşlarını senin odanda toplayabilmek için kaç tane hastane kuralını çiğnedin?*

Cathy genellikle ünlülerle olan bağlantıları hakkında konuşmak ya da övünmek konusunda isteksizdi ancak Christie'nin ayrıcalığı vardı. *Pink ile Londra'ya on günlüğüne gidiyorum. Pink sever misin? Senin için ondan bir şeyler 'aşırmamı' ister misin?* Başka bir zaman ise Cathy, Courtney Cox'un makyözlüğünü yapmıştı. Christie'nin *Friends* dizisinin bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yük bir hayranı olduğunu biliyordu, program görevlilerinin Christie'ye kupa, şapka ve tişört göndermelerini sağlamıştı.

Bu sırada, Kelly, eğlenceli teyze kimliğine bürünerek korkutucu tekliflerde bulunabiliyordu. Bir keresinde, *Okulunuz eve dönüş partisi veriyor mu Christie?* diye mesaj yollamıştı. *Havanı biraz daha değiştirmek için, bence annen hastane odanın hepsini tuvalet kağıdı ile kaplamalı. Hemşireler de onu suçüstü yakaladıktan sonra, hastanenin koridorlarında kovalamalılar*☺. 2003 yılında Doğu Sahili'ni vuran elektrik kesintileri içinse Kelly, *Niagara Şelaleleri'nde gezerken ayağımızın takıldığı kablonun, bütün sahilde elektrik kesintisine yol açacağını bilmezdik*... diye yazmıştı.

Ancak yine de, bazı zamanlar Kelly oldukça düşünceli de olabiliyordu: *İnternet siten üzerinden bizlere muhteşem bir şekilde öğretmenlik yaptığın için sana teşekkür ederim Christie. Birçok insan senden yeni kelimeler bekliyor ve bizler de senin yazdıklarından çok fazla şey öğrendik.*

Christie, genellikle Ben ve Jackie için hissettiklerini de yazıyordu. Hastalığının ailesinin üzerinde yarattığı anormal etkinin gerisinde, kardeşlerinin normal bir hayat yaşamasını istiyordu. Her şeyin ortasında, çok basit tıbbi bir operasyon ile, Jackie'nin bademciklerinin alınması gerekmişti. Yine de Christie, bunu önemsiz bir olay olarak görmemiş, küçük kardeşinin hastalığının detaylarını öğrenmiş ve kardeşinin bir an önce iyileşmesini dilemişti.

Karla bir gün Christie için tavuk çorbası pişirmişti. Hastaneye giderlerken, Jackie arabada annesinin yanına oturmuş, çorba kabını da kucağına koymuştu. Yolda, çorba kabının kapağı açılmış ve çorba dökülmüştü. İkinci derece yanıkları olan Jackie'yi hemen acile kaldırmışlardı. Ames kızları Karla'nın bütün bunlara nasıl dayandığını merak ediyorlardı. İki kızı da aynı hastanenin karşı uçlarında tedavi görüyordu.

Jane kendisini düşünürken bulmuştu: "Hepimiz çocuklarımızı seviyoruz, ancak Karla'nın çocuklarına olan sevgisi bambaşkaydı. Kendini tamamen çocuklarına adamıştı. Bütün bunları yaşayanın o olması gerçekten çok acımasızca."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames kızları, Karla'nın evinin temizlenmesi ve eve yemek gönderilmesi için para toplamışlardı, çünkü Karla hastanede Christie'nin odasında kalıyordu. Evleri birkaç dakika mesafede olmasına rağmen, Karla'nın eve bir ay ile altı hafta arasında değişen sürelerde gitmediği olmuştu. Christie'nin yanından ayrılmak istemiyordu. Diğer iki çocuğu onu özlüyor diye, bir gece evde kalmış, onun yerine hastaneye Bruce gitmişti. Yine de içi rahat etmemişti.

Kızları, Karla'ya onlarca elektronik posta gönderdiler, bu sayede onu düşündüklerini göstermek istemişlerdi. Karla çok azına cevap verebilmişti. Onu aradıkları zaman telefonu açamıyor, açtığı zaman ise, çok kısa konuşabiliyordu. "Christie'nin yanına geri dönmem gerekiyor." Kızlar bunun hayal kırıklığı ve acı ile dolu olduğunu düşünüyorlardı. Kelly, "Karla'nın bize en fazla ihtiyacı olduğu zaman onun hayatının dışındaydık," demişti.

Karla ise, arkadaşlarını dâhil etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Christie'ye teşhis konulduğu gün, doktor Karla'ya onun ölebileceğini söylemişti. Bunu duyduktan sonra, Karla mümkün olan her dakika kızının yanında olmak istemişti. Ames kızlarının bunu anlaması gerekiyordu.

Minnesota'da yaşayan Kelly, bir süre her Çarşamba hastaneye gitti, sonra da kızlara gelişmelerle ilgili haber verdi. "Karla'nın morali iyi. Odayı dolduran çok güzel olumlu bir hava var. Christie her zaman iyimser, onun da keyfi yerinde. Christie'nin etrafındakilerin havasını değiştirme gücü var."

Karla ve Christie Minneapolis'teyken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarşamba deneyimleri Kelly'nin hayatını değiştirmişti. Bruce ile Karla arasındaki sevgi bağını ve bunun çiftin üç çocuğuna yansımalarını görmüştü. Böyle zor bir durumda, onların arasındaki gücü ve yakınlığı görmesi, Kelly'nin kendi ev hayatını ve evliliğini gözden geçirmesine sebep olmuştu. Çarşamba günleri sayesinde, Kelly ciddi bir şekilde evliliğini bitirmeyi düşünmeye başlamıştı.

Ancak, Kelly'nin hastane ziyaretlerinin Karla üzerindeki etkisi farklı olmuştu. Kelly her ziyarete geldiğinde, içindeki gazeteci ortaya çıkıyor, Christie'nin durumu ve Karla'nın olanları nasıl kaldırdığına dair yüzlerce soru soruyordu. Kelly'nin iyi niyetli olduğunu bilmesine rağmen, bu kadar soru sorulması Karla'nın canını sıkıyordu. Karla, Kelly'nin ziyaretlerini baskın, sorularını ise 'sorguya çekme' olarak görmeye başlamıştı. Bir keresinde, Kelly hastaneye ailesi ile birlikte geldiğinde, Karla midesinin bulandığını hissetmişti. "Sadece gevezelik ediyorlar," diye düşünmüştü, "Benim aklımdan geçen tek şey ise mikroplar."

Karla geceleri hastane odasındaki koltukta uyuyor, Kelly ise onun, günün yirmi dört saati kızına olan bağlılığına hayran oluyordu. Kelly izlenimlerini kızlara aktarmıştı: "Karla nasıl oluyor da o kadar gürültünün, parlak ışığın ve hastane kokusunun içinde her gece orada kalabiliyor? Ben yapamazdım. Tanrı korusun eğer benim çocuğumun başına böyle bir şey gelseydi, ailemden ya da arkadaşlarımdan nöbetleşe yardım alırdım."

Ziyaretleri sırasında, Kelly Karla'ya, biraz mola vermesini, koridorda ya da ziyaretçi salonunda yürüyüşe çıkmasını tavsiye etmişti. Karla'nın kararı değişmez bir şekilde olumsuzdu. "Christie ile olmak istiyorum."

Diğer kızlar arayıp ziyarete gelmek istediklerini söylediklerinde, Karla onları geri çevirmişti. Ziyaretçiler, bazen oldukça güçsüz olan Christie'yi zorluyorlar, dahası onun bağışıklık sistemi için tehdit oluşturuyorlardı. Eğer ortamda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkadaşlar olacaksa, bunlar Karla'nın değil, Christie'nin arkadaşları olmalıydı.

Diana Arizona'dan ziyarete geldiğinde, Karla ondan hastaneye gelmek yerine eve gidip Bruce ve de çocukları görmesini rica etti. Kendisi ise hastanede Christie ile kalmaya devam etti. Bruce durumu idare ediyormuş gibi görünüyordu. Etrafta şaka yapıp dolaşabilecek gücü vardı. Komşuların yeni bir 'acıma böreği' yapıp, akşam yemeği için gönderdiklerinden bahsediyordu. Bütün bunlar Diana'ya gerçek ötesi gibi geliyordu. Her şey bir önceki ziyaretlerinden çok farklıydı.

Karla kendisini biyolojik ailesinin nereden geldiğini bilmediği gerçeğini düşünürken buldu. Merak ediyordu. Acaba ailesinin tıbbi geçmişinde Christie'nin hastalığını etkileyecek nceler vardı? Doğum sertifikasının üzerinde ismi yazan kadın, gerçekten de Bayan Derby'nin aradığı kadın mıydı? Bayan Derby'nin bu kadını, bir dergiye yazdığı kanser makalesi yüzünden hatırlamıştı. O zamanlar, kanserin aile ile bağlantıları önemliydi. Christie'nin durumu söz konusu olduğunda böyle bir olasılık ise korkunçtu. Acaba bu kadında Christie'ye yardımcı olabilecek bir takım tıbbi bilgiler olabilir miydi?

Karla Christie'nin bakımı ile ilgili o kadar perişan bir haldeydi ki, biyolojik ailesini bulmak için çaba göstermeye gücü yoktu. Ancak onları nasıl bulabileceğini de düşünmeden edemedi. Ailesi onu, 1963'ün bir bahar gününde, üzerinde sadece kumaştan bir bez ile hayatlarından çıkarmıştı. Karla'nın bununla ilgili bir sorunu yoktu, bir seçim yaptıklarını düşünüyordu. Ama şimdi, biyolojik torunları olan Christie çok hastaydı. Karla diğer iki çocuğunun da genetik geçmişinin bir sürü önemli cevabı hak ettiğini düşünüyordu.

Karla Christie'ye, hastanede olmasının sebebinin belki de genetik kökleri olduğunu anlatıp onun canını sıkmamıştı. Ne olursa olsun, Christie gerçekçiydi. Kendi dağıttığı kartlarla oynamayı seviyordu. Eli kötü olsa bile, onu nasıl daha iyi bir hale getirebileceğini düşünürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En ileri tedavi tekniklerini kullanmaya karar vermişti. Bulantısını engelleyecek ilaçlar işe yaramadığı için, onkoloğu ona beş duyusunu da kullanarak 'mutlu yere' gidebilmesini sağlayan zihin kontrolünü öğretmişti. Ailesi ile birlikte bir dönem Seattle'da yaşamışlardı; bu yüzden de kendisine Seattle'daki Pike Place Market'i seçmişti. Kendisini markette dolaşıp meyveleri tadarken, çiçekleri koklarken, balıkların atılıp tutulduktan sonra arabalara yüklenmesini seyrederken hayal ediyordu. Yönlendirilmiş hayal gücü tekniğini kullandığı çoğu zaman, daha az çıkarıyordu.

Newsweek'te çalışan ve alternatif tedaviler üzerine bir makale hazırlayan bir gazeteci, hastaneden Christie'nin ismini almış ve onunla röportaj yapmıştı. Bir dergiye çıkacağı için Christie çok heyecanlanmıştı. İnternet üzerinden yayınlanan günlüğünde, okuyucularına sürekli olarak dergide çıkacak yazıyı kaçırmamalarını hatırlatıyordu, ancak röportajın yayımlanması sürekli gecikiyordu. İlk önce, Washington D.C.'deki keskin nişancıların hikâyesi, Christie'nin yazısının yerini almıştı. Bir hafta sonra ise Christie *Bu hafta da* Newsweek *almayın, seçimlerden dolayı yine patladık*, diye yazmıştı. Hikâye nihayet yayımlandığında, Christie *İki sayfa haber yapmışlar*, diye herkese bildirmişti. *Bu hafta* Newsweek*'teyim, bir de Şükran Günü için eve gideceğim. Hiçbir şey bundan daha iyi olamaz!*

Pike Place Market çalışanları *Newsweek*'teki hikâyeyi görünce çok etkilenmişlerdi. Bir ay sonra, iki tanesi Christie'ye sürpriz yapabilmek için Minneapolis'e gelmişler, hastanedeki her çocuk için hediyeler getirmişlerdi. Herkesin hakiki balığı, meyvesi ve tişörtü olmuştu. Market çalışanları, hastanenin oyun odası için doldurulmuş oyuncak balık bile getirmişlerdi. Böylece herkes, tıpkı Seattle'da yaptıkları gibi, bir oraya bir buraya balıkları atıp tutuyordu. Christie 'mutlu yer'inin gerçek hayatı olan bu hastanede gerçekleşmesinin heyecanını internetteki günlüğüne yazarak paylaşmıştı.

Christie'nin tuttuğu bu günlük, aynı zamanda 2002-2003 yıllarını kapsayan ve ergenlik yıllarına tanıklık eden bir bel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geydi. Hastaneden çıkıp sinemaya gittikleri zaman (enfeksiyonlardan etkilenmemek için çoğunlukla maske takıyordu), filmlerle ilgili yorumlarını günlüğünde paylaşıyordu. *Legally Blonde 2* filmini ilki kadar iyi bulmadığını belirtmiş, *Ama hala şirin olduğunu düşünüyorum*, diye yazmıştı. Jennifer Lopez'in *Maid in Manhattan* filminden de keyif almıştı. (Ames kızları ise, normal bir hayat sürdükleri kendi yaşamlarında, kendi sağlıklı kızlarını aynı filmlere gönderdiklerini fark etmişlerdi.)

Christie yazılarını sohbet edermiş gibi yazıyordu. Hastaneye 'The Ritz' ismini vermişti. *Erkek kardeşim, Ben ve annem bu akşam benimle birlikte Ritz'te kaldılar*, diye yazıyordu. Yazdığı hemen hemen her şeyde bir parça espri mutlaka bulunuyordu. Ameliyattan önce aldığı anestezi için 'unutkanlık sütü' demişti. Kemoterapiden sonra tekrar saçları uzamaya başladığı zaman, yeniden şampuan kullanabilmenin heyecanını ve 'taze meyve gibi kokan' bir kafa ile etrafta dolaşmanın nasıl bir his olduğunu anlatmıştı.

Christie dördüncü sınıfa geldiğinde Karla ile birlikte anne-kızların katıldığı bir kitap kulübüne üye olmuştu. Christie'nin altı arkadaşının da üyesi olduğu bu grup, o hastalandıktan sonra da devam etmişti. Hastalığının ve kendisinin farkında olarak, bazen diğer insanlardan mikrop kapmamak için, kulüp toplantılarında maske takmak zorunda kalıyordu. Bir toplantı sonrası günlüğüne *Tabii ki annem bana zorla maske taktırıyor*, diye yazmıştı. Sonra yeniden pozitif haline dönüp, gülen surat ekleyerek şunları yazmıştı: *İnanılmaz bir yetenek geliştirdim. Yüzümde maske varken yemek yiyip, bir şeyler içebiliyorum!!* ☺

Christie'nin günlüğünü her gün okuyan Sally, kendisi ile ilgili bir gerçeğin de farkına varmıştı. Christie'nin yazdıkları ve Karla'nın kendisini çocuğuna adaması, Sally'yi daha iyi, daha sabırlı ve daha sevgi dolu bir anneye dönüştürmeye başlamıştı. Beşinci sınıf öğretmeni olarak başka bir şeyi daha fark etmişti. Daha iyi ve daha sabırlı bir öğretmen olmuştu. Sını-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fındaki öğrenciler onun için 'evrenin en değerli insanları'ydı. Sally'nin böyle hissetmesinin sebebi, öğrencilerinin 'her birinin bir başkasının çocuğu' olduğunu kavramasından geçiyordu.

Mayıs 2003'te, doktorlar Christie'nin durumunun iyiye gittiğini belirttiler. Christie eve dönüp, kendi deyimiyle 'çok çok kısa şirin saçlarıyla' yeniden futbol takımına katıldı. Günlüğünde, ne kadar yol katettiğini anlatıyordu. *Hepimiz sıraya girmiş, top oynayabilmek için sıramızı bekliyorduk. İşte o anda fark ettim: Ben kanseri yendim.*

Ames kızları için bu büyük bir rahatlamaydı. Kelly, Christie'nin sağlığına kavuşmasını, Karla'ya Maryland'e gelmesi ve diğer Ames kızları ile buluşması için bir uçak bileti alarak kutlamak istemişti. Karla ilk başta bunu kabul etse de, sonra gelemeyeceğini belirtti. Diğer kızları arayarak Christie'yi yalnız bırakmak istemediğini anlattı. Ancak Kelly bileti çoktan almış olduğu için gitmek zorunda kaldı.

Kelly yolculuk için Karla'yı evden almaya geldiğinde, Christie futbol forması ile ön bahçede duruyordu. Kısacık ve çok güzel görünen saçları, rüzgârda dalgalanıyordu. Kelly onun formanın içinde ne kadar güçlü göründüğünü düşündü. Christie annesine çok iyi vakit geçirmesini söyledi. Karla ve Kelly araba ile ayrılırken, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkalarından el salladı. Kelly, Christie'nin iyi olacağını düşündü.

Hafta sonunu Jenny'nin Annapolis'teki evinde geçirdiler. Angela ve Jane de aralarına katıldıktan sonra, kırkıncı doğum günlerini ve de Christie'nin iyileşmesini kutladılar. Karla ise eski arkadaşlarını görmekten ve kızının iyileşmesini kutlamaktan bunalmıştı ama kızlara da minnettardı.

Sohbetleri esnasında oldukça ciddi konulardan da konuştular. Angela kızlara, 1999'da ölen erkek kardeşinden bahsetti. Ölüm yatağındayken, aile papazlarının gelip, kardeşine homoseksüelliği için tövbe etmeye hala vakti olduğunu hatırlatmasını anlattı. Eşcinsel bir akrabası olan Kelly, kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela'nın yerine koyabiliyordu. Dünyanın bu kadar tutucu bir yerinde yaşarken, homoseksüel bir sevdiğinin olmasının ne demek olduğunu iyi biliyordu.

Kelly, Christie'nin hastalığının, birbirlerine açılmalarını sağladığını ve onları daha da yakınlaştırdığını düşünüyordu.

Her toplanmalarında olduğu gibi, bu toplantılarında da çok gülmüşlerdi. Bir gece, seks hakkında konuşurken o kadar çok gülmüşlerdi ki, hepsinin aynı anda tuvalete gitmesi gerekmişti. Kelly buluşmaya gelemeyen kızlara gönderdiği bir elektronik postada, *Emekleyerek tuvalete gitmeye çalışıyordum, ama tek amacım Karla'dan önce oraya varabilmekti*, demişti. *O kadar çok gülüyorduk ki, zorla hareket edebiliyorduk. Bir dahaki sefere kendime bez getireceğim.*

O hafta sonu, dile getirilmeyen korku dolu anlar da yaşadılar. Jane, Christie'nin iyileşmesinden dolayı duydukları heyecandan bahsediyordu. İnanılmaz derece güzel bir haberdi bu! Karla konuştuğunda ise gülümsemiyordu. "Her şey o kadar kırılgan ki," diyerek başladı söze, "eğer onu kaybedersem ne yaparım bilmiyorum." Arkadaşlarının sesindeki korkuyu hissetmek, diğer Ames kızlarının çökmesine sebep olmuştu.

Her Ames kızları toplantısında Kelly ve Karla oda arkadaşı olurlardı. Bu sefer de öyle olmuştu. Jenny'nin odasındaki büyük boy çift kişilik yatağı paylaşmışlar, aralarındaki bağı sağlamlaştırmışlardı. Havalimanındaki kiralık aracın yanına döndükten sonra, otobüs ile terminale doğru giderlerken, Karla Kelly'nin yanına sokulup, "Seninle yatmayı özleyeceğim," dedi. Otobüsteki diğer insanlar kızlara bakış atıp, az önce duyduklarını anlamaya çalışırken, kızlar kahkahalarını tutamıyordu.

Christie kendisini daha iyi hissedip eve geri taşındıktan sonra internet üzerinden yazdığı günlüğünü, kendisinin 'sıradan çocuk şeyleri' olarak adlandırdığı konuları yazarak tutmaya devam etti. Sonra 16 Haziran 2003'te günlüğüne şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girişi yaptı: *Bir hafta önce, annem normal bir çocukta bulunması gerekenden daha fazla morluklarım ve çürüğüm olduğunu fark etti. Tabii ki benim bunun için bir açıklamam var, paten yaparken düşmüştüm. Ama gizliden gizliye, bu yüzden olmadığını da biliyordum. Dün,* Tavuk Suyuna Çorba *isimli kitabı okurken, bir yandan da ailemle konuşuyordum. Şort giymiştim ve hafta başındakinden daha fazla morluklarım olduğunu fark ettim. Dün gece dişlerimi fırçalarken de, ağzımın içinde siyah bir yara gördüm. Anneme söylediğimde, hemen doktoru aradı. Doktor bugün saat 09:00'da kan ve kemik iliği sayımı için bizleri beklediğini söyledi. Biliyordum, her şey biraz fazla iyi gidiyordu. Kanım alındıktan sonra, doktor pıhtılaşmamın düşük, akyuvar sayımın da çok yüksek olduğunu söyledi. Hastalığım yeniden nüksetmiş.*

Ertesi gün ameliyat ve yeni bir tur kemoterapi seansı ayarlanırken, Christie hastanedeki odasından günlüğüne giriş yapıyordu. *En sevdiğim arkadaşlarımdan Jessie, bugün hastaneye geldi. Gözyaşları ve bir parça sessizlikten sonra, yeniden 13 yaşında iki kız olduk. Dergileri karıştırdık, oyunlar oynadık ve en iyi yaptığımız şeyi yaptık. Sohbet edip güldük. Geldiğin için teşekkür ederim Jessie, sen muhteşem bir arkadaşsın.*

Christie daha da hastalandıkça hastanede mahsur kalmış, odasında hissettiği huzursuzluk hakkında yazmaya başlamıştı. Temiz havayı içine çekmeyi, köpeğini dolaştırmayı özlemişti. *Etrafımda sürekli duvarlar var*, diye yazmıştı. Bu da, saklandığı yerden çıkamayan Anne Frank'ın yankılarından biriydi.

Christie'nin durumunun kötüleşmesi Ames kızlarını derinden etkilemişti. Özellikle Kelly bu yükün altında kalamayacağını düşünerek Christie'yi hastanede ziyaret etmeme kararı almıştı. Kelly'nin daha sonra söyleyeceği gibi, 'işin en acısı da' artık Karla'yı arayıp, ona elektronik posta atmayı da bırakmıştı. Kelly diğer kızlara "Bizler Christie'yi zarif ve berrak güzelliği olan bir kız olarak biliyoruz, şimdi ise bütün vücudu şişmiş durumda," demişti. "Ben onu böyle görmeye dayanamam." Kendisine de çok kızgındı. Böyle bir zamanda arkadaşı ile iletişimini nasıl kesebilirdi? "Gerçekten Karla'ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her şeyin iyi olacağını söyleyecek gücüm yoktu," diye sonradan açıklayacaktı. "Bu kez işlerin iyi gitmeyeceğini biliyordum ancak ne Christie ile ne de Karla ile karşılaşıp hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranamazdım."

Bu arada Christie, güçlü duruşundan taviz vermiyordu. 2003 sonbaharında yedi hafta boyunca hastanede kaldıktan sonra, bir süreliğine eve geri gelmişti. Evdeki bilgisayardan mesajlarını yazıyordu. *Gitmem lazım. Ailem mutfakta bir şeyler hazırlıyor ve çok güzel kokuyor. Ahh! Bir çocuk evinde, ev yapımı yemekler yemeli. Hayat güzel ve onu gün be gün yaşamalısınız. Her gün güneşin doğuşunu ve de batışını gördüğünüz için şükretmelisiniz. Sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.*

31 Aralık 2003'te hastaneye geri dönmüştü. Hala şükredecek çok fazla şeyi olduğunu yazıyordu. Ailesi de onunla birlikte gelmişti. Birlikte patlamış mısır yiyip, gazoz ile yeni yılın gelişine kadeh kaldırıyorlardı.

On dördüncü doğum günü 9 Ocak'taydı. 38 derece ateşi ve iki saat boyunca süren burun kanamasına rağmen, o gün için 'muhteşem bir gün' diyordu. Üç gün sonra, hala ateşi vardı. Ciğer taramasına ve burun içi kontrolüne girdiğini yazmıştı. 14 Ocak'ta 'yorgun ve güçsüz' olduğunu yazmış, mesajını şu şekilde tamamlamıştı: *Beni kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Sevgiler, Christie.*

O günden sonra, Karla ve Bruce günlüğü güncellemeye devam etmeye başladılar. İnternetteki sitede, Christie'nin ciğerlerinde mantar oluştuğunu ve durumunun çok ciddi olduğunu yazdılar. Dışarıdan oksijen takviyesi ile nefes alabiliyordu. *Doktorlar Christie'nin durumu ile ilgili endişeliler, bize umudumuzu kaybetmememizi söylüyorlar. Ancak bizi en kötüsüne de hazırlıyorlar. Hepinizden iyi dileklerinizi ve dualarınızı kızımız için istiyoruz.*

1 Şubat itibariyle, Christie ağır şekilde yatıştırıcılarla günler sürecek şekilde uyutulmaya başlandı. *Bize tepki veremiyor*, diye yazmıştı Bruce. *Biz, hala onunla konuşmaya, ona okumaya*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve en sevdiği şarkıları çalmaya devam ediyoruz. Dışarıdaki kar fırtınasını izleyebilmek için güzel bir penceremiz var.

12 Şubat'ta, Karla Christie'nin uyandığını, ancak büyük bir ihtimal ile morfinin etkisiyle 'korkmuş, kafası karışmış ve aşırı tedirgin' göründüğünü yazmıştı. *Zamanının çoğunu çığlık atarak geçiriyor. Kendi adını, yaşını ya da bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bir sürü anlamsız şey söylüyor, bu bizim için çok zor, çünkü uyandığı zaman 'onun geri geldiğini' sanmıştık.*

16 Şubat'ta, doktorlar Christie'nin idrar torbasında kan buldular. Acı çektiren bir prosedür olan idrar için lavaj yapma, pek yolunda gitmedi. *36 saat boyunca acı içinde bağırdı*, diye yazmıştı Karla. *İzlemek işkenceden farksızdı.*

20 Şubat Cuma günü, saat 11:47'de, Karla *Christie dönülmez bir yola girdi. Vücut sistemlerinden çoğu çöktü. Bruce, Jackie ve ben sürekli yanındayız. Lütfen onun rahatı için dua edin*, yazdı.

O gece saat 20:07, Karla bütün gücünü toplayarak, internet sitesine şunları yazdı: *Christie Rae Blackwood, 01.09.1990 – 02.20.2004.*

Northfield Minnesota'daki evinde Kelly yayınlanan yazıyı görünce, parmaklarının ucuyla bilgisayarın ekranına dokunmuştu. Bir anlık istekle, ekrandaki kelimeleri silmek istemişti.

Massachusetts'te, Jane siteyi bütün gün takip ediyordu. En son girişi gördükten sonra, dudaklarından "Aman Tanrım," kelimeleri dökülmüştü. Ardından da diğer Ames kızlarını aramaya başladı. Jane de yaptığı hareketi içgüdüsel olarak tanımlamıştı. Sanki kuşun biri, diğer kuşları yuvaya dönmeleri için çağrıyordu. Kızlar sırayla patronlarını arayarak o gün ve ertesi gün işe gelemeyeceklerini bildirdiler. Çocuklarına bırakmak için bakıcı ayarlamaya koyuldular. Eşlerine haber verdiler. Teker teker havalimanına doğru yola çıkmaya başladılar. Karla ile olabilmek için hepsi Minneapolis'e gidiyorlardı.

Angela, toplantıya katılamayacağını düşünen tek Ames

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızıydı. Ancak son elektronik posta geldiğinde, o da diğerleri gibi orada olacağını biliyordu. Kelly yeniden kendisini ekrana dokunurken buldu. (Daha sonra, "Bu kadınlarla olan arkadaşlığımın gücünü hissediyordum," dedi.) Gözyaşları arasında yine de gülümsemeyi başararak "Hepimiz orada olacağız," diye düşündü. Marilyn'nin büyük bir evi olması ve Karla'ya yarım saatlik mesafede yaşamasından dolayı, herkesi kendisinde kalmaya davet etmişti.

Aynı gece geç saatlerde, birisi siteye, Minnesota'da Christieler'in yaşadığı çevredeki ailelerin, Blackwood düzlüğünde bir mum yakmalarını yazmıştı. Ayrıca Christie'yi anmak için evlerindeki ışıkları açık tutmaları da isteniyordu. Ülkenin değişik köşelerinde ve binlerce kilometre uzaktaki Ames kızları da evlerindeki ışıkları yaktılar.

O an için ellerinden gelen oydu. İçlerinden bazıları, Christie hayattayken onun için yeterince bir şeyler yapmadıkları için suçluluk hissediyorlardı. Neden Minnesota'ya uçmayıp, biraz daha fazla para harcamayıp, Christie'yi nasıl mutlu edeceklerini sormamışlardı? Neden Karla'nın yanında olup, onu sevdiklerini söylememişlerdi? Zor zamanlarda, arkadaşlıkların getirdiği sorumlulukları tanımlamak güç oluyordu. Ne kadarı fazla gelirdi? Ya da ne kadar az olurdu? Christie'nin ölümünden sonra suçluluk duygusu ile ilgili konuşmakta zorlanmışlardı. Ancak hissettikleri, konuşulmasa da, hepsinin aklındaydı.

Bütün Ames kızları birkaç saat arayla, anma toplantısından bir gün önce Minneapolis'e varmışlardı. Maryland'dan gelen Jenny, havalimanına en son inen olmuştu. Kırk bir yaşında ilk çocuğuna hamile olan Jenny'nin görünüşü kızları o kadar heyecanlandırmıştı ki, bir an için acılarını unuttular.

Karla dışındaki bütün kızlar, cenazeden önceki gece Marilyn'in evinde toplanmışlardı. İnanılmaz derecede hüzünlü bir geceydi, ancak kızlar yine bir araya gelmelerinin etkisiyle ve bir takım şeyleri hatırladıkça kıkırdıyorlardı. "Güldüğüm için suçluluk hissediyorum," demişti Jenny. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cümle hepsini tetiklemişti, bir anda gözlerinde yaşlar belirmişti. Bütün gece böyle sürüp gitti.

Sohbet, belirli bir noktadan sonra, bazı yerlerdeki seks oyuncakları partilerinin, nasıl normal kadın günleri misafirlikleri gibi olağan hale geldiği üzerine dönmeye başlamıştı. Kızlardan biri – her biri kim olduğunu söylemeyeceklerine yemin ettiler – seks esnasında gümüş bir dildo kullandığını söylemişti. Bütün bunlar gerçek değilmiş gibi geliyordu. Seks oyuncakları hakkında konuşmak. Karla için yas tutmak. Ağlamak, gülmek, sonra tekrar gülmek ve tekrar ağlamak.

Birbirlerine kenetlenmelerini sağlayan ve hepsinin akıllarında olan tek şeyi, Jane yüksek sesle dile getirdi. "Keşke Karla'yı arayabilsek. Keşke yanımıza gelebilse. O da şu anda bizlerle olmayı isterdi."

Christie'nin cenaze törenine arkadaşlar, akrabalar, sınıf arkadaşları ve hastane çalışanlarından oluşan 750'ye yakın kişi katılmıştı. Karla, tabii ki, ailesiyle birlikte oturmuştu ama Ames kızları bir sırayı doldurmuşlardı. Grilerin ve siyahların gölgesinde otururken, Kelly, yaşadıklarının okul yıllarında kilise toplantılarında yanyana oturdukları zamanlardan çok farklı olduğunu düşünüyordu.

Christie'nin onlarca okul arkadaşı kiliseye hep birlikte girdi. Sıraların hepsi dolu olduğu için, koridorun karşısına oturdular. Arkadaşlarını onore etmek için pembe giyinmiş olan Christie'nin kız arkadaşlarını gören Ames kızlarının hemen hepsi ağlamaya başladılar. Kızlar kendi okul yıllarını da hatırlamışlardı. Christie'nin kaybının onlar için ne kadar derin bir anlam ifade ettiğini biliyorlardı.

Kelly bir an kendisini mutlu hissetti. Anne olmaya hazırlanan ve sağlıklı bir hamilelik geçiren Jenny'ye baktı. Evet Christie'yi kaybetmişlerdi ve bu korkunç bir şeydi ama yakında hayatlarına yeni bir yaşam katılacaktı. Kelly daha sonra "O dakika mutluydum," diyecekti.

Törenden sonra, Karlalar'a döndüler. Yüzden fazla insa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın olduğu evde, kızlar başta kendi başlarına takılsalar da, sonra, doğal bir çekim gücüyle birbirlerini bulup toplaştılar. Tek tek büyük yatak odasındaki kocaman yatağın üzerinde toplanmaya başlamışlardı. En sonunda Karla onlara katıldığında, on kız da yatağın üzerinde oturuyordu.

İçlerinden birisi kapıyı kapattı ve odada tek başlarına kaldılar. Kapının arkasından mutfaktaki ve oturma odasındaki insanların uğultuları geliyordu, ama sanki kimse yokmuş gibiydi. Birbirlerine dokunduklarını fark ettiler. Herkesin eli, birbirlerinin ellerinin, omuzlarının ya da kollarının üzerindeydi. Planlamadıkları bu fiziksel temas, kaçınılmaz ve de çok doğal gelişmişti.

Birisi Karla'ya Christie'nin son dakikalarını diğerleriyle paylaşmak isteyip istemediğini sordu. Detayları onlarla paylaşmasının onu rahatlatabileceğini söyledi. Karla, Christie'nin son saatlerini sonra da son dakikalarını anlatırken, Jane arkadaşının kolunu okşuyordu.

Karla konuşması sırasında çok fazla ve karışık tıbbi terim kullanmıştı. Christie'nin yatağının ucunda harcadığı on sekiz aydan sonra, tıp fakültesi mezunu gibi konuşmaya başlamıştı. Kelly arkadaşının kontrollü bir şekilde bu kadar ince detaya inebilmesine hayret etmişti. "Karla'yı bu kadar net konuşurken duymamıştım," demişti Kelly, "Onunla gurur duyuyorum."

Kızlar yine de gülümseyecek hatta kahkaha atacak bir şeyler bulmuşlardı. Shelia da onlarla birlikteyken, on bir kız bir araya gelip yaptıklarını hatırlamışlardı.

O büyük yatakta toplanmaları eş zamanlı olmuştu. Ancak, o dakika itibariyle, gerçek arkadaşlığın mutlulukla birlikte büyük üzüntüleri de paylaşmak olduğunu anlamışlardı.

Kelly'nin de daha sonra anlatacağı gibi, kapının arkasında acı Karla'yı sarmak için beklerken, yarım saatliğine de olsa, o odada kız kardeş olmanın mutluluğunu yaşamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Bayanlar Tuvaletindeki Gözyaşları

Bir araya geldikleri bu seferki buluşmalarında, akşam yemeğinin ardından tatlılarını yedikten sonra, Jane arkadaşlarına bir iki şey söylemek istediğini belirtmişti. Kızı Hanna, bat mitzvahını geçenlerde kutlamış ve 'mitzvah' projesi için – iyi bir şeyler yapabilmek için uğraşıyordu – Christie'nin günlüğünün yayınlandığı Şefkat Köprüsü için para toplamaya karar vermişti.

Christie'ye kanser tanısı konulduğunda, Hanna daha sekiz yaşındaydı, ancak kendisini onun yazdıklarının arasına dalmış olarak bulmuştu. Hanna şimdi, Jane diğer kızlara anlattığı gibi "Christie'nin hastalığa yakalandığı yaş," olan on üç yaşındaydı. Jane, "Bu yüzden Christie'nin başından geçenlerden daha da fazla etkileniyor," dedi.

Hanna, Şefkat Köprüsü için 420$ toplamış ve Christie'nin yazdıklarının kendi yaşam perspektifini oluşturmasına nasıl yardım ettiğini anlatan bir yazı kaleme almıştı. *Benim hayatımdaki zorluklar, Christie'ninki ile karşılaştırıldığında kocaman bir canavarın yanında karıncaymış gibi kalıyor*, diye yazmıştı. *Rüyalarımdan asla kaçmamam için bana ilham verdi. Şu andan itibaren, hiçbir günümü boşuna geçirmeyeceğim. Christie'nin ruhu artık benim içimde yaşayacak. Onu asla unutmayacağım.*

Jane okumayı bitirdiği zaman başını kaldırınca, gözleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla'nın gözleriyle buluştu. İkisi de birbirlerine zayıf birer gülümseme ile baktılar. Masanın etrafındaki kızların bazılarının gözlerinde ise yaş vardı.

Oda bir anlık sessizliğe gömülmüştü, sonra Kelly bir şeyler söyledi. "Christie'nin kısa bir yaşamı oldu. Ama onda bir güç vardı. Resimlerine baktığınızda da görürsünüz, gerçekten de bu güç ile parıldıyor."

Birkaç kız daha Christie ile ilgili övgü dolu cümleler sarf ettiler, Karla ise arkadaşlarını güzel kelimelerinden dolayı duyduğu minneti ve insanların Christie'den ne kadar etkilendiğini duydukça ruhunun nasıl rahatladığını anlattı. "Onkoloğu onun için, çocuk ya da yaşlı, tanıdığı en dengeli ve en odaklanmış insan olarak tanımlıyordu."

Karla diğer kızların da Christie için acı çektiklerini biliyordu. Kızının ölümünün, Ames kızlarının kendi çocuklarının sağlıklı ve hayatta oldukları için şükretmelerine sebep olduğunun da farkındaydı. Jane'e, "Lütfen benim için Hanna'ya teşekkür et. Christie onunla gurur duyardı," dedi.

Herkesin Karla'nın Edina'daki evinde toplandığı, Christie'nin cenaze töreninin olduğu gece, nihayet Ames kızlarının gitme vakti gelmişti. Otuz dakika mesafedeki Marilyn'in evine gitmeleri, bavullarını toplamaları gerekiyordu. Sabah ise, herkes kendi hayatına dönebilmek için havalimanının yolunu tutacaktı.

Karla hepsinin tek tek paltolarını giymesini izlerken, içinde diğerlerine söyleyemediği bir istek oluştu. "Onlarla gitmek istiyorum," diye düşünmüştü.

Hepsini bir arabaya tıkıştırıp sadece sürüp gitmek onu çok rahatlatırdı. Gençliklerinde bunu çok gece yapmışlardı – arabaya doluşup, kıkırdayıp sohbet ederler, birbirlerini dürterlerdi. Tabii ki kızlara, "Beni de yanınızda götürün," demedi. Güçlü duruşunu bozmadı. Hepsini tek tek, her zamankinden daha sıkı ve daha uzun kucaklayıp veda etti. Sonra da mutfağa, Edina'dan yeni edindiği arkadaşlarının yanına döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonraki haftalar ve aylar Karla için çok zordu. Kızlar onu evden aradıklarında, her seferinde telesekreter ile karşılaşıyorlardı. Karla telefonu açmak istemiyor, çok daraldığını hissediyordu. Sabah kalkıyor, Ben ile Jackie için kahvaltı hazırlıyor, onların öğle yemeklerini paketleyip, okul otobüsüne bindiriyordu. Günün geri kalanını, bir bitki gibi, genellikle yatakta geçiriyordu.

Aylar boyunca en büyük hedefi çocuklar okuldan gelmeden önce duş alıp giyinebilmek olmuştu. Böylece bir parça normal bir hayat yaşadıklarını göstermek istiyordu. Daha sonra Kelly'ye "Elimden bir tek bu gelebiliyor," demişti. "Olayı çok fazla dramatik hale getirmek istemiyorum ancak acı ile ancak böyle baş edebiliyorum. Minik minik adımlar atmaya gayret ediyorum."

Bruce Karla için bir kahramandı ama duygusal acısı ile onu da fazla sıkmak istemiyordu. Yaşadıklarıyla kendi kendine baş etmeye çalışıyordu.

Karla'nın Ames kızlarıyla normal ilişkisine geri dönmesi ve başkalarıyla konuşamadığı şeyleri onlarla paylaşmaya başlaması Christie'nin ölümünden sonra yaklaşık bir sene almıştı.

Kızlara her gece huzursuz ve mutsuz olarak uykuya daldığını anlatmıştı. Sonra, Christie'nin serumu ile ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu zannedip, gece 3-4 gibi bir anda soğuk terler dökerek aklı karışmış bir halde aniden uyandığından bahsetmişti.

2005 yılının Eylül ayı başlarında, kızlara bir elektronik posta göndermişti. *Bu hafta inanılmaz acı çekiyorum. Okulun ilk günü çok canımı acıttı. Sadece iki çocuğumu okul otobüsüne bindirdim. Christie eğer yaşasaydı bugün liseye başlayacaktı. Kanser korkunç bir şey. Şimdi gitmem lazım, bu sabah moralim çok bozuk*, diye yazmıştı.

Zaman ilerledikçe Jane Karla'nın en yakın sırdaşı olmuştu. Karla bir gece telefonda Jane'e "Bir daha asla geçmişte olduğum kadar mutlu bir insan olamayacağım. Bunu kabullen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim, aynı şekilde mutlu olmayı zaten beklemiyorum. Ama bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi geliyor," demişti.

Gençken, Jane ve Karla Ames kızları arasındaki yakın ikililerden sayılmazlardı. Jane'nin daha ciddi bir duruşu vardı ve sürekli Marilyn ile takılıyordu. Karla ise daha özgürlüğüne düşkündü. Bu sebeplerden dolayı Karla ve Jane grup içinde o kadar yakın olamamışlardı.

Ancak, birer yetişkin olduktan ve özellikle de Christie'nin ölümünden sonra, iki kadın oldukça yakınlaşmışlardı. Jane Karla'nın aklını ve de kalbini ve arkadaşının daha önce dikkat etmediği yönlerini görebiliyordu. Karla da en kötü zamanlarında, Jane'nin sunduğu akıllı ve sevgi dolu rahatlığı seviyordu.

İkisi de arkadaşlıklarının gelişiminden memnundular. Diğer kızlar da bu yakınlaşmayı fark etmişlerdi. Christie'nin ölümünden sonraki büyük buluşmalarında, bazı kızlar Karla ile yeterince vakit geçiremediklerini, çünkü Jane'nin sürekli onun yanında olduğundan bir parça yakınmışlardı.

(Jane tabii ki geçmişi Ames'e dayanan ilişkilerinden dolayı Marilyn'e sonsuza kadar bağlı kalacaktı. Ancak birer yetişkin olduktan sonra, bazı konularda detaylı konuşamamaya başlamışlardı. Marilyn, hayatının dönüm noktası Hıristiyanlık olan bir adamla evlenmiş ve bu hayat tarzını kabullenmişti. Cennete girmenin tek yolunun İsa'ya inanmak olduğu kendisine öğretilmişti. Daha önce Minnesota'daki Musevi arkadaşları ve tabii ki Jane'den dolayı, cennette sevdiği insanlarla birlikte olamayacağı düşüncesi onu üzüyordu. "Bunu hiç sevmedim, öldükten sonra bütün arkadaşlarımı yanımda görmek isterim. Jane'i arayıp durumu anlattığında, arkadaşı ona Museviler'in öldükleri zaman her şeyin bittiğine inandıklarını açıklamıştı. Jane de ölümden sonra bir hayat olduğu fikrini reddedenlerdendi. Marilyn başka inançlara saygısı olduğunu söylese de 'Bazı insanların Cennet'te olmayacağı için endişeliyim,'" demişti.)

Bu arada, Jane ile geçirdiği vakitten dolayı, Karla Musevi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liğe ilgi duymaya başlamıştı. Christie'nin ölümü, Karla'nın kader, cennet ve cehenneme olan inancını sorgulamasına sebep olmuştu. Museviliğin sorularına daha net cevaplar verdiğini hissetmişti: Ölünce toprak olursunuz. Buna inanmak Karla'ya daha direkt ve anlaşılabilir geliyordu.

Jane Karla'nın Musevilik ile ilgili olan sorularını cevaplıyordu ancak hiçbir zaman baskı yapmadı. Karla'nın kendi inancı ile olan belirsizliklerinin çektiği acı ile ilgili olduğunu biliyordu.

Karla ayrıca kilisede ya da dışarıda insanları görmekten rahatsız olduğunu da söylemişti. Edina'daki bir sürü insan Christie'nin durumunu biliyordu. Bir çocuk hayatını kaybettiği zaman, haber çabuk yayılıyordu. Karla nihayet cesaret edip evden çıktığında, insanların kendisine nasıl baktığını anlayabiliyordu. İnsanların arkasından fısıldadığını hissediyordu: "İşte kızını kaybeden kadın bu." Biriyle tanışıp kendisini tanıttığında, karşısındaki kaçınılmaz şekilde onun kim olduğunu anlıyor ve "Ahh evet Karla değil mi, nasılsın?" diyordu.

"Burada Edina'da, Bruce ve ben her zaman çocuğunu kaybetmiş olan bir çift olarak kalacağız," demişti Karla Jane'e. "Bu hep böyle olacak ve bu sebepten bazı insanları rahatsız edeceğiz. Biliyorum yapacağız. Süpermarkette tanıdık birilerine rastlayacağız, beni gördüklerinden emin olacağım. Ama onlar market arabalarını başka bir kasanın sırasına yönlendirecekler. Ne söylediklerini bilemeyecekleri için beni görmezden gelecekler."

Belirli bir zaman geçtikten sonra, Karla'dan çocuklarını kanser yüzünden kaybetmiş ailelerin sözcüsü olması istenmişti. Kanser araştırmaları için para toplanan bir iki geceye katılmış, ancak bundan büyük rahatsızlık duymuştu. "Benim tek istediğim sadece bir anne olmak ve kocam ve çocuklarımla birlikte, bir Cumartesi akşamını kocaman bir kutu patlamış mısır ve güzel bir film ile geçirmekti. Şimdi ise herkes benden bir parça istiyor gibi geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla Jane'e bütün dürüstlüğüyle Christie'nin eski arkadaşlarıyla karşılaştığı zaman neler hissettiğini de anlatmıştı. Bir parçası onların gençliklerine adım atmasını izlemekten – önce on beş, sonra on altı ve sonra on yedi – keyif alıyordu. Ama bir yandan da onları her gördüğünde, melankolik oluyordu.

Bruce ve Karla normal bir yaşam sürdürme çabalarının içinde; 'randevu' dedikleri, haftada bir kere Starbucks'a gitmekten ibaret olan buluşmalar ayarladılar. Bir keresinde kahve içerlerken, Christie'nin en yakın arkadaşlarından biri olan Kate ile karşılaşmışlardı. Kate, Christie'nin eski arkadaşlarının da orada olduğunu söylemiş ve "Hep birlikte ödev yapıyoruz, gelip 'merhaba' demek istemez misin?" demişti.

Karla arkaya baktığında çocukları görmüş ve ne kadar olgun göründüklerini fark etmişti. Daha sonra Jane "Hepsi dizüstü bilgisayarları ile finallerine çalışıyorlardı," diyecekti. "Yakında lise son olup üniversite için hazırlanmaya başlayacaklar. Christie'nin de orada olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. O da Starbucks'ta diğer kızlarla birlikte olmalıydı. Kızlarla birlikte kahve içiyor, finallere çalışıyor, mezuniyet balosundan bahsedip, hangi üniversiteye gideceğini tartışıyor olmalıydı."

Bunun gibi bir sürü karşılaşma olmuştu. Karla için bütün bunları geride bırakıp iyileşebileceği, kendisini üzgün ya da rahatsız hissetmeyeceği bir yer gerekiyordu. "Evimi her zaman çok sevmişimdir, ama artık içinde mutsuzum. Komşularımı ve Minnesota'yı da her zaman sevdim ancak artık burada bulunmak bana doğru gelmiyor."

Jane onu dinledi, "Sanırım Christie'nin bu kadar acı çektiği bir yerde bulunmak senin için zor olmalı," dedi. Arkadaşının sözleri Karla'nın kulaklarında çınlamıştı.

Christie ölümünden sonra yakılmış ve küllerinin bir kısmı Karlalar'ın ailece gittikleri kilisenin bahçesinde gömülmüştü. Odası ise, Christie orada yaşarkenki haliyle bırakılmıştı. Bu ve yüzlerce başka sebepten dolayı, Minnesota'dan taşınmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zor geliyordu. Aile kızlarını geride bırakmış gibi hissetmek istemiyordu.

Karla bir yandan da Jane'nin haklı olabileceğini düşünüyordu. "Belki orada asla mutlu olamayacağım. Belki de gitme meselesini düşünmeliyiz."

Christie'nin ölümünden sonraki üç yıl boyunca kızlar Karla'nın çektiği acıların derinliğini algılamayı ve arkadaşlarını tekrar gülümsetmenin yollarını aradılar. Telefonda çoğu kez Karla'nın içini dökmesine izin verdiler.

Bir gece Karla Kelly'ye şunları anlatmıştı: "Kadının teki bana her dakika Christie'yi düşünüp düşünmediğimi sordu. Ben de ona 'Hayır. Her saniye onu düşünmüyorum. Ama onu düşünmediğim her saniyede aslında o var,' dedim Bu da benim değişmeye başladığımı gösteriyor. Belki de geçmem gereken aşama budur. Çok uzun bir süre, Christie'yi günün her dakikasında düşünüyordum."

Kızlar, Karla'ya arkadaşlıklarını ve her zaman onun yanında olduklarını hatırlatacak bir hediye almak istediler. Sonunda Jenny *Scherenschnitte* işlemesi üzerinde karar kılmıştı. *Scherenschnitte* 'makas ile kâğıt işlemeciliği'nin Almanca adıydı. Yapacakları desen 'Şans ile Arkadaş, Seçim ile Kız Kardeş' kelimelerinden ve Amerika haritasının etrafında çember

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşturan elele tutuşmuş on kızdan oluşuyordu. Harita da ise kızların yaşadığı on şehir yıldızlar ile işaretlenmişti. Ames ise haritanın ortasında kalp ile işaretlenmiş olarak yer alıyordu. Kalbin ortasında ise orada doğup orada gömülen Sheila'yı temsil eden küçük bir kız silueti bulunuyordu. Kâğıt kesme, hepsinin paylaşımda bulunduğu Karla'ya güzel bir hediyeye dönüşmeye başlamıştı. Arizona'da Diana'nın evinde gerçekleşen buluşmada, Jenny herkese hediyenin bir kopyasını vermişti.

Fiziksel olarak bir arada olmadıkları zaman, elektronik posta yollamanın Karla ile irtibatta kalmaları ve onu desteklemeleri için göze çarpmayan bir yol olduğunu düşünmüşlerdi. Sohbet içerikli 'tümünü yanıtla' postalarında, bazen Christie'den bahsettikleri bazen ise tek kelime etmedikleri oluyordu. Karla gönderilenlere cevap versin vermesin, elektronik postalar arkadaşlarının düşündüklerinden haberdar olmasını sağlıyordu. Kızlar Christie'nin doğum günü olan 9 Ocak ve öldüğü gün olan 20 Şubat için hatırlatma postaları gönderiyorlardı. Karen Karla'nın doğum günü olan 25 Nisan'da ona çiçek göndermişti. Jenny ise her zaman el yazısıyla iyi dileklerini paylaştığı kartlar gönderiyordu.

Kelly ve Marilyn de Minnesota'da yaşadıkları için, Karla ile bir iki kez öğle yemeğine çıkmayı becerebilmişlerdi. Bir keresinde de üçü yakınlardaki bir göle gidip, sadece sohbet etmişlerdi. Karla onlara Jackie ve Ben ile ilgili endişelerinden bahsetmişti. Ben çok akıllı bir çocuktu ama okula odaklanma ve ödevlerini zamanında yapma konusunda sorunları vardı. Acaba tembel miydi? Dikkati mi dağınıktı? Yoksa Christie'nin yasını tutup, ailesinin durumuna mı üzüldüğü için odaklanamıyor muydu? "Neden olduğunu bilmiyorum," demişti Karla.

Kelly ona "Ben ve Jackie seninle ilgili çok korumacılar," demişti. "Onları seninle birlikte gördüğüm zaman, seninle nasıl ilgilendiklerini de görüyorum. Sanki sana 'Anne, tamam, üzülme. Her şey yoluna girecek,' diyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zavallı çocuklar," diye Karla cevap vermişti. "Kaldırabileceklerinden daha fazlası başlarına geldi."

Marilyn, "Zaman geçtikçe her şey daha da kolaylaşacak," dedi.

"Kolaylaşmak zorunda," dedi Karla, "çünkü bu şekilde yaşamayı düşünemiyorum."

Sohbet belirli noktadan sonra, Marilyn'in babası Dr. McCormack'ın 79 yaşında ölümü ve 2004'teki cenazesi üzerine dönmeye başladı. Kelly cenaze için "Onun yaşamının kutlanmasıydı. Hayatını dolu dolu yaşadı." Bu cümleden sonra, Karla kendi babasının 1990'daki ölümünü düşünmeye başlamıştı.

"Babamın çok genç öldüğünü düşünürdüm. Her zaman için 'Aman Tanrım, ne kadar genç öldü, ne kadar çok şey kaçırdı. Sadece altmış sekiz yaşındaydı. Çok kısa bir hayat yaşadı.' Ama artık öyle düşünmüyorum. Şimdi, babamın uzun bir hayat sürdüğüne inanıyorum. Artık tamamen yeni bir bakış açım var. On dört yıldan fazla süren her yaşam artık benim için uzun bir hayatmış gibi geliyor."

Sheila'nın ölümü Ames kızlarının yirmili yaşlarda yaşadıkları ve paylaştıkları en büyük kayıptı. Ancak yaşları büyüdükçe, kendi ailelerinden bireylerin ölümlerini de görmüşlerdi. Otuzlu ve kırklı yaşlara geldiklerinde, ise hayatlarının geri kalanında bu acıya dayanmak zorunda kalacaklarını biliyorlardı. Hiç kimse birbirinin acısının büyüklüğünü kıyaslamıyordu. Ancak hepsinde acının neye benzediğine dair bir fikir olduğu için, birbirlerine, özellikle de Karla'ya destek olup, rahatlamada yardımcı oluyorlardı.

Karla gibi, Karen da bir evladı kaybetmenin ne olduğunu biliyordu.

Karen'in ilk oğlu, 1992'de doğmuştu. Beklenmedik bir şekilde, dokuz ay sonra Karen yeniden hamile olduğunu anladı. Bu kadar erken hamile kaldığını öğrenmek onda şok etkisi yaratmıştı ve pek de sevinç ile karşılanmamıştı. Ayrıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zor da bir hamilelik olmuştu. İlk üç ayı kusarak geçirmişti. Ancak zaman içerisinde yeniden bir çocuğa sahip olacağı fikri onu sarmaya başlamıştı. İkinci bebeklerinin kız olacağını öğrendikten sonra eşi ile birlikte kızlarına Emily ismini seçmişlerdi.

Ancak beş aylık hamilelikten sonra, Karen hamile elbiseleri giymeye başlamışken, bebeğin ağır derecece spina bifida olduğunu gösteren bir amniyosentez geçirdi. Bebeğin beyni kafasının dışında gelişiyordu. (Spina bifida, 'bölünmüş omurga' anlamına geliyordu. Bu durum bebeğin bel kemiğinin rahimdeyken kapanmaması durumunda oluşuyordu. Bilim insanları, bu durumun oluşmasında genetik ve çevresel faktörlerin rol oynadığını düşünüyorlardı. Her on bin bebeğin yedisinde spina bifida durumuna rastlanmaktaydı ve durumu daha iyi olanların normal bir hayat yaşama şansı bulunuyordu.)

Karen'ın durumu ise daha korkunçtu. Teşhisi koyan doktorlardan biri direkt olarak konuya girmişti. "Hamileliğinize son vermek ya da buna bu şekilde katlanmak arasında tercih yapmalısınız. Aileniz ve sizin için doğru olanı düşünüp ona göre karar verin."

Kendisi de hamile olan Karen'ın aile doktoru ise, diğer doktorun bu şekilde bir açıklama yapmasına çok sinirlenmişti. "Şimdi beni dinle Karen," diyerek söze başlamıştı. "Seçme şansın yok, eğer dokuz aylık hamileliği tamamlayıp doğum yaparsan, bebeğin doğduktan dakikalar sonra ölecektir. Yaşamaz. Evde ise bir yaşında bir bebeğin var. Yaşamayacak bir bebek için dört ay daha hamilelik yaşamanı istemiyorum. Bu hamileliğe bir son verip hayatına devam et."

Aralık 1993'te Karen Noel için Ames'e gelip, oradan da tatil için ailesi ile birlikte Hawai'ye gitmeyi planlıyordu. Jane ve Cathy'yi arayarak olanları anlatmış, kızlar da sakince dinleyip destek olmuşlardı. Ancak Jane, arkadaşına doktorların söylemediği ve Karen'ın bile üzerinde düşünmediği kelimeleri söylemişti. "Bunu yapman lazım. Kürtaj olman gereki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor." Karen, geçmesi gereken 'prosedür'ün kürtaj olduğunu düşünmemeye çalışmıştı. Bu yüzden Jane'in yorumu, özellikle Karen'ın Katolik olduğu düşünülünce ayıltıcı ve derinden sarsıcı olmuştu. Her şeyi yeni ve korkunç bir ışık altında görmesini sağlamıştı.

Karen, Jane ve Cathy'ye ne kadar suçlu hissettiğini söylemişti. "Bu kadar erken hamile kalmayı planlamıyordum," demişti. "Belki de hamile olduğumu öğrendiğimde mutlu olmadığım için cezalandırılıyorum." Kızların ikisi de Karen'a suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyleyip, bundan emin olmasını istediler. "Bu bir genetik bozukluk," demişti Jane, "sadece o kadar."

Karen, Hawai'deki tatiline gidip, döndükten sonra 'prosedür'ü yaptırmaya karar vermişti. Bir hafta uzaklaşmak ona veda etme fırsatı verecekti. Hawai'de bir gece, ellerini karnına koyarak, içinde oynayan küçük kıza sevgisini ve özürlerini sunacaktı.

Tatilden döndükten sonra, Karen hastaneye işlemin yapıldığı bölüme gitti. "Yeni doğanlar bölümündeydim," diye Cathy'ye anlatmıştı. "Fakat beni diğer annelerin ve bebeklerin yanında istemediler. Beni koridorun sonuna, kimsenin göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere gönderdiler."

Girdiği odada saat yoktu. Bunu fark edince, "Bebeğimi aldıkları saati bilmemi istemiyorlar," diye düşünmüştü.

Karen'in eşi Kevin ise, onun yanındaydı. Yıkılmıştı ancak güçlü durmaya gayret ediyordu. Küçük bebek alındıktan sonra, Kevin ona bakmamalarının daha doğru olacağını düşünmüştü. Karen Cathy'ye "Onu bir battaniyeye sarıp odadan çıkardılar. Herkese onu görmek istediğimi söylüyordum ama Kevin bana 'Hayır istemiyorsun,' diyordu. Ben ise 'Evet istiyorum, istiyorum!' diyordum. Sonra uyuyakalmışım," diye anlatmıştı.

Karen kocasının yaptığı hareketin sevgiden kaynaklandığını anlıyor ve takdir ediyordu ancak ismi Emily olacak kızına bir kere bakmadığı için pişmanlık duyuyordu. Ayrıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemşirelerin onu nereye götürdüğünü de merak ediyordu. Ne cenaze ne de defin işlemi olmuştu.

Emily'nin anısına, Karen ucunda 'anne ve kız' tılsımının bulunduğu altın bir zincir takmaya başlamıştı. Kolyeyi kocası, kürtajdan birkaç gün sonra hediye etmişti, Karen onu boynundan çok ender çıkarıyordu.

Ames'te oldukları bir yaz, Karen diğer kızlardan bir kaçıyla buluşmuştu. Kelly arkadaşını parmaklarının arasında tılsım ile oynarken seyretmiş, "Yaşadığı acıyı tahmin ediyorum," diye düşünmüştü.

Karen'ın daha sonra bir oğlu ve bir kızı daha olmuştu. Jenny iki tane düşük yaptıktan sonra, Karen hiç tanımadığı bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu onunla paylaşarak yardımcı olmaya çalışmıştı. Jenny ve Karen, Ames kızlarının neredeyse yarısının düşük yaptıktan sonra başka çocukları olması gerçeğinden de güç almışlardı.

Christie'nin ölümünden sonra Karen Karla'ya kendisini onun yerine koyabildiğini asla söyleyemedi. "Sevdiğiniz ve gerçekten tanıdığınız bir çocuğu kaybetmekten kötü hiçbir şey olamaz," diye düşünmüştü. "Karla'ya 'Ne hissettiğini biliyorum,' diyemezdim. Çünkü hiç birimizin onun ne hissettiğini bildiğini sanmıyorum."

Angela'nın evinin arka verandasında, kızların bir kaçı sabah kahvelerini yudumlarken, Cathy ve Angela ise ağlama koltuğu denilen koltukta oturuyorlardı. On beş dakika sonra, gözyaşları akmaya başlamıştı.

Önce, Angela erkek kardeşinin AIDS olduğunu nasıl öğrendiğinden ve 1999'daki ölümünden, hiçbir zaman paylaşmadığı detaylarla bahsetmeye başlamıştı. "Kardeşim daha büyürken, farklı olduğunu biliyordu. Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken Pazar derslerinden birine gittiği zaman bana anlatmıştı. İçindeki duyguları hissetmemek için dua etmişti." Yaşı büyüyüp, homoseksüelliği ile ilgili daha rahat davranmaya başladığında, Angela'nın ailesi papazlarıyla konu ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilgili konuşmaya karar vermişlerdi. "Papaz, 'Eğer derinden ve çok dua ederseniz, oğlunuzdaki bu duygular gider,' demişti," diye anlatıyordu Angela. Kardeşi ölüm döşeğindeyken, papaz hastaneye gelerek, onun günahları için af dilemesini tavsiye etmişti. Angela papazın ana mesajının "Hala değişebilirsin. Hala hatalı olduğunu söylemek için vaktin var," olduğunu anlamıştı.

Angela'nın annesi bu olaydan dört sene önce göğüs kanserinden ölmüş, babası ise annesinden sonra yeniden evlenmişti. Angela üvey annesine o gece papazı kibarca uyarıp durması gerektiğini söylediği için ne kadar minnettar olduğunu söyler dururdu. Ustaca ama saygılı bir şekilde, kelimeler arasında papaza verilmesi gereken mesajı vermişti. "Bu genç adam ölüm döşeğinde cehenneme gideceğini düşünüyor, çünkü sizin gibi insanlar bu şekilde dikte ediyorlar. Bence odayı terk etme zamanınız geldi." Papaz gittikten sonra, Angela'nın üvey annesi, kardeşinin yanına gitmiş, elini tutarak onu rahatlatmaya çalışmıştı.

"Tanrı'ya şükür ki öyle demiş," dedi Cathy.

Angela, hikâyesini anlatınca ağlamaklı olmuştu. Cathy arkadaşına sokulup kollarını ona doladı. Kendisini bir parça toparladıktan sonra "Üvey annem bana bir keresinde, kendisinin hayata geliş amacının belki de erkek kardeşimin ölümüne yardımcı olmak olduğunu söylemişti," dedi.

Angela'nın hikâyesi Cathy'nin hatıralarının canlanmasına sebep olmuştu. O da annesinin 2005'te ölmeden önceki son dakikalarını hatırlamış, arkadaşıyla paylaşmak istemişti. 77 yaşında ölen annesinde lösemi vardı. Cathy ve beş kardeşi annelerinin yanında bekliyorlardı. Hastaneden kiraladıkları yatağın üzerinde hava ile doldurulmuş özel bir şilte vardı, bilinci açık olan anneleri onun üzerinde yatıyordu. Anneleri sabah dörde kadar herkesle sohbet etmiş, ertesi gün ise ölmüştü.

"Öldükten hemen sonra, erkek kardeşim çok güzel bir dua okudu. Bunun çok faydası oldu çünkü o an sakin ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duygusuz hissediyordum," diye Cathy diğer kızlara anlatıyordu. Odadaki sahneyi anlatmaya başlamıştı. "Annemin oksijen alması gerekiyordu, bağlı olduğu makine ise çok ses çıkarıyordu. Biz de kapattık. Ama odada hala bir ses vardı. Hastaneden kiraladığımız yataktan geliyor gibiydi. Enişte, dua eden babamın yanına diz çöktü. Sonra uzanıp hava ile dolu olan yatak şiltesinin düğmesine dokunup, onu kapattı. İnanılmaz hızlı bir şekilde ve büyük bir ıslık sesiyle yataktaki hava inmeye başladı, annemin vücudu ise giderek yatağın içine gömülüyordu..."

Cathy, yataktaki hava dışarıya çıkarken nasıl ses yaptığının taklidini yaptı. "Sonra babam enişteme dönerek 'Bunu neden yaptın?' diye sordu, enişte ise 'Aman Tanrım, bunu neden yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok!' diye cevap verdi. Sonra yatağı yeniden çalıştırdılar ve annemin bedeni yükselmeye başladı..."

Cathy şimdi gülüyor, diğer Ames kızları da ona eşlik ediyordu. "Annem, eminim ki bunun çok komik olduğunu düşünürdü."

"Annenin muhteşem bir espri anlayışı vardı," dedi Karen. Bütün kızlar, Cathy'nin annesinin ekibin anneleri arasındaki en arkadaş canlısı anne olduğunu kabul ediyorlardı. Cathyler'e gittiklerinde, diğer anneler gibi başka odaya geçmez, kızlarla oturmayı tercih ederdi. Cathy her zaman, "Annem sizinle uğraşmaya bayılıyor," derdi. Kızların hayatlarında neler olduğunu dinlemeye ve öğrenmeye bayılırdı. Süslenmeyi de çok severdi. Boyu kısa olduğu için, kendisine birkaç santimetre daha kazandıran ayakkabılar giyerdi. Kızlar onun çok güzel göründüğünü ve uzun topuklularıyla birlikte elektrikli süpürgeyle yerleri süpürdüğünü hatırlıyorlardı.

Cathy kızlara, "Cenaze için, babam annemin olabildiğince güzel olmasını istiyordu," demişti, "Çünkü annem, hep güzel görünmek isterdi." İşte bu yüzden, Cathy'nin babası, tanınmış bir makyaj sanatçısı olan kızından annesine makyajını yapmasını rica etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cathy, kardeşleri ile birlikte nasıl annesinin kıyafetlerinin arasından ona yakışan doğru renkleri seçtiklerini ve morga giderken onun makyaj setini nasıl beraberlerinde götürdüklerini de anlatmıştı. Annesinin bedeninin üzerine eğilmiş ve işini yapmıştı. "Bunun beni korkutacağını sanmıştım ama içimde sevgiden başka bir şey yoktu. Böyle bir şansı elde edebilmek benim için bir hediyeydi aslında."

Annesinin gerçekten dolgun dudakları vardı, bu yüzden de Cathy annesi için doğru renkte ruju seçmeye özen göstermişti. Annesinin yüzü üzerinde on beş dakika çalışmış, morgdaki bu işi yapmakla görevli olan kadın ortaya çıkan sonuçtan çok etkilenmişti. Cathy, "Kadın bana orada çalışıp çalışmak istemeyeceğimi sormuştu" diye ekledi.

Kelly, Sally ve Karla, Cathy'nin annesinin Kansas City'deki cenazesine gidebilmişlerdi. Christie'nin ölümünden bir sene sonra olan cenazeye giderken Karla oldukça zorlanmıştı.

Verandadaki sohbet, kızların o cenaze için bir araya gelmeleri üzerine dönmeye başlamıştı.

"Sanki her şey tasarlanmış gibiydi, ailenin kiliseye doğru yürümesi gerçekten çok dokunaklıydı," diyen Kelly o günü hatırlamıştı.

"Ben ise kendimi çok güçsüz hissediyordum, Kelly beni sen taşıyordun," dedi Karla.

"Ve ağlıyorduk," dedi Kelly. "İnsanlar Cathy'nin annesi için ağladığımızı sanıyordu. Ağlıyorduk da. Ama daha fazlası da vardı. Hepimiz aynı zamanda Karla ve Christie için de ağlıyorduk. Kendimiz ve arkadaşlığımız için de ağlıyorduk."

Sheila'nın annesini gördükleri ve kızının ölümüyle ilgili sorular sordukları cenaze işte bu cenazeydi. Bu sebeplerden dolayı, cenaze pek çok acıdan yorucu ve unutulmazdı.

Kelly kızlara törenden sonra neler olduğunu anlatmaya çalışmıştı. "Sally, Karla ve ben lisede yaptığımız gibi hemen banyoya koştuk. Orası bizim sığınağımız gibiydi. Ve ağladık. Korkunç bir şekilde ağladık. Sonra Sally'e bakıp dedim ki: 'Bayanlar tuvaletinde bir sürü önemli şey yaptık, değil mi?'

Birbirimize gülümsedik. Sanırım Karla bile gülümsedi. Sonra Karla'ya sarıldık, o ağladı, ben ağladım, Sally ağladı. Öyle o şekilde bayanlar tuvaletinde olmak bizim için güzel bir andı. Çok zor bir zamanda güzel bir dakika yaşadık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

İşbirliği ve Takdir

Ames kızlarından yedi tanesi, Angela'nın Kuzey Carolina'daki evinin civarında yürüyüş yaparlarken, konu ebeveynliğe gelmişti.

"İşbirliği ve takdir," dedi Jane. "Benim inancım budur." Jane aynı kelimeleri çocuklarına da tekrarladığını söyledi. "Onlara her zaman söylediğim gibi, onların işbirliği yapmalarını ve takdir etmelerini istiyorum. İşbirliği ve takdir."

Bütün kızlar, kendi çocuklarını Ames'te kendilerinin yetiştiği koşullardan daha yüksek standartlarda yetiştiriyorlardı. Bunun sebeplerinden biri Amerikan kültürünün giderek daha açgözlü ve rahatına düşkün olmasından kaynaklanıyordu. Başka bir sebebi ise kızların hemen hemen hepsinin üst orta sınıfa yükselmesiydi. Kendi ailelerinin sahip olduklarından – aylık gelirlerinden, evlerinden, oyuncaklarından, çocuklarının hayatlarını darmadağın edebilecek donanımlarından – bir basamak yukarı yükselmişlerdi.

Karen, on dört yaşındaki oğlunun, mağazanın vitrininde görür görmez, hiçbir şey düşünmeden 160$'lık bir hokey sopası istediğini anlatıyordu. "Ben onun yaşındayken mısır ayıklayıp, kazandığım parayı biriktirip, kendi kıyafetlerimi kendim alıyordum," diyordu. "Bugünün çocuklarının bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üstte: Kızların elleri hamile Kelly'nin karnındayken Solda: Karla ve Diana, ikisi de hamileyken

nasıl bir şey olduğunu anladıklarını sanmıyorum. Çocukken benim de istediğim şeyler olmuştur ama asla satın alınmasını istememişimdir. Alınmasını istemek için bir sebep olmadığını da bilirdim, çünkü ailemin imkânları dışında bir şeydi. Zaten ailem istese de bana alamazdı."

Hatıralar Karen'ın aklında dolanmaya başlamıştı. Jenny'ye dönüp: "Liseyi hatırlıyor musun? En havalı dergi hangisiydi?" diye sormuştu.

"*Teen Beat*," diye cevapladı arkadaşını Jenny. "Benim üyeliğim vardı."

"Evet, ben de okuyabilmek için sürekli sizin eve geliyordum. Hem de her sayısını. Aileme hiçbir zaman abone olabilir miyim diye sormadım. Gereksiz olduğunu biliyordum. Çünkü, sizin evinize gelip okuyabiliyordum."

Kızlar daha sonra 'şımarıklığın' tanımı üzerine konuşmaya başlamışlardı.

"Şımarık denildiği zaman aklıma çirkinlik ve değerbil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mezlik kavramları geliyor," dedi Karen. "Benim çocuklarım öyle değiller, ancak istedikleri her şeyi talep etme konusunda sıkıntı çekmeme anlamında şımarık oldukları söylenebilir. Oğlum bir Razr marka telefon istedi. 300$ tutuyor. Sadece istedi."

Karla, Christie'nin ölümünden sonraki uyanma evresinde, yaşayan diğer iki çocuğu olan Ben ve Jackie'nin ihtiyaçlarının karşılanması konusunda biraz abartılı davrandığını söylemişti. Anneleri olarak, Christie'yi kaybettikleri için içlerinde bir boşluk olduğunu, bunu doldurmak için maddi şeyler almanın çok safça olduğunu biliyordu. Yine de çocukları kendilerine bir şey alınmasını istedikleri zaman onlara acıyordu. Karla hayatın kısa olduğunun farkındaydı, sadece çocuklarının mutlu ve her şeylerinin tam olduklarını hissetmelerini istiyordu.

Tabii ki bütün kızlar çocuklarının mutlu olmasını istiyordu. Ancak çocukluklarını düşündüklerinde, ailelerinin onları mutlu ya da tatmin etmek gibi bir amaç edinmediklerini fark ediyorlardı. Ailelerinin genellikle şu şekilde bir karşılık verme eğilimleri olmuştu: "Bir şey mi istiyorsun? Alabilmek için bir yol bul ve beni karıştırma." Karen'ın dediği gibi, günümüzün ebeveyn kültüründe bu felsefenin etkisi azalmıştı.

Karen, Karla ile birlikte gittiği moda şovunu hatırlıyordu. Promosyon olarak, giysi alışverişi için indirim kazanmışlardı. "O kadar heyecanlıydım ki," diyordu Karen. "Çocuk bakıcılığı yaparak kazandığım paraları biriktirip hepsini bir tane Calvin Klein kot pantolonu alabilmek için harcamıştım. Parayı çarçur etmişim."

Kızlar, günümüzün çocuklarının büyük bir kısmının, hatta Ames'tekilerin bile, talep etme, satın alma ikilemine hapsolduklarını biliyorlardı. Bugünlerde Ames Lisesi'nde okuyan herhangi bir çocuk, Beverly Hills'te okuyan bir çocuk kadar modern olmasa da, Amerika genelindeki bütün yaşıtları gibi dört dörtlük bir tüketiciydi. En azından kızların Ames'teki arkadaşlarından duyduklarına göre durum böyley-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. "Iowa'daki yeğenim, okul balosu elbisenin altına giyebilmek için iç çamaşırı takımına 70$ ödeyebildi," dedi Karen.

Jane, ana konuya geri dönmeye; çocukların bugün daha fazla şeye sahip olmalarının aslında kötü bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Ancak diğer kızları, annelik görevlerini göz önüne aldığı zaman, kendi felsefesini benimsemeye çağırıyordu.

Kızlara bir hikâye anlatmaya başladı: "Birkaç yaz önce, ailece dışarıya eğlenmeye çıkmıştık. Bir su parkına sonra da yemeğe gittik. Neredeyse bütün gün dışarıdaydık. Eve saat dört gibi döndüğümüzde kızlar Justin ile bana "Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyorlardı. Sanki şimdiden canları sıkılmış gibiydi. Ben ise düşünmeye başlamıştım. Tanrım bütün gün süper vakit geçirdik. Neyim ben kamp direktörü mü? Sonra kendi kendime, 'İşbirliği ve takdir olmazsa, eğlence de olmaz işler iyiye de gitmez,' dedim. Sanırım her şey bu iki kelime ile özetlenebilir."

Kızlar yürüyüşlerine ara vermek için bir ağacın altında mola verdi ve şişelerinden su içti. O zaman Kelly, belki de eski güzel günlerden bahsetmeyi ve de kendini beğenmiş küçük bıcırıklarından şikâyet etmeyi bırakmaları gerektiğini söyledi. Huysuz yaşlı kadınlar gibi konuşmaya başlamışlardı.

Jane, "Her neyse, çocuklarımızın bizi bazı seviyelerde anladığını düşünüyorum," dedi ve başka bir hikâye anlatmaya koyulmuştu. Musevi okuluna giden Hanna'nın yeni bir ödevi vardı. Çocuklar On Emir üzerinde çalışıyorlardı. Her çocuğa mantıklı bir on birinci madde hazırlamaları söylenmişti. Hanna'nın on birincisi ise şuydu: "Takdir etmelisin."

"Bana insanların sahip olduklarını takdir etmediklerini, aslında bunu yapmaları gerektiğini söyledi," diyordu Jane. "Ben ise o kadar heyecanlanmıştım ki, Justin'e 'Vay be, çocuklar bizi dinliyormuş! İstediğimiz noktaya geliyoruz!' dedim."

"Biliyor musun bu aslında çok komik. Çünkü çocuğun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyüdükçe çoğu zaman duvara karşı konuşuyormuş gibi hissediyorsun. Sana, dikkate almadıkları, hareket etmeyen bir objeymişsin gibi davranıyorlar. Ama bazen de, sen sadece hayatını yaşayıp giderken, seni öyle şaşırtıyorlar ki... ve bunu yaptıkları zaman hayat muhteşem oluyor."

Karla Christie'yi 1990'da doğurduğu andan ve ondan sonra gelen bütün çocuklar süresince, kızlar birbirleriyle sonu gelmez annelik öykülerini paylaşmaya başlamışlardı.

Bazen kendi evlerinde olan bitenlerin raporu eğlenceli olabiliyordu.

Kızlara 1999'da yazdığı bir mektupta, Marilyn kızı Emily'yi anlatmıştı. Üç yaşında bir iyimser olan Emily'nin yürümekten çok 'zevk ile sıçrama' eğilimi vardı. *Sıcak yaz günlerinde, keyif ile 'Bu bizim şanslı günümüz!' diye çığlık atmaya bayılıyor.*

Aynı sene, Jane'in küçük kızı iki yaşına girmişti. *Sara inanılmaz güçlü bağımsız bir ruha sahip*, diye yazmıştı. *Palyaçolar ve dondurma arabaları dışında hiçbir şeyden korkmuyor. Bizim en büyük korkumuz ise Sara'nın bir palyaçonun dondurma arabasını sürerken görmesi!* Bu sırada Hanna ise dört yaşındaydı. Bademcikleri alınmış, ağrısını geçirmesi için aldığı güçlü bir ağrı kesici olan Vicodin'e karşı bir parça bağımlılık geliştirmişti. *Sonra bir sorunumuz daha oldu*, diye yazmıştı Jane, *Ufaklık ona daha kısa zaman aralıklarında daha fazla Vicodin vermemizi istiyor. Doktor ise tamamen iyileştiğini ve artık ağrı kesici almasına gerek olmadığını söylüyor. Neyse ki, on iki adımlık bir program sayesinde alışkanlığı durdurabildik.*

Sally'nin kızı Lindsay, 2001'de on yaşındayken okulundaki heceleme yarışmasını kazanmıştı. *Bugünlerde evde konuşmaktan çok heceleme yapılıyor. Bizimki böylece bir sonraki yarışmaya hazırlanıyormuş*, diye yazmıştı Sally.

Kızlar birbirlerine çocuklarını acayipliklerini tanımlayarak anlatıyordu. Karla'nın oğlu Ben, üç yaşındayken yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Kelly'nin kızı Liesl, altı yaşındayken saçları *The Brady Bunch*'taki Jan Brady gibi olsun istemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn'nin oğlu David, sekiz yaşındayken Game Boy'unu lavaboda yıkamaya kalkmış, aleti tekrar çalıştırmak için Marilyn saç kurutma makinesiyle kurutmak zorunda kalmıştı. Bunlar kızların birbirleri ile paylaştıkları milyonlarca anekdottan sadece bir kaçıydı.

Kızlardan bazıları birbirlerinin doğum öncesi tecrübelerine de tanıklık etmişti. Örneğin 1998'de, Kelly, Karla ve Diana, California'ya Cathy'yi ziyarete gitmişlerdi. Uçağa binmeden önce, Kelly Diana'nın kocaman bir Big Mac yiyişini seyretmişti. "Seni daha önce böyle yemek yerken görmemiştim," demişti arkadaşına Kelly. "Belki de hamilesin." O zaman Diana ve eşinin iki tane kız çocuğu vardı. Bir bebeğe daha sahip olma fikrini henüz düşünmemişlerdi. Los Angeles'a gittiklerinde, kızlar Diana'yı bir eczaneye gidip hamilelik testi almaya ikna ettiler. Test pozitif çıktı. Böylece, onun üçüncü çocuklarına hamile olduğunu eşinden önce kızlar öğrenmiş oldu.

Elektronik posta adreslerini aldıkları andan itibaren, Ames kızları birbirlerinden çocukları ile ilgili acil tavsiyeler ister olmuşlardı. Yakın bir tarihte, içlerinden bir tanesi dikkat bozukluğu, ergenlik ve bunların belirtileri ile ilgili sorular sormuştu. Sally ve Kelly birer öğretmen olarak durumu tartmışlardı. Cathy ise beslenme ile ilgili tavsiyelerde bulunmuştu. Herkesin bir düşüncesi vardı.

Birkaç gün sonra, Jenny, üç yaşındaki oğlu Jack'in geceleri uyku sorunu ile ilgili bir elektronik posta göndermişti. Marilyn kendi oğlunun uyku sorunları ile ilgili bir şeyler yazarak cevap vermişti. Onun dışında kimse bir şey yazmamıştı. En sonunda Jenny dayanamayarak, "Hey, beni ve sorumu unuttunuz mu millet?" diye yazmıştı.

Jenny oğlunu kırk bir yaşında doğurduğu için, Jack yirmi bir çocuk içerisinde en küçük olanıydı. Ames kızları ebeveynlik ve hamilelik öncesi meselelere daha fazla yoğunlaştıkları için, bu gibi ilk dönemlere ait konuları geride bırakmışlardı. Jenny'nin alaycı ve hafif kırılmış olan takip eden postasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuyan kızlar, kendilerini bir parça suçlu hissetmişler; gündüz ve gece uykusu tecrübelerini anımsamaya ve tecrübelerini bir araya getirmeye çalışmışlardı. Karla, "Ne olduğuna inanamazsınız, uyku işini nasıl hallettiğimi hatırlamıyorum," demişti.

Kızlar, ister büyük ister küçük olsun, birbirlerinin annelik kurumuna olan bağlılıklarını izlemekten keyif alıyorlardı. Karla, okul sonrası atıştırmalıklarda ve de ana yemeklerde besleyici şeyler hazırlamaya özen gösteriyordu. Marilyn babasının son isteği olan kızını mutlu etmek için yaptıklarını daima hatırlaması gerektiğini aklından çıkarmıyor ve aynı şekilde o da kendi çocuğunu mutlu etmek için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Oğlunun hiçbir hokey maçını kaçırmayan Karen ise, ev hanımı olup çocukları ile ilgilendiği için çok mutluydu. "Eminim ki, dışarıda bir sürü muhteşem çalışan anne vardır," diyordu. "Ama ben, sabahları evde olup çocuklarımı okula bırakmayı, döndükleri zaman da evde olmayı seviyorum. Hokey antrenmanına gitmek için arabaya doluştuğumuzda sohbet ediyoruz, ben de böylece hayatlarında neler olup bittiğini öğrenebiliyorum."

Jenny'nin durumunda ise, Jack bebekken ona baktığı için güçlü hissediyordu. Bu yüzden, Diana'nın Arizona'daki evinde Ames kızları buluşmasında, Jack Maryland'de evde kalmış olmasına rağmen, süt pompası ile birlikte geldi. Pompa onu hiçbir aktiviteye katılmaktan alıkoymamıştı. Herkesle oturup konuşurken pompalama yapabiliyordu. Jane, pompaya hemen 'Büyük Betty' diye isim takmış, diğer kızlar da bunu çabucak benimsemişlerdi. Büyük ve ağır bir makine gibi ses çıkaran alete 'süt sağma makinesi' demişler ve takılan isimle oldukça iyi gülmüşlerdi.

Kimse Jenny'ye süt pompasına 'Büyük Betty' diye isim taktıklarını söylememişti. Jane ise elektronik postaların tekinde taktıkları isimden öylesine bahsedince, Jenny bir açıklama istemişti.

Jane herkesi adres kısmına ekleyerek, *Büyük Betty'den*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürekli bahsediyorum çünkü senin süt vermenin müthiş olduğunu düşünüyorum ve pompa yapmaya kendini adamışlığının karşısında itiraf etmeliyim ki benim öyle bir alışkanlığım hiç olamadı. Ayrıca senin rahat bir şekilde, her türlü ortama adapte olarak süt sağmana da bayılıyorum. Aslında olması gereken de bu. Emziren bir annenin muhabbeti kaçırmasına gerek yok, yazan bir elektronik posta göndermişti.

Jenny postayı şu şekilde cevaplamıştı: *Ben de Büyük Betty'yi, bu Cuma gideceğim Meksika tatiline götürmek için paketliyordum. Sütümü pompalayıp dökmek zorunda kalacağım, çünkü FedEx kargo sütün uluslararası taşınmasına izin vermiyor. Sütü dökmek gerçekten kalbimi kıracak ama aileme otuz beş torba dolusu donmuş anne sütü bırakıyorum. Bu iyi bir başlangıç sayılır. Çocuklarımız için yaptığımız şeylere bakın!*

Jack büyüyüp de onu sevmediğini bağırmaya başladığı zaman – ya da böyle şeyleri annelerine sadece kız çocuklarını yapıyor??? – ona nasıl her gün üç saat boyunca; ofiste, tatillerde, gecenin bir yarısında, tuvalet molalarında süt pompasına harcadığım vakti hatırlatacağım…

Genç bir kızken, Jane çalışan bir anne hatta bir profesör olacağını düşünürdü. Sosyal işlerde çalışan bir işçinin ve bir antropoloji profesörünün kızı olduğu düşünülünce, üniversiteye gidip ilgi alanlarını antropoloji, sosyoloji ve psikoloji ile daraltmasına şaşırmamak gerekirdi. Birkaç sosyoloji kursu aldıktan sonra, fakirliğe çözüm bulmak gibi konuların çok geniş ve kontrol edilmesi güç olduğuna karar vermişti. Gayet akademik bir şekilde, "Sorunların daha belirgin ve test edilebilir olduğunu düşündüğüm psikolojiye doğru yöneldim," diyordu. Bir iki yazını, Grinnnel Üniversitesi'nde canlı güvercinlerle davranışı şekillenmesinde etkili olan işlemsel koşullandırma araştırmaları ile geçirmişti. Lisansüstü çalışmalarını hayvan davranışları üzerine yapmayı düşünürken, onun yerine kavramsal psikoloji üzerine doktorasını tamamlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnternet sayfalarındaki 'Profesörünüze Not Verin' sitelerinde, neredeyse bütün öğrencilerinden yüksek notlar almayı başarırdı. "Profesör Nash çok net bir hoca. Anlatım yaparken bir sürü örnek kullanıyor. Not verirken çok belirgin kıstasları var, ama aynısını çalışmalar için yapmıyor." "Gelmiş geçmiş en iyi profesör. Bizlere anne gibi yaklaşıyor. Sizden beklentisi çok yüksek olduğu için çıtayı da yükseltiyor. Eğer bir şeyler öğrenmek ve size yetişkin gibi davranılmasını istiyorsanız, yüksek beklentileri boş verin, Nash'ten ders alın."

Jane yaptığı kariyer ile gurur duyuyordu, ancak Ames kızlarının arasındaki çalışan annelerin aksine, çocuklarının hayatındaki en büyük başarısı olduğunu düşünüyordu. "İyi bir iş çıkarıp çıkarmadığımızı zaman gösterecek," diyordu.

İki kızı ile ilgili ne istediğini biliyordu. "Onların mutlu, başarılı ve içlerindeki gururu hissedebilen kadınlar olmalarını istiyorum ve her şeyden önemlisi, onların birbirlerini sevmelerini istiyorum. Onlara her zaman dediğim gibi 'arkadaşlar gelir geçer, ama kız kardeşin hep seninle birlikte olacak.'" Bu söylem, Ames kızları gibi arkadaşlarının varlığından dolayı tabii ki onun için geçerli değildi. Ancak, Jane kendisinin yaşadığı arkadaşlık tecrübesinin bir istisna olduğunu düşünüyordu. "Arkadaşlar arka planda solup gider ancak kardeşler hep ön planda olurlar – en azından yarı işlevsel bir ailede bu böyledir."

Jane, işi ve hayatı arasındaki dengeyi kurmanın hayatındaki en zor işlerinden biri olduğunu söylüyordu. İşi aslında rahattı. Sınav kâğıtlarını okuma ya da laboratuar sonuçlarını değerlendirme gibi işlerini evden halledebiliyordu. Annelerini evde bulan kızlar ise onunla konuşmak ya da arabayla onları bir yerlere bırakmasını istiyorlardı. Jane, "Evdeyken bazen hangi şapkamı taktığım konusunda kafam karışıyor, acaba anne şapkamı mı yoksa profesör şapkamı mı giyiyorum?" diyordu.

Eşi Justin'in kızlarla ilgilenmesi, Jane'e yardımcı oluyordu. "Justin sabırlıdır," diyordu, "Özellikle de ben yolun so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuna gelip, rollerimiz ve sorumluluklarımızla ilgili yeniden pazarlık etmek istediğim zaman sabrını korur. Ancak, benim ondan daha önce evde olduğum gerçeği göz önüne alınırsa, öğleden sonra ve akşamın erken vakitlerinde omuzlarımdaki yük daha fazla oluyor."

Jane'nin kendisini en rahat hissettiği (bu meseleyi diğer Ames kızları ile de tartışmıştı) zaman, kendisine ayırdığı zamandı. "Aile ve işle ilgili olmayan şeylerle uğraşmaktan bahsediyorum," diyordu.

Hayatına baktığında, 'benim zamanım' diyebileceği iki aktivitesi olduğunu görüyordu: Kitap grubu ve koşmak. Jane "İkisinde de fazlaca suçluluk duygusu var," diye anlatıyordu.

Jane koşu yapmaya 1997'de ikinci kızı Sara'nın doğumundan sonra başlamıştı. "Bir bebek ve üç yaşında bir diğeriyle evde doğum iznindeydim. Koşmaya başlamadan önce, hayat benim için bebeğimin ağlaması ya da üç yaşındaki kızımın kahvaltı istemesi ile başlardı. Uzun geçecek bir gün için zorlu bir başlangıçtı. Bu yüzden, bir sabah, herkesten erken kalkıp yürümeye karar verdim. Hiç olmazsa biraz temiz hava alabilecek ve dopdolu geçecek bir güne bir şeyler başararak başlamış olacaktım."

"Yürümek çok uzun geldiği için koşmaya başladım. Eve döndüğüm zaman iki çocuğumun da beslenmiş ve giydirilmiş olduğunu gördüm." Kocası boşluğu doldurmuş, büyük kızı ise, kendi kendine giyinip bir şeyler yemeyi becerebilmişti.

"Benim yerimde olsanız ne yapardınız?" diye arkadaşlarına sordu Jane, "Benim yerimde olsanız, aynı şeyi bir sonraki gün ve bir sonraki ve bir sonraki gün yeniden denerdiniz. 'Sabahları anneye saldırı' dediğimiz olaydan kaçabilmek için koşucu oldum."

Psikoloji sınıfında, Jane bu hikâyesini 'negatif pekiştirme'ye örnek olarak anlatıyordu.

Kızları büyüdükçe, Jane'nin sabah erkenden dışarıya kaçışları da devam etmişti. "Kızların benim bu çok bencil yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nız zamanımı kendime ayırdığımı ve beni sabah çıkarken görmelerini istemiyordum," diyordu, "Suçlu hissetmek istemiyordum, ancak Justin, Hanna ve Sara'nın beni koşuya giderken görmesi konusunda ikna etmeyi başardı. Kızlarım böylece, formunu korumak isteyen ve kendisi için bir şeyler yapan bir kadını görmeye başladılar."

Jane, çocuklarından çalıp kendisine harcadığı zamanla kızları için bir rol model oluşturabileceğini hiç düşünmemişti. Kocası ona bu bakış açısını vermişti.

Ames kızları birbirleriyle bu şekildeki 'işte bu' anlarını paylaşmaktan keyif alırdı.

Sally'nin, hamileliklerinin ilk dönemlerinde çok fazla midesi bulanırdı. İkinci kızına hamileyken bir gün, banyoda dizlerinin üzerine yere çökmüş çıkarıyordu. Bu arada da iki yaşındaki büyük kızı, Sally kusarken, tuvalet kapağını açıp kapatıyor, her yukarı aşağı harekette kapağı annesinin kafasına vuruyordu. Bir yandan da 'Napıyoosun anne?' diye soruyordu.

Sally, kızlara anlatırken, "Kızım kafama vururken, 'Benim hayatım bu hale ne zaman geldi? Bir yandan kusarken bir yandan da tuvalet kapağıyla kafama vurulması için ben ne yaptım?' diye düşünüyordum," demişti.

Belki de öğretmen olduğu için, Sally anne olmanın stresinden bir şeyler öğrenmiş ve de bunu kızlarla paylaşmıştı.

Sally'nin küçük kızı Katie mızmız bir bebekti. "Üç ay boyunca sürekli ağladı," diyordu Sally. Bir gün ailesini görmek için Sally Ames'e dönüyordu. Eşi yanında olmadığı için arabayı kendisi kullanıyordu. Kendisini tükenmiş hissediyordu. Katie daha bir bebekti, Lindsay ise iki yaşındaydı.

Katie sürekli ağlıyordu, diye yazmıştı Sally elektronik postaların tekinde. *Lindsay ise Katie'nin ağzına emzik tıkıyor ya da bir parça sussun diye biberonunu veriyordu. O kadar bitkin ve o kadar gergin hissediyordum ki. Nihayet Katie uyuya kaldı ve ortada iki dakikalık huzurlu bir sessizlik oldu. Derken Lindsay 'Anne... Ya,*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anne...' dedi. Sadece sessizlik istiyordum, bu yüzden de ona dönüp sabırsızca, bitkin ve sinirli bir şekilde 'Ne var?' dedim.

Arka koltuğa döndüğümde, Lindsay'in Katie'ye baktığını gördüm. Sonra Lindsay, 'Bence Katie çok güzel,' dedi. Ben tabii ki ona, ikisinin de çok güzel olduğunu söyledim. Ancak dürüst olmam gerekirse, iki yaşındaki kızın benden daha fazla sabır gösterdiği için utanmıştım.

Birer anne olarak başa çıkabildikleri durumları ve sonundaki başarıları da birbirlerine anlatırlardı.

İşinden ayrılıp ilk kızı Alexa ile evde kalmaya başlayan Diana, duygusal açıdan geriliyordu. Alexa çok fazla ağlıyordu. Diana ise kızından fazla gözyaşı döküyordu. Kocası akşam yemeği vaktinde eve geldiğinde, karısını evde dolabın tekinin önüne oturmuş ve ağlarken buluyordu. "Alexa sürekli ağlıyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum," diyordu. Diğer iki kızını doğurduğu zaman tabii ki daha fazla tecrübesi vardı ancak bunu en büyük kızı anaokuluna gidene kadar Ames kızlarına itiraf edememişti. "Kontrolü tamamen kaybetmiş gibiydik, gerçekten de boğuluyormuş gibi hissediyordum." Sonra da kızlarının ilkokulundaki bir annenin çocuklarını bırakarak nasıl Meksika'da bir sahil kasabasına taşındığını Ames kızlarına anlatmıştı.

Aşırı bitkin düştüğünde ya da çocuklara gerekli disiplini verebilmek için fazlaca mücadele ettiğinde, Diana kocasına, yarı şaka yarı ciddi "Bu kadarı yeter! Meksika'ya taşınıyorum!" diye takılıyor, kocasının tepkisi ise "Hayır, sen kalabilirsin. Meksika'ya esas ben taşınıyorum!" oluyordu. İkisi de Meksika'ya taşınmadan meseleleri halletmişlerdi.

Kelly'nin iki oğlu Quin ve Cooper arasındaki yaş farkı on dört ay olmasına rağmen büyürlerken aralarındaki kardeş rekabeti tartışmalara ve fiziksel kavgalara yol açmıştı. Kelly bir gün Diana'ya "Artık dayanamıyorum," demişti, "Hiçbir öğretme tekniğim işe yaramadı. McDonalds'a gidiyoruz aynı oyuncağı istiyorlar. Arabaya biniyoruz, aynı koltuğa oturmak istiyorlar." Kelly büyük oğlu Quin'in küçük oğluna zarar ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rebileceğinden korkuyordu. "Cooper ağabeyinin kendisine vurmasına izin veriyor," demişti Kelly. "Ödüm kopuyor ve hiçbir stratejim yok." Diana katıldığı bir aile grubunda, diğer ailelere konuyla ilgili fikirlerini sormuştu. Onlar da kardeşler arası rekabet üzerine yazılmış bir kitap tavsiye etmişler, Diana da hemen satın alıp Kelly'ye hediye olarak vermişti. "O kitap benim hayatımı kurtarmıştı," diye hatırlıyordu Kelly. "Hatanın ben de olmadığını anlamamı sağlamış, iyi ailelerin ve iyi çocukların bile böyle bir aşamadan geçebileceğini göstermişti." (Genç bir delikanlı olan Cooper'ın boyu 1,90 cm, ağabeyinin boyu ise 1,78 cm'di. Ağabey, erkek kardeşine bulaşmaması gerektiğini biliyordu. "İkisi de hem güreş hem de futbol ile ilgileniyorlar, birbirlerinin en iyi arkadaşı oldular," diyordu Kelly.)

Marilyn 1994'te ilk çocuğunu doğurduktan sonra, doğum sonrası depresyona girmişti. Danışman olarak çalıştığı işinden doğum iznine ayrılmıştı. "Bebek sahibi olmanın muhteşem bir şey olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Özellikle de ilk kez anne oluyorsanız. Ancak sonra, işin bir kısmının hiç de o kadar muhteşem olmadığını fark ediyorsunuz." Oğlu Christopher sonbaharda doğmuştu, ancak Marilyn'nin onu dışarıya çıkarabilecek kadar rahat hissettiği zaman Minnesota'da kış mevsimi gelmişti. Soğuk, buzlu ve karanlık kışta, Marilyn kendisini Christopher ile arabayla dolaşırken buldu, huzursuz, sinirli ve huysuz hissediyordu.

Diğer iki çocuğu doğduktan sonra bile, yaptığı işten zevk almasına rağmen Marilyn bazen kendisini kırılgan hissediyordu. Çocukluk anılarının olduğu göl evine gitmekten çok hoşlanıyordu. Ancak çocukları ve eşyalarını toparlamak Marilyn'e bir maceradan çok bir angarya gibi geliyordu. Annesi kızındaki değişimi fark etmiş ve bunu ona da söylemişti.

Marilyn, üçüncü çocuğu doğana kadar çalışmış, ama 2000 yılı itibariyle çocuklarına bakabilmek için işi bırakmıştı. Bu esnada kocası Bruce, firmalara danışmanlık yaptığı için haf-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanın dört gününü yollarda geçiriyordu. Altı yaşın altındaki üç çocukla genellikle tek başına ilgilenirken kendisini yalnız hissediyordu.

Bir gün, Marilyn çocuklarını bir pediatri uzmanına götürmüş ve bir anne olarak nasıl olduğunu sormuştu. Doktora: "Sesimi hayatımda yapmadığım kadar yükselttiğimi hissediyorum. Bundan dolayı endişeleniyorum," demiş, doktor ise, "Üç çocuk ve şehir dışındaki bir eşten sonra bu şekilde hissetmeniz çok normal," diyerek yanıt vermişti.

Ancak Marilyn için hala bazı şeyler yolunda değilmiş gibi geliyordu. Sonunda kendi doktoruna gitti ve depresyon tanısı konuldu. O günden itibaren kendi deyimiyle 'etkiyi azaltan' hafif antidepresanlar almaya başlamış, bu sayede daha sabırlı, daha sevgi dolu ve daha mutlu bir anne olmuştu. Marilyn'in büyük bir parçası şimdi daha tatmin olmuş ve hayata daha fazla odaklanmış bir haldeydi. Üç çocuğuna nasıl şükretmeleri ve eğitim hayatlarına sahip çıkmaları, böylece onlara nasıl daha bağımsız ve daha iyi insanlar olabilecekleri konusunda gerekenleri öğretmeye çalışıyordu.

Kızlara aldığı ilaçlardan bahsederken 'çığlık çığlığa cadaloz yerine iyi anne olma hapı' kullandığını söylemişti. "Ne zaman hangi karaktere dönüşeceğimi o kadar iyi biliyorum ki, en sonunda çığlık çığlığa cadı anne oluyorum. Köpek bile bunu hissedip saklanacak yer arıyor."

Marilyn, yardımcı olduklarını düşündüğü için, ilaçları konusunda rahatça konuşabiliyordu. Diğer kızları ilaç kullanımındaki doz ve doğru beslenme konusunda uyarmıştı. Kullandığı antidepresanlardan teki onun dokuz kilo almasına sebep olmuştu. Bu çok da beklenmedik bir durum değildi.

Marilyn ayrıca depresyonunun, aynı kolesterol veya tiroit gibi yaşlanmaya bağlı bir hastalık olduğunu da düşünüyordu. Kocası ile birlikte *Otobüsün Tekerlekleri* isimli şarkının sözlerini şaka olsun diye değiştirmişlerdi. "Otobüstün tekerlekleri dökülüyor, dökülüyor, dökülüyor, otobüsün tekerleri kırk yaşında dökülüyor!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn aldığı ilaçlar konusunda kızlarla açık ve net konuşarak onlara yardımcı olduğunu da düşünüyordu. Belki de kızlar da kendi hayatlarında depresyon belirtilerini görüyorlardı. "Bu nörolojik bir olay, o yüzden utanmamak gerekiyor. Doğru beslenerek ve egzersiz yaparak üstesinden gelebilirsiniz," demişti. Kızlar genellikle hayatlarındaki zor zamanlarla ilgili birbirlerine açık olurlardı. Cathy rahatça terapiye gittiğinden, Marilyn ise Effexor isimli antidepresanı nasıl kullandığından bahsedebiliyordu. Kızlar sürekli birlikteydiler ve bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu biliyorlardı. Marilyn, "İlaç kutusu kapağı açan yalnızca ben değilim," demişti.

Son yıllarda, kadın sağlığı destekçileri, depresyon ile olan savaşlarında Marilyn gibi kadınları dışlamışlardı. Sebep olarak ise şunu gösteriyorlardı: 2004 yılında Amerika çapında yapılan bir araştırmada, kadınların % 70'i 'depresif, stresli, endişeli ve üzgün' hissettiklerini belirtmişlerdi. Geçtiğimiz on iki ayda yapılan araştırma da ise doktorlarıyla bu konuları konuşan kadınların oranı % 27'ye düşmüştü. Peki bu kadınlar kiminle konuşuyorlardı? Kız arkadaşlarıyla.

Kadın Sağlığı ve Ulusal Hemşirelik Birliği'nin araştırmasına göre depresyon belirtisi gösteren kadınların % 60'ından fazlası arkadaşlarına nasıl hissettiklerini anlatıyorlardı. Kadınların birbirlerine açıldıklarını ve sırlarını paylaştıklarını temel alan birlik, Ömür Boyu Kız Arkadaşlar: Sağlıklı Kalmak İçin Birbirimize Yardım Etmek diye bir program başlatmıştı. Programın amacı, arkadaşların depresyonun semptomlarını belirlemede ve kriz yaşayan (ya da üzgün hisseden) arkadaşlarını yardım almak için cesaret vermedeki rollerinin öneminin farkındalığını arttırmaktı. Program organizatörlerinin ortaya koyduğu gibi; "Bazen bir kadını düşmekten kurtaran tek şey yanında duran kız arkadaşıdır."

Çocuklarının hemen hemen hepsi ergenliğe adım atmak üzereyken, Ames kızları Angela'daki buluşmalarında, vakitlerinin çoğunu çocuklarıyla iletişim için birbirlerine ipucu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermekle geçiriyorlardı. "Benimkilerin arabada çok konuştuklarını fark ettim, ancak sessiz kalıp dinlemesini bilmek lazım," diyordu Sally.

Jane "Ucu açık sorular sorma üzerine yapılan bir araştırmayı okudum," diye söze girmişti. "'Bugün okulda iyi bir gün geçirdin mi?' diye sormayın. Bunun yerine, 'Bugünkü matematik dersini bana anlatsana,' diye sormayı deneyin. Bu bilgileri onlar okuldan döner dönmez almanız lazım, yatmak üzereyken pek fazla bir şey ya da hiçbir şey paylaşmıyorlar."

Karla da kendi oğlundan bahsediyordu. Ben okuldan geldiği zaman, evin önündeki ağaca tırmanıp orada düşüncelere dalmayı seviyordu. Ağaçtan indiği zaman kendisini Karla ve Bruce ile konuşmaya hazır hissediyordu.

Kızlar çocuklarının kendilerini sordukları sorularla ilgili hikâyeleri de değiş tokuş ediyorlardı. Karen, oğlunun altıncı sınıftayken bir gün gelip, okuldaki beden eğitimi öğretmeninin kendileriyle 'cinsellikle ilgili bir konuşma' yapmak için görevlendirildiğini söylediğini anlatıyordu. "Yemek masasındaydık ve oğlumun bize ilk söylediği vajina resmi gördüğüydü. Sonra da bize bir sorusu olduğunu söyledi: 'Boşalma sırasında ne kadar sıvı gelir?'" Karen kocasının sakin bir şekilde soruya cevap vermesinden etkilendiğini söylüyordu. "Eşim kalkıp avcuna sıvı sabun sıktı, gösterirken sadece 'Bu kadar,' dedi."

Kelly ise kızlarla, kızı Liesl'in sorduğu soruyu paylaşmıştı. İki ağabeyinin tuvalet eğitimi almalarına şahitlik eden Liesl, penisin ne olduğunu erken yaşta öğrenmişti. Bir gün süpermarkette gezerlerken, annesinden bir şeker istemiş, Kelly ise içerisinde pirinç (patlağı) olduğunu söylemişti. "Bir anda gözleri irileşti," diye hatırlıyordu Kelly, "Gerçekten mi? O şekerlemenin içinde pipi mi var?" Daha yakın tarihte ise, genç kızlığa adım atan Liesl, Kelly'ye "Babamla evlendikten sonra ne zaman seks yaptınız?" diye sormuştu. Kelly ise kızını "Sen uyurken," diye cevaplamıştı. (Bazı kızlar bunun iyi bir cevap olduğunu düşünüyordu, ancak bazıları da bu cevap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine bir çocuğun bütün gece uyanık kalmak isteyeceğini düşünüyordu.)

Kızlar ülkenin dört bir yanına dağılmış oldukları için, bazen çocuklarındaki coğrafi farklılıkları da tartışıyorlardı. Orta Batı grubu, Diana'nın kızının Arizona'dan kalkıp, California sahillerine 'sörf kampına' gitmesinden büyük keyif alıyordu. Bu seferki buluşmalarında, Angela'nın yedi yaşındaki kızı Camryn'in güneyli aksanına bayılmışlardı. Camryn ise dengeyi sağlayarak, hem kızlara arkadaşlıklarının detaylarını soruyor, hem de kendi arkadaşlarını anlatıyordu.

Bu arada, çocukları yaşça daha büyük olan kızlar, çocuklarının kendilerine nasıl istemedikleri halde tavsiyeler verdiklerinden bahsediyorlardı. "Bikini giymek için çok yaşlısın.", "Yorgunluktan şikâyet etmek için çok gençsin.", "Anne, çok fazla yargılıyorsun!"

Diana, kızların annelerinin bedenindeki yaşlanma etkilerini fark etmeleri ile ilgili bir hikâye anlatıyordu. "Arizona'da yaşayan arkadaşım Barb, on üç yaşındaki kızıyla otururken, kızı ona sarılmak istemiş, başını arkadaşımın göğsüne yaslamış. Ancak sürekli başını kaldırıp biraz daha aşağıya koyuyor, sonra yeniden kaldırıp biraz daha aşağıya koyuyormuş. Barb ona, 'Ne yapıyorsun?' diye sorduğunda, 'Anne memen nerede?' diye sormuş. Arkadaşım ise ona, 'Bir saniye hayatım, sanırım aşağıda bir yerlerde,' diyerek göğüslerini düzeltmiş, kendini toparlamış ve her şey yoluna girmiş." Kızlar bu hikâyeye kahkahalarla gülmüşlerdi.

Kızlar bir araya geldiklerinde, sorular sormaya başlıyorlardı. Kaç tanesi kendisini ebeveyn olarak görüyordu? Başarılı olabilmişler miydi? Çocuklarını iyi yetiştirebilmişler miydi? Anne olmaktan dolayı mutlular mıydı?

"Anne, baba olmak çok değerli ama bir o kadar da zor," diyordu Jane. "Yüreğimin derinlerinde hissedebiliyorum, ancak bir ebeveyn olarak kendime beş üzerinden dört verirdim."

Kızlar dünya üzerindeki kötü ailelerden de bahsediyorlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. "Tamam," diye ekliyordu Jane, "onlarla kıyaslarsak, kendime beş veririm."

Kendi ebeveyn hayatlarının coşkulu yapısını ve aile olmayı her şeyin üzerinde tutmalarını göz önüne aldıklarında; kızlar, yıllar geçtikçe kendi anne ve babalarının yaptıkları hataları affetmeyi öğrenmişlerdi. Karen'ın bununla ilgili anlatacak bir hikâyesi vardı. Ortaokula giderken, bir gün derste göstermek için okula bebeklik resmini götürmesi gerekmişti. Beş çocuğun en küçüğü olduğu için, Karen'ın fotoğrafı yok denecek kadar azdı. Annesi de aramış ancak Karen'ın bebeklik fotoğrafını bulamamıştı. Sonunda da ona, ablası Barb'ın bir fotoğrafını vermişti.

"Anne bu ben değilim, bu Barb," demişti Karen.

"Tamam sorun değil," demişti annesi. "Sen de bebekken aynı ablana benziyordun."

Kızlar hikâyeye gülerken, Cathy şaka ile karışık, "Benim annem de bana muhtemelen ağabeyimin resmini vermişti. Terapi seansımda anlatırım artık," dedi.

Ames kızları, şu anki yetişkin halleriyle, ailelerini takdir edecek yeni sebepler buluyorlardı. Angela, 1979'da bir gün babasının eve gelerek artık Gateway Center Hotel'in (daha sonra burası Holiday Inn olmuştu) müdürü olarak çalışmayacağını söylediği günü anlatmaya başlamıştı. Babası işten çıkarıldığını söyleyememiş, onun yerine başka bir iş bulmaya karar verdiğini açıklamıştı. Angela, babasının Ames dışında bir iş bakacağından emin olduğu için ağlamaya başlamış, arkadaşlarını bırakamayacağını söylemişti. Yıllar sonra, Angela'nın babası, kızının o günkü tepkisini, hayatındaki kız arkadaşlarını ne kadar sevdiğini ve onlara ne kadar ihtiyacı olduğunu anladıktan sonra kararını verdiğini söylemişti. Ames içinde bir iş arayacaktı. Angela'nın babası oldukça özverili davranmış, kızının mutluluğunu kendi kariyerinden önde tutmayı başarabilmişti.

Annelik ile ilgili yapılan sohbetler, belirli bir noktadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra babalık hakkındaki sohbetlere; kızların eşlerinin güçlü ve zayıf yanlarına dönüyordu.

Kızların buluşmaları yaklaşık dört gün sürmüştü. Bunun anlamı, kocaların evde yirmi çocukla birlikte yalnız olduklarıydı. Kızlar bu sürenin; babaların, anne müdahalesi olmadan, çocuklarıyla birebir vakit geçirmeleri için faydalı olduğunu düşünüyorlardı.

Toplamda sekiz kız sahibi olup, hiç oğulları olmayan Diana, Jane, Angela ve Sally buluşmada kendi kozalarının içine gömülürken, eşleriyle kızlarının arasında bir güven ve sırdaşlık bağının gelişmesini umuyorlardı.

Bu gibi zamanlar, babalar ve kızlar için kolay atlatılabilecek zamanlar değillerdi. Babalar, 1990'larda doğan kızları ile bağ kurabilmek için arı gibi çalışsalar da, çoğu ciddi bir şekilde savaş vermekteydi. Amerika'nın genelinde, babaların küçük kızları; ilk randevuda tecavüz, uyuşturucu ve açık saçık kıyafetlerin olduğu bir dünyada her zamankinden daha hızlı büyüyordu. Babalar ise bazen tehlike sinyallerini görmezden geliyor ya da hayatlarını oğulları üzerine kurabiliyorlardı. Hatta kız çocukları doğmadan önce bile, babaların çelişkileri oluyordu. 2003'te yapılan bir Gallup araştırmasına göre, erkeklerin % 45'i, eğer tek çocukları olacaksa erkek çocuk istediklerini belirtmişlerdi. Kız isteyenlerin oranı ise % 19'du. Oran 1941'de çok az değişmişti. Los Angeles'taki California Üniversitesi ve Rochester Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre kız çocukları olanların boşanma oranı, erkek çocukları olanlara göre % 6 daha fazlaydı. Üç kızı olan ailelerin boşanma eğilimleri üç erkek çocuğa sahip olanlara göre % 10 daha fazlaydı. Genç kız olan evlerde boşanma olasılığı ikiye katlanıyordu. (Oğlu olan babaların boşanmaya eğilimli olmamasının sebebi, babaların bir erkek rol modeli olarak kendilerini göstermek isteme ihtiyaçlarıydı. Ayrıca, babalar erkek çocuklarının yanında kendilerini daha rahat hissediyorlardı.)

Aynı zamanda, yapılan onlarca araştırma, babalarına yakın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan kız çocuklarının gelişigüzel cinsel ilişki yaşama, yeme bozuklukları gösterme, okuldan kaçma ve intihar etme konusunda daha az eğilimli olduklarını ortaya koymuştu.

Ames kızları, kocalarının bazen "Bu meseleyi gidip annenle konuşsan daha iyi olur," demesine rağmen; eşlerinin kızlarıyla iletişim kurmakta genellikle çok iyi olduklarını söylüyorlardı.

Birçok erkek gibi, kızların kocaları da bir aktivite üzerinden bağ kurmayı seviyorlardı. Sally, "Kocam ile kızım birlikte golf oynuyorlar," diyordu. On sekiz tane delik için dolaşırken, baba ve kız birbirleriyle ilgili pek çok şeyi keşfedebilirdi.

Eşler, kızların hayatına Ames'ten ayrıldıktan sonra girdikleri için aralarına erkekleri pek fazla almıyorlardı. Arkadaşça ve samimiydiler ancak birbirlerinin varlığından grup halinde bir araya geldikleri zaman haz alıyorlardı. Ancak, kızların arasındaki ilişkinin neredeyse kutsal olduğunu anlamışlardı. Erkekler ise aralarında yakın bir bağ geliştirme ihtiyacı hissetmemişlerdi.

Kızlar, her sene organize ettikleri buluşmalarını eşlerinin (Kelly'nin eski eşi de dâhil) desteklemesini çok takdir ediyorlardı. Kocaları, kızlara toplantıları için evden ayrılmalarından dolayı suçluluk hissettirmiyorlardı. "Haydi git," diyerek destek veriyorlardı, "ve iyi vakit geçir. Çocuklar ve ben seni burada bekliyor olacağız."

Büyük buluşmalarında, bir gece geç vakitlerde Kelly boşanmasından bahsediyordu. Ames kızları arasında hiç evlenmemiş olan Cathy ise arkadaşlarına şunu sordu: "Hepiniz kocalarınızla birlikte sonsuza kadar birlikte olacağınızı düşünüyor musunuz?"

Bütün evli olan kızlar, evet eşleri ile hayatlarının sonuna kadar birlikte olacaklarını söylediler.

Sonra Cathy, "Peki, eğer sonsuza kadar süreceğini düşü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüyorsanız, evliliğinizin ne kadar iyi olmasını bekliyorsunuz?" diye sordu.

O noktada karar verilmişti. Bir parça eğlenmek için kızlar kocalarını puanlayacaklardı. Odadaki herkes eşine eski klasik stil olan birden ona kadar puan verecekti. Kızlardan biri espri ile başladı, "Bugün evliliğim on numara, çünkü daha kocamı görmedim." Bir diğeri ise, "Eşlerimizi mi yoksa evliliğimizi mi değerlendireceğiz? Çünkü ikisi farklı puan alır."

(Evliliklerinde baş gösterebilecek sıkıntılara sebep olamamak için, kızlar kocalarının puanlarını ve bu konu ile ilgili yorumlarının kitaba girmelerini istememişlerdir.)Erkeklerini çeşitli faktörlere göre puanlamaya karar vermişlerdi; "Aileme getirdiği yaşam kalitesi ne kadar?", "Bana kendim ile ilgili nasıl hissettiriyor?", "Bir baba olarak ne kadar katılımcı?" , "Ne kadar kibar?", "Onu hala çekici buluyor muyum?" sorularına verecekleri cevaplar, değerlendirmelerini biçimlendirecekti.

Kelly boşanmış, Cathy ise bekârdı, ancak geri kalan sekiz kızın hepsi eşlerinin ailelerinin geçimlerini sağlayabilen, güçlü iş ahlakına sahip, çeşitli alanlarda ilgili, akıllı ve düzgün insanlar olduğunu söylediler.

Çalışmayan Ames kızlarının birkaçı, eşlerinin iyi para kazanarak, kendilerinin evde kalmasını sağladıkları için onlara minnettar olduklarını söylemişti. Bu durum kocalarının puanında bir artışa sebep olmuştu. Diğer çalışan kızlar ise, kocalarının kariyerlerini geliştirmede kendilerine yardımcı ve destek olduklarını belirtmişti. Puan artışı için bir sebep daha bulunmuştu.

İçlerinden biri hepsinin hızla cevap vereceği soruları sıralamaya başladı: "Kocam işten eve döndüğünde nasıl hissediyorum? Onu gördüğüme seviniyor muyum? Ya da hiçbir şey hissetmiyor muyum? Veya 'Tamam, şimdi onunla ve sorunlarıyla uğraşma vaktim geldi,' diye mi düşünüyorum?"

Kızlardan biri, kocası kapıdan içeri girdiği zaman gerçekten de bir parça heyecanlandığını söyledi. Birkaçı onun gibi olmayı istediklerini, ancak gerçekte hiçbir şey hissetmedik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerini söylemişlerdi. İçlerinden biri ise, "Onun işten geldiği zamanlar benim gün içerisinde bir parça huzurlu ve sakin zamana ihtiyacım olduğu zamanlar; onun ise benimle konuşmak istediği zaman dilimi oluyor," demişti.

Birisi de, "Kocamın arabayla uzaklaştığını gördüğüm zaman heyecanlanıyorum," dedi. (Tabii ki şaka yapıyordu!)

Acaba kocaları onlar kapıdan içeriye girdiğinde heyecanlanıyor muydu?

"Bu seferki buluşmamızdan döndükten sonra bizi gördüklerine sevineceklerine eminim," diye ekledi bir tanesi. "Çünkü çocukları yeniden bize bırakabilecekler."

Yıllar içerisinde, kızlardan bazıları diğer erkeklerle minik ve tamamen masum flörtler yaşamışlar ya da en azından belirli bir mesafeden başka erkekleri çekici bulmuşlardı. Kızlar, tecrübe ettikleri bu bakışmaları ve kaynaşmaları, birbirleriyle, yaşadıkları yerdeki arkadaşlarından daha kolay paylaşabiliyorlardı. Eğer Küçükler Ligi'nde ya da veli toplantısında yakışıklı bir erkeği fark ederlerse, bunu bir komşuya anlatabilmelerinin imkânı yoktu. Çünkü bahsettikleri yakışıklının ya da ailesinin komşusu tarafından tanınma olasılığı çok yüksekti. Ama Ames kızlarının sır kardeşliğinde, bu gibi şeyleri paylaşmak çok daha kolaydı. Kocalarına her zaman sadıktılar, ancak buluştukları zaman düşündükleri şeyleri açıklamak oldukça rahatlatıcıydı.

Cathy kızlara kocalarını başka birileriyle evli olarak ya da kendilerini herhangi bir Ames kızının kocasının karısı olarak hayal edip edemediklerini sordu. Birisi, diğerine, "Kendimi senin kocan ile aşk yaşarken düşünebiliyorum," dedi. Ames kızları sürekli olarak bahsi geçen kocanın ne kadar çekici ve yakışıklı olduğundan bahsederlerdi.

Kızlar evliliklerindeki sorunlardan bahsederlerdi. İçlerinden birisi, bazen kocasıyla paylaştıkları tek ortak şeyin kendilerini çocuklarına adamaları olduğunu söylemişti.

Ayrıca geniş bir dağılımda da, eşlerinin rahatsız edici alışkanlıkları ve huyları vardı, haliyle bunlar kocalarının puanla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rının kırılmasına sebep oluyordu: "Kirlilerini çamaşır sepetinin içine değil, yanına koyuyor.", "Asla sebze ve meyveleri yıkamıyor.", "İnsanları oturmaya davet ettiğimiz gün, nedense onun garajı temizlemeye karar verdiği gün oluyor.", "Evi temizlerken merdivenin aşağısına yukarıya çıkarılacakları bırakıyorum. Defalarca yanından geçmesine rağmen eşyanın bir tanesini alıp yukarıya çıkarmıyor.", "Ben masayı temizlerken herkesin tabağını alıp lavaboya götürürüm, o masadan kalktığı zaman ise, sadece kendi tabağını alıyor."

"Evde bir şey kaybolduğu zaman, onu bulana kadar aramaya devam ederim. Saatlerce sağa sola bakarım," demişti kızlardan biri. "Kocam ise aramaktan çabucak vazgeçer. Bu beni sinir ediyor."

Birisi de "Eşin iyi görünüşlü ama etrafı iyi göremiyor," diye arkadaşına takılmıştı.

Eşleri için kesin bir rakam verebilmek neredeyse imkânsızdı. "Kocalarımızı puanlamak çok zor, çünkü günlük olaylar bakış açınızda çok etkili oluyor," demişti kızlardan bir tanesi. "Bazı günler onluk bir adamken, ertesi gün beşi ancak tutturabiliyor."

Sekiz kızdan hiçbiri eşine altının altında oy vermedi. Sonra da hepsi oylarını toplayarak sekize böldüler. Ames kızlarının kocalarının ortaya çıkan ortalaması 8,2'ydi. Çıkan sonucun hiç de fena olmadığına karar verdiler.

Kızlar kitaplarda okudukları romantik aşkları ve evlilikleri hayal ederlerken, 8,2'lik bir evlilik fikri ile mutlu olabilecekler miydi?

İşin aslı, kızlar daha anne ve eş olmayı bile tam anlamıyla kavrayamamışlardı.

"Ben 8,2'yi alayım," dedi kızların biri, "Bence bu rakam mutlu bir evin işaretidir."

Kızların buluşması devam ederken, Jenny özel haberler vermek için uygun bir fırsat kolluyordu. Toplandıkları andan beri hiç alkol almamıştı ve kızların hiç biri bunu fark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmemişti. Akşam yemeklerinin birinde, nihayet herkesin dikkatini kendisinde toplamayı başararak güzel haberi açıkladı: Kırk dört yaşında birkaç haftalık hamileydi. Üç yaşındaki oğlu Jack'in bir kardeşi olacaktı.

Herkes çok sevinmişti. Kızlar birbirini kucaklıyor, arkadaşlarını tebrik ediyorlardı.

Jenny, hayatının bu geç döneminde ikinci bir çocuğa sahip olacak olmanın heyecanını yaşarken, 1996'da Ames'te evlendiği hafta sonuna ait bir anısını hatırlamıştı. Ames kızlarının çoğu, çocukları ile birlikte kasabaya gelmişler, ilk fırsatta da çocukların kaynaşabilmesi için bir araya gelmeyi planlamışlardı. Jenny, düğün işleri ile uğraştığı için, bu aktiviteye katılamayacak kadar yoğundu. Ancak o gün aklında şu düşünce vardı: "Tabii ki bir sürü çocukla takılmak istemiyordum. Buluşmaya gitmediğim için çok memnunum. Kim o kadar çocukla birlikte olmak ister ki?"

Düşünceler ve algılar neyse ki değişiyordu. Jenny şimdi, "Hayatımdaki en güzel olay, Jack'in annesi olmam," diyordu. "Bunun ne kadar muhteşem bir şey olduğunu bilseydim, daha erken doğururdum."

Jenny, geç yaşta anne olmasının kendisini daha sabırlı; mikroplar gibi konularda daha az telaşlı ve Maryland Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yürüttüğü halkla ilişkiler dekan yardımcılığı görevi ile evdeki işlerinin ayrımını yapabilme konusunda becerikli yaptığını düşünüyordu. "Çalıştığım için daha iyi bir anne olduğumu düşünüyorum. Ofisteki başarılarımdan dolayı güçlü hissettiğim için şanslı hissediyorum. İşte yetişkin sohbetleri yapmak iyi oluyor. İşteyken evde, evdeyken de işte olmalıymışım gibi hissetmiyorum. Evdeyken, kesinlikle kendimi oraya verebiliyorum.

"Yaptığım işle gurur duyuyorum. Gerçekten de! Eğer ben yapmasaydım başkasının yapabileceğini de biliyorum. Ancak kimse Jack'i benim yetiştirdiğim gibi yetiştirmezdi. O benim çocuğum ve onun için en iyisini ben bilirim."

Jenny diğer kızlara uzun ömürlülüğün genlerinde oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu, çocukların etrafında yeterince uzun süre kalabilmeyi umduğunu söylemişti. (Büyükannesi öldükten sonra, büyükbabası baldızı ile, yani büyükannesinin kız kardeşi ile evlenmişti. Jenny, "Biz onu, Teyze Büyükanne diye çağırıyorduk," demişti. "Teyze Büyükanne 103 yaşına kadar yaşadı. Umarım ben de o kadar uzun yaşarım.")

Eğer hamileliğinde sorun çıkmazsa, Jenny, çocukluğunu 2020'lerde yaşayacak olan bir bebek dünyaya getirecekti. O zaman yaşlı bir ebeveyn olarak, Jenny ne gibi sorunlar yaşayacaktı? O zaman da 'işbirliği ve takdir' prensibi işe yarayacak mıydı? O yıllar geldiğinde büyükanne olacak olan Ames kızları Jenny'nin çocuk yetiştirme ile ilgili elektronik postalarını başlarından savacaklar mıydı?

Jenny'nin hamile olduğunu açıkladığı günün ertesinde, kızlar Angela'nın arka bahçesinde fotoğraf çekmek için toplandılar. Hepsi de ellerini Jenny'nin karnına koyarak poz verdiler. Fotoğraflar, yirmili yaşlarının sonlarında ilk çocuklarına hamile oldukları dönemlere ayna tutmak amacıyla çekildi.

Kızlar yeni çekilen fotoğraflarda daha yaşlı görünüyorlardı ancak daha bilgeydiler. Kelly, o ve diğerleri Jenny'nin etrafında yarım ay şeklinde dizilip poz vermeye hazırlanıp ona iyi dileklerini sunarlarken; "Hayatımıza yeni bir yaşamın girecek olması ne mükemmel bir şey," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Ames'ten Haberler

"Ames'ten haber var mı?"

Kızlar ne zaman konuşmaya başlasalar, eninde sonunda biri bu soruyu sorardı. Tabii ki Ames'ten mutlaka haberler olurdu. Bir çocuğunun ailesi hala Ames'te olduğu için, kızlara neler olduğu ile ilgili haberleri geçer, *Ames Tribune*'den makaleler kesip yollar, doğumlar, evlilikler ve boşanmalarla ilgili hikâyeleri paylaşırlardı.

Evden gelen haberler, bazen abartılı ve eğlenceliydi.

Bu buluşmada, Karen, Ames'e ailesini ziyarete gittiği zaman karşılaştığı bir kadınla ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Kadın, gerek yüz gerekse vücut olarak çok çekici görünüyordu. Karen, ziyareti sırasında gençken yanında çalıştığı dişçi Bay Good'a rastlamış, ona bu kadından bahsetmişti: "Çok şirin görünüyor! Bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordum." Bay Good, Karen'a "Eğer yeterince para harcarsan sen de o kadar güzel olabilirsin. Hatta daha da güzel olursun," demişti.

Karen Philadelphia'ya yakın olan yaşadığı yerde, birçok kadının fazlaca estetik ameliyat yaptırdığını biliyordu. "Spor salonunda, estetik ameliyatlı olanlar mekik çekerken göğüsleri tavanı gösteriyor. O kadar atlayıp zıplıyorlar ancak hiçbir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerleri kıpırdamıyor. Biz ise bunları yaparken çift sutyen giyiyoruz." Doğu ve Batı Sahili'nde silikonlu göğüsler her yerdeydi. Ancak Ames'teki kadınların tepeden tırnağa estetik ameliyat yaptırmak için sıraya girmeleri inanılmaz bir haberdi.

Kızlar 2001'deki 20. Ames Lisesi Buluşmasındayken

Ames'ten gelen haberler her zaman bu kadar boş ve anlamsız haberler değillerdi. Kızlar ailelerinin hastalıklarını ya da kardeşlerinin hayatlarındaki başarısızlıklarını, ev ziyaretlerinde neler olduğunun 'haberler'ini de birbirleriyle paylaşırlardı. Kızlardan bazıları çocuklarını Ames Belediye Mezarlığı'nın yanındaki tepeye kaymaya götürürlerdi. Çocukları kayarken; kızlar kar altındaki Sheila'nın mezarının başında sessizce dururlar, sonra da öğretmenler, sınıf arkadaşları, aile bireyleri ya da bu yaşamdan kayıp gittiklerinin farkında olmadıkları insanların isimlerine göz gezdirmek için mezarlıkta dolanırlardı. Kızlar Ames'ten haberleri, bazen mermer parçalarından alırlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son zamanlarda evde olup bitenleri eş zamanlı öğrenmek daha kolay olmuştu. Kızların tek yapması gereken Yahoo!'ya ya da Google'a 'Ames' yazmaktı. Haberler ve en son medya raporları bilgisayar ekranlarını dolduruyordu. Sonra da ilginç haber bağlantılarını birbirlerine elektronik posta olarak atıyorlardı. Ames ile ilgili bir sürü şey sürekli paylaşımdaydı.

Ames, başkanlık seçimlerinden dolayı her dört senede bir ulusal haberlere çıkıyordu. Iowa'daki parti kurultayı ulusal basının dikkatini 1972'de çekmeye başlamıştı. Ancak grup toplantılarının medyanın tam anlamıyla merkezinde yer alması, kızların kasabayı terk ettiği 1980'den sonra olmuştu.

O tarihten itibaren her başkanlık yarışı daha da çılgın bir hal aldı. Kızlar evlerine telefon açtıkları zaman hatlar meşgul olmadan bağlanabilirlerse kendilerini şanslı sayıyorlardı. Kampanya şirketlerinin, adaylarla tanışmaları için kızların ailelerini çaya, öğle yemeği kokteyllerine ya da mısır tarlalarında yapılan yarışlara davet etmek için aramalarından dolayı hatları çoğunlukla meşgul oluyordu. "Dün bizi dört potansiyel aday aradı," diyordu Jenny'nin annesi, "bugün daha öğlen olmamasına rağmen üç tane oldu."

Parti yönetim kurulunun toplanmasından tam on bir ay önce, Barack Obama kampanya turu dâhilinde Şubat 2007'de Ames'e gelmişti. Yerel halktan oluşan kalabalığa, ciddiye alınmadığı için sıkıntı yaşadığını söylemişti. Medyanın, onun Irak Savaşı hakkındaki görüşlerinden daha çok, Hawai tatilinde mayo ile nasıl göründüğüne önem vermesinden dert yanmıştı. O akşam haberlerde, Ames halkının Obama'yı çılgınlar gibi alkışladığı duyurulmuş, bu da Ames kızlarının onun Irak politikasını ve mayo ile nasıl göründüğünü merak etmelerine yol açmıştı.

Ames ne zaman haberlere çıksa, kızlar birbirlerini, ailelerini ve tabii ki çocukluklarını hatırlamaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı.

11 Eylül 2001'den sonra, birileri politikacılara ve medya merkezlerine şarbonlu mektup yollarken, yapılan ilk ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berlerde şarbonun 'Ames kökenli' olduğu söylenmişti. Iowa Eyaleti'ndeki araştırmacılar 1928'den beri şarbon üzerinde çalışıyorlardı. Mikrobiyologlar yüze yakın şişelenmiş şarbon olduğunu söylüyorlardı. Haberciler, Ames'ten birilerinin, belki de teröristlerle işbirliği halinde, şarbon saldırılarından sorumlu olduğunu öne sürüyorlardı. Kızlar merak etmeye başlamışlardı, acaba eski bir tanıdıkları mıydı? Liseden tanıdıkları garip çocuklardan biri miydi? Sonunda, şarbonlu postaların kaynağının Ames olamayacağı söylenmişti. Yanlış kaynak, yanlış alarmdı.

Ülkenin her bir yerine yayılmış Ames kızları için bu gibi haberler çocukluklarındaki gizemli anıları geri getiriyordu. Sınıflarındaki arkadaşlarının aileleri ya da büyük ailelerinin Ames Laboratuvarları'nda atom bombası yapmak gibi gizli işleri vardı.

1990'ların ortalarında, kızlardan biri evi neler olup bittiğini öğrenmek için aradığında, Marilyn'in babasının yapılmakta olan bir gençlik spor merkezinin inşaatını durdurmaya çalıştığını öğrenmişti. Spor kompleksinin futbol sahası, 1950'lerde Ames Laboratuarı'nın radyoaktif atıklarını boşalttığı arsanın yanına yapılacaktı. Dr. McCormack, bir grup vatandaşı organize ederek, topraktaki radyasyon oranının test edilmesini istemişti. Grup, test sonuçlarının sahanın çocukların oynaması için tehlikeli olduğunu ortaya çıkardığını iddia etmişti. Iowa Halk Sağlığı Departmanı ise, sahanın radyasyon seviyesinin kabul edilebilir standartlarda olduğunu, çocukların Ames'in herhangi bir yerinde olabileceği kadar güvenli bir ortamda bulunacağını iddia etmişti.

Marilyn'in babası, şehir meclisinde oldukça ateşli bir konuşma yapmıştı. Bir pediatrist olarak, bebeklerin ve büyüyen çocukların radyasyondan kaynaklanan hücre bozulmasına daha yatkın olduğunu anlatmış, kanser ve risklerinden bahsetmişti. Sonra şehir meclisi üyeleri sanki ortada hayali bir bebek varmış gibi kollarını kavuşturarak duruma bir daha baktılar. "Bu kasabadaki bebeklerin sağlıklı bir şekilde büyü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düklerinden emin olmak istedim," demişti doktor, "ve bunu çocuklar futbol sahasında ölmesinler diye yaptım." O akşam şehir meclisine katılan insanlar, Dr. McCormack'ın gözlerinin nemli olduğunu söylemişlerdi.

Dr. McCormack kendisine Alzheimer hastalığı başlangıcı teşhisi konduğu zaman, protesto hareketindeki liderliğini diğerlerine devretmişti. Otuz altı doktoru spor kompleksi karşıtı bildirilerine imza atmaya ikna etmiş, bununla da kalmayarak Ames'te başka yerlerde de radyasyon olup olmadığı konusunda seslerin yükselmesine sebep olmuştu. Endişelenmek için sebepler vardı; Ames Lisesi mezunları oldukça genç yaşta genellikle de kanserden ölmeye başlamışlardı. Bir mahallede ise, neredeyse evlerin yarısında Parkinson ve kanser hastalığı vardı. Konuyla ilgili hiçbir çalışma yapılmamış, vakalar ise birer acı haber olarak kalmıştı.

Alzheimer aklını parça parça çalmaya başlasa da; Dr. McCormack bahsedilen alanda spor sahaları kurulmaması için lobi yapmaya devam etmişti. Tozun nasıl kalkacağından ve çocukların bunu nasıl soluyacağından bahsetmişti. Şehir meclisinin bayan üyelerinden ve Jane ile Marilynler'in aile dostları olan Pat Brown, spor kompleksi karşıtlarının sesi olmuştu. Bir gece telefonda, ölüm tehdidi bile almıştı. Arayan kişi, spor tesisine olan desteğini yeniden değerlendirmesini, 'yoksa pişman olacağını' söylemişti. O geceden sonra, Pat 24 saat polis koruması ile korunmuştu.

"Dr. McCormack saygı duyulacak bir insandı," diyordu Brown şimdi. "Ancak insanlar onu dinlemediler."

Spor kompleksi nihayet şehir meclisinden izin almayı başardı ve futbol sahası karşı çıkılan yere yapıldı. O günden beri her sene binlerce çocuk o sahada futbol oynadı.

Ames'ten gelen haberler. Çoğunlukla duyguların havada uçuşmasına sebep oluyordu.

Bazen de Ames'ten gelen haberler, kızlarla ilgili oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şubat 2007'de bir gün, Marilyn, Jane'in ailesi ile akşam yemeği yiyebilmek ve Ames Halk Kütüphanesi'ni ziyaret etmek için Minnesota'daki evinden Iowa'ya doğru arabayla gidiyordu. Bu özel kütüphane ziyaretinin belirli bir amacı vardı. Marilyn nihayet mikrofilm odasına gidip 'Ames Daily Tribune' isimli kabini buldu ve hayatında ilk kez Eylül 1960 etiketli çekmeceyi açtı.

Kutuyu ellerinin arasında tutarken, huzursuz edici bir merak duymakla birlikte çekinme ve üzüntü de hissediyordu. Ona bakarak ne öğrenecekti ki?

Oturup filmi mikrofilm okuyucusuna taktı. Düğmeyi açıp sağ taraftan aramayı başlattı. 1960'ın ön sayfa fotoğrafları, film listeleri, spor haberleri hızla ekrandan geçmeye başlamıştı. Herhangi bir şeyi okumak için durmadı. 26 Eylül'ün ön sayfasını arıyordu. Film o kadar hızla geçmişti ki, Marilyn onu durduğunda tarih 29 Eylül'dü. Geriye sardı... 28 Eylül, 27 Eylül ve işte en sonunda 26 Eylül ön sayfa manşetiyle karşısında duruyordu: *Kaza Amesli Çocuğa Ölüm Getirdi.*

O gün için Ames'teki en büyük haber bu olmuştu, sayfanın altında yer alan diğer önemli iki haberden bile daha önemliydi. Diğer haberlerden biri televizyonda o akşam verilecek olan Nixon-Kennedy tartışmasının konu edildiği bir makaleydi. Başlığı ise şuydu: *Desteğin Çoğu Bu Akşamki Nixon-Kennedy Tartışmasında.* Makale ise akşamki duelloyu *102 sene önce Abraham Lincoln ile Stephen A. Douglas arasında yapılan tartışmanın elektronik önerisi* olarak tanımlıyordu. Diğer büyük haber ise Başkan Eisenhower'ın Birleşmiş Milletler Toplantısı'na büyük bir araba konvoyu ile gelişini anlatıyordu. 750.000'den fazla New Yorklu, Başkan'ı karşılayabilmek için caddelere doluşmuştu. Aynı gün, Fidel Castro, Birleşmiş Milletler'de dört saatlik berbat bir konuşma yapmış, Amerika'nın politikalarını acımasızca eleştirmişti.

Bu iki tarihi hikâye, *The Ames Tribune*'ün ön sayfasındaki, dört mısır tarlasının kesişiminde birbirine giren, ezilmiş haldeki iki arabanın büyük fotoğrafları altında cüceleşmiş gibiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diler. Marilyn'in ağabeyinin ölümü her şeyi kenara itmişti. Marilyn, o gün neler olduğuna dair olabildiğince şey öğrenebilmeyi istediği için, bugün bu mikrofilm odasındaydı.

Ön sayfadaki dev resme bakarken gözyaşlarına boğulmuş ve buna şaşırmıştı. Sadece biraz araştırma yapmak istemiş, kendi psikolojisinin derinlerine inmeyi düşünmemişti. Daha önce Billy için hiç ağlamamıştı, daha doğrusu ağladığını hiç hatırlamıyordu. Tabii ki, Billy'nin ölümü neticesinde babasının vazektomisini geriye çevirebilmek için ameliyat olduğunu ve kendisinin bu şekilde doğduğunu biliyordu. Çok iyi bildiği başka şey ise, o kazanın annesi, babası ve kardeşlerinin hayatlarındaki en acı verici an olduğuydu. Ancak daha sonra diğer kızlara, duygusal olarak bu konuda her zaman çok güçlü olduğunu anlatacaktı.

Kendisine yine şaşırdı, orada kütüphanedeyken, aklına beş yıl önce Minnesota'da geçirdiği bir trafik kazası geldi. Eşiyle birlikte kiliseden eve dönüyorlardı. Marilyn ön koltukta otururken, çiftin üç, kız kardeşinin ise iki çocuğu arka koltuktaydılar. Arabanın teki kırmızı ışıkta hatalı dönüş yaparak Marilynler'in arabasına çarpmıştı. Hava yastıkları açılmış ve arabaları tamamen tahrip olmuştu. Ancak mucize eseri, kimse de ciddi bir yaralanma yoktu. Sonra bir anda, 1960 mikrofilm imajlı araba enkazına bakarken, kendi oğlu ve yeğenin de kaza olduğu zaman Billy'nin hayatını kaybettiği yaşta olduğunu fark etti. *The Ames Tribune*'deki 1960'tan kalma o korkunç resme baktığında şunları düşündü: "Belki de Billy'di. Belki de Billy arabadaki beş çocuğa elini uzattı ve onları korudu. Belki de Billy 'Hayır, onlar olmaz,' dedi."

Gözyaşlarıyla birlikte, araba kazasının mikrofilm versiyonunu incelemeye devam etti. Detaylar ortaya çıkmaya başlıyordu. İki araba saat 11:45'te çarpışmış, Marilyn'nin annesi ve kardeşleri ciddi şekilde yaralanmıştı. Uzun mısırlar görüntüyü engellemişti. Hikâye, Billy'nin yedi yaşında olduğunu ama doğum gününe sadece bir iki hafta kaldığı için aslında hala altı yaşını sürdüğünü anlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yazılanlar arasında, on beş yaşındaki çocuğun arabayı, Dr. McCormack'ın steyşın arabasını nasıl biçtiği ve sadece okul ile ev arasında direkt bir rota izlemesine izin veren 'okul iznini' nasıl kötüye kullandığı da vardı. Çocuk da yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Makalede ismi de vardı: Elwood Koelder.

İsmi görmek, Mariyln'i ürkütmüştü. Ailesinin uzun süre önce onu affetmelerine rağmen, adını asla öğrenmemişti. Annesi, "Sadece öylesine bir çocuk," demişti. Sonunda ismi karşısında gören Marilyn, onu bulmak istediğine karar vermişti.

Gözlerindeki yaşları sildikten sonra, makalenin bir çıktısını aldı ve mikrofilmi kutusuna geri koydu. O gece, Jane'nin ailesiyle yemek yedikten sonra, onlara kütüphaneye yaptığı ziyareti anlattı.

"İsmi Elwood Koelder ve eğer hayattaysa şimdi altmış iki yaşında olmalı. Onunla konuşmayı istiyorum."

Jane'nin ailesi, "Ona ne diyeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Marilyn, bir yandan da merak ediyordu. Acaba hiç pişmanlık duyuyor muydu? Ya da her yıl 26 Eylül'de erkek kardeşi aklına geliyor muydu? Kaza hayatını nasıl etkilemişti?

"Belki de ona sorun olmadığını söylerim. Eğer yıllarca bununla ilgi acı çektiyse, rahatlamasına yardımcı olabilirim. Bu dünyada yaşama şansım o gün olanlar yüzünden oldu, belki de ona bunu söyleyerek, her şeyin affedildiğini anlatabilirim."

Marilyn elinde bilgisayarından çıktısını aldığı, Kuzey Carolina'daki toplantı için getirdiği mektubu tutuyordu. Kızlardan bazıları arka verandada onunla birlikteydi. O ise, arkadaşlarına bu mektubun nasıl yazıldığını anlatıyordu.

Kızlara Elwood'un ismini mikrofilmde nasıl bulduğunu ve Google'da nasıl araştırdığını anlatmaya başladı. Saniyeler içinde, 2005 yılına ait, Milford, Iowa'da yaşamış El Koelder

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

isimli bir kamyon şoförü ile ilgili küçük bir gazete haberine rastlamıştı. Haber, o ve arkadaşlarının yerel bir kasaba panayırındaki büyük ödülü kazanabilmek için bir balkabağını yeterince büyütebilmek adına nasıl on altı sene harcadıkları üzerineydi.

Marilyn, Elwood'un kaydını rehberde bulamamış, ancak makalede adı geçen diğer balkabağı yetiştiricisi adamın numarasına ulaşmıştı. Adamı arayıp, "Elwood'u uzun zamandır tanıyorum, bu aralar nasıl olduğunu merak ediyorum," demişti

Adam oldukça konuşkandı. Marilyn'e Elwood'un kamyon şoförü olarak çalıştığını, oğlunun asker olarak Irak'ta savaştığını ve eşinden ayrıldığını anlattı. Elwood'un cep telefonu numarası verdikten sonra, yeniden "Pardon ismin neydi demiştiniz?" diye sordu. Marilyn kimliğini açıklarken "Uzun zaman oldu. Elwood'un beni ya da ailemi hatırlayacağından emin bile değilim," demişti.

"Kendimi biraz iş çeviriyor gibi hissettim ama o numarayı çok istiyordum," demişti Marilyn kızlara.

"Hemen aradın mı?" diye sordu içlerinden biri.

"Hayır," dedi Marilyn. "Hafta sonuna kadar beklemeye karar verdim. Onunla araç kullanmadığı zaman konuşmak istiyorum. Trafikteyken onu tedirgin edip, yoldan çıkmasına sebep olmak istemiyorum."

Marilyn'in Elwood'a telefon etmeye cesaret etmesi için üç ay geçmesi gerekmişti. Telefon çalmaya başlayıp da Elwood cevap verdiği zaman ise, Marilyn'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kendini tanıtarak söze girdi, ancak isim Elwood'a tanıdık gelmiyordu. Marilyn ona kamyonunu kullanıp kullanmadığını sorup; kullanıyor ise kenara çekmek isteyebileceğini söyledi. Elwood ise kullandığını ancak ellerini serbestçe kullanmasını sağlayan kulaklığı olduğu için bunun sorun olmadığı söyledi. Sonunda Marilyn konuya giriş yaptı.

"1960'ta, ailem bir trafik kazası geçirdi. Sanırım siz diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aracı kullanıyordunuz. O zaman yedi yaşında olan ağabeyim kazada hayatını kaybetmişti."

Kısa bir sessizlik sonrasında Elwood, "Evet, hatırlıyorum." dedi.

"Sizi panik yaptırmak istemiyorum," diye devam etti Marilyn, "sizi arama sebebim de oldukça farklı. Size, ağabeyim öldükten sonra ailemde bir sorun olmadığını ve işlerin yolunda gittiğini söylemek istedim. Hepimiz iyiyiz. Hayatımın bu sayfasını kapatmaya ihtiyacım olduğu için sizi aradığımı sanıyorum."

Elwood dinliyordu. Marilyn ise konuşmasını sürdürdü. "Esas yapmak istediğim şey ise, size bir mektup yazıp kim olduğumu anlatmak ve kazadan sonra neler yaptığınızı sormak. Bunun için adresinizi rica edebilir miyim?"

"Mektubunuzu okumak isterim," diye yumuşak bir şekilde cevap vermişti Elwood. "Okuduktan sonra da sizi geri arayacağım." Marilyn'e adresini verdi.

Elwood başka bir soru sormamıştı. Belki de Marilyn'in aralarındaki diyaloğu telefon ile değil de mektupla başlatmak istediğini hissetmişti. "Yolda giderken bu kadar çok şeyi hazmetmek zor olabilir," demişti Marilyn.

"Mektubunuzu okuduktan sonra yeniden konuşuruz," diye cevapladı Elwood. "Aradığınız için teşekkür ederim."

Marilyn kızlara telefon konuşmasını anlattıktan sonra, yazdığı mektubu çıkartarak elden ele dolaşması için arkadaşlarına verdi. Jane ve Karla daha önce yatak odasındayken okumuşlardı. Şimdi de diğer kızlar görüyordu.

Marilyn mektubunda Elwood'a kaza ile ilgili bildiklerini, yaşananların kendi doğumuna nasıl sebep olduğunu, ailesinin onu asla suçlamadığını anlatmıştı. O gün ile ilgili neler hatırladığını, kazadan sonra herhangi bir sakatlığının olup olmadığını ve ailesinin olaya nasıl tepki, verdiğini sormuştu.

Ames kızları mektubu incelerken, aralarından bazıları Marilyn'nin yazdığı bir paragrafın kendilerini anlattığını düşünmüşlerdi. Şöyle başlıyordu: *Sana bir teşekkür borçlu ol-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğum için yazmak istedim. Eğer o kaza olmasaydı, ben doğmuş olmayacaktım. Ames'te geçirdiğim o muhteşem çocukluğumu yaşayamayacaktım. Orada kurduğum arkadaşlıklarım olmayacaktı. Muhteşem bir eşim ve çocuklarım olmayacaktı.

Mektubu şu şekilde bitiriyordu: *Çoğu insanın, hayat değiştiren bir kaza ile ilgili olumlu şeyler söyleme fırsatı olmuyordur. Ben de sizden, hayatınızın nasıl olduğunu anlatan bir mektup almayı çok isterim. Geçmişte hiç mutlu oldunuz mu, ya da şimdi mutlu musunuz merak ediyorum. Eğer kaza ile ilgili en ufak bir vicdan azabı çekiyorsanız, bilmenizi isterim ki Tanrı'nın olayları kendisine has bir şekilde planlaması var. Ayrıca, aradığım zaman bana adresinizi vermeye çekinmemeniz de içimi oldukça rahatlattı. Haberlerinizi bekliyorum.*

Kızlardan bir kaçı mektubun çok dokunaklı olduğunu ve artık meselenin kapanabileceğini söylemişti. Herkes Elwood'un nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Marilyn, "Kızım, Elwood'un izini bulma hikâyemin film olabileceğini söylüyor," dedi.

"Eğer bir film yapacaklarsa," diye kızlardan biri sözle başladı, "sen bekâr olursun, o inanılmaz yakışıklı olur, aşık olursunuz; sonra da kamyonu ile kaçar ve evlenirsiniz."

Kızlardan altısı, Angela'nın evine yarım saat uzaklıktaki parkta yürüyüşe çıkmışlardı. Marilyn Kelly ile yürürken, Jane ile Karla parkurun biraz daha ilerisinde yollarına devam ediyor, Marilyn'in kendilerine günün erken saatlerinde gösterdiği Elwood'a yazdığı mektubu tartışıyorlardı.

"Marilyn kalbinden geçenleri yazmış ama onun Elwood'a teşekkür ettiği kelimeleri aklımdan silemiyorum. Bence doğru kelimeler değillerdi. Yüksek sesle söylediğin zaman 'Ağabeyimi öldürdüğün için teşekkür ederim,' demişsin gibi oluyor. Bunu bu şekilde yazması canımı sıktı. Ona teşekkür etmemeliydi," dedi Jane.

"Ben de kesinlikle aynı şeyi düşündüm!" dedi Karla. "O satır bana da çok rahatsız edici geldi." Jane ve Karla,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn'nin teşekkürünün, Elwood'a sanki 'Bir şey değil,' deme fırsatını sunması anlamına geldiğini düşünüyorlardı.

Marilyn, onlara yetiştiğinde Jane arkadaşına açıkça neler hissettiğini söyledi. "Mektubun biraz sorunlu olduğunu düşünüyorum. 'Teşekkür borçlu olduğun' cümlenin senin gerçekten söylemek istediklerini anlattığına inanmıyorum."

"Hayır," diyerek onayladı Marilyn, "vermek istediğim mesaj bu değildi."

"Bunu söylemenin daha iyi bir yolu yok mu acaba?" diye sordu Karla. Jane ise arkadaşının sorduğu sorunun cevabını, ormandaki yürüyüşleri boyunca düşünmüştü.

"Sanırım," diye başladı Jane, "ben kelimelere şu şekilde dökerdim: 'Merak edebilme ihtimaline karşılık sana ailemin bütün hikâyesini anlatmak istedim. Bir kaza oldu ve bunu değiştiremeyiz. Senin için de çok acı veren bir deneyim olduğunu tahmin edebiliyoruz. Senin için durumu genel olarak özetlemem gerekirse, benim meydana gelen kazanın bir sonucu olduğunu bilmeni istiyorum. Olanların sonucunda ben doğdum.'"

Marilyn mektubu postaya verdiği için ettiği artık teşekkürü düzeltmek için çok geçti. Ancak arkadaşına gülümsedi. 'İçerik... Sonuç...' bunlar muhteşem kelimelerdi. Mektubu postaya vermeden önce neden Jane'e göstermemişti ki? Jane'nin mektubunu incelemesi ve gözetmesi Marilyn için çok anlamlı olurdu.

O an "Teşekkür ederim" dedi Marilyn ve gerçekten de bunu demek istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Kelly'nin Gözleriyle Bakmak

Yatma vakti gelmiş, kızlar Angela'nın evindeki değişik yatak odalarına dağılmışlardı. Kelly; Cathy, Karen ve Diana'nın kaldığı odadaki sohbete katılmıştı. Konuşulanlar belirli bir zamandan sonra saç stillerine döndü.

Kelly, Karen'a "Hayatım boyunca senin gibi uzun güzel saçlarım olsun istemişimdir ama saçlarım o kadar yavaş uzuyor ki şeklini beğenmiyorum ve iyice rahatsız olduğum bir an gidip hemen kısacık kestiriyorum. Sonra da yeniden yavaş yavaş uzatmaya başlıyorum," dedi.

Kızlar Kelly'ye liseden beri saç şeklini pek fazla değiştirmediğini söylediler. Kelly buna şaşırdı, çünkü saçında değişim yaptığı zamanları hatırlıyordu. Ama arkadaşları şu an ona baktıkları zaman, aynı eski saçlı kesimine sahip olan Kelly'yi gördüklerini söylüyorlardı.

Bunun sebebi belki de Kelly'nin aynı saç kesimi ile görünebileceği en iyi şekilde görünmesiydi. Ancak kesinlikle Kelly'nin saçı ile ilgili kararsız anları olmuştu. Lise birinci sınıftayken, annesi saç kesimi için onu, salonu evinin bodrumunda olan bir kadına götürüyordu. O zamanlar saç mo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deli ile buz patencisi Dorothy Hamill kadınları etkiliyordu. Herkes Kelly'ye saçlarına, aynı Dorothy'ninki gibi kestirmesini söylüyor, Kelly ise kıvırcık saçlarından dolayı o saçla çok komik duracağını düşünüyordu. Bir daha o bodruma gitme riskini göze almadı.

Kelly, Karla, Sally, Marilyn

Dokuzuncu ve onuncu sınıfta okurken, Kelly ve diğer kızlar, ilk tasarım ürünü olan kot pantolonlarının arka cebinde büyük taraklar taşırlardı. Yazları ise, saçlarının renklerini açabilmek için limon suyu kullanırlardı.

Lisenin başında, Kelly, Cathy ve annesinin tavsiyesi ile gittiği bir kuaförde ilk permasını yaptırmıştı. Kuaföre giderken yanına Diana'yı almış ve ikisi birlikte gay olduğu çok belli olan saç stilistinin muhabbetinden keyif almışlardı. Kelly'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir süreliğine kendi deyimiyle 'fazlasıyla 80'ler saçı' olmuştu.

Ve Ames sinema salonlarında *Grease* filminin oynadığı zamanlar gelmişti. Kelly ve Diana, filmi görmeden önce saçlarını boyatmaya karar vermişlerdi. Esmer olan Kelly'nin seçimi pembe, sarışın olan Diana'nın seçimi ise siyahtan yana olmuştu. Ortaya çıkan sonucun güzelliği ile ilgili şüpheler olsa da, Kelly radikal bir şeyler yaptığı için gurur duyuyordu.

Yetişkin olduğu zaman da değişik saç stillerini denemişti. Ancak buradaki eski arkadaşları, onda her zaman aynı şeyi gördüklerini söylüyorlardı. Bütün bunlar üzerine Kelly bir karar aldı, ancak arkadaşlarına açıklamadı. Saçlarını uzatacak, gerçek bir değişiklik yapacak ve bir sonraki buluşmalarına yeni görüntüsü ile katılacaktı. Kırklarına gelmiş boşanmış bir kadın olan Kelly aslında geçmiş zamanı yaşıyordu. Uzun saçlarla acaba nasıl görünecekti? Diğer kızlar onu gördükleri zaman ne söyleyeceklerdi? Kelly bir sonraki buluşmayı dört gözle bekliyordu.

O zamanlar aralarından hiçbiri, Kelly'yi hayatta nelerin beklediğini ya da bir dahaki görüşmelerinde saçlarının nasıl görüneceğini bilmiyorlardı.

Kelly ile eşi, 2005 yılında, Diana'nın Arizona'daki evindeki buluşmadan hemen önce ve Christie'nin ölümünden bir sene sonra ayrılmaya karar vermişlerdi. Kelly buluşmaya herkesten önce gelmişti. Diana onu havalimanından alırken, arkadaşının duygusal olarak bir harabeye dönüşmüş olduğunu fark etmişti. Kızların hiçbirine boşanmak üzere olduğunu söylememiş, ancak havalimanından dönerken Diana'ya her şeyi anlatıp içini dökmüştü.

Kelly işyerinden başka bir adamdan hoşlandığını ve onunla vakit geçirmeyi sevdiğini itiraf etmişti. Bu yeni adam oldukça çekiciydi. Kelly'nin böyle söylemesinin altında, onun 'planlı, düzenli ve kibar' olması yatıyordu. Kelly, "Belki de bu aralar ihtiyacım olan şey budur," demişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly, Diana'nın yanında olmasından dolayı ona minnettar olmuştu. Kelly'ye göre, eski dostunun ön yargısız bir yaklaşımı vardı. O dakika itibariyle Kelly, bir arkadaştan karşılıksız sevgi almanın ne demek olduğunu keşfetmişti

Bazı açılardan, Diana arkadaşının evliliğini bitirme sebeplerini onaylamıyordu.

Kelly, hayatında ikinci kez mutlu olmadığı bir evlilikte sadık kalmaya uğraşıyordu. İlk seferinde daha üç yıllık evliydi. Eşi ise iş sebebiyle çok seyahat ediyordu. Kelly'nin bir açıklaması vardı: "İlişkim olan adam hem yakışıklıydı, hem de bana ilgi gösteriyordu. Kocam başka bir eyalete çalışmak için gittiği zaman, o benim yanımda oluyordu. İlişkimiz altı hafta sürdü ve ben bir daha kimse ile böyle bir şey yaşamamaya yemin etmiştim. Ancak Christie'nin ölümünden sonra biriyle tanıştım ve kesinlikle sadık kalmaya niyetim yoktu."

Diana arkadaşını dinledi. Uygun zamanlarda uygun kelimeler sarf ederken sessiz kalması gereken yerlerde hiçbir şey söylemedi. Kelly'e projeler sunarak onu meşgul tutmaya çalıştı. Yıllar önce, Karla ve Kelly buluşmalar için bir gelenek başlatmışlardı. Ev sahibi konukları için eğlenceli hediyeler hazırlamak durumundaydı. Diana da kızların her birine Arizona buluşmasında giymeleri için birer çift terlik hazırlamaya karar vermişti.

Arkadaşına "Kelly bana yardım edeceksin," dedi.

Terlikler aslında her şeyden yapılabilirdi, ancak Diana'nınkiler kadın pedlerinden yapılacaktı. Diana'nın kiliseden bir arkadaşı, evinde bu gibi el işlerinin nasıl yapıldığını öğretiyordu. Diana da bu yüzden oraya gitmeleri gerektiğini söylemişti. Her terlik için iki tane ped gerekiyordu. Bir tanesi tabanını oluştururken, diğeri parmakları kaplayan üst kısmı oluşturacaktı. Pedler birbirine yapıştırıldıktan sonra, üzerlerinin boncuklarla, çiçeklerle ya da tılsımlarla süslenmesi gerekiyordu.

Kelly bütün süreci gözden geçirdi. "Benim öyle el becerilerim yoktur," dedi. Aslında bir seferinde Martha Stewart'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

programında gördüğü ve yapıp kızlara yolladığı bir yılbaşı kartı ile gurur duymuştu.

"Yapabilirsin," dedi Diana, "eğlenceli olacak."

Diana Kelly'yi markete götürdü. İki arkadaş, kadın ürünlerinin satıldığı koridorda durarak hangi tip ped alacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

"Ekstra uzun ve ekstra kalın mı alsak acaba?" diye sordu Diana.

"Bilmem," diye cevap verdi Kelly.

"Bence ekstra uzun alalım," diye karar vermişti Diana.

Kelly düşünüyordu: "Bu yaşadığımız tamamen gerçek dışı olmalı. Hayatım şu anda tamamen bir hengâmeden ibaret ve ben kalkmış pedlerden el işi yapıyorum."

Ama belki de Kelly'nin ihtiyacı olan ters terapi buydu. Pedlerle el becerilerini ortaya koyan insanların internet üzerinden birbirleriyle bağlandığı, eğlenceli ve değişik fikirlerin elektronik postalar ile paylaşıldığı yabancı bir dünyaya adım atmıştı. Diğer el becerisi gelişmiş insanların ped terliklerin hediye kartlarında nasıl tarif edecekleri üzerine eğlenceli düşünceleri vardı: 'Yumuşak ve hijyenik.', 'Deodorant özelliği ile ayaklarınızdaki kötü kokuları engeller.", "Yere dökülenleri silmek için artık eğilmek yok." En azından el işlerine meraklı olan kadınlar hayatı ciddiye almıyorlardı.

Eve döndükleri zaman, Diana Kelly'yi yapıştırıcı tabancasından sorumlu yaptı. Terlikleri yapmaya başladılar, üzerlerine çiçekler ve incik boncuk yapıştırdılar. İşlem bir iki saat sürmüştü. Bu süre içerisinde konuştular, yapıştırdılar, pedleri parçaladılar. Kelly diğer adamı istemesi ile ilgili sırlarını Diana'ya anlattı. Sohbet biraz devam ettikten sonra, Kelly yapıştırıcı tabancayı kenarda unutunca, Diana ona çıkıştı.

"Kelly ne yapıyorsun? Lütfen biraz dikkat eder misin? Yapıştırıcı tabancayı öyle ağzı açık kenara bırakamazsın! Hadi ama."

Kelly kendisini düşünürken buldu: Hayatın büyük ironilerinden birini yaşıyordu. Diana Kelly'nin evliliğini terk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmesini anlayabiliyordu, ama yapıştırıcı tabancayı yana koydu diye demediğini bırakmamıştı. Diana, belki de Kelly'nin sorgulaması gereken kararlarını, pedden terlik yapma işinde ön plana çıkarıyordu.

Gece ilerlerken kızlar terlik yapma işine kendilerini kaptırmışlardı. Telefon çalana kadar da oldukları yerden kıpırdamadılar. Diana kızlarından tekini kiliseden almayı unuttuğunu fark etmemişti. Kelly elinde tabanca ile orada kalakalırken, Diana aceleyle evden çıktı.

Kelly çalışmaya devam ederken, Diana'nın diğer kızı kendisini heceleme için çalıştırmasını rica etmişti.

Kelly orada oturuyor, bir yandan pedlerin üzerine boncukları yapıştırırken, bir yandan da söylediği kelimelerin doğru hecelendiğini kontrol ediyordu. Bütün bunları yaparken de evliliğinin bitişini düşünüyordu.

Ertesi gün diğer kızlar da teker teker gelmeye, Kelly de olanlarla ilgili konuşmaya başlamıştı. Çoğu yargılamamaya çalışarak onu dinledi; bazen de kardeşlerin, akrabaların veya tanıdıkların boşanmalarından öğrendikleri faydalı bilgileri paylaştılar. Karla ve Angela boşanıp yeniden evlendikleri için, Kelly'ye karanlıktan sonra aydınlığın nasıl olduğunu anlatan bir perspektif sundular. Onlar anlattıkça, Kelly, "Kendini çok kötü hissederken sana deneyimlerini aktaran birilerinin olması çok rahatlatıcı," diye düşünüyordu.

Ayrılığın etkisiyle sinirli ve aklı başından gitmiş olan Kelly'nin kocası, hala kızgın olduğu ve eşine güvenmediği için Dianalar'dayken onun cep telefonunu kapattırmıştı. Kelly Arizona'da telefonsuzdu. Fakat sonra eşi onunla konuşmak istemiş ve birkaç kez Dianalar'ın evini aramıştı. Kelly telefonlara çıkarsa, tatsız konuşmaların birbirini takip edeceğini tahmin edebildiği için bunu yapmamıştı. Kocasının diğer Ames kızları ile arası her zaman iyi olmuştu. Kızlara karşı her zaman saygılı olmuş ve onları sevmişti. "Ama bu durumda benim arkamda birleşeceğinizi düşünür. Bu da onun için oldukça zor," dedi Kelly.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly'nin kocasının sinirine yenik düştüğü ve duygusal olarak bir açmaza girdiği çok açıktı. Sonunda Diana, ona açık ve net bir şekilde evi bir daha aramamasını, Kelly'ye arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için fırsat tanımasını söyledi. Kelly'nin eşi de buna uydu. Kelly Diana'ya bu tavrından dolayı minnettardı. Kızlarla geçireceği bu hafta sonu, Minnesota'da dönen bir sürü zorlu meseleye verilecek kısa bir mola olacaktı.

Kelly çoğunlukla kendi halindeydi, ancak kendisini eğlenirken de bulduğu oluyordu. Diğer kızlarla bir arada olunca, eğlence kaçınılmaz oluyordu. Kızların hepsi, kendileri için yapılmış olan ped terlikleri ayaklarına geçirip, genç kızken yaptıkları gibi çember oluşturdular. Sonra her biri bir ayağını öne attı. Fotoğraf makineleri hazırlanıp, aşağıda neler olduğunun resmi çekildi. Kıkırdamalarını durduramamışlardı.

O hafta sonunda, Kelly'nin umutsuz, karmaşık ve parçalanmış hissettiği zamanlar da olmuştu; ama onu seven ve kucaklayan insanlarla birlikteydi. Bu sayede Kelly yoluna devam edebilmişti.

Kelly çocukluk hayallerini düşündüğü zaman, büyüdüğünde ne olmak istediğine dair aklında iki kelimelik net bir cevap vardı: 'Yazmak istiyorum.'

Arkadaşlarının yanında bu isteğini hiçbir zaman dile getirmemişti. Lisedeyken, kızlarla birlikte okulda düzenlenen Kariyer Günü'ne katıldığını hatırlıyordu. Acaba hangi meslekle ilgili bir şeyler öğrenseler onlar için iyi olurdu? Diğer kızların çoğunun yaptığı gibi, okula gelen bir modellik ajansı ile tanışmaya karar vermişlerdi. Kelly o günü şimdi düşündüğünde, oraya sadece arkadaşları ile birlikte olmak için gitmişti. Aklında Diana'nın görüntüsü belirdi. Bronzlaşmış teni ve Farrah Fawcett'a benzeyen saçlarıyla kesinlikle model olabilecek bir kızdı. Ama ya Kelly? Kelly bir yazar olmak istiyordu.

Kelly aslında muhteşem bir yazardı. Diğer kızlar da çocukluklarından beri arkadaşlarının bu özelliğinin farkındaydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly'nin yazma konusundaki yeteneğini onlara attığı elektronik postalarda ve 2000-2004 yılları arasında, öğretmenlikten vakit bulduğu zamanlarda, yerel bir gazetede gazeteci olarak yazdığı hikâyelerde görüyorlardı. Kelly, öğretmenlik yaptığı sınıfına geri dönüp baktığında, gazetecilik üzerine bir şeyler öğreterek ve yeni nesile nasıl yazı yazması gerektiğini anlatarak yazma hayallerini yaşatıyordu.

Kırklı yaşlarına geldiğinde, Kelly, 'yazar' kelimesinin oldukça geniş olarak tanımlanabileceğini fark etti. Yazarlık, insanların düşünmesine yardımcı olmak, kelimeler kullanarak kendini anlamak demekti. Yazar olmak, diğer insanların kendi kelimelerini bulmalarına yardım etmek anlamına geliyordu.

Lisedeyken, Kelly bir ara açık bir şekilde askerlikle ilgilenmişti. Üniversitedeyken de Barış Gücü'ne katılma fikriyle haşır neşir olmuştu. Diğer kızlara "Öğretmek kesinlikle o boşluğu dolduruyor," demişti.

Kelly gazeteci olarak çalışmayı seviyordu; ancak öğretmenliğe, özellikle Amerikan Anayasası'nın Birinci Değişiklik Maddesi'ni öğretmek başta olmak üzere, çocuklarla karşılıklı etkileşim halinde olmayı özlediği için geri dönmüştü. Bush döneminde Amerikan Anayasası'nın Birinci Değişiklik Maddesi haklarının kısıtlandığını düşünüyor, öğrencilerinin aktif vatandaşlar olmalarını istiyordu.

Çoğu öğrencisi ona Bayan Zwagerman yerine 'Zwag' diyordu. Onun lisedeki diğer bütün öğretmenlerden farklı olduğunu düşünüyorlardı. Öğrencileri ile geçirilecek bir gün, onun hakkında ne kadar açıkça konuşulduğunu görmek için yeterli olurdu. Çocuklardan biri, "Çoğu öğretmenlerle tartışamazsınız, ama Zwag öyle bir öğretmendir ki, sizin söylediğinize önem verir. Sizinle tartışmaktan hoşlanır. Size bir şeyler verdiği kadar, sizden bir şeyler almayı da sever." diyordu. Başka bir öğrenci ise, "Sınav kâğıdınızı kırmızı kalemle değerlendirip size geri verir. Kâğıdı elinize aldığınızda o kadar fazla kırmızı işaret görürsünüz ki, içinizden ona bakmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile gelmez. Bizler bunu sevmeyiz; ama onun ne gördüyse onu anlattığını biliriz."

Kelly ise: "Her kırmızı işaret, öğretmek için bir fırsat," diyordu.

"O benim antrenörüm gibi," demişti çocuklardan biri. "Engeller için beni eğitiyor. Muhteşem bir yarış çıkardığınızı düşünseniz ve kazansanız bile, size her zaman hangi hataları yaptığınızı ve nasıl daha iyi olabileceğinizi anlatıyor. Bu kolay bir şey değil. Bazen yüksek dozda Zwag aldığımı hissediyorum."

Kelly öğrencilerine Ames kızları ile olan ilişkisini de anlatmıştı. Çocuklar konu ile ilgilenmiş ve bir sürü soru sormuşlardı. Öğrenci gazetesi olan *The Echo*'nun ofisinde, bir grup öğrenci otururlarken, kızlardan biri, "Zwag'ın bir sürü arkadaşı olması harika bir şey. Benim sadece bir arkadaşım var – bu yüzden de burada yan yana oturuyoruz ya. O benim en iyi arkadaşım ve sanırım tek arkadaşım. Zwag'ın sahip olduğu kadar arkadaşım olsun isterdim," demişti.

Bu Minnesotalı öğrenciler, günümüz liselerinde arkadaşlık gruplarının nasıl şekillendiğini tartışıyorlardı. Klasik sınıflandırmalar yapılıyordu; uyuşturucu kullananlar, sporcular, inekler. Ancak yeni alt gruplar da çıkmıştı. Örneğin günümüz okullarında, anoreksik kızlar, öğle yemeğinde aynı masada oturarak hiçbir şey yemiyorlardı. 'Kesiciler' grubundaki kızlar ise, kendilerini keserek zarar verdikleri için bir araya geliyorlardı.

Kelly öğrencilerini yakından gözlemliyor, onların evlerindeki, arkadaşlıklarındaki problemlerin farkına varmaya çalışıyordu.

Ames kızlarının bazıları, Kelly'nin öğrencileri ile bu derece açık olmasından endişe ediyorlardı. Kelly onları sorunları ile ilgili yönlendirirken, kendi hayatındaki ve mücadelelerindeki kişisel meseleleri paylaşmaktan çekinmiyordu. Politik görüşleri ve savaş verdiği yöneticiler hakkındaki değerlendirmeleri hakkında da oldukça açıktı. Eski öğrencilerini, şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

andaki en iyi yetişkin arkadaşları arasında sayıyordu. Yirmili ve otuzlu yaşlarında olan bu grup için, Kelly bir anlamda akıl hocası ve sırdaş olmuştu. Aynı zamanda, etrafındaki bu gibi genç insanlar sayesinde, Kelly de gençlerin bakış açılarını yakalayabiliyordu.

Kelly diğer Ames kızlarının endişelerini algılıyor ancak onların kendi bakışını pek algılayamadıklarını düşünüyordu. O sadece gazetecilik dersi vermiyordu. Kelly, aynı zamanda öğrencilerine Minnesota'nın da ötesinde bir dünya olduğunu öğretmeye çalışıyordu. Ve bir öğretmen ile öğrenci arkadaş olabiliyorsa, bu ikisi için de gurur kaynağı ve büyük bir hediye anlamına gelmeliydi.

Diğer kızlar Kelly'nin Ames'ten pek de fazla uzağa gitmediğini fark etmişlerdi. Öğretmenlik yaparak klasik bir iş seçmiş; tahmin edilenin aksine gençken olduğu gibi, yetişkinliğinde o kadar isyankâr olmamıştı. Ancak Kelly kendisinin hala cazgır olduğunu düşünüyordu. Hatta bazı açılardan daha da isyankâr olduğuna inanıyordu.

Eşcinsel hakları, Ames'te bir genç kızken ilgi alanına girmemesine rağmen, yetişkin bir kadın olarak Kelly'nin bağrına bastığı bir konu olmuştu. Bu durumda olan öğrencilerinin birinin annesinden aldığı mektupla gurur duyuyordu. Mektup, Angela'nın evindeki buluşmaya gitmeden bir iki hafta önce gelmişti. Faribault tutucu bir kasabaydı ve Kelly'nin eşcinsel olan oğluna desteği annesinin gözünden kaçmamıştı, bunun karşılığında da Kelly'ye şunları yazmıştı:

Oğlumun hayatındaki varlığınız için size çok teşekkür ederim. Öğretmenler ayrım yapabiliyorlar, hatta yapıyorlar da. Bazen genç beyinlere kapıları kapatabiliyorlar ama siz böyle yapmadınız. Onlara meydan okuyorsunuz, cesaret veriyorsunuz, ama her şeyden önemlisi benim oğluma destek olmak ve onunla arkadaşlık etmek için vakit harcadınız. Ona sesini ve kalemini kullanması için güç verdiniz, yönlendirdiniz. Onunla yaptığınız daha özel sohbetlerinizin bir kısmını biliyorum ve oğlumla, sizin gibi birine sırlarını açtığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için gurur duyuyorum. Bu bana, oğlumun etrafında bilgelik varsa, onu seçebilme kabiliyetini gösterdi. Aldığınız her türlü risk için size teşekkür ederim.

Kelly, hayatındaki en büyük başarılarının, bu çocuk gibi öğrencilerin üzerindeki etkisi olduğunu düşünüyordu. Kelly ayrıca, kendi çocuklarını yetiştirirken harcadığı çabadan da gurur duyuyor, ancak boşanmasının büyük bir kayba sebep olacağını da biliyordu. Üç çocuğu öncelikli olarak babalarıyla yaşadıkları ve eski eşi ile konuşmadığı için, sıkıntı ve zorluklar yaşanıyordu. Çocukları, boşandığı için onu suçlamışlardı, ancak şimdi kötü giden bir evlilikte iki kişinin de rolü olduğu anlayışı daha hâkimdi.

Kelly'nin bakış açısına göre, ilişkiyi kurtarabilmek için o gerekli çabayı göstermişti.

Christie'nin Şubat 2004'te öldüğü hafta, Kelly her şeyi yeniden düşünmüştü. Öğretmenliğe ara vermiş, yerel bir gazetede çalışmaya başlamıştı. Sonra yerel gazetedeki işini de bırakıp, öğretmenlik iznine bir sene daha eklemeye karar verdi. Kim olduğunu keşfetmek ve evliliğini yeniden gözden geçirmek istiyordu.

1987'den beri evliydi ve ilişkisinde bocaladığını biliyordu. Acaba kurtulması için bir yol var mıydı? Denediğini düşünüyordu. 2004'ün yazında, şehir dışına çıkacakları beş haftalık bir aile seyahati planlamıştı. Ailesini bir araya toplamaya çalışmıştı. Eşine, iki oğluna ve kızına onları ne kadar sevdiğini ve sağlıklı olmalarından dolayı ne kadar şükrettiğini anlatacaktı. Ancak bu seyahat tek bir şeyi anlamasına sebep olmuştu, Kelly'nin evliliği bitmişti. Tatillerinden birkaç ay sonra, Kelly ve ailesi, kocasının akrabalarını ziyarete gitmişlerdi. Kelly, "Onları son kez gördüğümü biliyordum," diyordu.

Kelly, evliliğine ve anneliğine dürüstçe yaklaşmaya gayret ediyordu. "Umarım çocuklarımın büyümelerine ve gelişmelerine anlamlı bir katkım olabilmişti," diyordu. "Tabii ki, neye ihtiyaçları varsa temin ederim, ancak onlara öğrettiklerimin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatlarında bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum. Üçü de ortaokulda ve hâkim karar verme aşamasında. Nefesimi tutmuş, çocuklarımın güvende olacağı bir karar vermesini bekliyorum." Kelly, onların da kendi gençliklerinde yaptıkları gibi deneyerek bir takım şeylerin cevaplarını bulabileceğine inanıyordu. "Ama kızların düşersem beni tutacaklarını biliyordum," diyordu, "ama benim çocuklarımın kendi arkadaşları ile bu şekilde bir destek sistemi oluşturduklarından emin değilim. Benimkiler kendi arkadaşlarından çok etkileniyorlar, ancak benim Ames kızları ile olan güvenlik ağım gibi korumaları olduğunu sanmıyorum."

Kelly'nin on dört yaşında olan kızı Liesl, arkadaşlarının ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. "Arkadaşlar çok önemli, hatta bazen ailenizden bile önemli olabiliyorlar," diyordu. Neden mi böyle söylüyordu? "Tabii ki boşanmadan dolayı."

Arkadaşlarının çoğunun ailesi de boşanmış olduğu için, Liesl, onlarla sırlarını paylaşabildiğini söylemişti. Kendi anne babasının boşanmasından sonra, diğer kızlarla daha da yakınlaşmıştı. Birinci sınıftan itibaren tek bir belirli arkadaşı vardı. "O kız gerçekten çok akıllı. Bana bir sürü güzel tavsiye de bulunuyor. Boşanma yüzünden anneme çok kızgın olduğum zaman, her şeyin üstesinden gelmemde bana çok yardımcı olduğunu hissediyorum. Çok kızgın olmama rağmen, arkadaşım anneme sımsıkı tutunmamı söylemişti."

Başka bir arkadaşının ailesi, Liesl'in kıskandığı, çok barışçıl bir boşanma geçirmişti. "Anneler Günü için, arkadaşımın babası evinde kahvaltı hazırlayıp annesinin evine götürmüş. Anneler Günü'nü birlikte kutlamışlar. Ne kadar güzel bir şey."

Liesl, ailesinin birlikte vakit harcayamayacakları bir durumda oldukları için çok üzülüyordu. Fiziksel olarak giderek Kelly'ye benzemeye başladığı için, babasının annesine karşı hissettiği olumsuz duyguları, kendisine baktığında da hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak her şey bir yana, Liesl işlerin düzelmeye başladığını söylüyordu. Sevgililer Günü için, Liesl Kelly'nin evine gitmiş, anne kız birlikte kalp şeklinde pizza ısmarlayıp romantik filmler kiralamışlardı. Sonra da, Liesl'in tam olarak 'yirmi altı dakika uzaklıkta' diye tanımladığı uzak mesafeden ilişki sürdürdüğü erkek arkadaşı hakkında konuşmuşlardı. Çocuk, Liesl'e sürekli mesaj atıyor, o da bu mesajları almaktan hoşlanıyordu. Uzak mesafedeki sevgili, Liesl'e bir gün ayrılsalar bile, bunu mesajla yapmayacağına söz vermişti. Liesl bunu takdirle karşılamıştı.

Liesl'in mesajlaşma hikâyeleri, Kelly'ye boşanma sonrasında yaşadığı kendi mesajlaşma anılarını hatırlatmıştı. "Aldığım ilk mesaj, geçen bahar çıktığım bir adamdan gelmişti," diyordu. "Yorucu bir okul gününü bitirirken, 'aklımdasın' diye bir mesaj almak, heyecan verici ve bir parça da erotikti. Hemen nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşündüm. O dakikadan sonra birbirimize her gün 'günaydın' ve 'iyi geceler' mesajları atmaya başlamıştık."

Kelly şimdi, öğrencileri ile mesajlaşıyordu. Günün her saatinde – eğer ödevleri ile ilgili soruları varsa – Kelly'ye mesaj atıyorlardı. Örneğin arabada üç çocuğu ile birlikteyken Kelly mesaj alıyorsa, genellikle hepsi birlikte mesajlaşmaya başlıyordu. Kelly, iletişim halindeyken arabanın içindeki sessizliği fark etmişti.

Ve şimdi Liesl aşk hayatını mesajlara dökerken ve yazılı bir mesajla terk edilme korkusu yaşarken, her şey Kelly'nin aklında yankılanıyordu. Kızı ile Sevgiler Günü'nde kaynaşmak, başka açılardan da heyecan verici olmuştu. Birbirlerine, en azından ön görebildikleri bir gelecekte, her Sevgililer Günü'nün bir kısmını birbirleriyle geçirmeye çalışacaklarına söz verdiler. Özet olarak, yalnızca erkek arkadaşlarına güvendikleri bir hayatları yoktu.

Liesl geçen Sevgililer Günü'nü annesiyle geçirdiği için çok mutluydu. "Onu çok seviyorum ve onun bunu bilmesini istedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer bütün Ames kızları gibi, Kelly'nin de aklında, şu anda kim olduğu ve ilerde hayatından neler beklediği gibi sorular vardı. "Güçlü bir kadın model olmak istiyorum. İlham veren ve motive eden bir öğretmen olmak istiyorum. Çocuklarına destek olan ve etraflarında sevgi ağı ören bir ebeveyn olmak istiyorum. Bunu yaparken de kendi annem ve babam da onların hayatında olsun istiyorum. Nazik ve şefkatli bir arkadaş olmak istiyorum."

Yıllar içerisinde, Kelly Ames kızları ile ilgili bir şeyi fark etmişti: Hepsinin aile bağları güçlüydü. Kardeşlerine, anne babalarına, çocuklarına yakındılar. "Bu kadınların güçlü ilişkiler için olağanüstü kapasiteleri var. Bu bağları sadece aileleriyle ya da bizim grubumuzla değil, yeni arkadaşları ve meslektaşlarıyla da kurabiliyorlar. Belki de güçlü arkadaşlığımız sayesinde, diğerlerine daha derin ilgi göstermeyi öğrenmişizdir."

Kelly'nin liberal görüşlerini, hepsi değil ama bazı kızlar paylaşıyordu. "Cathy, Jane, Angela ve Sally ile politika konuşmak sağlıklı oluyor," diyordu. "Bazıları bu konunun daha özel olduğunu düşünüyor, biz de buna saygı duyuyoruz."

Dianalar'daki buluşmadan çok az bir süre önce, George W. Bush, ikinci yarıyılın açılışını yaparken, kızlar arasında Başkan'ın geçmişi ve Irak'taki savaşla ilgili tutumu anlaşmazlığa sebep olmuştu. Belirli bir noktadan sonra, konu eşcinsel evliliğine gelmişti. Kelly'nin liberal desteğinin aksine, diğerlerinin konuya pek sıcak bakmadığı çok açıktı. Kelly konuyu başka tarafa yönlendirmeye çalışmıştı, çünkü biraz daha uzarsa tatsızlaşacağından korkmuştu. Bir gün hep birlikte yürüyüşe çıkmışlar ve gruplara ayrılmışlardı. Kelly'nin grubu döndüğünde, Cathy onu kenara çekmiş ve şaka ile takılmıştı. "Beni burada Cumhuriyetçiler'le bıraktın."

California'da yaşadığı için, Cathy artık ender şahit olduğu tutucu Amerikan yanının bazı Ames kızları sayesinde tekrar farkında olmaktan hoşnuttu. Mükemmel bir mavi eyalette*

*Demokratlara oy veren eyaletler için kullanılır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşıyordu. Arkadaşlarının çoğu Batı Sahili liberallerinden oluşuyordu. Cathy'nin, Marilyn gibi birinde, insanlık ve iyi niyet gibi orta-Amerikan değerlerini görmesi sanki ona kibirli kırmızı eyaletlerin* herhangi bir güdülenmesine alışması gerektiğini hatırlatıyordu. Kendi kendine, "Marilyn kırmızı eyaletlerin yüzünü temsil ediyor," diye düşünüyordu.

Kızlar, herhangi bir politik tartışmaya ya da felsefik konulara karşı durabildikleri için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Bir araya gelme sebeplerinden biri de buydu. Kelly bunu şu şekilde açıklıyordu: "Kızlarla birlikteyken, kendimi sadece o dakikadan zevk alan bir kişiye indirgeyebiliyorum. Sanki herkesin birbirini tanıdığı bir partiye eğlenmek için gitmiş gibi oluyorum. Onlarla beraberken gülmekten karnıma ağrılar giriyor. Hangimiz ne kadar sıklıkta bu gibi coşkulu mutluluk anlarını yaşıyoruz ki? Şunu düşünün: Matem için bile bir araya gelsek, ne zaman bu kadınlarla birlikte olsam, için mutlulukla doluyor."

Birçok açıdan, Kelly kırklı yaşlarını yaşadığı için mutluydu. "Kırklarındaki birçok kadın muhteşem görünüyor," diyordu. "Spor yapıyorlar, vücutları sağlıklı görünüyor. Saçlarına ve ciltlerine bakım yaptırıyorlar."

Kelly, güzellik adına her şeyi Ames kızlarından öğrendiğini düşünüyordu. "Yeni çıkan güzellik ürünlerini, son eğilimleri öğrenmek için fazla vakit harcamıyorum. Ama kızlarla bir araya geldiğimde, beslenmeme nasıl dikkat edeceğimi, cildime ve saçlarıma nasıl bakmam gerektiğini öğreniyorum. Kızlardan ilk bakışta birini etkilemek için nelerin işe yaradığını ve nelerin yaramadığını öğreten bir kurs bile aldım. Hepsi de birer sağlık ve güzellik uzmanı gibiler."

Orta Batı köklerinden dolayı, Kelly diğer kızların çoğunun, güzelden çok sağlıklı görünmek istediklerine inanıyordu. "Manikür ve pedikür yaptırmıyorum," diyordu Kelly. "Dişlerimi beyazlatma konusunda da çok hevesli olmadım.

* Cumhuriyetcilere oy veren eyaletler için kullanılır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cilt bakımına da gitmiyorum. Göğüslerin büyütülmesine de kesinlikle karşıyım."

Kelly'nin sağlıklı bir görünümü güzele tercih etmesinin altında, kadınların hala birer obje olarak gösterildiği kültür ve her şeyin idealize edilerek parlatılarak sunulduğu medya ile olan savaşı vardı.

Kelly, medyanın kadınlar üzerindeki etkisini bütün yönlerden hayatı boyunca gözlemlemişti ve bu açıdan diğer kızların barometresi gibi olmuştu.

Kelly nasıl bir kadın olduğunu düşününce, Ames'teyken gelişen savaşçı ruhunu görüyordu. Evet, o ve diğer kızlar 1972'deki, kız çocuklarının spor ve eğitimden eşit olarak yararlanmasını öngören '9 Numaralı' uygulamadan faydalanmışlardı. Ancak Kelly, ondan önceki kötü zamanları da hatırlıyordu.

Beşinci sınıfta okurlarken, bir öğle arasında kızlar erkeklerle futbol oynamak istemişlerdi. Öğretmenlerden biri koşarak onlara doğru gelmiş, sinirli bir şekilde buna son vermelerini söylemişti. Kadın olan öğretmen, böyle bir oyunda kızların erkeklerle fiziksel temasa girerek onları baştan çıkardıklarını ima etmişti. Kelly, öğretmenin dediklerini duymalarına rağmen, kendisinin ve diğer kızların oynamaya devam etmelerini gururla hatırlıyordu.

Lisedeyken, Kelly başkanlık konseyinin üyelerinden biriydi. Öğretmenlerin, ailelerin ve öğrencilerin katıldığı, okulun daha iyi hale nasıl gelebileceğinin tartışıldığı bir toplantı düzenlemişlerdi. Önerilerden biri, kız çocukları ile erkek çocuklarının aynı okul aktivitelerinden aynı şekilde faydalanmaları yönündeydi. Birisi, "Kızların sırıkla yüksek atlamasına izin verilmeli," dedi. Kelly yetişkinlerden birinin ne kadar yüksek bir sesle güldüğünü hatırlıyordu. Gülen adam "Olmaz," diye de eklemişti. "Kızların vücutlarının üst kısmında sırıkla atlamayı becerecek kadar güç yok."

Ancak köklü değişiklikler de olmuyor değildi. Değişim kendisini Ames'teki oturma odalarında gösteriyordu ve Kelly

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etkinin ne kadar belirgin olduğunu şimdi fark ediyordu. "Gençlik yıllarımız boyunca," diyordu, "televizyondaki kadınlar, ev kadınlığından, *Biyonik Kadın*, *Muhteşem Kadın* ya da *Charlie'nin Melekleri*'ne geçiş yapmışlardı. Bizleri etkileyen kadın sporcuların hepsi, hayatımıza Olimpiyatlar sayesinde girmişti. Çok azımızın ilgilendiği ya da yaptığı spor dallarıyla uğraşıyorlardı ama en azından rekabet gerektiren durumlarda güçlü kadınları görebiliyorduk."

Kelly diğer kızlara öğretmenliğe başladığında, yaşı büyük meslektaşlarının feminizm ile ilgili kendisine akıl hocalığı yaptığını söylemekten hoşlanıyordu. Onlardan aldığı cesaretle işini devam ettirebiliyordu. Diğer öğretmenlerden biri olan Ruth amansız feministlerden biriydi ve Kelly'yi kanatlarının altına almıştı. 1995'te üçüncü çocuğu olduktan sonra, Kelly işi bırakmayı düşünmüştü. Dört yaşın altında üç çocuğu olduğu ve anneliğin getirdiği görevleri yerine getirebilmek için evde olması gerektiğini açıklayan istifa mektubunu bile yönetime vermişti. Ruth onu emekliliğini nasıl etkileyeceğini anlatarak, okulda kalmaya ikna etmişti. "Ben yaptım ve sen de yapabilirsin," demişti Ruth Kelly'ye.

Ruth, ona genç bir anneyken ve daha bebek koltukları icat edilmemişken yaşadıklarını anlatmıştı. Her gün çocuğunu bebek bakıcısına götürürken onu çamaşır sepetine koyup, arabanın koltuğuna yerleştiriyordu. "Kadınlar hamile kaldıklarında işlerini kaybederler. Bu yüzden de hamileliklerini mümkün olduğunca uzun süre saklamaya çalışırlar," demişti Ruth.

Kelly arkadaşını dinleyip istifa mektubunu geri almıştı. Kelly şimdi, "Böylece anne olunca işlerini kaybeden kadınları onurlandırma fırsatım olmuştu," diyordu.

Evleri dışında bir yerde çalışmayan Ames kızlarını da takdir ediyor ve onları anlıyordu. Ancak aralarındaki çalışan arkadaşlarına ev ve iş dengesini kurabildikleri için ayrı bir hayranlık duyuyordu.

"Bir keresinde çalışan anneler ve evde oturan anneler ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sındaki bir tartışmayı dinlemiştim. Bunun kişisel bir tercih olmasına saygı duyuyorum, ancak toplum kadınların işyerlerinde bulunmalarından doğacak faydaları bilmeli. Toplum, önemli ve iş yapan kadınları övmeyi bilmeli."

Kelly Ames kızları arasında üç tane öğretmen olmasından da gurur duyuyordu. Kelly ortaokulda, Sally ilkokulda Jane ise üniversitede öğretmenlik yapıyordu. Karen ise belki de öğretmenliğe geri dönecekti. Ayrıca, Jenny'nin halkla ilişkilerden sorumlu bir dekanın yardımcılığını yapması ve Angela'nın kendi halkla ilişkiler şirketini yönetmesi gibi güçlü pozisyonlarda olmalarına da hayranlık duyuyordu.

Liesl'in Northfield, Minnesota'daki okulundan izinli olduğu bir gün, Kelly onunla birlikte öğretmenlik yaptığı Faribault Lisesi'ne kendisiyle gelmesi için davet etmişti. Kelly, "Ona işyerinde bir kadının nasıl mutlu olacağını göstermek istiyorum," demişti.

Kelly, arkadaşlarının iş gücüne nasıl katıldıklarına ait hikâyelerine bayılırdı. Ames'teyken Jane her zaman çalışkan ve kendi içine dönük biriydi, bu yüzden Kelly onun çok çalışıp, doktorasını tamamlayıp, profesör olmasına şaşırmamıştı. Angela ise birçok işi aynı anda yapabilme konusunda uzmandı. Ames Lisesi'nde bir sürü projeyi üstlenip, komitelerde görev alırdı. Kuzey Carolina'da kendi halkla ilişkiler şirketini kurmaya başladığı zaman Kelly arkadaşının meziyetlerini kullanacağını biliyordu. Angela, aynı anda bir sürü müşterisine hizmet vermeyi bir yandan da anneliği yürütmeyi dengeli bir şekilde yapmak için uygundu.

Kelly Diana'nın yıllar önce sertifikalı bir muhasebeci olarak çalışmasının, daha sonra çocukları yetiştirmek için ara vermesinin, yıllar sonra da Arizona'daki evinin yakınlarındaki bir Starbucks'ta tezgâh arkasında haftada yirmi saat geçirmesinin harika olduğunu düşünüyordu. Eşi serbest meslekle uğraştığı için, Diana Starbucks'ın yarı zamanlı çalışanlarına sağladığı sağlık sigortası imkânlarından faydalanmayı sevi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Diana ayrıca kahve yapmaktan ve düzenli müşterilerinin siparişlerini daha onlar sormadan hazırlamaktan keyif aldığını söylüyordu. Ona göre, yaşlanan zihnini canlı tutmak için ideal bir meslekti. "Bazı insanlar Sudoku oynuyor," diyordu, "ben ise Starbucks'ta çalışıyorum."

Diana, kendisinden genç olan mesai arkadaşlarıyla sohbet etmekten hoşlanıyordu. Birlikte çalıştığı yirmili yaşlardaki gençlere karşı korumacı davranıyor, aynı zamanda onlardan da pek çok şey öğreniyordu. Gençler ona, ergenliğe bir iki sene sonra adım atacak olan kızlarının dünyasına bakabilmesi için fırsat veriyorlardı. Onlarla ilgili her şeyden etkileniyor, ancak dövmelerini ve piercinglerini gördükçe şaşırmaktan da kendini alamıyordu. "Heyecan verici bir hayatları var, ancak bazen endişe verici olabiliyor," diyordu. "Onları tanımak bana kendi çocuklarımla bir takım şeyleri tartışabilmem için yol gösteriyor." Birlikte çalıştığı gençler ona eğer çocuklarından biri eve dövme yaptırıp gelirse tepkisinin ne olacağını sormuştu. "Dürüst olmak gerekirse, bu dövme modası umarım bu kadar uzamaz," diye cevaplamıştı, "ama bulaşmamalarını istediğim daha kötü şeyler olduğunu biliyorum. Onları sevmeye ve destek olmaya devam edeceğim."

Kelly, Diana'nın kahve değil ama sıcak çikolatasını içerek, Starbucks'ta günlerini geçirip genç çalışanlardan bir şeyler öğrenmesi fikrini çok seviyordu. Her şeyden önce daha keyif vericiydi ve görünüşe göre duygusal anlamda okul aile birliğinde görev almaktan daha tatmin ediciydi.

Kelly, daha önce kariyerini politika yolunda çizen Jenny ile de gurur duyuyordu. Jenny'nin ailesi, Iowa'da Cumhuriyetçiler çevresinde aktif görev alan bir aileydi. Büyükannesi devlet için çalışmıştı. Tam bir gazete tutkunu olan büyükbabası ise, zamanında Ronald Reagan'ın ileride başkan olacağını tahmin etmiş, Iowa'daki bir radyoda spor sunuculuğu yapmıştı. İki adam, bir seferinde New York'taki bir kongreye katılmak için Des Moines'ten başlayan bir tren yolculuğu yapmış, seyahat boyunca da birlikte poker oynamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cumhuriyetçi şeceresinden dolayı, Jenny Güney Carolina Üniversitesi'ne girdiğinde Genç Cumhuriyetçiler'e katılmıştı. 1984'te Nancy Reagan kampanya çerçevesinde okullarına geldiğinde, Jenny onu havalimanında karşılayan komitede yer almıştı.

Jenny Delta Delta Delta kız kardeşliğindeydi ve Bayan Reagan'ın da aynı kardeşlik üyesi olduğunu öğrenmişti. El sıkışırlarken Jenny, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Reagan," demişti, "ayrıca sizin de bir Üç Delta üyesi olmanıza sevindim."

Bayan Reagan gülümsemiş ve genç kızı cevaplamıştı; "Ben her kızın gittiği bir okula gittim ve hiçbir kız birliğine katılmadım. Ben bir Üç Delta değildim."

Jenny kekelemeye başlamıştı, "Çok utandım," demişti. Bayan Reagan durumu "Peki hala benimle tanıştığına memnun musun?" diyerek kurtarmıştı.

Mezun olduktan sonra, Jenny Washington D.C'ye gidip, oradaki Ulusal Cumhuriyetçiler Kongre Komitesi'nde resepsiyonist olarak çalışmıştı. Daha sonra 1986'da, Ohio Cumhuriyetçiler Kongresi'nde, kongre üyesi Donald (Buz) Lukens'in yardımcısı olarak görev almıştı. Genç olmak, devletin nasıl işlediğine dair bir şeyler öğrenmek, kuruluşlarla iletişim halinde olmak ve işten sonra diğer genç Cumhuriyetçi ekiple takılmak heyecan vericiydi.

Jenny Kelly'ye ve diğer kızlara "Böyle bir teşkilat ofisinde, çalışanlar aile gibidir. Birbirine yakın altı kişiydik, hepimiz yirmili yaşlarımızdaydık. Sanki Buz bizim babamızdı ve bizler de onun çocuklarıydık," diye anlatıyordu.

İlk başta diğerlerine kongre üyesini 'son derece iyi yaşlı bir adam' olarak anlatıyordu. Ellili yaşlarda ve boşanmış bir adamdı. Jenny, ne kadar itici, şişman ya da çirkin olsa da, politikacı oldukları için "Genellikle otuzlu ya da kırklı yaşlardaki kadınlar, kendilerini bu adamların kollarına atıyorlardı," demişti.

Buz politik olarak hatalı bir türdü ve 1980'lerde başkent-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te onun gibi politikacılar çoktu. Jenny'ye, diğer ekipteki genç kızlara 'hayatım' diye hitap ederdi. Kolunu herkese dolamaktan çekinmezdi. "Dokunarak iletişim kurmayı sever," diyordu Jenny. "Ancak zararsızdır ve hepimize karşı koruyucudur."

Kongre Üyesi Lukens, on altı yaşındaki bir genç kıza seks için 40$ öderken yakalandı. Pazarlık Ohio TV tarafından gizlice kaydedilmişti. Olay başlıklara düştükten sonra, Beyaz Saray'daki operatörlerden biri de, Lukens'in kendisini okşamaya kalktığını iddia etmişti.

Skandal büyümüş, hatta kongre gazetesi olan *Roll Call*'da Lukens'in ve çalışanlarının bombardıman altında olduğunu gösteren bir fotoğraf bile yayınlamıştı. Fotoğrafta, Lukens'in çalışanlarından birinin eli, yarım yamalak kapalı olan bir kapının ardından dışarıya doğru uzanıyordu. Parmakların arasında tutulan kâğıdın üzerinde *Yorum yok*, yazıyordu. O el, Jenny'nin eliydi.

Sonunda Lukens istifa etmek zorunda kalmış, Jenny ve diğer çalışanlara ise onun eşyalarını paketlemek kalmıştı. Eski Kongre Üyesi, çalışanlarına yardım edebilmek için fazla depresyondaydı. Kongrede çalışmak bütün hayatını oluşturuyordu ve şimdi hepsi elinden kayıp gitmişti. Jenny bir gün ofise gelip onu ölü bulacağından endişe ediyordu. (Lukens daha sonra dokuz günlüğüne hapse girecekti.)

Kongre Üyesi gittikten sonra, Jenny ve diğer çalışanlar, birkaç ay daha işte çalışmaya devam etmişlerdi, diğer kuruluşlarla olan ilişkiler de devam ediyordu. Ancak Jenny, başkentte başka hiçbir yerde iş bulamayacağını görmüştü. "Bu berbat bir şey," demişti kızlardan bazılarına. "Diğer bütün ofisler sadece Kongre Üyesi'nden değil, çalışanları olarak bizden de sakınıyorlar. Hepimizi dışladılar. Kimse bizi işe almıyor. Kimse bizimle görüşmek bile istemiyor."

Jenny geçici olarak bir iki işte çalıştıktan sonra, sonunda büyük şirketlerin yöneticilerinin oluşturduğu bir birlik olan Business Roundtable'da iş bulmuştu. O yıllarda, Kelly öğrencilerini Washington'daki bir basın kongresine getirmiş,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra da Jenny ile süslü bir otel lobisinde buluşup, onun aşk ve iş hayatındaki haberlerini dinlemişti. Bütün bunların sonunda, Jenny Maryland Tıp Fakültesi'nde dekan yardımcısı olarak hayatına devam ediyordu.

Jenny'nin Kelly'nin aklındaki hali her zaman için Ames'te babasının ona aldığı II. Dünya Savaşı zamanından kalma cip ile dolaşan küçük bir kasaba kızı olmuştu. Şimdi Washington'da, Jenny oldukça sofistike görünüyor, Kelly'ye toplu taşıma sistem, en iyi oteller, bir turistin bilemeyeceği ve görülmesi gereken yerler ile ilgili tavsiyelerde bulunuyorlardı. O takım elbise ve topuklu ayakkabı giyerken, Kelly de tenis ayakkabıları vardı. Sonuçta Kelly, yanında gözleri kocaman açılmış öğrencileriyle Orta Batı'yı ziyaret eden bir öğretmendi.

Jenny Kelly'yi ofisine de götürmüş; oraya gittikleri zaman ise Kelly arkadaşının hayata ne kadar bağlı olduğunu görmüştü. Jenny'nin bölmesinde, ailesinin ve arkadaşlarının fotoğrafları (Ames için ayrı bir yeri vardı) sıralanmıştı, ancak bunun yanında yaptığı iş de oldukça önemli görünüyordu. Jenny, Business Roundtable için Amerikan çocuklarının matematikte ve bilimde daha rekabetçi olmalarına yardımcı olacak programlara parlamento tarafından fon ayrılmasını hedefleyen bir sosyal sorumluluk kampanyası üzerinde çalışıyordu.

Kelly arkadaşının yaptığı işe hayranlık duyarken, Jenny ise eski arkadaşının hayatını gözden geçirmişti. Kelly'nin şimdiden kendi çocukları vardı. Ve şu anda, meraklı gözler ile ona bakan Minnesotalı bir grup öğrenciyle Washington'u ziyaret ediyordu. Bir otobüs dolusu çocuk ona bağlıydı ve sürekli öğretmenlerinin gözünün içine bakıyorlardı. Kelly gelişmiş bir yetişkin gibi görünüyordu.

Kızların birbirlerini değerlendirmeleri nasıl da karışıktı. Kendi açısından Jenny, belirli bir plan yapmadan kariyerinde başarıya ulaşmıştı. Çocukken, annesi sürekli yardım işleriyle veya toplumsal sorumluluk projeleriyle uğraşırdı. Buna rağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men Jenny ne zaman okuldan gelse, annesini evde bulurdu. "Her zaman, hayattaki rolümün bir anne olup, topluma faydalı işler yapmak olduğunu düşünürdüm," diyordu Jenny. "Şu anda olduğum gibi bir iş kadını olacağımı düşünemezdim. Ames'te böyle olacağını düşündüğüm kim benim gibi olabildi?"

Jenny, şartların kendisini bugün onu olduğu hale getirdiğini düşünüyordu. "Washington'a ilk geldiğimde, sanki bir erkeğe yedi kadın düşüyor gibi hissettim ve planlarımı değiştirmem gerektiğini anladım. Etrafıma bakıp, 'Görünen o ki, burada benim evlenmek istediğim kimse yok ve benimle evlenecek birini bulabileceğimi de sanmıyorum. O zaman B planına geçmem gerekiyor,' diye düşündüm. İşte o zaman büyüyünce ne olmak istediğim ile ilgili olarak ciddi bir şekilde düşünmeye başlamam gerektiğini anladım." (Jenny 1996'ya kadar evlenmedi. O ve kocası, evliliklerini ve kariyerlerini göz önüne alarak, ilk çocukları için sekiz sene beklediler.)

Jenny'nin kariyerindeki gidişata hayret ettikten sonra, Kelly Jenny'nin geç yaşta gelen anneliğinden de etkilenmişti.

"Herhangi bir kadının, kızım Liesl için mükemmel bir rol model olacağına inansam da, Jenny, beni geçtiğimiz bir iki sene içerinde kendisine doğru çekmişti," diyordu Kelly. "Christie'nin cenazesi de dâhil, birkaç kez Jenny'nin ellerini üzgün zamanlarımızda tutmuşumdur. Her seferinde, bu kadar küçük ve kırılgan ellerin nasıl bu kadar güçlü hayata tutunabildiğine hayret etmişimdir."

Boşandığından beri, Kelly hayatını yoluna koymaya, iyi olanlara şükredip kötü olanları düzeltmeye çalışıyordu. "Bu kadar yalnız hissedeceğim bir hayatı asla hayal edemezdim," diyordu. "Anne olup da çocuklarımın her zaman benimle birlikte olamayacağı ya da sevgililerimin olup da, hayatımda sabit birinin olmayacağı bir yaşam hayal etmemiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olumlu yanından bakıldığında, Angela'daki bu buluşmalarında, Kelly kızlarla Minnesota'daki hayatındaki her türlü güzel an ile ilgili gözlemlerini paylaşıyordu. Sally'ye çıktığı bir adamı anlatıyordu. "Hayvanları çok seviyordu," diye anlatmaya başlamıştı. "Ne zaman film izlesek, aynı evcil hayvanını sever gibi boynumu sevmeye başlıyordu. Tanrım, bunu seviyordum! Bir adamın senin boynunu okşaması cennette olmak gibi bir şey. Başını onun kucağına koyuyorsun ve o da seni yavaşça seviyor. Hem de bütün film boyunca!"

Kelly diğerlerine Diana'daki buluşmanın anılarının kalbinde ne kadar özel bir yeri olduğunu anlatmıştı. Bütün kızlar pedden yapılmış terlikleriyle militan gibi ortalıkta dolaşırken, Kelly'ye destek olmuşlardı. Geriye baktığında, aklına Angela ve Sally ile birlikte Arizona'nın çöl havasında yaptığı uzun yürüyüşler ve arkadaşlarının verdikleri tavsiyeleri dinlemede ne kadar istekli oldukları geliyordu. Karla ile Minnesota'ya geri uçmalarını, Karla'nın eğer güvenli bir yerde kalmaya ihtiyacı olursa, kendi evinde kalabileceğini teklif etmesini hatırlıyordu.

Kelly kızlara ayrıca, kızının ilişkileri ile ilgili ne kadar karmaşık duygular içerisinde olduğundan da bahsetmişti. Angela'nın yatak odalarından birinde, Kelly akşam yemeği için hazırlanırken, telefonu sürekli vızıldıyordu. Liesl, annesine mesaj gönderiyordu.

Liesl'in gönderdiği ilk mesajlardan biri şöyleydi: *Seni Çarşamba günü görmek için sabırsızlanıyorum!*

Diğer bir mesaj ise şöyleydi: *Çarşamba günü görüştüğümüzde ne yapmak istersin?*

Sonra Liesl annesine yaptığı planı sunmuştu. *Anne, birlikte dondurma yerken bana hafta sonu olan her şeyi anlatırsın. Hepsini duymak için sabırsızlanıyorum!*

Kelly akşam yemeği sırasında kızlara, "Liesl bizim neden burada birlikte olduğumuzu çok iyi biliyor ve detaylar için heyecanlanıyor," demişti.

Liesl'e akşam yemeği için nereye gittiklerini, yürüyüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için nereleri seçtiklerini, sabahın erken vakitlerinde ne gibi şeylerden konuştukları gibi detayları anlatmayı planlıyordu. Ama bunlar sadece detaydı. Kelly'nin gerçekten istediği, hafta sonu olanlar anlatılırken Liesl'in bu kadınlar arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu anlamasıydı.

Tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, ama kelime ustası olan Kelly kızının şunu duymasını istemişti:

"Bu kadınların hayatımda olması sadece bunu kabullendiğim anlamına gelmiyor. Yaşamımın bir parçası olmaları bir zevk ve beni oturduğum yerden zıplatan bir kahkaha anlamına da geliyor. Zor zamanlarımızda birbirimize destek olduk. Paylaştığımız her acı anda, kahkahamız bizim can yeleğimiz, daha kötü olmayacağımıza dair birbirimize verdiğimiz bir güven sözü oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Gizemler ve Hatıralar

Buluşmaların son günündeki kahvaltılarının hemen ardından; Jane kızlara son zamanlarda onları oldukça fazla rüyalarında görmeye başladığını söylemişti.

Belki bunun nedeni, elektronik posta yardımıyla kızların birbirleriyle yetişkin hayatlarının hiçbir anında olamadıkları kadar yakın olmasıydı. Belki de kızının mitzvah projesinin konusu Christie'yi anlatması ya da Karla ile giderek daha derinden bağlar kurmasıydı. Jane'nin bunun için şüphelendiği başka bir sebep ise, bu kitap için paylaştıkları hikâyelerdi. Böylece uzun zamandır gömülü olan hatıralar ve sorular bilinçaltında yüzmeye başlamıştı.

Sabahları uyandığında rüyalarını tam olarak hatırlayamıyor ya da neyi işaret ettiklerini anlamıyordu. Sadece gecenin bir bölümünü Ames'teki eski arkadaşları ile geçirdiğini biliyordu. Bazı sabahlar, koşuya çıktığı zaman kendisini kızları ve onların hayatlarındaki rolünü düşünürken buluyordu.

Bütün Ames kızlarının, uyanma zamanlarında bile, hatıralarının ve birlikte geçirdikleri hayatın izleri vardı. Özellikle de içeriğinde gizem ve cevaplanmamış sorular olanları hayal gibiydi.

Üzerinden yıllar geçtikten sonra, kızlar bir takım insanlarla irtibata geçmiş ve gençken soramadıkları soruları sorma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cesaretini bulmuşlardı. Ortadaki gizemlerden bazıları kısmen de olsa çözülmüştü. Bu olaylardan biri Marilyn ile, diğeri de Sheila ile ilgiliydi.

1 Ağustos 2007'de, Minneapolis'teki I-35 Köprüsü gece trafiğin en yoğun olduğu anda çökmüş, yüzlerce aracı Mississippi Nehri'ne ve köprünün iki yakasındaki banketlere göndermişti. 13 kişi ölmüş, 145 kişi yaralanmıştı. O gün köprünün üzerinden 140.000 araç geçtiği düşünülürse; yaşananlar, Twin Cities sakinlerine isabet eden kötü bir piyango gibi olmuştu. Köprünün üzerinde saat tam 18:05'te olacak kadar şanssız olan kim olabilirdi?

Köprünün çökmesinden sonra, o bölgede yaşayanlar, ülkenin dört bir yanındaki akrabalarından ve arkadaşlarından milyonlarca telefon ve elektronik posta almışlardı. Hepsi de aynı soruyu soruyorlardı: "İyi misiniz?" Minnesotalı olan Karla, Kelly ve Marilyn, takip eden saatlerde diğer Ames kızlarından ve diğer tanıdıklarından endişelerini ve arkadaşlarının iyi olduklarını duyduktan sonraki rahatlamalarını bildiren haberler almışlardı. Ancak Marilyn aldığı ilk elektronik posta ile diğerlerinden daha fazla etkilenmişti. Posta, 1960'ta kardeşinin ölümüne sebep olan kazada diğer aracı kullanan Elwood Koelder'den geliyordu.

Marilyn hala onunla tanışmamış ve birlikte uzun zamandır bekleyen sohbetlerini edememişlerdi. Ancak genç kadın bu beklenmedik elektronik postadan oldukça etkilenmişti. *Kısa bir not; sadece meydana gelen felakette ailenizin hiçbir bireyine bir şey olmadığından emin olmak istedim.*

Marilyn, ailesinin iyi olduğunu ve ondan mesaj gelmesinden dolayı mutlu olduğunu belirterek cevap verdi. Elwood'un yıllar önce kendisinin dâhil olduğu bir trajediyle yaralanmış bir aileye, endişesini belirtmek için böyle bir olayı seçmesi Marilyn'e anlamlı gelmişti.

Daha sonra, Marilyn Elwood'a telefon açıp mektubu ile ilgili gelişmeleri sormuştu. Ames kızlarına sonradan yazdığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elektronik postada, Elwood ile aralarında geçen konuşmayı aktarmıştı. Onunla konuşmak Marilyn'e gerçek üstüymüş gibi geliyordu, ancak bir yandan da içini boşaltmıştı.

"Elwood'a çocuklarıma her zaman söylediğim şeyi söyledim. 'Kasıt' ile kaza arasında fark vardır.' Eğer Elwood'un Billy'yi kasıtlı öldürdüğüne inansaydım, onunla iletişime geçeceğimi sanmazdım. Ama olanlar sadece bir kazaydı, o zamanlar kendisi bir çocuktu."

Elwood Marilyn'e kazanın olduğu gün kiliseden eve döndüğünü, kaza anına dair hiç bir şey – ne kadar hızlı gittiğini, mısırların görüşünü nasıl engellediğini – hatırlamadığını söylemişti. Çarpışma anında, arabasından fırlamış, aracın altına girmiş ve kendisinden geçmişti. Bilinci açıldığında ise, kendi aracının kornasının bangır bangır çaldığını duymuş, ayağa kalkmaya çalışırken kafasını aracın altına vurmuştu. Korna şiddetinden bir şey kaybetmeden çalmaya devam ederken, Elwood, arabanın ön kaportasına ulaşmayı başarmış, bir kısım telleri koparark kornayı susturmayı becerebilmişti. O dakika McCormacklar'ın harap olmuş arabalarını görmüştü. Aracın içinde hala birileri vardı. Elwood ise, vücuduna berbat bir hissin yayıldığını hissetmişti.

Dr. McCormack çoktan aracın içinden çıkmıştı. Elwood onun Billy'yi ön koltuktan çıkarmasına yardım etti. Dr. McCormack ona: "Yardımın için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim," demişti. (Elwood'un olanları hatırlaması üzerine, Marilyn ve ailesi, Dr. McCormack'ın tepkisinin çok yerinde olduğuna karar vermişlerdi. Doktor, hemşirelerini ya da acil yardım görevlisini veya kendi çocuklarını kibar bir şekilde yönlendirirmiş gibi davranmıştı.) Yıllar boyunca Elwood kendi kendine "Acaba o çocuğa yardım etmek için başka bir şeyler daha yapmam gerekir miydi?" diye merak edip durmuştu.

Kazadan sonra Elwood hastanede beyin sarsıntısından dolayı bir hafta kalmıştı. Ayrıca dizinden de yaralanmıştı. Sürüş izni, onun sadece evden okula ve okuldan eve gitmesine izin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdiği için, geçerli bir ehliyeti olmamasından dolayı ceza aldı. Ancak, dava görülürken Elwood'un ailesi, oğullarının Pazar okulu için kiliseye gittiğini söyleyip, bu güzergâhın da ev-okul-ev kapsamında değerlendirilmesini istemişler, oğullarının 'okul'dan eve geldiğini belirtmişlerdi. Mahkeme Elwood'u 25$ para cezasına çarptırmıştı. Dava daha ileriki duruşmalara ertelenmeden böylece sonuçlanmıştı. McCormacklar kamu davası açma yoluna gitmemişlerdi.

Marilyn kızlara gönderdiği bir elektronik postada, *Bana 25$'dan bahsettiği an, kalbime bir bıçak saplandı*, diye yazmıştı. *Kendi kendime defalarca tekrarlamak zorunda kaldım: Bu bir kazaydı. Elwood'un hiç bir kastı yoktu.*

Elwood Marilyn'e kendi ailesinden de bahsetmişti. Üç kızını, orduda çavuş olarak görev yapan üvey oğlunu, torunlarını anlatmış; tezgâh ve kapı gibi malzemeleri Home Depot gibi mekânlara teslim etmeye dayanan Iowa'da yaptığı kamyon şoförlüğü ve yüksek benzin fiyatlarının başını nasıl döndürdüğü hakkında konuşmuştu. Bir dahaki sefere eğer yolu Minnesota'dan geçerse, Marilyn ile tanışmak istediğini söylemişti.

Telefon konuşmasından sonra, Marilyn'nin ablası Sara da Elwood'a yazmaya karar vermişti. O gün ile ilgili olarak kendisinin hatırladıklarının ve ağabeyi Billy ile ilgili olan anılarının Marilyn'in içini boşaltmasına yardımcı olacağını düşündüğü için mektubunu önce kardeşi ile paylaşmıştı.

Sara mektubuna, I-35 Köprüsü'nün yıkılışından sonraki duyduğu endişe için Elwood'a teşekkür ederek başlamış, sonra da Billy ile ilgili bir iki detayı paylaşmıştı. (Billy, yedinci yaş gününe çok az kala öldüğü sıralarda Sara beş yaşındaydı.) Sara okula gitmediğini ve bir sabah evin koridorunda Billy ile güreştiğini hatırlıyordu. Hala yatakta olan babaları ikisine birden seslenerek; "Billy ve Sara, daha giyinmediniz mi?" demişti. "İkimizde tamamen çıplaktık ama Billy, çınlayan bir sesle 'Giyindik,' demişti. Bu benim için ilk kez birinin yalan söyleyebileceğine dair eşsiz bir kavramdı. Ben de onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediğini coşkulu bir şekilde devam ettirdim. 'Giyindik!!!' Sonra da aceleyle koşup kıyafetlerimizi giymiştik."

Sara Elwood'a babasının Billy ile ilgili en sevdiği anısını da anlatmıştı. *Her gün babam işten döndüğünde, Billy gülmeye başlardı. Hatta o kadar çok gülerdi ki, sonunda yere düşerdi.* Sara ayrıca, kazadan sonra bazı yetişkinlerin tesellilerinde kendisine yanlış gelen şeyleri de yazmıştı. *Çok iyi niyetli bir kadının yanıma gelip 'Tanrı'nın kardeşine ailenden daha fazla ihtiyacı var.' demişti. Yaşım küçük olmasına rağmen 'Sadece bir kazaydı. Benim bildiğim Tanrı, kendi ihtiyaçları için hiçbir çocuğu ailesinden almaz,' diye düşünmüştüm.*

Sara Elwood'un bir noktayı iyice anlamasını istemişti: *Sizin yolunuz ile bizim yolumuzun kesişmesi bana ve kardeşlerime ailemizin felsefesini daha iyi öğrenme fırsatı verdi. Babam kazadan sonra birçok kişinin başsağlığı dilediğini söyledi. Babam ayrıca klinikte görevli bir çalışanın da aynı tarihlerde oğlunu kaybettiğini de söylemişti.* Çocuk bir inşaat çukurunda oynarken moloz altında kalmıştı. "Doktor olduğum için toplumda daha fazla tanınıyorum," demişti babası, "ancak acım onunkinden büyük değil." Babası hastane görevlisi ile oğlunun ölümü ile ilgili konuşmaya ve acısını paylaşmaya devam etmişti, çünkü diğer insanların hayatlarına devam edeceklerini ve sormayı bırakacaklarını biliyordu.

Babam, çocuklarını kaybetmiş bir aile ile konuşurken oldukça nazik ve açık olmaya özen gösterirdi. Onlara evliliklerinin nasıl gittiğini, çocukların odasını dokunulmamış bir halde bırakıp bırakmadıklarını ve hala çocuklarının mutfağa kahvaltı için koşarak gelmelerini bekleyip beklemediklerini sorardı. 'Çocuğunuz hakkında bir şeyler sormanın yaraya tuz basmak olduğunu farkındayım,' derdi babam, 'ama çocuğunuz ile ilgili acıyla değil, kahkaha ve mutlulukla konuşmanızı istiyorum. Bu olana kadar sizlerle buluşmaya devam edeceğim.'

Sara Elwood'a, Marilyn'in kız kardeşi olmasından dolayı ne kadar şükran duyduğunu da anlatmaya çalışmıştı. *Her zaman Marilyn'i ailemin bana özel bir hediyesi olarak gördüm,* diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazmıştı. Kazadan sonra McCormacklar'ın hayata bakışını açıklarken, Sara aile bireylerinin birbirlerine daha sık 'seni seviyorum' demeye başladıklarını söylemişti. *Ailenin ve arkadaşlarının olağanüstü önemini unutmamaya gayret ediyoruz.*

Kendi adına Elwood, Marilyn'den ilk kez haber aldığında 'şaşırdığını', onun varlığını öğrendiği için de mutlu olduğunu söylüyordu. Bir gün kamyonetini kullanırken Marilyn'le cep telefonu ile konuşuyordu, onu ve ailesini tanımanın aklını rahatlamaya yardımcı olduğunu söylemişti. Billy Elwood'un hayatının kırk yedi yıl boyunca bir parçası olmuştu. "O küçük çocuğu hayatım boyunca düşündüm," demişti. "Şimdi ise bu dünyadan giden bir hayatın yerine yeni bir tanesinin geldiğini bilmek; bu mucize değil de nedir?"

Elwood, Marilyn'in ona Ames kızlarıyla olan arkadaşlığı ile ilgili anlattıklarından etkilendiğini ve duygulandığını söylüyordu. Marilyn'in bir doktor kızı kimliği ve bahsettiği arkadaşlık grubundaki yerinin kardeşinin ölümü ile oluşması ve bu yüzden onun yas tutan ailesini hayal kırıklığına uğratmamak istemesini Elwood 'ayılmasına' sebep olarak gösteriyordu. "Başka birilerine bir şey olduğu için senin başına neler geleceğini bilemezsin," demişti Elwood, "asla bilemezsin."

Marilyn'in Elwood'un izini sürdüğü sıralarda, Ames kızları da Sheila'nın ailesi ile olan bağlarını yeniden kuruyorlardı.

Sheila'nın küçük erkek kardeşi Mark'ın 14 yaşındaki oğlunun ender türde bir kansere yakalandığını duymuşlardı. Şefkat Köprüsü internet sitelerinden biri bu çocuk için de hemen kurulmuş ve kızlar siteyi ziyaret ederek mesajlarını bırakmışlar, böylece Walsh ailesinin, kızların küçük Charlie'nin düşündüklerini bilmesini sağlamışlardı.

Kelly, Sally ve Karla, Sheila'nın annesini Cathy'nin annesinin cenaze töreninde görmüşlerdi. Ancak diğerlerinin çoğu, yıllar sonra Walsh ailesi ile ilk kez iletişime geçmişlerdi. Şefkat Köprüsü'nün sitesini ziyaret etmek, doğal olarak kızlara Christie'nin kanser mücadelesini yazdığı ayları anımsat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Charlie ile ilgili yazılanları okumak en çok Karla için zor olmuştu, ancak Walshlar için yazdığı not güç veriyordu: *Hepinize pozitif enerji yolluyorum. Sheila'nın arkadaşlarının sizin için dua ettiğini bilin.*

Diğer kızlar da cesaret verici mesajlar bırakmışlar, kendilerini Charlie'ye 'Sheila Hala'nın arkadaşları' olarak tanıtmışlardı. *Sen ne kadar yakışıklı ve ne kadar cesur bir çocuksun*, diye yazmıştı Angela, *Sheila ile aynı okula gitmiştik ve ben bazen onu düşünüyorum.* Marilyn ise *Gülümsemeye devam et şampiyon!* diye yazmıştı.

Sheila'nın annesi, kız kardeşi ve iki erkek kardeşi Kansas City, Missouri'ye taşınmışlardı. Şefkat Köprüsü'nde Sheila'nın eski arkadaşlarından gelen mesajları görünce çok duygulanmışlardı. Kızlarla görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bir öğleden sonra, Mark'ın gösterişli evinin geniş arka verandasında; annesi, kız kardeşi Susan ve erkek kardeşi Mike bu kitap için Ames kızları ile ilgili düşüncelerini ve Sheila ile ilgili anılarını paylaşmak için görüşmeyi kabul etmişlerdi. (Diğer kardeş Matt ise şehir dışında yaşıyordu.)

Bayan Walsh, Sheila öldükten sonra diğer Ames kızlarının kendisi ile irtibatta kalmamalarına üzüldüğünü itiraf etmişti. "Beni resmen terk ettiler," diyordu. "Hiç ziyaretime gelmediler. Hem de hiç. Hâlbuki gelselerdi o kadar güzel olurdu ki." Ancak, Bayan Walsh kızların da kendi içlerinde yas tuttuklarını ve karşılaşma sırasında ne söyleyeceklerinden emin olamadıklarını bildiği için onları affettiğini söylemişti.

Bayan Walsh, Sheila'nın cenazesine kimlerin katıldığını da gördüğünü de eklemişti. "Evet bir kısmı gelmişti. Ama ben onların kendi gruplarında acı çektiklerini biliyordum." Kimin yanına gelip konuştuğunu ise hatırlamıyordu. Gelmişlerse bile kısa bir görüşme olmuştur diye düşünüyordu. "Ama bu sorun değil, o zamanlar gençtiler."

(Kendi adlarına, Ames kızları Sheila'nın cenazesinde kendilerini bir parça dışlanmış hissetmişlerdi. Cenaze evi görev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lisi kızlara Sheila'yı nereden tanıdıklarını sormuş, kızlar çocukluk, ortaokul ve lise arkadaşları olduklarını söylediklerinde ise onları yan sıralara oturtmuştu. Susan'ın ve Sheila'nın üniversite arkadaşları ise daha özenli bir şekilde yerleştirilmişti. İnsanlar yas tutarlarken duygusal anlamda allak bullak olup bu gibi şeylere daha fazla dikkat ediyorlardı.)

Sheila'nın ailesi, kızlarının diğer Ames kızlarına ne kadar bağlı olduğunu anlatıyordu. Örneğin eğer dışarıdan birisi kızlardan birinin kilosu ile ilgili şaka yaparsa Sheila sert bir şekilde tepki verirdi. "Derinden bağlıydı," dedi Susan. "Eğer onun gönlüne yakın bir yerlerdeyseniz, sizin için uçurumdan bile atlayabilirdi."

Walshlar Sheila ile ilgili pek çok anıyı anımsayıp gülümsediler. Onun ve bazı Ames kızlarının boyun egzersizleri yaptıkları, kırışıklıkları engellemek için nasıl esneme ve germe yöntemini uyguladıklarını hatırlamışlardı.

Susan Sheila ile bazen çok yakın olduklarını bazen ise, genellikle kavga ettikleri zamanlarda aralarında mesafe olduğunu söylemişti. Sadece altı ay ayrı kalmalarına rağmen, yaşları büyüdükçe farklı arkadaş grupları edinmişlerdi. Sheila Ames kızlarına; güzelliğinden, başarılarından ve annesi ile daha iyi ilişki kurduğundan dolayı Susan'ın gölgesinde yaşamanın zor olduğunu anlatmıştı. Susan bazı etkenleri şimdi daha iyi anladığını söylüyordu. "Ben kuralları takip ederdim ama Shelia etmezdi."

İki kardeş aynı odayı paylaşıyordu. Susan'ın gece sohbetleri ve küçük birer kızken birlikte oynadıkları oyunlara ait güzel anıları vardı. Bir keresinde birbirlerinin elektrikli battaniyelerinin ayarları ile oynarak, 'şimdi ne kadar ısındın?' diye saçma bir oyun oynamışlardı.

"Kız kardeşini kaybetmek ile ilgili en üzücü şey, sanki bir parçanı da kaybediyorsun. Birçok açıdan, Sheila kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Her birimiz Sheila ile ilgili olan anılarımızı güvenli ayrı bir yere koyarak içimizde derinlere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gömdük," dedi Susan. Sheila ile ilgili bu kadar açık bir şekilde yeniden konuşmak onlara duygusal anlar yaşatmıştı.

Sheila bildiğini okurdu. Bayan Walsh kızları kıyafet almak için alışverişe götürdüğünde her zaman olay olurdu. "Susan uzun boylu ve inceydi, ona kıyafet almak sorun olmuyordu. Sheila ile işim daha zordu. Her zaman üzerinde güzel durmayan şeyleri seçerdi. Böylece alışveriş mahvolurdu."

Aile Sheila ile Dr. Walsh'ın ne kadar yakın olduğunu da hatırlıyordu. Mark gençken babası ile birlikte sekiz kilometrelik koşu yarışına katıldığını ve Sheila'nın da yanlarında bisikletiyle onların yanlarında pedal çevirdiğini anlatmıştı. Mark babasıyla ilk kez koşuya gittiklerinde Sheila çok üzülmüştü. "Onun ağladığını hatırlıyorum," dedi Mark. "Bana, 'O sıska bacaklarınla babamı nasıl geçebileceğini düşünebiliyorsun?' diye sormuştu. Babama çok bağlıydı. Sheila babasının kızıydı."

"Sheila babamı nasıl idare edeceğini bilirdi," dedi Susan.

"Eşim de ona karşı çok yumuşak davranırdı," diye ekledi Bayan Walsh.

Bir dişçi olarak Bay Walsh, elinin hafifliği ile meşhurdu. Çocukları, özellikle de Sheila ile ilgilenirken ara sıra aynı şefkati ve hafifliği gösterirdi.

Susan ve Sheila Kansas Üniversitesi'ndeyken aynı kızlar birliğindelerdi. Sheila birinci sınıftayken, Susan ikiye gidiyordu. Doğum günü için babası Susan'a hediye olarak 100$ vermişti. İki gün sonra, 47 yaşında kalp krizinden öldüğü zaman, Susan bu parayı cenazeye gidebilmek için, kendisine ve Sheila'ya uçak bileti almak için kullanmıştı. Uçağa bindikleri gün, rengi atmış yüzleri ve ağlamaktan kırmızı olmuş gözleriyle ikisi de çok sessizdi. Uçaktaki iki genç adam bu iki güzel, kırmızı gözlü kızı fark etmiş ve onlara asılmaya kalkmışlardı. Bir tanesi "Hey, siz ikiniz iyi misiniz?" diye sormuştu.

"Bizim uyuşturucu aldığımızı düşünmüşlerdir," dedi Susan, "Bu gibi anlar için böyle şeyleri hatırlamak aslında garip."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Walsh öldükten sonra Sheila bir yandan kendisi için yas tutarken bir yandan da annesinin nasıl olacağını merak ediyordu. "Sheila kendisini başkalarının yerine koyabiliyordu," diyordu Bayan Walsh, "aynı zamanda, çok iyi bir dinleyiciydi."

Bayan Walsh, eşini kaybettikten sonra kimse ile çıkmadığını söyledi. Beş çocuğunu kendi başına büyütmek ile fazlasıyla meşguldü. Dr. Walsh'ın ölümünden sonra geçen haftalarda olan bir anısını hatırlayarak gülümsedi. Yatak odasında bir arkadaşı ile birlikte, doktorun hayat sigortasından ve muayenehanesinden gelecek olan para ile ailesinin ne kadar süre geçinebileceğini hesaplamaya çalışıyordu.

Hesaplamalarını bitirdikten sonra arkadaşına "Aman Tanrım!" demişti. "Ayda elimize geçecek olan para sadece 500$. Sadece evin taksidi bile bundan fazla."

İki kadın birbirine bakakalmıştı. Arkadaşı "Senin 500$'a geçinebilceğini sandığına inanamıyorum," demişti.

Aynı anda da Bayan Walsh bir şeyi fark etti. Matematiği hiçbir zaman iyi olmamıştı. Yeniden yaptıkları hesapta, Dr. Walsh'ın aileye aylık 5000 $'lık bir gelir bıraktığı ortaya çıkmıştı. Babası gibi erken yaşta öleceğini düşündüğü için, doktor her şeyi hesaplamıştı.

Sheila Ocak 1986'da, bir hastanede çocuk yaşam uzmanı stajyeri olarak çalışmaya gittiğinde, erkek kardeşi Mark, kardeşinin işinin ne olduğunu anlayamamıştı. Şimdi oğlu kanser tedavisi görürken, işin ne olduğunu biliyordu. Çocuk yaşam uzmanları ailelere duygusal destek, bilgi ve kaynak sağlıyordu. Genç hastaların korkularını hafifletmek için eğitim alıyorlardı. Hasta çocukların kardeşlerine bakıyorlardı. Mark, "Charlie ameliyat geçireceği zaman, onu bayıltmadan yapmaları gereken ve onun canını yakacak işlemler vardı. Çocuk yaşam uzmanı elinde oyuncaklarla gelip dikkatini dağıttı. Kesinlikle yardımı oldu. Sheila çocukları çok severdi. Onu bu mesleği yaparken hayal edebiliyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheila işi ve Chicago'da yaşamayı sevmişti. Ailesi onda gelişen olgunluğu görmüştü. Hastane tarafından temin edilen bir evde yaşıyor, yeni arkadaşlıklar kuruyor, Iowa'da Budwiser'da çalışan eski arkadaşı Bud Adam ile vakit geçiriyordu. Genç adam o zamanlar Chicago'da yaşıyordu.

Ailesi Mart ayında bir Pazar günü Sheila'nın kaza geçirdiğine dair telefon almıştı. Hastanede birinin anlattığına göre anlaşılan Sheila bir yerden düşmüştü ve subdural hematoma geçiriyordu. Bu durum, dış ve orta beyin zarında kan toplanması anlamına geliyordu. Kan damarlarının yırtılmasından dolayı kaynaklanıyordu. Sheila komaya girmişti ancak durumu istikrarlıydı, bu yüzden doktorlar iyileşebileceğine inanıyorlardı.

Bayan Walsh hemen Chicago'ya gitmişti ve hastaneye vardığında Sheila yatakta yatıyordu. Düşmeden dolayı kaynaklanan herhangi bir yara izi görünmüyordu. Uyuyormuş gibi huzurlu görünüyordu. Doktorlar beyin aktivitelerinin hala aktif olduğunu söylüyorlardı.

"Bir şey söyledi mi?" diye sormuştu Bayan Walsh hemşirelerden birine.

"Sadece bir kez konuştu," dedi hemşire, "sadece 'Babam beni almaya geliyor,' dedi."

Hemşire Walshlar'ın aile tarihini ve babasının dört sene önce öldüğünü bilmiyordu. Sheila hastaneye getirildiğinde bilinci kapalıydı.

Bayan Walsh Sheila'nın ne söylediğini duyunca taş kesilmişti. Ancak ilerleyen yıllarda, aile, kızlarının son sözlerinin bunlar olmasından dolayı rahatlamışlardı. Susan, "Babamızın gelip kardeşimize her şeyin yolunda olduğunu ve gitme vaktinin geldiğini söylediğine inanıyorum," demişti. "Onların birlikte olduğunu bilmek bizi rahatlatıyor."

Sheila iki gün daha yaşadı, ancak bilinci bir daha açılmadı. Sonunda, aileye Sheila'nın beyin aktivitelerinin durduğu söylendiğinde, aile kızlarının organlarını bağışlamaya karar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermişti. Sheila hiçbir zaman organ bağışında bulunmak istediğini söylememişti. Ancak insanları nasıl sevdiği ve diğerlerine yardımcı olabilmek için ne kadar istekli olduğu düşünülünce, aile onun da bu kararı destekleyeceğini düşünmüştü. Sheila'nın karaciğeri bir dişçinin eşine nakledilmişti. Bayan Walsh eşinin mesleğinden dolayı bu bağışın çok uygun olduğunu düşünmüştü. 1980'lerde karaciğer nakilleri pek başarılı olmuyordu, nitekim kadın da yaşamadı.

Walsh ailesine, Sheila'nın organlarının yedi kişiye gittiği söylenmiş, ancak kimlere gittiğine dair isim verilmemişti. Aile gazetede Iowa City'de öğretmen olan bir kadının, Sheila öldükten bir gün sonra kalp/akciğer nakli olduğunu duymuşlardı. Sheila'nın donör olduğunu düşünmüşlerdi. Bu kadın da uzun süre yaşamadı.

Sheila'nın korneaları da birisine gitmişti. Aile alıcının hala hayatta olduğunu ve gördüklerinden hoşlandığını düşünmeyi istiyorlardı. "Sheila'nın çok güzel gözleri vardı," diyordu Susan. "Gerçekten çok güzel gözleri vardı."

Susan'ın Chicago'ya vardığı ve Sheila'nın öldüğü Pazartesi gününden sonra, o ve annesi kızlarının ölümünün arkasındakileri öğrenmeye çalışmışlardı. Ayrıca Sheila'nın arkadaşı olan Bud Adam ile konuşmuşlardı ama doğal olarak genç adamın aklı başından gitmişti. Anlattığına göre o ve Sheila şehirde bir barda içiyorlardı. Barda yeni birileriyle tanışmışlardı. Sheila ve Bud Adam ufak bir tartışmaya girmişler, Sheila gideceğini söylemişti.

Barda tanıştıkları insanlar Sheila'yı şehrin başka bir yerindeki iki katlı taş bir evde olan bir partiye gitmek için davet etmişler ve Sheila da onlarla birlikte bardan ayrılmıştı.

Bayan Walsh ve Susan, partinin verildiği eve gitmişler ve olayı duyan komşular ile konuşmuşlardı. Komşular şunları anlatmıştı:

Evde devam eden partide olan bir şey Sheila'yı rahatsız etmiş ya da çok üzmüştü. Walshlar'a anlatılana göre, biraz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cık da korkarak Sheila oradan gitmek istediğine karar vermiş, balkondan mesafesi yakın olan yandaki evin garajının çatısına atlamayı planlamıştı. Garajın çatısına başarıyla atlamış, ancak yere inebilmek için yandaki çite tutunarak inmesi gerekmişti. Yere inerken de kaymış ve kafasını vurmuştu.

Susan kardeşinin her zaman biraz sakar olduğunu söylemişti. Ancak olay olduğu zaman saat Cumartesi sabah ikiydi ve Sheila alkollüydü.

Susan ve Bayan Walsh o çitin yanında dururken Sheila'nın kafasını vurduğu yerdeki kanı görebiliyorlardı. Polis raporu ise çok netti: Genç bir kadın çite tırmanırken ayağı kaymış, yere düşmüş; kafasını vurduğu için de hastaneye götürülmüştü.

Walshlar, görüşebilmek için o gece evde olan kimseyi bulamamışlardı. Yaşadıkları matemden dolayı da pek fazla çabalamamışlardı. Olayın detaylarına yoğunlaşmak bile çok zordu.

Ve Sheila'nın o toplantıyı neden terk etmek istediği ve bunu yaparken de neden ön kapıyı değil de balkonu kullanmak istediğinin sırrı çözülmemiş olarak kaldı. Mark, belki de insanların düşündüğü gibi ortada kötü bir şeyler dönmüş olabileceğini söylüyordu. "Oradan ayrılmasının bu kadar zor olmaması gerekirdi. Birileri bir şeyler söylediği için üzülmüştür," diyordu. Susan ise, "Birisinin onu takip ettiğini zannetmiyorum. Bence içinde bulunmayı istemediği bir ortama girdi ve sadece gitmeye çalışıyordu."

Bud Adam Sheila'yı o gece yalnız bıraktığı için korkunç bir şekilde vicdan azabı çekiyordu. Ancak Walshlar durumu anlayabiliyorlardı, Sheila'nın ani kararlar veren biri olduğunu söylediler. "Bir şeyi yapmaya karar verdikten sonra," diyordu Bayan Walsh, "yapabileceğiniz fazla bir şey kalmıyordu." Sheila'nın yere düşüp kafasını vurmasını 'sadece kötü şans' olarak yorumlamıştı Susan.

Yıllar boyunca, aile Sheila'nın ölümü hakkındaki detaylar üzerinde konuşmakta zorlandı. Bu yüzden ne Ames kızları ne de kasabadakiler hiçbir zaman işin aslını öğrenemediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ames kızlarının Sheila yaşasaydı bugün neler yapıyor olacağını merak etmeleri gibi, ailesi de kızları hakkında 'eğer' sorularını soruyordu.

"Kiminle evleneceğini hep merak ederdim," diyordu Bayan Walsh. "Her zaman doğru kararları veremezdi." Ancak Mark "Hayatta olsaydı, eninde sonunda doğru insanı bulur ve mutlu bir evlilik yapar, çoluk çocuğa karışırdı," demişti. Susan, "Bizimle birlikte Kansas City'de yaşayacağını düşünmek istiyorum. Belki başta burada oturmak istemezdi ama sonunda bizim yanımıza gelirdi," diye eklemişti.

Eğer çocuk yaşam uzmanı olarak kariyer yapsaydı, mutlaka hasta yeğeni Charlie'nin yaşamındaki yeri çok büyük olurdu. Aile Charlie'yi; cesur, eğlenceli, dik başlı ve kararlı bir çocuk olarak tanımlıyordu. Charlie onlara Sheila'yı hatırlatıyordu.

Kuzey Carolina'daki toplanmalarında, kızlar Sheila ile ilgili en sevdiği hatıralarını ortaya dökmüşlerdi.

Lise boyunca, Sheila sarı-yeşil perişan bir araba kullanmıştı. Öğle yemeği arasında, zil çalmadan önce herkesin geri dönmesi şartıyla, öğrencilerin okuldan ayrılmalarına izin veriliyordu. Tam olarak 35 dakikaları olurdu. Kızlar hemen Sheila'nın arabasına doluşurlardı. O da, arkadaşlarını Ames'in ortasından geçen demiryolunun öte yanındaki Taco Time'a götürürdü. Burada öğle yemeği yemek aslında riskliydi. Eğer uzun bir trenin geçişine takılır da, geçiş kapısının orada beklemek zorunda kalırlarsa, okula geç kalma olasılıkları vardı.

Bu yüzden öğle yemeğine gitmek heyecanlıydı. Kendilerini trafik ışıklarının, geçen trenlerin, Taco Time'daki kuyruğun ve Sheila'nın araba kullanmasının insafına bırakırlardı. "Bir yandan deliler gibi gülüyor, bir yandan yemek yiyor, bir yandan da Lincoln Yolu'nda gaza basıyorduk," diyordu Cathy. "Zamana karşı yaptığımız bir yarıştı, hem de her gün!"

Güzel zamanlardan bahsettikten sonra, sohbet Sheila öldükten sonra Walsh ailesi ile temasta kalmamaları gerçeğine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldi. "Sanırım Sheila'yı unuttuğumuzu ve herkesin kendi yoluna gittiğini düşünmüşlerdir," dedi Karen. "Onun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar."

"Sheila öldüğü zaman yirmi iki yaşındaydık," dedi Jenny. "Tam anlamıyla yetişkin olmadığımızı söylemiyorum. Gençtik ve bize bir şey olmayacağını düşünüyorduk. Sheila'nın ölümü bizim için tam bir şok oldu. Şimdiki hayat tecrübelerimiz o zaman yoktu. Yapılması gereken doğru şeyin ne olduğunu ya da nasıl yas tutulacağını bilmiyorduk. Eğer içimizden birini şimdi kaybedersek durum çok farklı olur. Şimdi nasıl tepki vereceğimizi biliyoruz. Birçok şeye karşı daha anlayışlıyız." Jenny, Sheila'yı her gün düşündüğünü söylemesinin abartılı olmayacağını belirtmişti.

Kızların her birinin Sheila'nın öldüğünü öğrendikleri zamana ve cenazeye gitmelerine (ya da gidememelerine) dair kendilerine özel anıları vardı.

Cenazeye gitmek için para bulamayan Karla, Jenny'nin orada bulunmadığı için kendisine nasıl kızdığını hatırlıyordu. Kelly ile Diana ise Iowa City'deki Iowa Üniversitesi'nden arabayla nasıl yola çıktıklarını hatırlıyorlardı. Yolda cennet ve cehennem üzerine hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. "Diana'nınki gibi güçlü bir cennet anlayışı bende yoktu," demişti Kelly, "ve bana o kadar kızmıştı ki, yolda gelirken bir saatten fazla konuşmadığımızı hatırlıyorum."

Cenazeye katılan kızlar, törenden sonra mezarlıkta nasıl durduklarını hatırlıyorlardı. Mart'ın ortasıydı ve Iowa'nın havası düşünülürse, hala çok soğuktu. "Her şey bitmiş, Sheila'nın ailesi ve arkadaşları da dâhil herkes gitmişti," demişti Sally. "Ne kadar güçlü bir andı. Sadece orada ayakta dikiliyorduk. On dakika durup ve hiçbirimiz tek kelime etmemiştik."

Sheila'yla ilgili konuşurken, içlerinden birkaçı ortaya bir fikir attı. Aralarında para toplayıp – gençken sahip olmadıkları kaynaklara artık sahiptiler – Ames Lisesi'nde Sheila adına bir burs başlatmak fena fikir değildi. Burs, herkese karşı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheila Ames kızlarını yönlendirirken

nazik olan, diğer kızlarla iyi arkadaşlıklar kurmuş bir kız bir öğrenciye verilebilirdi.

Bursa hak kazanan öğrenci, öğretmenler ya da okul yönetimi tarafından seçilmemeliydi. Kızlar karar vermişti. "Bursu alacak olan öğrenci arkadaşları tarafından aday gösterilmeli," demişti Karen.

Kızlar Sheila Walsh Bursu'nu uygulama konusunda çok coşkuluydular. Bu sayede yeni nesil Ames kızları iyi bir arkadaşlığın kalitesini değerlendirebileceklerdi.

Bursu kazanacak olan kızla da tanışmayı çok isteyeceklerini belirtmişlerdi. Muhteşem ve cömert bir kız olacağından emindiler. Sheila'ya benzeyen birisinin olacağından kimsenin kuşkusu yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Kırkın Kuzeyi

Raleigh'deki yemekten dönüş yolunda, kızlar biri diğerini takip eden iki arabaya doluşmuşlardı. Bir anda, öndeki araba keskin bir U dönüşü yaptı. Acaba yanlışlıkla mı dönmüşlerdi? Ya da içlerinden birisi restoranda bir şey mi unutmuştu?

Takip eden arabada olan Marilyn meraklanmıştı. "Neler oluyor?"

İki numaralı arabada cep telefonu çaldı. Angela'nın kullandığı bir numaralı arabadaki kızlardan birkaçı diğerlerine verdikleri kararı açıklamak için telefon açıyorlardı. Otoyolun kenarında seksi iç çamaşırları satan bir mağaza keşfetmişler ve oraya gidebilmek için arabayı döndürmüşlerdi. İçeriye bir bakmak istiyorlardı. Belki eğlenceli bir şey bulurlardı.

İkinci arabada homurtular yükselmişti. Kızların bazıları yorgundu. Bazıları ise kendilerini tam oldukları yaşta hissediyorlardı. İçlerinde, bir iç çamaşırı mağazasını gidip didiklemek gibi bir arzu yoktu.

Mağazanın otoparkında iki araba yan yana durdu ve kızlar açık olan pencerelerden birbirleriyle konuşmaya başladılar. Kelly, Diana ve birkaçı daha içeriye girmek istiyorlardı. Ancak çamaşırlar geri kalanın ilgisini pek çekmiyordu. Çoğunluk 'hayır' demişti.

"Tamam," dedi Angela "o zaman eve dönüyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela'nın evinin arkasındaki tütün tarlası, 2007 (soldan sağa): Diana, Jane, Karen, Marilyn, Karla, Sally, Kelly, Jenny, Angela

Arabalar uzaklaşırken Kelly 'ıslak battaniyeler' ve 'partinin içine edenler' gibi bir şeyler söylemişti. Hatta bu yaramaz dükkâna girmek isteyen kızlar bile kolayca teslim olmuşlardı. "Hepiniz sadece laftasınız," demişti Kelly, "eminim hepinizin bavulunda büyükanne donlarından vardır."

Arabalara doluşup mısır tarlalarında fıçı bira partilerine gittikleri günler bu kadınlar için çok gerilerde kalmıştı. Kendilerini lisedeki parti zamanı havasında ve macera arayan bir şekilde düşünemiyorlardı. O zamanlar oyun gibi olan her şeyin yerini olgunluk doldurmuştu. Kırklı yaşlarındaki bir kadın genç kızken sahip olduğu eğlence anlayışına sahip olamıyordu. Bunun en önemli sebeplerinden biri hayatın onları getirdiği yerdi. Kahkahalar hala büyük patlamalar halinde geliyordu. Ancak yetişkinlikte doğru davranılan zamanları daha fazlaydı. Duyguları harekete geçiren pek çok yerde bulunmuşlardı. Bu görüntüler kızların akıllarında bazen çok net beliriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Örneğin Christie'nin ölümünden iki sene sonra, Diana Minnesota'ya uçmuş, o ve Kelly, Bruce şehir dışındayken Karla'da kalmışlardı. Kızlar Christie'nin en son orada uyuduğu andan itibaren çok az değişikliğe uğramış olan odasında kalmışlardı. Doktorları on dördüncü doğum gününde ailesiyle birlikte vakit geçirebilmesi için Christie'nin eve gitmesine izin vermişlerdi. O gece yatak odasında geçirdiği son gece olmuştu.

Karla odayı olduğu gibi korumaya çalışmış, çok az şeyin yerini değiştirmişti. Kelly ve Diana'ya her gün boş bir odayı görmenin mutlu etmediğini ancak bunu değiştirmek için de bir şey yapamadığını söylemişti.

Diana ve Kelly o gece o odada kalırken, Christie ile ilgili pek konuşmamışlardı. İkisi de acaba Christie'nin varlığını hissederler mi diye düşünmüşler ancak dile getirememişlerdi. Ertesi sabah Kelly Diana'ya "Onun odasında kalmaktan hem korktum hem de onur duydum," demişti. "Sanırım Christie'nin ruhunun beni ziyaret edip, bana iyi olduğunu söylemesini istedim."

Başka bir yolculuk esnasında, Karla'yı ziyaret ederken bu kez Cathy ve Sally Christie'nin odasında uyumuş ve ikisi de aynı şekilde, onunla bağlantıya geçme isteği duymuşlardı. Odanın her yerinde Christie'nin genellikle en yakın arkadaşı Jessie ile birlikte çekilmiş poster büyüklüğünde resimleri vardı. Jessie'nin hediye etmiş olduğu üzerinde büyük harflerle 'Sonsuza Kadar Arkadaş' yazan poster yatağın üzerinde asılıydı. Odanın geneli kaybedilen bir kız çocuğunu ve arkadaşlığın önemini vurguluyordu.

Karla kızlara 'zorlu zaman'la ilgili içini dökmüştü. Her sene yeni yıl tatiliyle başlayan, Christie'nin 9 Ocak'taki doğum günü ile devam eden ve 20 Şubat'taki ölüm yıl dönümüyle tamamlanan zaman dilimine verilen isim buydu. Karla ailesinin Christie'yi hep keyifli zamanlarıyla hatırlamaya çalıştığını anlatmıştı. Son doğum gününde onu P.F Chang's isimli bir Çin lokantasına götürmüşlerdi. Bu yüzden Bruce,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla, Ben ve Jackie Christie'nin ölümünden sonra 9 Ocak'ta aynı restorana yeniden gittiler. Yemeklerini yedikten sonra eve gidip Christie'nin en sevdiği şeylerden biri olan Funfetti keklerinden yediler. Christie hayattayken doğum gününde de aynısını yapmışlardı.

Kızlar, Bruce'un arkadaşları Karla'ya destek olmasından hem etkileniyorlar hem de bundan dolayı duygulanıyorlardı. Karen, Christie'nin cenazesinde Jane'nin Bruce'un elini tutup ona "Bu hayatının en zor günü," dediği anı unutamıyordu. Bruce ise önce bir an durmuş sonra da cevap vermişti: "Hayır, hayatımın en zor günü Christie'ye teşhis konulduğu gündü." Bruce'un cevabında kızlar kendilerini onun acısının derinlerine ve Karla'ya olan sevgisine bakıyormuş gibi hissettiler. Hayatının en zor günü devam ediyordu.

Kızlar Bruce'u en fedakâr kocalardan biri olarak görüyorlardı. Bu durum Christie hasta olmadan önce de böyleydi. Yıllar önceki buluşmalarının biri Karla'nın evinde olmuştu. Bruce tekneyi çıkarıp çocuklarla birlikte birkaç gün vakit geçirmeyi teklif etmiş, böylece kızlara evin tamamının tadını çıkarabilmeleri için fırsat tanımıştı. Sonra da bir gün harcayarak kızları tekne ile gezdirmiş onlara önemli yerleri gösterip, öğle yemeğini hazırlamış, elleriyle içki servisini yapmıştı. "Milyonda bir bulunabilecek bir erkek," diyordu Karen.

Bruce kendi acısının yaşarken, Karla'ya da durumu kabullenmek adına zaman ve alan vermişti. Uzun bir süre, Karla kızına iyi geceler dileyebilmek için küllerine dokunduktan sonra yatmaya gitmişti. Christie'den bahsetmekten hoşlandığını söylüyor ancak mutlu zamanları hatırlamakta zorluk çekiyordu. Zor zamanlara ait anılar aklını karıştırıyordu. Evde, yolda, çevrede Christie'yi hatırlatan çok fazla şey vardı.

İnsanlar umarsızca "Kaç çocuğunuz var?" diye soruyorlar, Karla ise genellikle "üç," deyip açıklamaya geçiyordu. Gelebilecek soruları engellemek için bazen "iki," diyor, ancak sonrasında da vicdan azabı çekiyordu. Diğer kızlara "Christie'den bahsetmemek adil olmazdı," demişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christie'nin ölümünden üç sene sonra, bir Şubat sabahı daha yataktan çıkmamışken, Minnesota'dan taşınma fikri Karla'nın aklında açık bir şekilde belirmişti. Başkan Günü kutlanıyordu. Bruce işe gitmiş ancak çocuklar evde kalmıştı. Kızları Jackie, yatağa annesinin yanına tırmanmış ve ailenin sahip olduğu atlardan birinden bahsetmeye başlamıştı. Atlarını 35 dakika uzaklıkta bir ahırda tutuyorlardı. Jackie annesine "Her sabah uyandığımda atımın burnunu öpsem güzel olmaz mıydı?" diye sormuştu. "Pijamalarımla yatağımdan çıkıp ona kocaman bir öpücük verebilirim."

Bruce'un ailesinin Bozeman, Montana'da bir arazisi vardı. Büyük büyükbabası, 1800'lerin sonunda buradan bir arazi almış, ortasına da bir çiftlik kurmuştu. Karla sonunda zamanın geldiğini anlamıştı, neden oraya taşınmıyorlardı?

"Babanı ara," dedi Karla Jackie'ye. Bruce ve Ben de fikre onay verdikten sonra karar verilmiş oldu. Christie'nin odasını ve iyi ya da kötü pek çok anıyı geride bırakmak çok acı verecekti ama bu Karla, Bruce, Jackie ve Ben için en iyisiydi. Ve böylece sahip oldukları at sabahları öpücüğüne kavuşabilecekti.

"Bir yanım Minnesota'yı bırakıp kimsenin Christie'yi tanımadığı bir yere gitmeyi hiç istemiyor," diye itirafta etmişti Karla. Kızlara Jackie'nin Christie'nin baş harflerini taşıyan bir bileklik taktığını da söylemişti. Bir randevu için hastaneye gittikleri bir gün, orada çalışan kadınlardan biri, "CRB ne anlama geliyor?" diye sormuştu.

"Kız kardeşimin isminin baş harfleri," diye cevaplamıştı Jackie.

Kadın, "Ahh evet, doğru. Kız kardeşin ölmüştü hatırladım," demiş, başka bir şey söylemeden önündeki işe geri dönmüştü. "Pek çok insan gerilip ne söyleyeceğini bilemiyor," diye anlatmıştı Karla, "ama o an Jackie için çok üzüldüm. Çocuklar için daha da zor bir durum bu. İnsanlar basit bir şeymiş gibi bahsederken, karşı tarafın kaybını anlayamıyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla kimsenin Christie'yi tanımadığı Montana'da daha fazla vurdumduymazlık ile karşılaşacaklarını söylüyordu. Oraya taşınmak ailenin belki de aklına gelmediği pek çok açıdan daha zor olacaktı. Ancak yine de Karla, verdikleri kararın kendisi ve ailesi için doğru olduğunu düşünüyordu. Ve kalbinin derinliklerinde Christie'nin bunu anlayacağını biliyordu.

"Onu kaybettikten sonra," diyordu Karla, "bir şeyi yapmak için yarına kadar beklemememiz gerektiğini öğrendik."

Kırklarına geldiklerinde, kızlardan bazıları yaşamlarını gözden geçirmeyi ve yeni maceralara atılabilmek için neler yapabileceklerini düşünmeyi seçmişlerdi. Cathy bir makyaj sanatçılığını bırakıp, metin yazarlığı üzerinde yoğunlaşmak istiyordu. Marilyn ise halk tiyatrosunda, küçüklüğünde yaptığı gibi, şarkı söylemek ve oyunculuk yapmak istediğini söylemişti. Karen ise kendisini öğretmenliğe geri dönmeye hazır hissediyordu. Hayatındaki tek yenilik ise bu değildi. Şaka yoluyla diğerlerine; "Eğer yarın Pazartesi ise, yeni bir diyete başlıyorum."

Orta yaşlarda, Ames kızlarının ilgi alanları küçükken asla tahmin edemeyecekleri şeylere doğru dönmeye başlamıştı. Örneğin Kuzey Carolina'da başarılı bir halkla ilişkiler kariyerine sahip olan Angela, ikinci bir şirket kurmaya karar vermişti, adı Finality Events olacaktı.

Şirketin kuruluş amacı ölen yakınlarını hatırlamaları için insanlara 'eşsiz yaşam kutlamaları' hazırlamalarına yardım etmekti. Angela'yı böyle bir şey yapmak için 1995'te annesinin 1999'da da kardeşinin kaybı yönlendirmişti. 2004'te Karla'nın Christie'nin ölümü ile başa çıkmaya çalışması da etkili olmuştu. Annesinin ve erkek kardeşinin ölümünden sonra, Angela, onların hayatı hak ettikleri gibi yeterince kutlayamadıklarını düşünüyordu. Diğer kızlara, "Rahip kardeşimi yirmi dakika boyunca eşcinsel olmaktan vazgeçirmeye çalıştı, sonunda törene geç kaldık." İş modelini yaratırken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela bir şeyin farkına varmıştı, kalabalık ailelerden gelenler kesinlikle öldükleri zaman hatırlanmak istiyorlardı.

Finality Events ailelere sevilen kişinin hayatındaki özel yönleri bulup onun güzel anılmasını sağlamaya yardımcı oluyordu. Çalışanları, hayatını kaybetmiş kişi için klasik tören cümlelerinin ötesinde, 'yaşam anımsama hikâyesi' yazıyorlardı. Angela'nın müşteri hedefinde organize olmuş bir dinde artık bulunmayan insanlar vardı. Planladığı bu yeni işine 2009'da başlamayı umuyordu.

Bütün bunlar olurken, Diana kırklı yaşlarından oldukça memnundu. Bu mutluluğa Starbucks'taki işi de dâhildi. Bir diyetisyen olan annesinin kariyerine her zaman hayranlık duymuştu. Kendisi de üniversiteye giderken aklında ciddi bir kariyer yapmak vardı. Sanki Ames'te doğup büyümemiş gibi Chicago'ya taşınıp büyük şehir deneyimini yaşayıp, sertifikalı bir muhasebeci olmanın tadını çıkarmıştı. Ancak 31 yaşında ilk kez anne olduğu zaman hiç beklemediği bir hisse kapıldı. İşe geri dönüp çalışmaya başladığında aklı bebeğinde kalıyordu. İşten sonra ise saatte 130 kilometre hızla aracını kullanıp kızını almaya gidiyordu. Daha sonra işi bırakarak on üç sene boyunca ev hanımlığı yaptı. "Yirmili yaşlarımda evlilik ve aile benim listemde her zaman için öncelikli olan konulardı," diye anlatıyordu. "Bu iki şeyin hayatımın merkezi olması sizce de komik değil mi?"

Üç kızı büyüdüğü zaman Starbucks'ta iş bulabildiği için sevinmişti. Çalışma saatleri iyiydi, fazla stresi yoktu ve Starbucks sayesinde bütün ailesinin sağlık sigortası vardı ki en önemli avantajlardan biri de buydu. Ek olarak her müşteri değişik bir işden geldiği için Diana'nın dikkatini çekiyordu. "Anneliğin ötesinde bir hayat olduğunu gördüm," demişti Kelly'ye. "Şu an için çok doğru bir işte çalışıyorum."

Diana ayrıca 'başkalarına bir şeyler verebilmenin' hayatının bir parçası olabileceğini anlamıştı. Kendisi durumu şöyle anlatıyordu: "Nazik olmak adına attığınız her küçük adım, okulda ve kilisede aldığınız her görev, başkalarını dinlemek,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Starbucks'ta bir gülüşü paylaşmak... bence bunların hepsi bu dünya için faydalı oluyor."

Diana ayrıca çevre ile daha tutkulu bir şekilde ilgilenmeye başlanmıştı. Starbucks'ta bir geri dönüşüm sistemi kurulmasına yardımcı oldu. Çevreye duyarlı bir araba olan Prius kullanmaya başladı.

Kırklı yaşların ortalarına geldikleri zaman, kadınlar dönüm noktasında olduklarını anlarlar. Bir yandan genç taraflarına tutunmaya çalışırlarken öte yandan da yaşlılık hallerini net bir şekilde görürler.

Angela toplanmış olan kızlara Cathy, "Gri saçlarımla gurur duyuyorum," demişti. "Her dört haftada bir onlara bakıp 'Sizinle gurur duyuyorum!' diyorum, sonra da saçlarımı boyuyorum."

Kelly ise "Kesinlikle hayatımın bölümlere ayrıldığını hissediyorum. Yirmi yıl boyunca, üniversiteden mezun oluncaya kadar ailemin evinde onların kızı oldum. Sonra evlendim ve yirmi yıldır anne ve eşim. Sanırım hayatımın bundan sonraki aşaması insanları sevmek üzerine olacak."

Orta yaşlı kadınlar ayrıca arkadaşlıklarının ömür boyu süreceklerini düşünürler. Amerika'da yaklaşık 12 milyon boşanmış kadın bulunmakta. Bu sayı 1980'den sonra iki katına çıkmıştır ve bu sayının giderek artması beklenmektedir.

Ames kızları annelerinin neslini düşününce kız arkadaşların ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha anlıyorlardı. 65 yaş üstü kadınların sayısı aynı yaş grubundaki erkeklerin iki ila üç katı kadar daha fazlaydı. 85 yaş grubuna bakıldığında ise her on kadına sadece dört erkek düşüyordu. Karla'nın annesi 1990'dan beri duldu. Marilyn'nin annesi eşi Dr. McCormack'ı 2004'teki ölümünden yıllar önce Alzheimer'den kaybetmişti. Karla da Marilyn de bu süre içerisinde, annelerinin kız arkadaşlarıyla olan bağlantılarının ne kadar hayati olduğunu görmüşlerdi. Eğer bir kadın yaşlandığı zaman kendi kızının üzerinde duygusal bir yük oluşturmak ya da arkadaşlık ihti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaçları için onu yormak istemiyorsa, kız arkadaşlarıyla olan ilişkilerini korumalıydı.

Ames kızları birbirlerine sahip oldukları için kendilerini çok şanslı sayıyorlardı, sadece diğer arkadaşlıklarında derinlemesine bağlar kurmak için kendilerini zorlamıyorlardı. Kızların ileriki hayatlarında yaptıkları, grup dışı arkadaşlıkları belirli sınırlar dâhilinde bazen önemli olmuşlardı. "Kocam bana Marilyn ile lisede yaşadığım türden bir arkadaşlığı özleyip özlemediği soruyor," diyordu Jane. "Hayır, artık öyle bir arkadaşlık istemiyorum. Lisedeyken hep bir en iyi arkadaşım olsun istemiştim. Şimdi ise öyle bir şeye ihtiyacım yok. Beni tamamlayacak bir insana ihtiyacım yok. Şimdi bir ailem var, beni onlar tamamlıyorlar."

"Benim eski arkadaşlarım önemliler ama onları istediğim sıklıkta göremiyorum. İşteki yakın arkadaşlarımla telefonla birbirimiz aramamız üzerine şakalar yapıyoruz. Kızlarla işe gelip giderken konuşuyoruz."

Kelly kısa bir süreliğine kendisinin 'kötü' olarak tanımladığı bir arkadaş edinmişti. Bu kadın ile gece kulüplerine müzik dinlemek ve dans etmek için gittiğinde tanışmıştı. Bazen ikisi de karanlık tarafta yaşıyorlardı. Çok fazla içip, aşırı vahşileşiyorlardı. Kelly, bir araya geldikleri zaman ikisinin de 'kötü' olduğunu söylüyordu. Kelly kadının hareketlerini onaylamadığı ve ona güvenemediği için bu arkadaşlık sonra ermişti. Bu kadınla olan ilişkisi Kelly'nin Ames kızları ile olan arkadaşlık bağları için şükretmesini sağlamıştı.

Cathy'nin orta halli bir arkadaşlık anlayışı ve buna göre belirlenen sınırları vardı. Los Angeles'ta bir kadınla yakınlaşmış, birlikte vakit geçirmeye başlamışlardı. Cathy bu kadınla geçirdiği vakitten inanılmaz derecede keyif alıyordu. İlerleyen zamanlarda Cathy annesini kaybetti. Bahsi geçen kadın arkadaşının kaybı ile ilgili hiçbir şey söylememişti. "Ne bir mesaj, ne de bir telefon," diyordu Cathy. Dört ay boyunca, kadın Cathy'ye annesinin ölümü ile ilgili tek kelime bile etmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cathy kırgın ve kızgındı. Terapi seanslarından birinde annesinin yasını tutması gerekirken bu kadına nasıl sinirlendiğini anlatmıştı. "Benim yanımda olması gereken bir zamanda olmayan böyle bir insana inandığım için kendime de çok kızgınım. Onun sizin ihtiyacınız olduğu zaman sizinle birlikte olabilecek bir insan olmadığını anladım. Hâlbuki yapması gereken tek şey 'Seni düşünüyorum, bana ihtiyacın varsa ben buradayım,' demekti."

Kırklı yaşlarında terapiye giderken Cathy çok önemli bir şey keşfettiğini fark etmişti. "Bu aslında benim almam gereken bir dersti. Onu ihtiyacım olduğu şekilde görmeye çalışıyordum. Bunun sınırlı bir arkadaşlık olabileceğini kabul etmem gerekirdi."

Cathy bu kadınla görüşmeyi sürdürmüş ancak sıklığını oldukça azaltmıştı. "Ona asla neler hissettiğimi söylemedim," diyordu Cathy. "Almam gereken bir ders olduğunu düşündüm."

Açıkçası bu deneyim de ona Ames kızlarının hayatında olmasından dolayı ne kadar mutlu olduğunu bir kere daha hatırlatmıştı.

Kırklı yaşlarda, Ames kızları birbirleriyle olan ilişkilerinin diğer insanlarla olan ilişkilerinden daha kolay olmasının sebeplerini keşfetmişlerdi. Dediklerine göre, belki de yıllar içinde, dile getirilmeyen ve açıkça belirlenen kurallar sayesinde ilişkilerini başarılı bir şekilde sürdürüyorlardı.

Kimse kocasının işi ya da geliriyle övünmüyordu.

Çocuklarının başarılarından bahsediyor, ancak bunlarla böbürlenmiyorlardı. Birbirlerinin çocuklarına, tıpkı birbirlerine yaptıkları gibi destek oluyorlardı.

Hayatlarındaki dönüm noktalarında birbirlerinin yanında olabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı; düğünler, ciddi hastalıklar, cenazeler.

Aralarında anlaşmazlık olduğunda, içlerinden birisi için negatif bir şeyler hissettiklerinde ya da bir takım şeyleri konuşarak çözmeleri gerekiyorsa, hepsini grup içinde halledi-

yorlardı. Birbirlerini kocalarına şikâyet etmiyorlar ya da grup dışındaki arkadaşlarına neler olduğunu anlatmıyorlardı.

Kırklı yaşların onları getirdiği üst nokta ise, kızların dediğine göre, artık bir takım şeyleri aşmış olmalarıydı. İnsafsız hırslarını geride bırakmışlar, artık daha az rekabetçi bireyler olmuşlardı. Diğer insanlar üzerindeki beklentilerini azaltmışlar, sadece yaşamın kendisinden tatmin olmayı öğrenmişlerdi. Kendilerini neyin mutlu edebileceğini görüyorlardı. Birlikte Angela'nın verandasında oturup konuşmak kadar basit şeyler mutluluk için yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Oyun

Buluşmalarının son gününde vakit geç olmaya başlamıştı ve Angela kızlar için sürpriz bir aktivite düzenlemişti. Herkesi dışarıya arka bahçeye davet etti. Burada kütükler tutuşturulmuş, kocaman bir ateş yakılmıştı. Etrafına ise daire şeklinde sandalyeler dizilmişti.

"Herkes biraz rahatlasın," dedi Angela. "Şimdi birkaç soruyu cevaplama zamanı."

Angela bezden yapılmış bir torba çıkardı. Torbanın içinde üzerine numaralar yapıştırılmış yirmi adet taş vardı. Numaraların her biri, Angela'nın kucağında bulunan, doldurmalı soruların bulunduğu katlanmış kâğıtlarla birebir eşleşiyordu. Kızlardan her biri, torbadan bir numara çekecekti.

"Muhteşem bir oyun bu," dedi Angela. "Sadece dürüstçe cevap verin. İki tur dönecek kadar taşımız var. Eğlenceli olacak."

İçlerinden biri, "İyi ki şarap içiyoruz," dedi.

Angela torbayı sallayıp, Diana'ya uzattı. O da 14 numaralı taşı çekti. Angela listesinden denk gelen soruyu bulup yüksek sesle okudu: "İnsanlara nereli olduğumu söylediğimde, onlar _____"

Diana'nın ilk düşündüğü, şu an yaşadığı Scottsdale,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arizona'dan olduğuydu. "İnsanlara bazen Scottsdale'den olduğumu söylemiyorum. Çünkü o zaman, 'Snotsdale?' diye tepki veriyorlar. Ben de bu yüzden Phoenixliyim diyorum," dedi.

Kızlar, tabii ki, arkadaşlarının 'Amesli' olduğunu söylemediğini hemen fark etmişlerdi. Diana ne düşünüyordu ki?

"Oh tabii ki Iowalı olduğumu söylüyorum," diye düzeltti Diana. "O zaman da 'Idaho mı?' diyorlar."

"Güney Carolina'da yaşarken birçok insan oranın yerlisiydi ve çoğu eyaletin dışına çıkmamıştı," diye eklemişti Jenny. "Bu yüzden ben 'Iowa' dediğimde, onlar da 'Ohio mu?' diye tepki veriyorlardı."

Karen yaşadığı yer olan Philly'nin dışındakilerin "Iowa'nın soğuk ve ıslak bir yer olduğunu düşünüyorlar. Bazen bana 'Orada yapacak ne var ki?' diye soruyorlar," demişti.

Kelly ise "Minnesota'daki insanlar da Iowa'yı pek bilmiyorlar," dedi. "Oraya taşınana kadar böyle olduğunu ben de bilmiyordum."

"Minnesota'da Iowa'dan çıkan en iyi şeyin 35. Otoban olduğunu söylerler," diye belirtmişti Angela.

Otoban 35 ve Ames kızları tabii ki.

Bir sonraki taş çekme sırası Sally'nindi. 2 numaralı taşı çekmişti: "Omzundaki melek sürekli _____ diyor."

"Sanırım benim omzundaki melek annem," diye karar vermişti. "Bazıları 'İsa olsaydı ne yapardı?' diye sorarlar. Ben de, 'JoAnn olsaydı ne yapardı?' diye düşünürüm. Ve sanırım omzumdaki JoAnn benim daha az yargılayıcı olmamı isterdi."

"Benim omzumdaki melek ise sürekli 'Yapma,' diyor," dedi Kelly. "Bende onun yapma dediğini yapıyorum."

"Neyi yapıyorsun?" diye sordu Diana.

Kelly gülümsedi ve herkes kahkahalara boğuldu.

Marilyn ise 15 numaralı taşı çekmişti: "Hiç biriniz bilmiyorsunuz ama yirmili yaşlarımda _____."

"Hiç biriniz bilmiyorsunuz," diye başlamıştı Marilyn,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra durakladı, "ama üniversitedeyken, büyük yolcu gemilerinde – Norveç Cruise Line – çalışan bir çocukla Karayip'te birlikte oldum."

Tepki olarak herkes önce nefesini tutmuş, sonra da birbirini ardına soruları sıralamaya başlamışlardı. "Eğer herkes sessiz olursa neler olduğunu anlatırım," dedi Marilyn. Sonra da arkadaşlarına ablasının geminin doktoru olduğunu, kendisinin de gemiyle yolculuğa çıktığını, orada çocukla tanıştığını ve işi pişirdiklerini anlattı.

Kızlar bugün sıradayken (soldan sağa): Karla, Sally, Karen, Diana, Jenny, Cathy, Kelly, Marilyn, Jane ve Angela

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane 12 numaralı taşı çekmişti: "Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz, ama _____"

"Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz," diye başladı, "ve çok derli toplu bir insan olduğumu ve işimde ne kadar titiz olduğumu da biliyorsunuz. Ama aslında ben çok hassas bir insanım. Yaşadığım yerde bir arkadaşım var ve zaman zaman bana karşı sesini yükseltiyor. Bu benim için çok zor. Lütfen bana asla bağırmayın. Bana bağrılması hoşuma gitmiyor."

Karen'ın taş numarası ise 6: "On yıl içerisinde, ben _____ olacağım."

"54," diye cevap verdi. "Çocuklar evi terk etmiş olacağı için muhtemelen öğretmenliğe geri döneceğim. Gelecek sene için bir iş teklifi geldi ama geri çevirdim. Çocuklarımın gittiği okul öncesi eğitim veren kreşten teklif aldım. Büyük oğlum şimdi liseye gidiyor, küçüğü ise ortaokulda. Şu an hayatlarımızda bir sürü değişiklik oluyor. Geri dönmek için doğru bir zaman değil. Ama ileriki on sene? Sanırım öğretmenliğe geri dönmüş olurum."

Jenny torbadan üzerinde 15 yazan taşı çekti: "Hiç biriniz bilmiyorsunuz ama otuzlu yaşlarımda _____"

Bir dakikalığına düşündükten sonra gülümsedi. "Hiç biriniz bilmiyorsunuz, ama Mısır'a gittim ve orada bir şeyh ile aşk yaşadım."

Diğer kızlardan bir uğultu yükseldi. "Şeyh ile aşk mı yaşadın?" diye sordu Karla, bir yandan da söylediğini kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

Jenny açıklamaya girişti. Olay, bekâr ve kongrede çalıştığı zamanlarda olmuştu. Birlikte çalıştığı kongre üyesi uluslararası komite üyesiydi ve Mısırlı şeyh iş için komiteyle görüşüyordu. Şeyh Jenny'ye Mısır'a bir iş görüşmesi için gelip gelemeyeceğini sormuştu. Her zaman maceracı olan Jenny, işi alamasa bile Mısır'a gitmenin güzel bir tecrübe olacağını düşünmüştü. Şeyh onu birinci sınıf uçuş ile Mısır'a göndermişti. Havalimanında onu özel şoför almış, sonra da güzel bir otel süitine yerleştirmişti. Daha sonra özel uçağı ile onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldırmış, böylece ikili şeyhin Kızıl Deniz'deki yatında gerçekleşecek olan randevuları için buluşmuşlardı.

"Petrol zengini miydi?" diye kızlar sormuştu.

"Emin değilim," diye cevaplamıştı Jenny.

Kızlar sormaya devam etmişlerdi: "Şeyhin niyetini biliyor muydun?"

"Ben Iowalı bir kızdım." demişti Jenny. "İş görüşmesine gittiğimi zannediyordum. Ona inanmıştım."

"Umarım sana çok iyi vakit geçirtmiştir," dedi Kelly.

"Kesinlikle çok iyi vakit geçirtti. Orada bir hafta kalmam gerekirken ziyaretimi iki haftaya uzatmıştım. Ancak bir yandan da benden ne isterse yapmaya çalışıyordum, çünkü eğer yapmazsam bir daha eve dönemeyeceğimi düşünüyordum. Kaçırılmış falan değildim. Ama oradaki kadınların boyun eğmeye eğilimleri vardı. Sadece öyle bir hisse kapıldım."

"Şirin miydi?" diye sormuştu Karen.

"Evet tatlıydı," diye cevaplamıştı Jenny. "O zamanlar muhtemelen 44 yaşındaydı. Ama bizim şu an olduğumuzdan çok daha yaşlı görünüyordu. Dürüst olmam gerekirse muhteşem bir vakit geçirmiştim."

Angela'nın bir sorusu vardı: "Peki ailene ne dedin?"

Jenny, "İş görüşmesine gittiğimi," dedi ve herkes gülmeye başladı.

İkinci tur. Sıra yeniden Diana'daydı. 11 numaralı taş çıkmıştı: "En yakışıklı ünlü erkek _____"

"Hayatta mı ölümü?" diye sormuştu Diana.

İçlerinden biri, "Bir tane yaşayan bir tane de ölü seç," diye bir fikir attı.

Diana tercihlerini John F. Kennedy ve Johnny Depp'ten yana kullandı.

Diğer kızlar da hemen isimleri sıralamaya başladılar; George Clooney, Bono. Karen Jon Bon Jovi'yi hala çok seviyordu, çünkü lise aşkıyla evlenmişti. Sally, Discovery Channel'da yayınlanan *Dirty Jobs*'ın sunucusu Mike Rowe'u önermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

(Sally'nin tercihi hayatına da uyuyordu. Kızların kocaları arasında işini fiziksel olarak en fazla yapan onun kocasıydı. Sally'nin eşi 'Domuz Kafesi' isimli bir firmada, domuz kafes üniteleri tasarlayan proje üst denetçisi olarak çalışıyordu.)

Kelly, Kenny Loggins'i beğendiğini söylemişti. Onun, 1998'te önceden kendisinin kolon terapisti olan karısı ile birlikte yazdığı, ölümsüz aşkın sırlarını anlattığı kitabına bayılmıştı. Bayan Loggins'in eşine lavman yapması, böylece Kenny'nin "içini dışını" tanıyor olması ya da çiftin 2004'te boşandığı düşünülürse aşkın ve romantizmin tarifini verememeleri gibi kısımlara kulak asmamıştı. Kelly bütün aşkların sonsuza dek sürmediğini bildiğini ancak bunun aşkın hiçbir zaman var olmayacağı anlamına gelmediğini söylüyordu.

Jenny kendi taşını çekti: "Otuz yıl içerisinde, ben _____ olacağım."

"Yetmiş dört yaşında olacağım ve Justin'le birlikte dünyanın her yerine yolculuklar yapıyor olacağım," dedi Jenny.

"Fark ettiyseniz Justin'i de dâhil etmeyi unutmadı," dedi Karen. "Bu güzel bir şey."

Karla'nın taşı 3'tü: "Ames'e _____ olursa geri taşınırım."

Karla düşünürken, kimse aklındaki 'Cehennemde ateşler söndüğü zaman!' cümlesini dile getirememişti. Karla kısa bir duraksamadan sonra cevapladı. "Eğer annem hastalanır ve bana ihtiyacı olursa geri taşınırım." Bazıları arkadaşının fikrine katılmıştı. Onlar da ailelerine yardımcı olabilmek için Ames'e geri dönmeyi düşünebilirlerdi.

Sonra Cathy "Ben hepiniz geri dönerseniz geri dönerim," dedi. Bu o kadar muhteşem bir cevaptı ki kızlar gerçekten alkışladılar. "Kocaman bir ev alıp hep birlikte yaşamalıyız," dedi Karen. Angela hemen ekledi; "Ya da Kaka Kızlar Emekli Topluluğu'nu kurmalıyız."

Şimdi sıra Karen'daydı. Onun taşında 1 yazıyordu: "En son ağladığım zaman _____"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında bakarsanız hepimiz bu hafta sonu ağladık." Sonra da herkes tek tek nerelerde ağladıklarını saymaya başladı; şuradaki masada, geçen gece sabaha karşı ikide, ilk gün oturma odasında, Marilyn akşam yemeği için dua ettiğinde...

Sonra Karen, soruya cevabını verdi: "En son Cathy ile annesinin ölümü hakkında konuşurken ağladım ve cenazeye gidemediğim için o kadar pişmanım ki," dedi. "Karla ile Christie için ağladık. Jane ile kızının bat mitzvahı için ağladım. Marilyn ile birlikte ağabeyi Billy, meydana gelen kaza ve yazdığı mektup hakkında konuşurken ağladım."

Diana, "Sen bu hafta sonu pek ağlamamışsın ki," deyince herkes kahkahalara boğulmuştu.

Birisi, "Güldüğümüz zamanları saymayacak mıyız?" diye sormuştu.

Karla çok fazla güldükleri için artık bedensel olarak rahatsız hissettiğini söylemişti. "Birlikteyken o kadar çok gülüyoruz ki yoruluyorum. Yanaklarım acımaya başladığı zaman durma vaktinin geldiğini anlıyorum."

Torba Kelly'nin önüne geldiği zaman, onun numarası 19'du: "Hepiniz benim _____ olduğumu düşünüyorsunuz, ama aslında ben _____."

Kelly düşünürken derin bir nefes aldı. İçlerinden birisi, taşları önceden çekmeyi böylece herkese düşünmesi için zaman tanınması gerektiğini söylemişti.

Kelly bu fikre "Hayır," demişti. "O zaman ödev yapıyormuşuz gibi olur. Anında cevap vermek daha güzel oluyor."

Arka bahçede ateşteki odunların çıtırdayan sesinden başka çıt çıkmıyordu. Bu arada Kelly nasıl bir cevap vereceğini düşünüyordu.

19 numaralı taşın sorusunu tekrarladı. Sonra yavaşça kelimelerini seçerek, "Hepiniz benim sadece seks ile ilgilendiğimi düşünüyorsunuz," dedi. Diğerleri ise gülmeye başladı.

"Şimdi hepiniz kendinizi güldüğünüz için kötü hissedeceksiniz," dedi Kelly ve yeniden başladı, "Hepiniz benim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece seks ile ilgilendiğimi düşünüyorsunuz, ama aslında... sizlerin sahip olduğu gibi özel bir ilişki istiyorum."

Bir an durakladı, sonra da gecenin en uzun karşılığını verdi.

"Karla ve Bruce'un inanılmaz ilişkisini gördükten sonra, ben de hayatımda o derece anlamlı bir şey arıyorum. Karla'nın ne kadar güzel bir ilişkisi olduğunu gördükten sonra, kendi kötü ilişkimi sona erdirdim. Ben de öyle bir şey istiyorum, işin doğrusu bu.

"Kendi eşimle sevginin ve mutluluğun sadece gölgesini gördüm. Bazı insanlar sadece bununla yetinebilirler. Özellikle Karla'nın evliliğini ve ailesini görüp, sağlıklı bir ev hayatının nasıl olması gerektiğini anladıktan sonra böyle yaşayamayacağıma karar verdim. Birlikteyken Karla evliliğine on üzerinden on veriyor, ben de hayatımda öyle bir değerlendirme yapmak istiyorum. Aslına bakarsanız, hepinizin böyle muhteşem ilişkileri var. Sanırım ben de böyle bir şeyi hak ediyorum."

"Hak ediyorsun," dedi Karla.

Diana ise "Yürü be kızım," diye arkadaşını destekledi.

"Diana, seneler içerisinde senin de Bob ile olan ilişkini gördüm. Onun senin için neler yaptığını gördüm. Bu da on üzerinden onu hak eden bir ilişki. Ben de hayatımda böyle bir şey olsun istiyorum." Kelly'nin gözlerinde yaşlar belirmişti. Jenny uzanıp arkadaşının elini tuttu. Kibar ve kardeşçe yapılan bu hareket Kelly'nin daha da duygulanmasına sebep olmuştu.

"Biliyorum, hepiniz çıldırdığımı düşünüyorsunuz," dedi Kelly. "Bu doğru adamı bulamıyorum anlamına da gelmiyor, ben sadece eğlenmek istiyorum. Ama işin aslı, sizin sahip olduğunuz kadar harika bir şeye sahip olmak istiyorum. Sadece bu. Bu kadar basit, harika ve kolay olan bir şey."

Karla usulca, "Umarım bulursun," dedi.

"Bulacağımı biliyorum," dedi Kelly, "Bir yanım onu bulmaya çok yaklaştığımı söylüyor. Ancak ona ulaşmaya çalı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şırken beni izlemek biraz rahatsız edici olabiliyor." Herkes yeniden gülmeye başlamıştı. "Ve bu biraz da korkutucu, çünkü yolumu bulmaya çalışırken çok fazla eğlenmeye çalıştım. Ancak beni seven erkek, benim yapmaya çalıştığım şeye ihtiyacım olduğumu bilmeli. Aramalı, bakmalı, denemeliyim... böylece ulaşmaya çalıştığım yere gidebilirim. Yapacağım da. Her neyse, hepinize teşekkür ederim."

Kızlardan bazıları kendi gözlerindeki yaşları sildiler. Birkaçı da sırayla Kelly'ye sarıldılar. Ateşin yanında birkaç dakika daha durduktan sonra, yatmaya gitmek için eve girdiler. Sabah, bir büyük buluşma daha bitmiş ve herkes havalimanına doğru yola çıkmış olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20
Ames Kadınları

Pazartesi sabahı şafaktan önce, Ames kızları birbirlerini uyandırmış, oldukça hızlı bir şekilde giyinmiş, bavullarını toplamış ve Angela'nın geniş mutfağında birlikte içecekleri son kahve için buluşmuşlardı.

Kimse buluşmalarının daha uzun sürmesi ile ilgili yorum yapmamıştı. Her zaman söyleyecek çok şey olmasına rağmen, bu konuyu gündeme getirmediler. Hepsi çocuklarına, eşlerine ve şimdiki hayatlarına dönmeye hazırlardı.

Güneş doğarken, Angela'nın arka bahçesinin ilerisinde uzanan geniş tütün tarlalarına son bir kez baktılar. Sonra da bavullarını bir küçük minibüse ve bir arabaya sığdırarak havalimanına doğru yola çıktılar. Yolda pek fazla konuşmadılar. Buluşmalarının sonunda genellikle böyle olurdu. Bazıları kendilerini düşüncelerinin arasında kaybolmuş bulurdu.

Güvenlik noktasına geldiklerinde, herkes birbirlerini son kez kucakladı. Herkes oraya buraya gidiyor, kucaklaşıyor, birbirlerinin ellerini tutuyordu. Kelly, Karla, Sally ve Marilyn birlikte Minneapolis'e uçtular, Sally oradan araba ile Iowa'ya devam edecekti. Diğerlerinin her biri kendi yollarına gittiler. Diana Arizona'ya, Jenny Maryland'e, Karen Philly'ye, Jane Boston'a gitti. Cathy babasını görmek için Kansas City'ye doğru yola çıkarken, Angela ortalığı temizlemek için eve geri döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evlerine döner dönmez, bir iki saat içerisinde kızlar hemen birbirlerine elektronik posta göndermeye başladılar. Angela'ya misafirperverliğinden dolayı bolca teşekkür ettiler, hafta sonunun öne çıkan konularını yeniden hatırladılar ve bir sonraki toplantının kimin evinde olacağıyla ilgili yorumlarda bulundular. Ayrıca birbirlerine son iki günde konuştukları çözümlenmemiş konularla ilgili haber vermeyi unutmamaları için uyarılarda bulundular.

Her toplanmalarından sonra, kendilerini aralarındaki bağları yeniden düşünürken bulurlardı. Hepsinin anlaştığı nokta ise bu buluşmanın hayatlarının sonuna kadar sürecek olan arkadaşlıklarında bir adım olduğuydu. *Bir gün yaşlı birer kadın olduğumuzda, birlikte oturup detayları oldukça zengin olan hayatlarımıza bakabileceğiz*, diye yazmıştı Kelly. *Öyle ya da böyle bizler her kadının sahip olduğu hikâyelere sahibiz.*

Ve bu hikâyeler yaşanmaya devam etti.

Eylül 2007'de, buluşmalarından üç ay sonra, Kelly kızlara bir posta yolladı. *Az önce doktorumla telefondaydım, bana test sonuçlarımı açıklıyordu*, diye yazmıştı. *Bana söylediği son sözlerden sonra etrafımda beni seven insanlar olsun istedim. Söylediğim ilk insanlar sizsiniz. Göğüs kanseriyim. Acil olarak gidip test yaptırıp hangi seviyede olduğumu öğreneceğim. Şu anda tek bildiğim kötü huylu bir kitle olduğu. Ailemde kimsede göğüs kanseri yok. Kızım ise asla böyle bir şey söyleyemeyecek.*

Ellerim titriyor. Kalbim de.

Diğer kızlar için ezici bir haber olmuştu. Karla hemen Jane'i aradı. "Bir fincan çay yapıp oturdum, söylediklerini hazmetmeye çalıştım," demişti ona. "Onun için korkuyorum."

Diğerleri de aynı şeyleri hissetmişlerdi, ancak ortak bir görev için güdülenmiş askerler gibiydiler. Marilyn randevuya giderken birine ihtiyacı olursa, Kelly'nin yanına geleceğine söz verdi. Karla, Christie'nin hastalığı sırasında topladığı tıbbi bilgileri paylaşmayı teklif edip, Kelly'ye ve çocuklarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemen grip aşısı olmalarını tavsiye etti. Cathy piyasada artık çok iyi peruklar olduğunu, "Britney Spears'ta gördüklerini bir kenara bırak, sadece birkaç yüz dolara gerçek insan saçından yapılmış süper peruklar bulabilirsin. Hem de senin saçına göre kesiyorlar. Sana yakışacağını düşündüğün bir tanesini gidip senin için seve seve alabilirim," demişti.

Jenny ise hemen şunları yazdı: *Sana yakın bir yerlerde oturmayı ne kadar çok isterdim. Böylece seni kelimelerimle değil, kollarımla sarardım.* Tıp fakültesindeki işi sayesinde, Jenny pek çok tavsiyede bulunabiliyordu. *Mutlaka bir tıp fakültesine git, çünkü çok fazla vaka görüyorlar ve kanser tedavilerindeki en son teknikleri biliyorlar. Eğer bir devlet hastanesine gideceksen, yılda kaç tane kanser vakası tedavi ettiklerini öğrenmeye çalış. Eğer sayı düşük ise, tedavin için başka bir yere gitmek ZORUNDASIN. Randevularına biri seninle gelsin, en azından ilk başta sana eşlik etsin. Genellikle hastalar fazlaca duygusal oluyorlar, bu yüzden tedavi yöntemleri veya seçenekler anlatılırken bir aile üyesinin ya da arkadaşın orada olması, gerekli notları alıp uygun soruları sorması açısından faydalı oluyor.*

İşte Ames kızları arasında işler bu şekilde hallediliyordu. Sevgi. Destek. Tavsiye. Aksiyon. Problem neydi? Nasıl çözülürdü?

Kelly diğer kızlara verdikleri desteğin 'ruh halini ne kadar düzelttiğini' söylemişti. Kızlara, haberi kızı Liesl'e söylediği zaman, onun nasıl gözyaşlarına boğulduğunu ve o gece kendisiyle uyuduğunu anlatmıştı. *Bana eğer saçlarım dökülürse asla peruksuz dışarıya çıkmayacağıma dair söz verdirdi. Ben de onun bütün gösterilerine kel gideceğimi ve sanki göğsüm varmış gibi yakası açık kıyafetler giyeceğimi söyleyerek tehdit ettim.* Kelly esprili yanını kaybetmemişti, hala randevuları esnasında ateşli doktorlarla tanışabilme ihtimalleri üzerine espriler yapıyordu.

Kelly'nin tümörü büzülmüş bir tenis topu büyüklüğündeydi ve çekilen MRI kanserin lenf bezlerine da sıçradığını da gösteriyordu. Doktoru ameliyat sonrasında dört ya da beş ay sürecek kemoterapi önermişti. *Kemoterapinin bu şeyi küçültmesini ve göğsümden diğer taraflara yayılan diğer habis hücreleri*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yok etmesini istiyorum, yazmıştı Kelly diğer kızlara. *Doktorların hemen ameliyat önereceğini düşünüyordu. Bu 85E ölçülü göğsün önümüzdeki hafta alınmasını bekliyorum, bu yüzden şu anda saçma bir rahatlık var. Öte yandan bu lanet olası tümörden kurtulmalıyım. Beni izlemeye devam edin...*

Kelly öğrencileriyle konuşarak onları değişecek görüntüsüne hazırlamak istedi. O ve öğrencileri peruğun kendisinde çok komik görüneceğini düşündükleri için Kelly şapka giymekte karar kılmıştı. Ameliyat altı aydan önce yapılmayacağı için Kelly, *Vücudumun şu andaki halini bir süre daha kutlamaya devam edeceğim. Olanlarla ilgili kızgın ya da mutsuz değilim. Bununla savaşabilmek için bana verilen zaman ve güç için şükrediyorum*, yazmıştı.

Diğer Ames kızları, Kelly'ye kemoterapi gördüğü günler çiçek göndermeye karar vermişlerdi. Tedavinin ilk gününde ona gül gönderdiler. Kelly, "Güller harikuladeydi," demişti birkaç gün sonra. "Pembeye çalan krem renkleriyle büyük tomurcuklar. Bu hafta yavaş yavaş açmaya başladılar ve gittikçe daha da güzel oluyorlar. Sevginiz ve ilginizle sarıldığımı düşünüyorum."

Kemoterapinin ilk seanslarında, Kelly sanki grip olmuş gibi sersemlemiş ve her yanı ağrıyormuş gibi hissediyordu. Bu yan etkiler idare edilebilirdi ancak Kelly bunların giderek artacağını biliyordu. Her şeye göğüs gereceğine dair kendisine söz vermişti.

Kelly genellikle neşeliydi, ancak diğer kızlara bir gün oğullarından birine bağırdığını, sonrasında da kendisini çok kötü hissettiğini söylemişti. "Liesl etrafı toparlıyordu. Bana destek olmaya çalışarak sürekli 'Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm,' diyordu."

İkinci tur kemoterapisi için kızlar Kelly'ye sarı, beyaz ve koyu kırmızı çiçeklerden oluşan bir sonbahar buketi göndermişlerdi. Annesi çiçekleri kimin gönderdiğini sorduğunda, Kelly duygulanıp boğazı düğümlendiği için konuşamamıştı.

Saçları avuç dolusu dökülmeye başladığı için Kelly saçla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını sıfıra vurdurmuştu. Gönderdiği bir elektronik postada şunları yazmıştı: *İyi hissediyorum millet, yalnız şu saç meselesi benim canımı tahmin ettiğimden daha fazla sıkıyor. Yarın sınıfa yeni erkeksi görünümümle girme cesaretini göstereceğim. Umarım tuhaf ve simetrisi bozuk bir kafam yoktur. Sanki sağ kulağım diğerinden daha fazla dışarıya çıkık gibi. Ahh, Tanrım...*

Bahar geldiğinde, kemoterapi tümörün boyunu ceviz büyüklüğüne kadar indirmişti. Yine de hala ameliyat olması gerekiyordu. Ayrıca ciğerinde gözlemlenmesi gereken minik bir nokta görülmüştü.

Son tedavilerinden biri için kızlar ona güzel bir sepet içerisinde düzenlenmiş ilkbahar çiçekleri göndermişlerdi. Kelly kızlara teşekkür ederken *Zor zamanlar geçiren biri olarak telefonların, elektronik postaların ya da kartların gücünden asla şüphe etmedim*, diye yazmıştı. *En kısa mesaj bile benim yalnız olmadığımı gösteriyor. Bazı insanlar Tanrı'ya yönelerek rahatladıklarını söylüyorlar, ben ise hayatımdaki arkadaşlarıma yönelerek rahatlıyorum.*

Kelly'nin grafik dizayn öğrencileri dersleri için posterler hazırlıyorlardı. Amaç kendi farklılıklarının üstesinden gelebilmekti. Kelly'e hediye olarak kendisinin iki tane fotoğrafından oluşan bir poster gelmişti. İlk fotoğraf Angelalar'daki buluşmalarında çekilmişti. Kelly bu resimde hafifçe gülümsüyordu. Üzerinde kolsuz bir bluz vardı, saçlarının tamamı duruyordu ve çok güzel görünüyordu. İkinci resimde üzerinde benzer bir bluz vardı. Bu kez kafasında saç yoktu ama daha büyük bir gülümsemeye sahipti. Çok güçlü bir görseldi, vurucu ve cesurdu. Posterin başlığında ise 'Ruh Gücü' yazıyordu. Başlığın altında ise Roma imparatoru ve filozof Marcus Aurelius'tan bir alıntı vardı. *Eğer bir dış etken sizi üzerse, duyduğunuz acı o şeyin kendisinden değil, sizin ona verdiğiniz değerden geliyordur, onu da her an ortadan kaldırma gücünüz vardır.*

Diğer kızlar hemen poster hakkında yorum yaptılar. *Çok güzel çıkmışsın!!!* diye yazmıştı Karla. Ayrıca arkadaşına tedaviden dolayı kaynaklanan kas ağrıları ile başa çıkabilmesi için neler yapması gerektiği hakkında tavsiyelerde bulunmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christie'de de aynı sorunu yaşamıştı. Yemin ederim unutmaya çalışıyorum ama önemli olan şeyleri aklımda tutmaya gayret ediyorum. Her neyse, onkoloğundan sana potasyum desteği vermesini rica et. İşe yarayacaktır.

Kelly herkese posterle ilgili yaptıkları nazik yorumlardan dolayı teşekkür etmişti. Cevap olarak, *Şu an kesinlikle kendimi güzel bulmuyorum. Sabahları aynada yüzüme bakmaktan nefret ediyorum. Rimel ve far sürmeden, yanaklarımı bir parça allıkla renklendirmeden kendimi çok çıplak hissediyorum. Güven ve pozitif enerji üzerine yoğunlaşmaya çalışıyorum. Belki de gerçek güzellik budur. Angela'da toplandığımız zaman nasıl göründüğüm benim için çok önemliydi. Cildimi kusurlu buluyor, dişlerimin yeterince beyaz olmadığını düşünüyordum. Karnımın neden gergin olmadığını dert ediyor, saçlarımın parlak olmamasından yakınıyordum. Şimdi resimlere bakıyorum da, kaşlarımın ve kirpiklerimin ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. O zamanlar iki göğsüm varken, şimdi destek sutyeninin içini doldurmaya çalışıyorum. Sağlıklı dişlerim, ağzım ve acımayan bir boğazım olduğu için şükretmeliymişim*, yazmıştı.

Diğer kızlara tavsiyelerde bulunarak yazısını bitirmişti: *Şu andaki halinizin tadını çıkarın. Kendinize bir an ayırın ve vücudunuzun her parçası için teşekkür edin. Vücudunuzu ve sağlıklı olmanızı kutlayın. Birkaç ay içerisinde çok şey değişebilir.*

Nisan ayında, çekilen MRI Kelly'nin tümörünün kaybolduğunu ancak kanserli hücrelerin varlığının devam ettiğini göstermişti. Onkoloğu ve cerrahı ameliyatla göğsün komple alınmasını tavsiye etmişler, ancak Kelly onları sadece etkilenen dokunun alınması konusunda ikna etmişti. İki aşamalı yapılacak olan işlemle Kelly göğsünü koruyabilecekti.

Kelly arkadaşlarına karşı dürüsttü. *Kanserin tekrarlama olasılığı çok yüksek*, yazmıştı. *Tedaviye dirençli olan kanser hücreleri vücudumda üreyebilecekleri bir nokta bulmuşlar. Varlıklarının ortaya çıkması için yeterli sayıya ulaşmayı ve yeniden savaşa başlamayı bekliyorlar.* Bu olasılığın üzerinde fazla düşünmemeye çalıştığını söylemişti. Böyle düşüncelerin 'pek faydalı olmadığını' ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di kendine sürekli söylüyor, olumlu düşünmeye çalışıyordu.

Diğer kızlar Kelly'nin göğsünün alınmasına karşı çıkmasını anlayabiliyorlardı ve bu konuda ona destek oluyorlardı. Jane durumu şöyle özetlemişti: "Sanırım kanserin üç sene içerisinde yeniden tekrarlayacağını düşünüyor, o zamana kadar göğsüne sahip olmak istiyor."

Kelly üyesi olduğu arkadaşlık sitesi olan eHarmony.com'daki profilinde de açıklama yapmıştı. Bunu yaparken, göğüs kanseri olan bir kadının da seksi kalabileceğine örnek olmak istiyordu. Bir yazar olarak, randevu tecrübelerini derleyip sunmayı içini boşaltmak için kullanıyordu:

Göğüs ameliyatımdan sonra iki tane sevgilim oldu. İlki on sekiz ay birlikte olduğum bir adamdı. Tedavi sürecim boyunca yanımdaydı, bana her zaman destek oldu. Saçlarımı, kaşlarımı ve kirpiklerimi kaybetmemi umursamıyor görünüyordu. Ameliyattan sonraki ilk gece onunla birlikte kaldım ve göğüslerime bakmayı reddetti. Kendimi aşağılanmış hissettim. Çirkin hissettim. Sevgisiz hissettim. İlişkimiz o gece bitti.

İkinci sevgilimle ise eHarmony aracılığı ile tanıştım. Erkek kardeşi kısa bir süre önce kanserden ölmüştü. Bu bağlantı ona güvenmemi sağlamıştı. Göğsümdeki yara izlerinden rahatsız olmayacağını söylese de, mememi gördüğü zaman vereceği tepkiden korktuğum için ona sutyenimi çıkarmak istemediğimi söylüyordum. İlk tanıştığımızda aramızda güzel bir kimya olmasına rağmen, aynı tutku yatak odasına taşınamadı. Bir kere daha bunun için göğsümü suçladım ve bir kere daha kendimi çirkin hissettim.

Angela'nın evindeki buluşmalarının ardından, kızlar Massachusetts'teki Berkshire Dağları'nda bir araya gelmişlerdi. Jenny'nin ailesinin orada bir devre mülkü olduğu için, kızlar göle, spaya, Shaker köyüne ve Norman Rockwell müzesine yakın olan iki tane evde kalmışlardı.

Kanser olmadan önce, Kelly bu buluşmaya uzun saçlı olarak katılmak, bu sayede arkadaşlarına yeni bir görünüme ve yeni bir hayata hazır olduğunu göstermek istemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak kaderin cilvesi sonucu, toplantıya hiç istemediği bir görünüm ile katılmak zorunda kalmıştı. Saçları kemoterapi sonrası yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve kafa derisini ancak kaplıyordu.

Kızlar Kelly'ye oldukça sağlıklı göründüğünü söylemiş, bronz teni ile ilgili iltifatlarda bulunmuşlardı. Ona, şimdiye kadar onu hiç görmedikleri kadar formda olduğunu anlatmışlardı. Ancak Kelly Diana'ya "Aynaya baktığımda gördüğüm kişi ben değilim. Aynadan bana bakan kişi bir yıl önceki benden çok farklı," demişti.

Kelly diğer Ames kızlarına buluştuğu erkeklerle ilgili şakalar yapmış ama vücudu ile ilgili hissettiği güvensizlikleri çok fazla paylaşmak istememişti. Sonradan şöyle bir açıklama yapmıştı: "Onlara ne kadar fazla egzersiz yaptığımı anlatmak istemedim. Vücudumun bütün parçalarının formda olmasını istememin amacı, bir sevgilinin güzel bacaklarımı ya da sıkı kalçamı çirkin göğüslerimin yerine koyabilmesini sağlamaktı. Bir erkekle birlikte olurken sutyenimi çıkaramadığımı paylaşmak istemedim. Bana hangi şekilde ya da hangi şekilde olursa olsun, vücudumun çok güzel olduğunu söyleyeceklerini biliyordum. Eğer uzun süreli bir eşim olsaydı göğsümden utanmayacağımı anlayabilirler miydi merak ediyorum. Belki o zaman göğsümün alınmasına izin verirdim. Ancak hala birileriyle çıktığım düşünülürse, kendimi pazarlamam gerekiyor ve itiraf etmekten utansam da göğüsler önemli."

"Hasarlı doku alındığı için sol göğsümdeki şekilsizlikten dolayı, konuşmayı sürdürmenin ne kadar zor olduğunu keşfettim. Entelektüel olarak bakıldığında göğüslerin toplumda idealize edilmemesi gerekli. Ancak, bu dünyaya hafif deforme olmuş göğüs, hatta göğüsleri olmayan bir vücut sunmak çok farklı bir şey."

Berkshires'da kızlar yine bol bol yürüyüş yaptılar. (Bazıları Jiminy Tepesi'ne kadar çıktılar. Evlerini aramak için bunu yapmak zorundaydılar, çünkü cep telefonları sadece oradan çekiyordu.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir keresinde Karla ve Kelly birlikte yürüyüşe çıkmışlardı.

"Temiz hava benim için çok iyi," demişti Kelly. "Sağlığıma çok iyi geliyor."

Karla hemfikirdi. Ve Kelly'nin aklına bir fikir soktu. Kelly, onun ve Christie'nin hastaneye hapsolmuş bir şekilde nasıl sağlıklı kalabildiklerini merak etmişti. Karla, hastanedeyken ailesinin nasıl temiz hava alabilecekleri bir yere gidebileceklerini sorduğunu anlatmıştı. "Ama bunun çocuk katında olmaması gerektiğine karar vermişti. Çünkü o bölüm sekizinci kattaydı ve eğer orada bir balkon olsaydı, bütün anne babalar kendilerini aşağıya atarlardı."

Karla hikâyesini yüzünde hafif bir gülümsemeyle keyifli bir şekilde anlatmıştı ve herkes gülmüştü. Ancak Kelly, kahkahalar azaldıktan sonra, sanki herkesin ağlamak istediğini hissetmişti.

Karla ve ailesi planlandığı gibi Montana'ya taşınmışlardı. Karla bir sene boyunca, Bruce'un babasının kendilerine cömertçe verdiği muhteşem arazideki yeni evlerini düzenlemeye çalışmıştı. Bruce, telekomünikasyon malzemeleri satan şirketinde genel müdürlüğe terfi etmişti. Bunun anlamı, onun haftanın bir kısmını Minnesota'da, yılın bir iki haftasını da Costa Rica'daki fabrikada geçirmesiydi. Gittiği zaman Karla onu özlüyor ve çocuklar biraz daha büyüdükten sonra onunla birlikte daha fazla seyahat edeceğine yemin ediyordu. Ancak şimdilik Montana'da yaşamayı benimsemiş, kendisini evin düzenlenmesi için yapılan tadilata vermişti.

Kızlara, *Edina'daki evimizi çok seviyordum*, diye yazmıştı. *Fakat buradaki tamamlandığı zaman muhteşem olacak. Sadece manzara bile muhteşem, mimar yaptığı değişikliklerle bunu en üst noktaya taşımaya çalışacak.* Karla Bozeman'da tanıştığı insanları da sevmişti. Ailece yürüyüşe ve kayağa gitmeye bayılıyordu. Jackie ve Ben yeni okullarıyla kaynaşmış ve notları oldukça iyiydi. Bozeman'nın fazlaca güvenli bir yer olduğunu söylü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Yerel polis kayıtlarındaki en belirgin 'suç' ise birisinin arabanın tekinin camını kırmasıydı.

Karla çocuklarının arazinin etrafında ata binmelerini izlemekten keyif alıyordu. Ben ve Jackie bu topraklar üzerinde yaşayan beşinci nesildi ve Karla onların taşlı yollar üzerinde yürümelerini izlemeye bayılıyordu. Doğal güzellikler içerisinde iki güzel çocuk bir aradaydı. Bruce evdeyken Karla ile birlikte her sabah öndeki geniş verandada kahvelerini içiyorlar, sonra Bruce evdeki ofisine doğru 'yola çıkmaya' hazırlanıyordu. Bazen çok romantik anlar yaşayabiliyorlardı.

Hiçbir şey unutulmuyordu. Christie'nin on sekizinci doğum gününde Karla Montana'daydı. Kızlara, *Çok zor geçti*, diye yazmıştı.

Minnesota, Edina Lisesi ise, mezuniyet töreninde Christie'yi hatırlamış ve boş bir sandalye ayarlayarak üstüne tek bir gül bırakmışlardı. *Ne kadar da şık bir hareketti bizim için anlamı büyüktü*, diye yazmıştı Karla.

Birkaç hafta sonra Kelly, eHarmony'de bulduğu bir adamla tanışmak için Edina'ya gitmişti. O ve yanındaki erkek, dondurma için bir restoranda girerlerken, Kelly en son buraya iki yıl önce doğum gününde Marilyn ve Karla ile geldiğini hatırladı. O an, tesadüfen Karla aradı.

"Seni sonra geri arayayım mı?" diye sordu Kelly.

Randevusunu tamamladıktan sonra, Kelly Karla'nın eski evine doğru sürmüş, önüne gelip park ettiğinde de arabasının üstünü açmıştı. Jenny'deki kırkıncı yaş günü partisine gitmek için buraya gelip Karla'yı aldığı günü hatırlamıştı. Christie ön tarafta futbol forması ile duruyordu. Kısa ve güzel saçları hafif esen rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzünde her zamanki gülümsemesiyle annesine güle güle diyerek el sallamış, arkadaşları ile iyi vakit geçirmesini söylemişti.

Kelly cep telefonunu çıkararak Karla'nın Montana'daki evini aradı.

"Tahmin et şimdi neredeyim?" diye sordu.

İki kadın Kelly'nin sağlığı üzerine konuşmaya de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vam etmişti. Daha sonra da sohbet diğer Ames kızlarına, Montana'daki hayata ve Kelly'nin randevusu üzerine devam etmişti.

"Entelektüel bir yaklaşımda bulunmaya çalışıyorum. Flört konusunda akıllı olmak istiyorum. Bir erkek gibi olup sadece aletimle düşünmek istemiyorum." Vurgulayayım derken, Kelly kendisini cep telefonunda yüksek sesle konuşurken buldu. "Bu kez vajinam ile düşünmeyeceğim!"

O sırada oradan geçen bir adam Kelly'nin söylediğini duymuştu.

Adam geçtikten sonra, Kelly Karla'ya "Bu adam – sanırım senin eski komşularından biri – bana acayip garip baktı. Sanırım Kaka Kızlarla hayat böyle geçiyor, ne dersin?"

Jenny Angelalar'da açıkladığı hamileliğindeki bebeğini düşürmüştü. Özellikle yaşı düşünülürse, düşük yapması büyük bir şanssızlıktı. Acaba yeniden hamile kalabilecek miydi?

Bazı Ames kızları onun bunu bir daha deneyeceğinden şüpheliydi, ancak denedi. Berkshires'daki buluşmaya bir sürprizle gelmişti. Hamileydi. Kızlardan birkaçı onu görünce gözyaşlarına boğuldular. Bebek için bir parti düzenlemeye karar verdiler ancak Jenny uğursuzluk getirebileceğini düşündüğü için istemedi. Bebeğin odasını da hazırlamıyordu. İsim de düşünmüyordu. Bebek doğmadan önce hiçbir hediye istemiyordu.

Kelly, bebek hareket ederken elini Jenny'nin karnına koyup koyamayacağını sormuştu. Jenny bu isteği hoş karşılamıştı. "Sen Jack'e hamileyken de bunu yapmıştım. O zaman Christie'nin cenazesi için Marilyn'de kalıyorduk," diye Kelly Jenny'ye hatırlatmıştı. Jack müthiş bir çocuk olmuştu. Kelly, bu bebek için de aynı dileklerde bulundu.

Hamilelik olaysız bir şekilde sonuçlandı ve Jenny kırk beş yaşındayken güzel ve sağlıklı bir kız çocuk dünyaya getirdi. Bebeğe Jiselle adını verdiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ekim 2008'de, Kuzey Carolina'dan Angela da kötü haberler vermişti. Onda da göğüs kanseri vardı ve agresif bir şekilde ilerleyen türdendi. Annesini 52 yaşında hayattan alan aynı cins göğüs kanseriydi.

Angela kızlara, *Kanser göğsümden ve kolumun altındaki lenf bezinden başka bir yere yayılmamış*, yazmıştı. *Kemoterapim önümüzdeki hafta başlıyor. Onkoloji ekibim aynı zamanda Elizabeth Edwards'ın da ekibi. O kadın isteseydi ülkedeki her yerde tedavi olabilirdi ama burada kalmayı tercih etti. Ekibim çok profesyonel ve onları bulduğum için şanslıyım. Arkadaşlığınız ve sevginiz için teşekkür ediyorum.*

Kızlar hemen sevgi, tavsiye ve espri ile karşılık vermişti. (Marilyn, *Umarım Seyahat Eden Şapkalar Kardeşliği'ni oluşturmayız*, diye şaka yapmıştı.)

Kelly Maryland'e uçup Jenny ile kalmak, oradan da Kuzey Carolina'ya gidip Angela ile birlikte olabilmek için planlar yapıyordu. Kızlar Angela'nın saçlarını sıfıra vuracağı zamanı ayarlayıp (ilk seanstan sonraki on ile on dört gün arası) ona göre yanına gitmek istiyorlardı. Kelly kendi kızı Liesl ve Angela'nın kızı Camryn'nın, anneleri kanser tedavisi görürken arkadaşlarının yanlarında olduklarını görmelerinin önemli olduğunu düşünüyordu. Kelly, *Hayata karşı bu bakış açısı kesinlikle kızlarımıza verebileceğimiz bir hediyedir*, diye Angela'ya yazmıştı. Jane, Massachusetts'de bir hemşire ile konuşmuş, kadın sekiz yaşındaki Camryn'a Kelly'nin saçsız halinin resmini göstermeyi, böylece kendi annesinin de saçlarının geri çıkacağını anlatabileceklerini tavsiye etmişti.

Angela'nın kanser olduğunu öğrenince, Kelly arkadaşına kalpleri eriten bir not yollamıştı.

Sana kilometrelerce öteden ulaşıyorum ve iki elini de tutuyorum. Ben senin bunun üstesinden geleceğinin kanıtıyım. Bu iş bittikten sonra her zamankinden daha canlı, daha sağlıklı ve daha sevgi dolu olacaksın. İlerleyen aylarda dünyanın bütün renkleri senin için daha parlak olacak ve hayat senin için yeni bir anlam kazanacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly daha sonra bir sonraki Ames kızları buluşmasına atıfta bulunmuştu.

Seni kesinlikle temin ediyorum ki bir dahaki yaz yeniden dağlara birlikte tırmanacağız. Eğer kendini yorgun hissedersen, seni ben taşıyacağım. Tökezlemeye başladığımızda, bizimle birlikte yürüyen kız kardeşlerimiz yanımızda ve bizi tutmaya hazır olacaklar. O dağın tepesine çıkmamıza yardım edecekler.

Bu kişisel yolculuğunda, yalnız kaldığın ya da koşulsuzca sevilmediğin bir an bile olmayacak. Bizler hep seninle olacağız Angela, hep senin yanında duracağız. Kız kardeşin, Kelly.

Ünlü bir söz vardır: "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim."

Tabii ki Ames kızlarının hikâyesinin daha bir sürü bölümü olacak. Kitabın sonu isteğe bağlı olarak getirildi, çünkü her sene, onlara yeni etkileşimler, kim olduklarına dair yeni anlayışlar sunacak. Hepsinin de farkında olduğu gibi, onları bekleyen kayıplar da olacak. Ancak bunların yanında büyük mutluluklar da tadacaklar. Şüphe duymadıkları tek şey ise, ne olursa olsun, her birinin diğeri için ihtiyacı olduğu zaman yanında olacağı. Bunun için kelimeler bile yetersiz kalıyor.

1981'de Jane'in evinde lise sonda çekildikleri bir fotoğraf vardı. Verdikleri pozda herkes gülümsüyordu. Arka sıra ayakta Karla, Cathy, Sally ve Karen; ortada ise Jane, Angela, Marilyn ve Sheila ve yerde oturanlar ise, Diana, Jenny ve Kelly bulunuyordu. Yüzlerindeki ifadede hayatın her zaman kolay olmayacağına dair bir ifade yoktu. Sanki yaşayacakları hayal kırıklıklarının ve acıların farkında değildiler. Sadece gülümsüyorlardı. Yetişkin yaşam onları bekliyordu.

Angela'nın Kuzey Carolina'daki evindeki buluşmalarında, arka verandada 1981'de çektirdikleri resmi tekrar etmişlerdi. Hepsi aynı pozisyonda durmuş, sadece Sheila'nın yeri boş kalmıştı. Bu kez, yüzlerinde daha büyük birer gülümseme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Birbirlerine dokunmak için daha az çaba harcıyormuş gibi görünüyorlardı. Hatta daha da mutlu görünüyorlardı. Neden olmasınlardı ki?

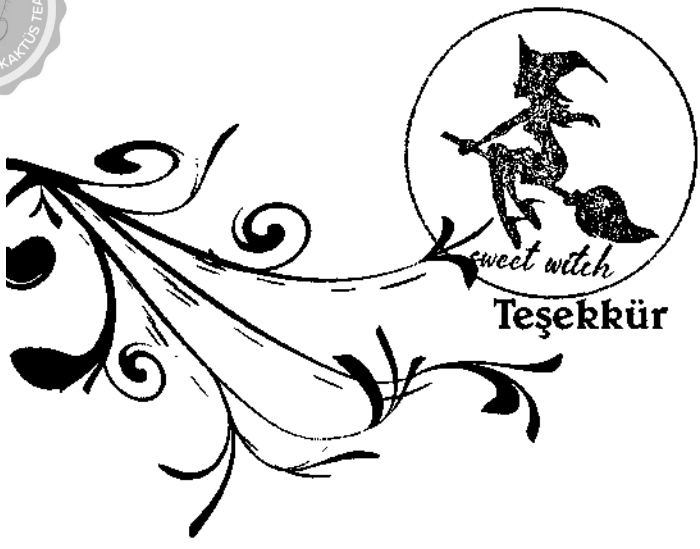
Şu an, Ames'ten 1870 kilometre uzaklıkta ve neredeyse bir yarım ömür sonrasında, pek fazla bir şey değişmemişti. Minnettar olunacak bir sürü şey vardı. Hala birbirlerine sahiptiler.

Ames kızları, 1981
Üst sıra: Karla, Cathy, Sally, Karen
Orta sıra: Jane, Angela, Marilyn, Sheila
Alt sıra: Diana, Jenny, Kelly
(Arka kapaktaki fotoğraf, kızların bu fotoğraftaki dizilişleri ile aynıdır.)

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Ames kızları ile bu projeye başladığımda, önümüzde bir harita yoktu. Kendisini on bir kadının arkadaşlığına adayan birini de tanımıyordum. Kendileri adına ise, hayatlarında daha önce hiç böyle beklenmedik sorular soran bir gazeteciyle karşılaşmamışlardı.

Genel olarak çok eğlendik. Zor zamanlarımız ve dürüst olmak gerekirse, gergin dakikalarımız ve incinmiş duygularımız da oldu. Bazı açılardan onları zorladım, bir kısmının rahatsız ve mutsuz hissetmesini sağladım. Birkaçı tarafından bana verilen günlükleri ve mektupları okurken, diğerlerinin paylaşmaya niyetli olmadığı şeyleri öğrendim. Bunlar grup içinde tartışmalara yol açtı.

Kızlar konular üzerinde konuşup tartışırken, hepsi genellikle grup halinde hareket edip tek bir noktada birleşiyorlardı. Kitap arkadaşlıkları için bir test haline gelirken, birbirlerine olan sadakatleri her zaman kazandı ve arkadaşlıkları daha da güçlendi. Yaptıkları her şey ve bu kitabın tamamlanmasını sağladıkları için, hem tek tek hem de toplu olarak onlara teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca kızların ailelerine, kardeşlerine, eşlerine, çocuklarına, sınıf arkadaşlarına ve Iowa'daki diğer insanlara içlerindekileri ve anıları cömertçe paylaştıkları için minnettarım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sıralayacağım isimlere teşekkürlerimi sunuyorum. Lynn ve Larry Zwagerman, Bernie ve JoAnn Brown, Neala ve Chuck Benson, Ingrid ve Hugh Brady, Hanna ve David Gradwolh, Hank ve Kathy Bendorf, Barbara Derby, Sylvia McCormack, Meg ve Vaughn Speer, john Hşhgland, Warner Jamison, Justin Nash, Bruce Blackwood, Chris Johnson, Peggy Towner, Mary Calistro, Lynne Scribbins, Jeff Mann, Darwin ve Jolene Trickle, Kevin Highland, Greg Brown, Jeff Benson, Steve Gradwolh, Polly McCormack, Jim Derks, Nancy Derks, Jim Cornette, Tom McKelvey, Jeff Sturdivant, Steele Campbell, Meg Schneider, Mark Walsh, Sunny Walsh, Mike Walsh, Susan Blowey, Liesl Schultz, Hanna Nash, Elwood Koelder, Carole Horowitz, Chuck Offenburger, Merle Prater, Pat Brown, Jahanshir Golchin, Dick Van Deusen ve Kelly'nin Faribault Lisesi'ndeki öğrencileri. Ayrıca Marilyn'in kız kardeşi Sara Hoffman'a yazma konusundaki muhteşem tavsiyeleri için özel olarak teşekkürlerimi sunarım.

Gotham Books'taki Bill Shinker'a kitabın fikrini coşkuyla bağrına bastığı ve Lauren Marino'ya bu fikri beslediği için teşekkür ederim. Lauren Ames Kızları'nın ilk taslağını okuduktan sonra, bana geri dönüşünü on altı sayfalık, arkadaşlık üzerine çok güzel bir makale yazdığımı söyleyen bir öneme notu eklemiş, karım ise onu okurken ağlamıştı! Bill ve Lauren'e ayrıca ortak yazarlığını yaptığım Son Konuşma *The Last Lecture* isimli kitaba, bu kitap için ara verdiğimde beni desteklediklerı için ayrıca teşekkür ederim.

Gotham Books'ta emekleri için teşekkür hak eden diğer isimler ise; Brianne Ramagosa, Beth Parker, Adenike Olanrewaju, Lisa Johnson, Susan Schwartz, Melanie Koch, Ray Lundgren, Julia Gilroy, Sabrina Bowers, Sarah Bergren ve Rick Willett.

Dostluğu, büyük espri anlayışı ve attığım her adımdaki desteği için menajerim Gary Morris'e şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca Gary'nin meslektaşları David Black, Susan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Raihofer, Leigh Ann, Eliseo ve David Larabell'e de sonsuz teşekkürler.

Randy Pausch'a bu kitap ile ilgili tüm iyi dilekleri için de minnettarım. Bu kitabı Son Konuşma *The Last Lecture*'a çalışırken kurguladığımı biliyordu. Geri döndüğümde bana destek oldu. Jai Pausch'a da, kitaptan küçük alıntılar okuyarak bana destek olduğu için teşekkür etmek isterim.

Fotoğrafçı Teness Herman ve Scott MacKinnon'a da teşekkürü bir borç bilirim. *Wall Street Journal*'daki Neal Boudette, Mike Radakovich, Mike Miller, Eben Shapiro, Robert Sabat, Ernie Sander, John Blanton, Kelly Timon, Krishnan Anantharaman, Glen Ruffenach, Roe D'Angelo, Alan Murray, Marshall Crook, Lee Hawkins, Kate Linebaugh, Mike Spector ve John Stoll'a da teşekkür ederim.

Tabii ki, 'West Bloomfield kızları'na teşekkür etmek için yeterli kelimeleri bulamıyorum. Eşim Sherry Margulis ve kızlarım Jordan, Alex ve Eden'a bu kitap oluşurken benden muhteşem sevgilerini ve sabırlarını esirgemedikleri için teşekkür ediyorum. Anne ve babam Harry ve Naomi Zaslow, kayınpederim ve kayınvalidem George ve Marilyn Margulis, kardeşlerimiz Darrell ve Sherri Zaslow, Lisa ve David Segelman, Randy ve Debby Margulis'e de bana verdikleri destek için teşekkür ederim.

Arkadaşlarım arasında, ön taslakları okuyup bana tavsiyelerde bulunan, Beth Kujawski, Jay Boyar, Mitch Gerber, Gayle Goodman, Hilary King ve Miriam Starkman'a da teşekkür ederim.

Yaklaşık yirmi sene önce, bana arkadaşlık üzerine *Chicago Sun-Times*'ta yazı yazmam yolunda fikir veren Pam Schur ve Illinois'deki arkadaşlarına da teşekkür ederim. Ve *Wall Street Journal*'daki köşeme arkadaşlıkla ilgili yorumlarını yollayan yüzlerce kadına da teşekkür ederim. Sıcak ve kalpleri eriten elektronik postaları, kadınların arkadaşlıklarındaki gücü anlamamı ve bu kitabı yazmamı sağladı.

Ames kızlarına gelince: Umarım hepsi onlara nasıl hay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ran olduğumu biliyordur. Bu sayfalarda kendilerini benimle paylaştıkları için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Angela'nın evindeki buluşmaları sırasında, arka taraftaki tütün tarlalarında birlikte bir fotoğraf çekilebilmek için beni de davet ettiler. Orada onlarla birlikte dururken bir parça duygulandım. O fotoğraf benim için bir hazine değerinde, çünkü o arkadaşlarımla çekilmiş bir fotoğraf.

Ames kızları hakkında daha fazlasını öğrenmek
ya da kendi arkadaşlık hikâyelerinizi paylaşmak için,
www.girlsfromames.com
adresini ziyaret edin.

